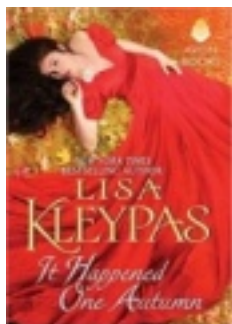

Điều Kỳ Diệu Của Mùa Thu (It Happened One Autumn)

Contents

Điều Kỳ Diệu Của Mùa Thu (It Happened One Autumn)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	32
6. Chương 6	39
7. Chương 7	42
8. Chương 8	48
9. Chương 9	54
10. Chương 10	61
11. Chương 11	67
12. Chương 12	71
13. Chương 13	77
14. Chương 14	84
15. Chương 15	88
16. Chương 16	90
17. Chương 17	94
18. Chương 18	101
19. Chương 19	105
20. Chương 20	113
21. Chương 21	118
22. Chương 22	124
23. Chương 23	130
24. Chương 24	136
25. Chương 25	141

Điều Kỳ Diệu Của Mùa Thu (It Happened One Autumn)

Giới thiệu

Wallflower #2 Thể loại: Lãng mạn Translator: Cobevicam Bốn quý cô trẻ liên kết với nhau vì một mục

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-ky-dieu-cua-mua-thu-it-happened-one-autumn>

1. Chương 1

Luân Đôn, 1843

Hai phụ nữ trẻ đứng trước ngưỡng cửa của tiệm nước hoa, một người sốt ruột nhéo cánh tay người kia.

“Chúng ta có nhất định phải vào đó không?” cô gái nhỏ nhắn với giọng nói mang âm điệu Mi, “Em chán đến phát khóc ở mấy chỗ giống thế này, Lillian – chị thì ở trong đó và ngửi hương liệu hàng giờ liền – ”

“VẬY ĐỢI TRONG XE NGỰA VỚI NGƯỜI HẦU ĐI”

“Thế còn chán hơn! Bên cạnh đó, em sẽ không để chị vào đó một mình. Chị sẽ gặp rắc rối nếu không có em.”

Cô gái cao hơn cười tếu táo khi họ đi vào cửa hiệu “Em không muốn giúp chị tránh khỏi rắc rối, Daisy. Em chỉ muốn không đứng ngoài cuộc nếu chị thật sự gặp rắc rối”

“Rủi thay không có chuyến phiêu lưu nào ở một cửa hiệu nước hoa” cô cúi kính đáp.

Một tiếng cười lặng lẽ chào mừng câu nói vừa nãy, và cả hai cô quay mặt về phía người đàn ông đeo kính đứng sau quầy hàng gỗ sồi kéo dài khắp một mặt cửa hiệu. “Cô có chắc không, thưa cô?” ông ta cười hỏi khi họ tiến lại gần “Có một số người tin rằng nước hoa ẩn chứa phép màu. Hương thơm của một thứ gì đó là cốt lõi của nước hoa. Và những mùi hương nhất định sẽ đánh thức bóng ma của tình yêu xa xưa, của những hồi ức ngọt ngào không thể so sánh.”

“Bóng ma?” Daisy lặp lại, bị kích thích máu tò mò, và cô gái kia nôn nóng đáp.

“Ông ta không muốn nói đến nghĩa đen đâu em cưng. Nước hoa không thể gọi hồn. Và nó không thật sự là phép màu. Nó chỉ là một sự pha trộn giữa những thành phần hương liệu gây xúc cảm cho các cơ quan khứu giác trong mũi mà thôi”

Ông già Phineas Nettle, nhìn chăm chăm hai cô gái với sự thích thú gia tăng. Không ai trong số họ có vẻ đẹp lộng lẫy, mặc dù cả hai đều nổi bật với nước da tái và mái tóc dày sẫm màu cùng ngoại hình tươm tất có vẻ phẳng phai hơi hướm Mi. “Làm ơn” ông ta mời mọc, chỉ vào những kệ hàng trên bức tường gần đó “Các cô được mời vào tham quan gian hàng của tôi, cô...”

“Bowman” cô gái lớn tuổi hơn êm ái đáp “Lillian và Daisy Bowman” cô liếc nhanh về phía người phụ nữ tóc vàng ăn mặc diêm dúa đang đứng cạnh ông, ngầm hiểu rằng ông ta chưa thể chào hàng với họ

Trong lúc vị khách thiếu quyết đoán sẫm soi những khay nước hoa Nettle vừa mang ra thì hai cô gái Mi rảo quanh những kệ hàng chất đầy nước hoa, cô-lo-nhờ, sáp thơm, sáp ong, kem, xà phòng, và những mặt hàng khác thuộc nhóm mỹ phẩm. Có dầu tắm trong lọ thủy tinh, và thuốc bôi làm từ thảo mộc, và những viên kẹo khử mùi hơi thở. Kệ bên dưới bao gồm một kho tàng đủ loại mực và nến thơm, những túi thơm

tắm đầy hương muối, hoa khô và hương liệu, và những chiếc bình chứa nhựa thơm và thủy tinh. Tuy nhiên, Nettle đã chú ý cô gái trẻ hơn, Daisy, quan sát mọi thứ với vẻ thích thú mơ màng, trong lúc cô chị, Lillian, thì dừng bước trước một hàng dầu và cao dán chứa những mùi tinh khiết. Hoa hồng, hoa đại, hoa nhài, becgamot, và những loại tương tự. Đưa những chai thủy tinh màu hổ phách lên cao, cô cẩn thận mở chúng ra và từ từ ngửi thử

Ngay khi người phụ nữ tóc vàng có quyết định của mình là mua một lọ nước hoa nhỏ và rời khỏi tiệm thì một tiếng chuông réo rất vui tai báo hiệu cửa đã đóng.

Lillian, quay ra nhìn theo dáng người phụ nữ vừa rời đi và miên man lẩm bẩm “Chị thắc mắc tại sao có quá nhiều phụ nữ có tóc sáng màu lại mang mùi hổ phách...”

“Ý chị là nước hoa mùi hổ phách hả?” Daisy hỏi

“Không – da của họ kia. Hổ phách, và thỉnh thoảng là mật ong...”

“Ý chị là sao?” cô gái trẻ hỏi với vẻ thích thú xen lẫn ngạc nhiên “Con người không có mùi gì cả, trừ khi họ cần phải tắm”

Cả hai cùng nhìn nhau sững sốt “Có chứ” Lillian nói “Mọi người đều có mùi...đừng nói là em không nhận ra đó nha? Da họ đôi lúc có mùi quả hạnh, hoặc violet, trong lúc những người khác...”

“Sổ khác có mùi giống quả mận, cây cọ, hoặc cỏ tươi” Nettle nhận xét

Lillian liếc qua ông già với nụ cười hài lòng “Đúng, chính xác!”

Nettle tháo kính và cẩn trọng quan sát họ, trong lúc tâm trí ông ngập lặn với hàng đống câu hỏi. Có lẽ nào? Có thể nào cô gái này cũng có khả năng cảm nhận mùi hương tự nhiên của con người? Bản thân ông có thể - nhưng đó là một khả năng hiếm có, và ông chưa từng gặp một phụ nữ nào có năng lực tương tự

Rút một xấp giấy từ chiếc túi thắt gút trên cổ tay, Lillian Bowman đến gần ông già “Tôi có công thức của một loại nước hoa” cô nói và đưa ông mảnh giấy “Mặc dù tôi không chắc tỉ lệ thích hợp của những thành phần trong đó. Ông có thể sửa chữa chúng cho tôi không?”

Nettle mở giấy và đọc danh sách, hàng chân mày xám bạc của ông khẽ nhướng lên. “Một sự kết hợp lạ thường. Nhưng rất thú vị. Tôi nghĩ nó có thể thành công” Ông liếc sang cô gái với vẻ thích thú rõ rệt “Tôi có thể hỏi cô có được công thức này như thế nào không cô Bowman?”

“Nó chợt nảy ra trong đầu tôi” Nụ cười ngây thơ làm nét mặt cô trở nên dịu dàng. “Tôi cố nghĩ về những mùi hương có tác dụng với bản thân tôi. Bất chấp sự thật là tỉ lệ mỗi thành phần là cả một vấn đề”

Cúi đầu che dấu vẻ hoài nghi, Nettle đọc công thức thêm một lần nữa. Thông thường khách hàng sẽ đến nhờ ông pha trộn những mùi nổi bật như hoa hồng hoặc hoa oải hương, nhưng không ai ném cho ông một bản danh sách như thế này. Điều thú vị hơn nữa là những thành phần này vừa bất thường vừa hòa hợp với nhau. Có lẽ đây chỉ là một sự kết hợp tình cờ

“Cô Bowman” ông nói, tò mò không biết năng lực của cô còn ẩn chứa bao nhiêu “Liệu tôi có được phép chỉ cho cô xem vài loại nước hoa của tôi?”

“Vâng, tất nhiên là được” Lillian hồ hởi đáp. Cô nhích lại gần quầy hàng khi Nettle mang ra một chai thủy tinh nhỏ chứa đầy chất lỏng nhàn nhạt lấp lánh. “Ông đang làm gì vậy?” cô hỏi, trong lúc ông ta vẩy vài giọt nước hoa vào một chiếc khăn tay sạch

“Không nên ngửi trực tiếp nước hoa từ chai” Nettle giải thích, và đưa cô khăn tay “Trước hết cô phải để nó bay bớt mùi cồn...và nó sẽ chỉ còn mùi hương nguyên chất. Cô Bowman, cô cảm nhận được những hương liệu nào từ chiếc khăn này?”

Công việc đòi hỏi nỗ lực của những chuyên gia hương liệu để có thể phân loại thành phần của một hỗn hợp nước hoa...vài phút hoặc thậm chí vài giờ nếu muốn phân biệt rõ ràng từng loại nguyên liệu.

Lillian cúi đầu hít hà chiếc khăn tay. Không chút ngập ngừng, cô làm Nettle kinh ngạc bằng cách nhận biết thành phần chế tạo với sự sành sỏi của một nghệ sĩ dương cầm đang dạo đàn. “hoa cam...dầu hoa cam...long

diên hương, và...rêu?” Cô ngừng lại, hàng mi nâng lên phô bày cặp mắt nâu sẫm lấp lánh tò mò “Rêu trong nước hoa ư?”

Nettle nhìn cô chăm chăm với vẻ sững sốt không giấu giếm. Một người trung bình thường giới hạn khả năng trong việc nhận định thành phần của một mùi hương phức tạp. Có lẽ anh ta có thể nhận ra những thành phần cốt lõi, rõ ràng như hoa hồng, chanh, bạc hà, nhưng những lớp tinh chế của một mùi nhất định thì vượt xa khả năng nhận biết của con người.

Quay lại vẻ hóm hỉnh, Nettle cười yếu ớt trước câu hỏi của cô. Ông thường nhấn mạnh nước hoa của mình với những hương thơm lạ thường nhằm tăng độ sâu và kết cấu, nhưng không ai đoán ra được chúng trước đây. “Những mùi này vẫn còn đơn giản, với những bất ngờ ẩn dấu, đây, thử loại khác xem” Ông lấy một chiếc khăn mới và thấm ướt nó bằng nước hoa.

Lillian hoàn tất nhiệm vụ với cùng sự dễ dàng đến diệu kì. “Becgamot...hoa huệ...trầm...” cô lưỡng lự, ngừng thêm lần nữa, lần này là một hơi đầy vào hai lá phổi. Một nụ cười tuyệt vời chạm đôi môi cô “Một ít cà phê”

“Cà phê?” Daisy ré lên và cúi đầu xuống chai nước hoa “Không có mùi cà phê trong này.”

Lillian ném cho Nettle tia nhìn dò hỏi, và ông cười, xác nhận dự đoán của cô. “Đúng, có cà phê” Rồi ông lắc đầu trong sự ngưỡng mộ đáng kinh ngạc “Cô có một năng lực thiên phú, cô Bowman.”

Lillian nhún vai, nhả nhó đáp “Một năng lực không giúp gì nhiều cho việc kiếm chồng, tôi e là vậy. Chỉ là vận may đưa đẩy cho tôi có một tài năng vô ích. Tôi thà có một giọng nói thánh thót, hoặc một vẻ đẹp rạng ngời. Theo cách mẹ tôi nói, một quý cô mà cứ thích đi hít ngửi mọi thứ thì không nữ tính chút nào.”

“Không phải trong cửa hàng của tôi” Nettle đáp.

Họ tiếp tục thảo luận về nước hoa như những người trao đổi suy nghĩ về nghệ thuật trong viện bảo tàng: hương thơm ngọt dịu, âm u, sống động của khu rừng sau cơn mưa, làn gió nhẹ hăng mang mùi muối mặn của đại dương, mùi mốc dày đặc từ nấm cục, hương cay xè gay gắt của bầu trời tuyết trắng. Nhanh chóng mất hết hứng thú, Daisy đi lòng vòng quanh những kệ mỹ phẩm, mở nắp một hộp bột làm cô hắt hơi, và chọn một hộp kẹo khứu mùi rồi cẩn rôm rốp.

Qua cuộc hội thoại, Nettle biết được cha cô gái sở hữu một công ty ở New York chuyên sản xuất xà phòng và hương liệu. Từ những lần ghé thăm nhà máy, Lillian đã có một nền tảng kiến thức về hương thơm và cách pha trộn. Cô thậm chí đã giúp phát triển một mùi hương mới cho xà phòng Bowman. Cô không tập luyện, nhưng rõ ràng những gì cô làm đối với Nettle là cả một sự phi thường. Tuy nhiên, tài năng đó sẽ mãi bị chôn vùi vì giới tính của cô.

“Cô Bowman” ông nói “Tôi có một hương liệu tôi muốn cho cô xem. Nếu cô chịu đợi ở đây trong lúc tôi vào lấy...”

Óc tò mò nổi lên, Lillian gạt đầu và đặt khuỷu tay lên quầy, trong lúc Nettle biến mất sau màn cửa dẫn ra kho hàng sau lưng cửa hiệu. Căn phòng chứa đầy công thức, giá đỡ sản phẩm, cao và cồn thuốc, ngăn kệ thì đầy dụng cụ, phễu, chai lọ, ly tách ngổn ngang – mọi thứ cần cho nghề nghiệp của ông ta. Cái kệ trên cùng là một số văn kiện trên vải lanh bằng tiếng Pháp và Hy Lạp cổ về nghệ thuật chế tạo nước hoa. Một nhà điều chế giỏi đã từng là nhà giả kim, họa sĩ và phù thủy.

Lên cầu thang gỗ, Nettle tìm được một hộp gỗ thông nhỏ từ kệ trên cùng và mang nó xuống. Quay ra cửa hiệu, ông đặt chiếc hộp lên quầy. Cả hai chị em Bowman chăm chú nhìn nó trong lúc ông mở ra mối nối đồng thau tí xíu và để lộ một chai nhỏ bé được niêm phong bằng chỉ và sáp ong. Một nửa ounce chất lỏng gần như không màu là hương liệu đắt giá nhất Nettle từng điều chế.

Tháo bỏ niêm phong, ông nhỏ một giọt quý giá xuống khăn và đưa nó cho Lillian. Lần ngửi đầu tiên nhẹ và êm, gần như không thấy gì. Nhưng khi nó lên đến mũi thì cảm giác kích thích chực chờ bùng nổ, và sau chấn động ban đầu lắng dịu thì luồng hơi ngọt vẫn còn dai dẳng.

Lillian nghiêng ngả ông qua mép khăn với sự ngưỡng mộ chân thành “Đây là gì?”

“Phong lan hiếm có chỉ tỏa hương vào ban đêm” Nettle đáp “Cánh hoa có màu trắng tinh khiết, mỏng manh hơn hẳn hoa huệ. Không thể lấy tinh chất bằng cách đun cánh hoa – chúng qua mỏng manh.”

“Vậy là tách lạnh phải không?” Lillian thì thầm, ám chỉ quá trình thẩm uớt cánh hoa quý giá trên một mặt giấy phẳng cho đến khi nó phủ đầy hương thơm, rồi dùng cồn hòa tan để lấy tinh chất.

“Đúng.”

Cô ngửi thêm lần nữa mùi hương độc đáo “Tên của loại phong lan này là gì?”

“Quý bà của buổi đêm.”

Daisy cười rúc rích “Nghe giống tên một quyển tiểu thuyết mẹ đã cấm em đọc.”

“Tôi sẽ đề nghị cô dùng hương phong lan thay thế oải hương trong công thức của cô” Nettle nói “Có lẽ đắt hơn, nhưng theo ý kiến riêng của tôi thì đây là nền tảng hoàn hảo, nhất là khi cô muốn dùng hổ phách như một thuốc hãm.”

“Đắt hơn nhiều không?” Lillian hỏi và khi ông nói giá thì mắt cô trợn tròn “Chúa lòng lành, nó còn đắt hơn vàng.”

Nettle đưa chai nước hoa ra ngoài ánh sáng làm nó sáng bừng và lung linh như kim cương “Tôi e rằng phép màu không có giá rẻ.”

Lillian cười, tia nhìn của cô bị cuốn theo chai nước hoa một cái mê hoặc “Phép màu” cô chế giễu.

“Loại nước hoa này có thể tạo ra phép màu” Ông cố chấp và mỉm cười với cô “Thật ra mà nói tôi sẽ gia cố hiệu quả của nó bằng một thành phần bí mật.”

Bị quyến rũ nhưng rõ ràng không tin, Lillian đề nghị với Nettle rằng mai cô quay lại lấy nước hoa. Cô trả tiền cho hộp kẹo của Daisy cũng như hương liệu đã hứa, và ra về cùng em gái. Liếc sơ mặt Daisy cũng đủ biết sức tưởng tượng của cô em gái – luôn rất bộc phát, đang chạy đua ráo riết với những ý tưởng về công thức nhiệm màu và thành phần bí mật.

“Lillian...chị sẽ cho em thử một ít nước hoa kì diệu đó chứ?”

“Không phải chị luôn chia sẻ với em sao?”

“Không.”

Lillian cười toe toét. Bất chấp những lần cãi vã âm ỉ và đối địch giả vờ, hai chị em là những đồng minh đáng tin cậy và cũng là bạn chí thân. Rất ít người trong đời Lillian đã từng yêu thương cô giống Daisy, người mê một những con chó chạy lạc xấu xí nhất, những đứa trẻ khó chiều nhất, và những thứ cần được sửa chữa hoặc vứt bỏ hoàn toàn.

Dù có thân đến đâu thì họ vẫn khá khác biệt. Daisy là một người mơ mộng, lý tưởng hóa hiện thực, một con người hoạt bát thay đổi giữa tính cách trẻ con thất thường và thông minh sắc sảo. Lillian tự biết bản thân là một cô gái miệng lưỡi cay độc với một pháo đài phòng thủ giữa cô và phần còn lại của thế giới – một cô gái với tính cách hoài nghi mãnh liệt cùng khiếu hài hước chua ngoa. Cô quần quýt trong vòng quay con người trong phạm vi của cô, đặc biệt là nhóm cánh-hoa-cô-đơn, một nhóm tự phát gồm các cô gái luôn ngồi cạnh nhau trong mọi buổi dạ hội và khiêu vũ trong mùa hội vừa qua. Lillian, Daisy, và bạn họ là Annabelle Peyton cùng Evangeline Jenner đã thề sẽ giúp đỡ nhau kiếm chồng. Nỗ lực của họ đã được đền đáp bằng cuộc hôn nhân thành công của Annabelle với Simon Hunt chỉ mới hai tháng trước. Bây giờ đến lượt Lillian. Mà họ vẫn chưa có một ý tưởng rõ ràng rằng ai sẽ là người tiếp theo vào lưới, hoặc một kế hoạch cụ thể cách thức đánh bắt anh ta.

“Tất nhiên chị sẽ để em thử loại nước hoa đó” Lillian nói.

“Có trời biết em mong chờ ở nó cái gì.”

“Nó sẽ giúp một công tước đẹp trai yêu em điên cuồng một cách tự nhiên” Daisy đáp.

“Bộ em không nhận thấy là giới quý tộc có rất ít người trẻ tuổi và ưa nhìn hay sao?” Lillian nhăn mặt hỏi.

“Hầu hết bọn họ ngó nga ngó ngẩn, bảo thủ, và sở hữu một khuôn mặt đáng có một cái móc trong miệng.”

Daisy khúc khích và chòang tay qua thắt lưng chị gái “Những quý ông thật sự ở ngoài kia” cô nói “Và chúng ta sẽ tìm được họ.”

“Sao em chắc quá vậy?” Lillian cau có.

Daisy cười ranh mãnh “Vì chúng ta có phép màu đồng hành.”

“Gia đình Bowman đã đến” Phu nhân Olivia Shaw thông báo từ cánh cửa phòng làm việc, nơi anh trai cô đang ngồi sau bàn giữa hai chồng sổ sách tài chính. Ánh chiều tà lan tỏa qua khung cửa kính chữ nhật dài, được trang hoàng đơn sơ hết mức với khung cửa đóng từ gỗ hồng sắc.

Marcus, Ngài Westcliff, quắc mắt nhìn lên với hai hàng lông mày đen nhướn cao bên trên đôi mắt màu cà phê. “Tình trạng lộn xộn lại bắt đầu” anh càu nhàu

Livia cười “Em cho rằng anh đang ám chỉ những cô con gái của họ? Họ không tệ đến thế đâu anh”

“Tệ hơn nữa đó” Marcus nói cụt lủn, cái quắc mắt càng xéch hơn khi anh quên bằng cây bút trong tay đang chấm những giọt mực lên nền giấy trắng “Hai phụ nữ trẻ xấu tính nhất mà anh từng gặp. Nhất là cô lớn”

“À thì, họ là người Mĩ mà anh” Lillian chỉ ra “Sẽ công bằng khi có ai chỉ cho họ biết một chuẩn mực nhất định đúng không? Người ta khó có thể mong đợi hai người ấy trau chuốt trong từng hành động với một bản danh sách quy tắc xã hội dài ngoằn của chúng ta – ”

“Anh có thể cho phép họ thoải mái trong những chuyện vụn vặt” Marcus cộc cằn cắt lời “Như em biết đó, anh không phải loại người chỉ ra sai lầm của ngón tay út cô Bowman lúc cô ta uống trà. Điều anh nói là những hành vi không được chấp nhận ở mọi góc ngách trong xã hội văn minh”

Những hành vi? Livia suy ngẫm. Bây giờ có vẻ thú vị rồi đây. Livia đến gần bàn làm việc, một căn phòng cô thường không thích vào, bởi vì nó khiến cô nhớ lại người cha đã khuất

Mọi hồi ức về bá tước Westcliff đời thứ 8 đều mang lại nỗi buồn. Cha họ là một người không biết yêu thương và cay nghiệt, ông luôn hút cặn oxi mỗi khi ông vào phòng. Mọi thứ và mọi người trong đời ông đều làm bá tước thất vọng. Với ba người con của ông, chỉ mình Marcus đến gần tiêu chuẩn của ông, không bao giờ than van dù bá tước có trừng phạt hay những yêu cầu gần như không thể thực hiện hoặc những đánh giá bất công.

Livia và chị gái cô, Aline, đã ngưỡng mộ anh trai, người luôn giành được điểm cao nhất ở trường, phá mọi kỉ lục thể thao, và nghiêm khắc với bản thân hơn bất kì ai. Marcus là người thuần ngựa, nhảy điệu bốn người, giảng giải về định lý toán học, băng vết thương, và sửa bánh xe ngựa. Nhưng không một thành tích sáng chói nào của anh nhận được lời khen từ cha.

Nhớ lại, Livia nhận ra có lẽ người cha bá tước già nua đã có ý định lấy đi tất cả sự mềm yếu và cảm thông khỏi đứa con trai duy nhất. Và có lẽ ông đã thành công. Tuy nhiên, theo sau cái chết của bá tước cách đây 5 năm, Marcus đã chứng tỏ bản thân anh khác hẳn người đàn ông anh đã bỏ lại phía sau. Livia và Aline phát hiện ra rằng anh trai họ không bao giờ quá bận đến mức không có thời gian nghe họ nói, và dù vấn đề của họ có nhỏ bé thì Marcus cũng luôn tận tâm giúp đỡ. Anh cảm thông, cuồng nhiệt, và thấu hiểu – như một phép màu, thật đấy, khi mà trong phần lớn cuộc đời, anh chưa từng bộc lộ những phẩm chất đó

Chỉ có thể nói thế này, Marcus cũng có chút độc đoán. À mà...rất độc đoán. Khi sự việc có liên quan đến những người anh yêu quý, Marcus không hề hối tiếc khổng chế họ làm những việc anh cho là tốt nhất. Tính cách đó không phải là phẩm chất quyến rũ nhất của anh. Và nếu Livia chăm chăm vào lỗi lầm của anh trai, thì cô phải thừa nhận Marcus có một niềm tin quá gở về sự hoàn hảo của bản thân.

Cười thân thiện với người anh đáng kính, Livia tự hỏi sao cô có thể yêu quý anh trai trong khi anh cũng đồng thời sở hữu những nét đặc trưng không thể lẫn lẩn của cha cô. Marcus có khuôn mặt góc cạnh, vầng trán rộng, và cái miệng rộng, đôi môi mỏng. Anh cũng có mái tóc đen dày, cái mũi rộng, cao, và cái cằm nhô ra buống bỉnh. Sự kết hợp mang tính nổi bật nhiều hơn đẹp trai...nhưng đó là khuôn mặt dễ dàng thu hút ánh nhìn của phụ nữ. Không như cha anh, đôi mắt đen cảnh báo của Marcus thường lấp lánh tiếng cười, và anh sở hữu một nụ cười hiếm hoi ngời sáng trên khuôn mặt ngăm đen.

Ngả người ra ghế khi Livia đến gần, Marcus đan chéo ngón tay trên bụng. Xuôi theo tiết trời ẩm áp bất thường buổi chiều đầu tháng 9, Marcus đã cởi áo choàng và xắn tay áo, để lộ bắp tay vạm vỡ được bao phủ bởi những sợi lông thưa. Anh có chiều cao trung bình và dáng người cân đối, với thể trạng của một vận động viên tài năng

Háo hức được nghe nhiều hơn về những hành vi được kể ở trên của cô Bowman xấu tính, Livia tựa vào thành bàn, đối mặt với Marcus “Em thắc mắc không biết cô Bowman đã làm gì khiến anh bức mình?” Cô lơ đãng nói to “Kể em nghe đi, Marcus. Nếu không, óc tưởng tượng của em sẽ quy chụp nhiều chuyện tai tiếng khủng khiếp cho cô Bowman tội nghiệp mất thôi”

“Cô Bowman tội nghiệp” Marcus khịt mũi “Đừng hỏi, Livia. Anh không được phép thảo luận chuyện đó”

Như hầu hết đàn ông, Marcus có vẻ không thể hiểu không có gì gây tò mò cho phụ nữ bằng chủ đề mà một người nào đó không được phép thảo luận. “Nói đi, Marcus” cô đòi hỏi “Hoặc em sẽ gạn hỏi đến cùng”

Lông mày anh cong lên mĩa mai “Vì nhà Bowman đã đến nên mối nguy đó chỉ là thừa”

“Vậy em sẽ đoán thử nhé. Có phải anh đã bắt gặp cô Bowman với một ai đó? Có phải cô ta cho phép một quý ông hôn cô ta...hoặc tệ hơn?”

Marcus nhếch mép cười “Hơi khó đó. Bất cứ người đàn ông nào còn tỉnh táo mà thấy cô ta thì sẽ vừa la vừa bỏ chạy theo hướng ngược lại”

Bắt đầu cảm thấy anh trai khá gay gắt với Lillian Bowman, Livia sưng người “Cô ấy rất đẹp, Marcus”

“Vẻ đẹp ngoại hình không thể che dấu những khiếm khuyết trong tính cách của cô ta”

“Như thế nào?”

Marcus bật ra tiếng nhạo báng, như thể lỗi lầm của cô Bowman rõ ràng cần đến một cái bảng liệt kê mới đủ “Cô ta chuyên quyền”

“Anh trai thân mến, anh cũng vậy” Livia thì thầm .

Anh phớt lờ câu đó “Cô ta độc đoán”

“Anh cũng vậy mà”

“Cô ta kiêu căng”

“Giống anh luôn” Livia rạng rỡ nói

Marcus nheo mắt với em gái “Anh nghĩ chúng ta đang thảo luận về khuyết điểm của cô Bowman chứ không phải của anh”

“Nhưng hai người có vẻ có nhiều điểm chung quá” Livia ngây thơ phản đối. Cô nhìn anh trai đặt bút xuống, xếp nó cùng bên với những tài liệu trên bàn. “Còn về hành vi không thích hợp của cô ấy – anh đang nói là anh không bắt gặp cô ấy trong một tình huống hờ hênh?”

“Không, anh không nói vậy. Anh chỉ nói cô ta không ở cùng một quý ông”

“Marcus, em không có thời gian đâu nha” Livia sốt ruột nói “Em phải đi đón gia đình Bowman – vậy nên anh phải – trước khi chúng ta rời phòng làm việc, em yêu cầu anh kể em nghe sự cố tai tiếng của cô ấy”

“Chuyện đó vô cùng lố bịch nên anh không muốn nói”

“Cô ấy ngồi dang chân cỡi ngựa hả? Hay hút thuốc? Khỏa thân bơi trong ao?”

“Không hẳn” Marcus đắm chiêu cầm lên chiếc kính nhìn nổi đặt ở góc bàn – món quà sinh nhật của em gái anh, Aline, hiện cô đang sống với chồng ở New York. Kính nhìn nổi là phát kiến hoàn toàn mới, hợp thời với gỗ thông và kính. Khi một thẻ nổi – hai ảnh ghép – được cắt ở khoảng nổi dài đằng sau ống kính, ảnh sẽ xuất hiện dưới dạng 3 chiều. Độ sâu của thẻ nổi thật đáng ngạc nhiên – một nhánh cây có vẻ gần cạ vào mũi người xem, và ngọn núi thì sừng sững sống động đến mức bạn có thể té chết bất cứ lúc nào. Nâng kính nhìn nổi lên mắt, Marcus kiểm tra bức ảnh về đấu trường La Mã với vẻ quan tâm thái quá

Ngay khi Livia bùng nổ vì nôn nóng, Marcus mới cầu nhàu “Anh đã gặp cô Bowman chơi run-đơ trong quần áo lót”

Livia ngó ra nhìn anh “Chơi run-đơ? Ý anh là chơi trò có bóng da và gậy phẳng đó hả?”

Miệng Marcus cong lên bực tức “Chuyện đó xảy ra vào lần trước cô ta đến đây. Cô Bowman và em gái cô ta đã hò reo cùng nhóm bạn giữa cánh đồng ở phía Tây Bắc lãnh địa, khi đó anh và Simon Hunt đã vô tình cười ngửa ngang qua. Cả bốn cô gái đều chỉ mặc quần áo lót – họ kêu la là chơi bóng với bộ váy áo to kềnh là chuyện khó khăn. Anh đoán họ chỉ viện cớ cho chuyện chạy rong bán khóa thân đó thôi. Chị em Bowman rõ ràng là những người theo chủ nghĩa khoái lạc”

Livia phải đưa tay che miệng để ngụy trang cho tràng cười đang thổi lửa bùng bùng trong cổ họng “Em không thể tin là anh chưa từng kể lại việc đó”

“Anh ước là anh có thể quên” Marcus đáp dứt khoát, hạ kính nhìn nổi xuống. “Chúa biết anh đã làm gì để đối mặt với Thomas Bowman trong lúc kí ức về cô con gái không-quần áo của ông ta cứ lờn vờn trong đầu anh”

Tâm trạng vui thích của Livia rạn vỡ khi cô quan sát dáng người chắc nịch của anh trai. Cô không thể không chú ý đến chi tiết Marcus đã nói về “cô con gái” chứ không phải “những cô con gái” – thế là rõ anh không hề nhận thấy còn cô trẻ hơn. Lillian là người duy nhất anh chú mục.

Biết Marcus khá rõ, Livia lẽ ra phải mong chờ anh thích thú vị sự cố ngoài ý muốn. Mặc dù anh trai cô có một chuẩn mực đạo đức mạnh mẽ, không cố tỏ ra hợm mình, và có một bộ óc khôi hài nhạy bén. Bất chấp Marcus chưa từng có nhân tình, Livia đã nghe loáng thoáng một vài mối quan hệ kín đáo – và cô đã nghe một hay hai lời thì thầm về vị bá tước bên ngoài khát khe nhưng vô cùng phóng khoáng trên giường ngủ. Nhưng vì một vài lý do, anh cô đã bị cô gái Mỹ mạnh mẽ, táo bạo gây bực tức vì tính cách khác thường và tiền mới. Livia đau đầu tự hỏi liệu có phải dòng họ Marsden luôn bị người Mỹ cuốn hút – sau này, Aline đã kết hôn với người Mỹ, và bản thân cô cũng vừa cưới Gideon Shaw, của công ty Shaw ở New York – và giờ là đến Marcus

“Có phải cô ấy cực kì hấp dẫn trong quần áo lót?” Livia láu lỉnh hỏi

“Ừm” Marcus nói ngay không cần suy nghĩ, và rồi quắc mắt “Ý anh là, không. Anh không nhìn đủ lâu để có thể đánh giá mức độ hấp dẫn của cô ta. Đó là trong trường hợp cô ta có nó”

Livia bặm môi ngăn bản thân bật cười “Xem nào, Marcus...anh là một người đàn ông khỏe mạnh 35 tuổi – vậy mà anh không hề liếc trộm cô Bowman đứng yên với quần chèn?”

“Anh không nhìn trộm, Livia. Anh cũng không nhìn ngắm cái gì cả. Nhìn trộm là trò của con nít hoặc của mấy kẻ lảm đường lạc lối”

Cô ném cho anh cái nhìn tiếc nuối sâu sắc “À há, em vô cùng tiếc thương cho anh vì đã chịu đựng một trải nghiệm đầy nghị lực như thế. Chúng ta chỉ có thể hy vọng cô Bowman ăn mặc đầy đủ quần áo trong lần kế anh có mặt, để tránh gây sốc cho những giác quan tao nhã của anh lần nữa”

Marcus sững người trước lời đáp xúc xiểm “Anh ngờ rằng cô ta sẽ làm như vậy”

“Ý anh là anh nghi ngờ cô ta sẽ ăn mặc đàng hoàng, hay anh nghi ngờ cô ta sẽ gây sốc cho anh?”

“Đủ rồi đó, Livia” Anh sững cò và cô khúc khích cười

“Này, chúng ta phải ra chào đón nhà Bowman thôi”

“Anh không có thời gian ” Marcus nói cộc lốc “Em chào đón họ, và xin lỗi dùm anh”

Livia nhìn anh đắm đắm trong sự ngỡ ngàng “Anh sẽ không...ồ...nhưng mà Marcus, anh phải đi! Em chưa từng thấy anh thô lỗ như vậy”

“Anh sẽ dần xẹp sau. Vì Chúa, bọn họ sẽ ở đây gần một tháng sắp đến – anh sẽ có dư dả thời gian để làm họ nguôi giận. Nhưng trò chuyện về cô Bowman đó khiến tâm trạng anh không tốt, và ngay lúc này nội nghĩ đến việc ở cùng một phòng với cô ta cũng đủ làm anh thấy gai người”

Khẽ lắc đầu, Livia quan sát anh theo một cách sầm soi mà anh không thích. “Hừm. Em đã từng thấy anh giao tiếp với những người anh không thích, và anh luôn luôn hành xử đúng mực – đặc biệt là khi anh muốn một cái gì đó ở họ. Nhưng vì một lý do nào đó cô Bowman đã kích động anh quá mức. Em có một giả thuyết lý giải cho chuyện này”

“Sao?” Về thách thức tinh tế ánh lên trong mắt anh

“Em vẫn đang hoàn chỉnh nó. Em sẽ cho anh biết ngay khi em đi đến kết luận cuối cùng”

“Chúa giúp anh. Đi đi, Livia, và chào đón những vị khách của chúng ta”

“Trong lúc anh đào hố trong phòng làm việc như một con cáo chạy quanh lãnh địa?”

Marcus đứng lên ra dấu bảo em gái cho anh đi trước qua cửa “Anh sẽ ra ngoài qua cửa sau, và rồi anh sẽ cưỡi ngựa một lát”

“Anh sẽ đi trong bao lâu?”

“Anh sẽ trở về trước giờ ăn tối”

Livia phập phồng một tiếng thở dài chán nản. Bữa ăn tối nay sẽ là một sự kiện lớn. Nó mở màn cho chuỗi ngày tiệc tùng sẽ thật sự bắt đầu vào ngày mai. Hầu hết quan khách đã đến, và một số vị chậm trễ cũng sẽ cố gắng có mặt. “Anh không nên về trễ” cô cảnh báo “Khi em đồng ý đóng vai nữ chủ nhân cho anh, thì không có nghĩa em phải giải quyết hết mọi chuyện”

“Anh chưa từng trễ” Marcus đều đều đáp, và sải bước với sự hăm hở của người đàn ông vừa thoát khỏi giá treo cổ

2. Chương 2

Marcus rời khỏi trang viên, dẫn ngựa đi dọc con đường mòn đằng sau vườn. Ngay khi anh băng qua con hẻm trung và lên dốc ở phía bên kia, anh buông lơi dây cương cho đến khi đi qua cánh đồng râu dê và bãi cỏ khô. Stony Cross Park sở hữu khuôn viên lớn nhất Hampshire, với những cánh rừng bạt ngàn, đồng cỏ ngợp hoa và đầm lầy, cùng những đồng ruộng phì nhiêu. Đã từng có thời dành riêng cho chôn săn bắn, lãnh địa giờ đây là một trong những địa điểm tham quan được săn đón nhất nước Anh.

Stony Cross phù hợp với mục đích của Marcus là có một số lượng quan khách cố định, đủ hỗ trợ cho chuyện săn bắn và hoạt động thể thao anh yêu thích, và cũng cho phép một số ít phi vụ kinh doanh và chính trị diễn ra êm thấm. Mọi loại hình kinh doanh được hoàn tất trong những buổi tiệc, và Marcus luôn thuyết phục một chính trị gia hay một doanh nhân cụ thể đi cùng anh trong những sự kiện quan trọng

Lần tiệc tùng này sẽ không khác mấy lần trước – nhưng trong vài ngày vừa qua, Marcus đã cáu bẳn bởi một cảm giác khó chịu. Là một người vô cùng có lý trí, anh không tin những điềm báo ngoại cảm, hoặc những thuyết duy linh đang trở nên thịnh hành dạo gần đây...nhưng có vẻ có gì đó ở Stony Cross đã thay đổi. Không khí trở nên căng thẳng đáng ngờ, như trời quang mây tạnh trước cơn bão lớn. Marcus thao thức và sốt ruột, và không hoạt động thể chất nào có thể làm nguôi ngoai cảm giác bồn chồn bất an cứ lớn dần bên trong

Ngẫm nghĩ buổi tối sắp đến, và biết rằng anh sẽ phải chèn chèn với gia đình Bowman, Cảm giác bức bối của Marcus đang chuyển thành một điều gì đó gần giống lo âu. Anh hối hận đã mời họ đến. Thật ra mà nói, anh sẽ vui mừng gạt bỏ mọi thương vụ với Thomas Bowman nếu chuyện đó giúp anh có thể thôi gặp mặt họ. Tuy nhiên, sự thật là họ vẫn ở đây, và sẽ tiếp tục như thế trong một tháng, và anh chỉ còn cách làm tốt vai trò chủ nhà

Marcus dự định thương thuyết công khai với Thomas Bowman về việc mở rộng công ty xà phòng của ông bằng cách mở thêm chi nhánh ở Liverpool, hoặc, có lẽ, Bristol. Thuế quan xà phòng ở Anh chắc chắn sẽ được bãi bỏ trong vòng vài năm tới nếu những đồng minh của Marcus ở Nghị viện là đáng tin cậy. Khi

chuyện đó xảy ra, sẽ tốt cho sức khỏe cộng đồng, và tiện lợi thay, cũng tốt cho tài khoản ngân hàng của Marcus nữa, mấu chốt là ở sự sẵn lòng cho anh hợp tác của nhà Bowman.

Tuy nhiên, chuyến thăm của Thomas Bowman đồng nghĩa với việc anh phải chịu đựng hai cô con gái của ông ta. Lillian và Daisy là hiện thân của trào lưu nữ thừa kế Hoa Kỳ giàu sụ đổ xô đến Anh săn-chồng. Giới quý tộc được đặt ngoài tham vọng đã phun ra về họ nào là nhấn âm sai và trở thành mục tiêu công kích trên mặt báo. Những phụ nữ trẻ khiếm nhã, ồn ào, quan trọng hóa bản thân cố mua quý tộc bằng tiền phụ huynh...và thường thành công.

Marcus đã dần quen thuộc với chị em Bowman trong lần ghé thăm trước đây của họ, và đã chào hỏi cả hai. Cô chị, Lillian, trở thành mục tiêu chán ghét chủ yếu của anh khi cô ấy và nhóm bạn – những cánh-hoa-cô-đơn, theo cách họ tự gọi nhau (mà có cái gì đáng để tự hào kia chứ!) đã bày mưu tính kế bẫy một quý tộc vào vòng hôn nhân. Marcus sẽ không bao giờ quên giây phút kế hoạch bị bại lộ “Chúa lòng lành, trên đời này không có việc gì cô không dám làm hay sao?” Marcus đã hỏi Lillian. Và cô đã trơ trẽn trả lời “Nếu có thì chắc tôi chưa tìm ra đó thôi”

Tính xác láo của cô khiến cô trở nên khác hẳn những người phụ nữ Marcus đã gặp. Và rồi trận bóng run-đơ với trang phục lót, đã thuyết phục anh rằng Lillian là một kẻ rầy rà. Và một khi anh đã phán xét ai đó rồi thì anh hiếm khi thay đổi ý kiến

Marcus cau mày cân nhắc cách hành xử tốt nhất dành cho Lillian. Anh sẽ tỏ ra thờ ơ và lạnh nhạt, bất kể cô ta có khích bác anh ra sao. Chắc rằng việc đó sẽ làm cô ta phát cáu khi thấy anh không bị ảnh hưởng. Mường tượng cảnh cô bực tức vì bị phớt lờ, anh cảm thấy ngực anh dễ chịu hơn một tí. Đúng...anh sẽ cố hết sức lảng tránh cô, và khi tình huống bắt buộc họ ở cùng một nơi thì anh sẽ đối xử cô với một vẻ lịch thiệp sắt đá. Nghiêm mật, Marcus quay ngựa phi nước đại, vượt qua hàng rào, bờ gậu và một bức tường đá cuội, người và ngựa phối hợp nhuần nhuyễn vô khuyết

“Bây giờ, các cô gái” Bà Mercedes Bowman nói, nghiêm khắc quan sát hai cô con gái đang đứng trước cửa phòng “Mẹ cho rằng hai con nên nghỉ ngơi ít nhất hai giờ đồng hồ để đảm bảo sức khỏe cho buổi tối. Tiệc tối của Ngài Westcliff thường bắt đầu muộn, và kéo dài đến giữa đêm, và mẹ không muốn thấy một trong hai con ngáp dài trên bàn ăn”

“Vâng thưa mẹ” cả hai nói đầy tinh thần trách nhiệm, biểu lộ nét mặt ngây thơ không đánh lừa được ai.

Bà Bowman là một phụ nữ tham vọng thái quá với năng lượng thần kinh tràn trề. Đáng người mảnh khảnh của bà có lẽ khiến một con chó trông mũm mĩm. Miệng bà liến thoắt với mục tiêu chính trong đời: được nhìn thấy hai cô con gái kết hôn chói lọi. “Trong mọi trường hợp hai con không được rời phòng” Bà tiếp tục nghiêm nghị “Không lén la lén lút trong lãnh địa của Ngài Westcliff, không phiêu lưu, va quệt, hoặc những chuyện tương tự. Thật ra mẹ định khóa cửa phòng để chắc chắn hai con ở yên trong này và nghỉ ngơi”

“Mẹ à” Lillian phản đối “nếu có một nơi nào đó trên thế giới buồn tẻ hơn Stony Cross thì con sẽ ăn luôn đôi giày của con. Tụi con có thể gây rắc rối gì kia chứ?”

“Hai đứa gây rắc rối từ trong không khí” Mercedes nói, mắt bà căng như kẻ chỉ “Đó là lý do mẹ sẽ giám sát hai con ở cự ly gần. Sau những hành vi các con đã làm lần trước đến đây, mẹ ngạc nhiên khi biết chúng ta được mời lần nữa”

“Con thì không” Lillian khô khan đáp “Mọi người đều biết chúng ta ở đây là vì Westcliff đang để mắt đến công ty của cha”

“Ngài Westcliff” Mercedes rít qua kẽ răng “Lillian, con phải tôn trọng ngài ấy chứ! Ngài là quý tộc giàu nhất nước Anh, và huyết thống – ”

“ – thì lâu đời hơn của dòng họ nữ hoàng” Daisy nhún nhảy ngắt lời, và đều đều nhái giọng “Và với tước hiệu bá tước lâu đời nhất nước giúp ngài ấy - ”

“ – là người độc thân sáng giá nhất châu Âu” Lillian khô khan kết thúc, nhướn mày trêu người “Có khi là toàn thế giới. Mẹ à, nếu mẹ thật sự mong Westcliff sẽ cưới một trong hai đứa tụi con thì mẹ mất trí rồi đó”

“Mẹ không mất trí đâu chị” Daisy nói “Bà là người New York mà”

Số lượng những người giống gia đình Bowman đã tăng nhanh chóng ở New York – những nhà giàu mới nổi không thể hòa nhập với những người thủ cựu, hoặc đám đông thời thượng. Những gia đình giàu có đã thu xếp gia tài đồ sộ từ những ngành công nghiệp sản xuất hoặc hầm mỏ, và họ chưa được chấp nhận vào guồng quay mà họ điên cuồng khao khát. Sự cô đơn và xấu hổ vì bị xã hội New York chối bỏ đã tiếp thêm tham vọng cho Mercedes.

“Chúng ta sẽ có cách làm cho Ngài Westcliff quên tất cả hành động vớ vẩn lần trước của hai con” Mercedes thông báo dứt khoát “Các con sẽ kín đáo, khiêm tốn, im lặng suốt thời gian này – và tránh xa Annabelle tai tiếng ra nghe chưa, còn một cô nữa là – ”

“Evie Jenner” Daisy nói “Và giờ mẹ phải gọi là Annabelle Hunt chứ ạ”

“Annabelle đã cưới bạn thân của Westcliff” Lillian uể oải chỉ ra “Con nghĩ tiếp tục gặp gỡ cô ấy sẽ là ý hay thừa mẹ”

“Mẹ sẽ cân nhắc lại” Mercedes nghi ngại nhìn hai cô con gái “Trong khoảng thời gian chờ đợi, mẹ đề nghị hai con nghỉ ngơi. Mẹ không muốn nghe thêm tiếng nào từ hai đứa nữa nghe chưa?”

“Vâng, thưa mẹ” cả hai đồng thanh

Cánh cửa đóng lại, và chìa khóa vặn cọt két quanh tay nắm

Hai chị em chia sẻ cái cười toét miệng “Hên là mẹ chưa phát hiện ra trận Run-đơ” Lillian nói

“Nếu biết thì giờ tụi mình chết chắc” Daisy nghiêm trang tán thành

Lillian cầm chiếc lược từ cái hộp trắng men trên bàn và đi ra cửa “Tiếc là mẹ lại hay buồn bã vì mấy chuyện cón con há?”

“Như cái lần chúng ta thả heo con trong phòng khách Bà Astor vậy đó”

Mỉm cười hồi tưởng, Lillian quỳ gối trước cửa và làm việc với ổ khóa “Em biết đó, chị luôn tự hỏi tại sao mẹ lại không cảm ơn tụi mình. Chúng ta phải đáp lễ sau khi Bà Astor không mời mẹ mình đến buổi tiệc của bà ấy”

“Em nghĩ quan điểm của mẹ là thả vật nuôi vào nhà ai đó sẽ khó lòng giúp ta được mời thêm lần nữa”

“À thì, chị không nghĩ chuyện đó tệ bằng cái lần chúng ta thổi tắt đèn cây La Mã trong cửa hàng trên đại lộ số 5”

“Chúng ta buộc phải làm thế, sau khi người bán hàng tỏ ra thô lỗ”

Kéo răng lược ra, Lillian khéo léo chọc ngón tay vào trong và rút ra. Nghiêng nghiêng khóe mắt, cô xoay răng lược cho đến khi ổ khóa vặn kịt, và rồi cô liếc sang Daisy với nụ cười chiến thắng “Đây là lần nhanh nhất của chị thì phải”

Tuy nhiên, em gái cô không cười “Lillian...nếu năm nay chị phải kiếm chồng...mọi thứ sẽ thay đổi. Chị sẽ thay đổi. Và rồi sẽ không còn những chuyến phiêu lưu, hoặc những điều thú vị, và em sẽ chỉ còn một mình”

“Đừng ngốc nghếch như thế” Lillian nghiêm mặt nói “Chị sẽ không thay đổi gì hết, và em sẽ không ở một mình”

“Chị sẽ phải trả lời với chồng” Daisy chỉ ra “Và anh ta sẽ không cho phép chị dính líu vào những vụ lộn xộn với em”

“Không, không, không...” Lillian đứng lên và vẫy tay ra chiều tùy hứng “Chị sẽ không lấy loại người đó. Chị sẽ lấy một người không thêm chú ý cũng như bận tâm đến những gì chị làm khi chị không ở gần anh ta. Một người giống cha”

“Nhưng cha có vẻ không làm cho mẹ hạnh phúc” Daisy nói “Em tự hỏi liệu họ có yêu nhau không?”

Dựa lưng vào cửa, Lillian cau mày trong lúc suy ngẫm câu hỏi. Cô chưa từng thắc mắc liệu hôn nhân của cha mẹ có phải vì tình yêu. Không hiểu sao cô không nghĩ vậy. Họ cùng có vẻ độc lập. Sự liên kết giữa họ không có gì đáng kể. Theo những gì Lillian biết, họ hiếm khi tranh cãi, chưa từng ôm nhau, và rất ít khi

nói chuyện. Và không có những câu đay nghiến nào giữa hai người. Họ đứng đưng với đối phương, không tỏ ra ham muốn hay thậm chí cảm giác hạnh phúc

“Tình yêu chỉ có trong tiểu thuyết, em gái à” Lillian nói, cố hết sức để nghe có vẻ giễu cợt. Lách qua khe cửa để mở, cô nhanh chân bước ra hành lang và liếc ra sau “Trống không. Vậy chúng ta sẽ đi theo lối dành cho người hầu nhé?”

“Ừ, và hãy đi về phía tây trang viên, và tiến vào rừng”

“Sao lại rừng?”

“Chị không nhớ chuyện Annabelle đã nhờ em làm hay sao?”

Lillian ngơ ngàng nhìn đăm đăm em gái, và rồi trợn tròn mắt “Chúa lòng lành, Daisy, bộ em không thể nghĩ ra chuyện khác hay ho hơn ngoài mục đích buồn cười như thế?”

Em gái cô láu lỉnh liếc mắt “Chị chỉ không muốn làm chuyện này vì nó có lợi cho Ngài Westcliff”

“Chuyện này không có lợi cho ai hết” Lillian cau tiết đáp “Nó chỉ là một mục tiêu sai lầm ngớ ngẩn”

Daisy cương quyết nhìn thẳng vào chị “Em vẫn sẽ đi tìm cái giếng ước ở Stony Cross” cô nghiêm trang nói “và làm theo những gì Annabelle đã nhờ. Chị có thể theo em nếu chị muốn, hoặc chị có thể đi làm việc khác. Tuy nhiên – ” Đôi mắt hình quả hạnh nheo lại đe dọa “ – sau khoảng thời gian chị bắt em chờ đợi mòn mỏi trong lúc chị xem xét hết những tiệm nước hoa cũ kĩ bụi bặm và quầy thuốc, em nghĩ chị nợ em một ít kiên nhẫn – ”

“Được rồi” Lillian lăm bằm “Chị sẽ đi với em. Nếu chị không đi thì em sẽ chẳng bao giờ tìm ra chỗ đó, và rồi sẽ lạc đầu đó trong rừng mất thôi” Nhìn ra hành lang lần nữa, và đoán chắc rằng nó vẫn trống, Lillian dẫn đầu đi theo lối dành cho người hầu đến cuối đường. Hai chị em rón rén nhón chân, cố không phát ra tiếng động nào trên nền thảm dưới chân.

Dù Lillian có không thích chủ nhân của Stony Cross Park thế nào đi nữa thì cô buộc lòng phải thừa nhận đây là một lãnh địa huy hoàng. Dãy nhà được thiết kế theo phong cách châu Âu, một pháo đài yêu kiều được xây từ những tảng đá màu mật, bốn góc là những tầm nhìn phong cảnh trải dài đến đường chân trời. Nhìn xa xa từ sông Itchen, trang viên được bao bọc bởi hàng loạt khu vườn liền kề và những vườn cây ăn trái và hoa cỏ rộng hai trăm acre cùng rừng nguyên sinh. Mười lăm thế hệ của dòng dõi Westcliff, nhà Marsden, đã bám trụ trang viên này, theo lời bất kì người hầu nào được hỏi. Và khó mà giải thích rạch ròi sự giàu có của Ngài Westcliff. Người ta đồn rằng gần hai trăm ngàn mẫu đất ở Anh và Scotland nằm dưới sự kiểm soát của anh, giữa những lãnh địa đó là hai tòa lâu đài, một dinh thự, năm ngôi nhà, và một biệt trang ở ngay sông Thames. Tuy nhiên, Stony Cross Park rõ ràng là món trang sức trên vương miện của dòng họ Marsden.

Rảo bước bên lề trang viên, hai chị em cẩn thận quan sát qua hàng rào gỗ cây thủy tùng nằm trong tầm mắt. Ánh mặt trời chiếu soi tia sáng xuyên qua những nhánh cây đan xen chằng chịt khi họ vào rừng, rất nhiều cây tuyết tùng và sồi cổ xưa.

Daisy hồ hởi đưa tay lên trời và kêu lên “Ôi, em thích nơi này quá!”

“Tầm tạt thôi” Lillian miễn cưỡng nói, dù cô phải thừa nhận với khung cảnh rợp hoa đầu thu thế này, khó có nơi nào trên nước Anh có thể sánh bằng.

Bất thành linh có một nhánh cây chắn ngang đường, Daisy cẩn trọng đi vòng sang bên. “Kết hôn với Ngài Westcliff gần như là việc đáng làm, chị không nghĩ thế sao, được làm nữ chủ nhân của Stony Cross Park?”

Lillian nhướn mày “Và rồi phải chịu đựng mọi lời tuyên bố ngạo mạn của anh ta cũng như chiều theo mỗi một mệnh lệnh hả em gái?” Cô khịt mũi chán ghét.

“Annabelle nói Ngài Westcliff thật sự tốt hơn những gì cô ấy đã nghĩ”

“Cô ấy phải nói như vậy sau những chuyện đã xảy ra vài tuần trước”

Hai người chìm vào im lặng, cả hai cùng nhớ lại sự kiện chấn động vừa xảy ra cách đây không lâu. Khi Annabelle và chồng, Simon Hunt đến tham quan nhà máy đầu xe lửa cùng Ngài Westcliff, một vụ nổ khủng

khiếp gần như đã giết phẳng mạng sống của họ. Ngài Westcliff đã đâm bổ vào tòa nhà trong nhiệm vụ gần-như-tự sát để giải cứu họ, và mang được cả hai còn sống ra ngoài. Có thể hiểu được Annabelle giờ đây nhìn Westcliff dưới con mắt kính phục, và gần đây cô ấy bắt đầu nói về kiêu căng của anh ta thật ra có phần đáng yêu. Lillian đã chưa xốt nhận xét có thể Annabelle vẫn còn chịu tác động do hít quá nhiều bụi khói

“Em nghĩ chúng ta nợ Ngài Westcliff một lời cảm ơn” Daisy nhận xét, nhảy phốc qua khúc cây “Sau hết, anh ta đã cứu mạng Annabelle, mà chúng ta thì không có nhiều bạn lắm”

“Cứu mạng Annabelle là chuyện ngẫu nhiên mà thôi” Lillian gắt gỏng nói “Lý do duy nhất khiến Westcliff mạo hiểm mạng sống là vì anh ta không muốn xổng mất một đối tác kinh doanh sinh lợi”

“Lillian!” Daisy, lúc này đang ở phía trước vài bước chân, quay lại nhìn chị gái kinh ngạc “Không giống chị chút nào. Lạy Chúa, bá tước đã chạy vào một tòa nhà đang cháy rụi để cứu bạn của chúng ta và chồng cô ấy...anh ta phải làm gì nữa mới có thể gây ấn tượng tốt cho chị?”

“Chị tin chắc Westcliff không cần phải gây ấn tượng tốt cho chị” Lillian nói. Nghe thấy âm điệu cay nghiệt trong giọng bản thân, cô nhăn mặt, và nói tiếp “Lý do chị không thích anh ta là, Daisy, rõ ràng anh ta không thích chị. Anh ta tự cho mình cái quyền ở trên mọi người, về đạo đức, xã hội hay trí tuệ...ôi, chị mong mỗi biết bao cái ngày anh ta quay lại mặt đất!”

Họ đi trong im lặng trong vòng một phút, và rồi Daisy dừng lại nhổ vài bông hoa tím mọc rậm rạp bên đường. “Chị đã từng cân nhắc đến việc cố tỏ ra hòa nhã với Ngài Westcliff hay chưa?” cô thì thầm. Cài chùm hoa tím lên mái tóc bối cao, cô nói thêm “Anh ta có lẽ sẽ bất ngờ nếu chị cư xử lịch sự”

Lillian lắc đầu dứt khoát “Không, có lẽ anh ta sẽ nói một điều gì đó cạnh khóe, và rồi trông có vẻ tự mãn và hài lòng với bản thân”

“Em nghĩ chị quá...” Daisy bắt đầu, và ngừng lại với nét mặt hoang mang “Em nghe có tiếng bì bõm. Cái giếng ước ắt phải ở gần đây”

“Ồ, hay quá đi” Lillian nói, cười miễn cưỡng khi cô bước theo em gái, người đang chạy như bay bên con đường trùng bên cạnh bãi cỏ ướt. Cánh đồng lầy lội phủ đầy cây cúc tây xanh và tím, và những cây bụi hoa, những nhánh cây hình que phát ra tiếng kêu sột soạt. Cuối đường, có một bụi cây của thánh John, đang trở hoa vàng như giọt nắng tuôn rơi. Đắm mình giữa khí trời thơm ngát, Lillian bước chậm chậm và hít thở sâu. Khi cô tiến gần đến giếng ước được khoét lỗ trên nền đất, không khí loãng ra và ẩm thấp

Vào đầu hè, nhóm cánh-hoa-cô-đơn đã đến thăm giếng ước, và mỗi người đã ném kim gút vào hố sâu sỏi bọt kia theo truyền thống địa phương. Và Daisy đã thực hiện một điều ước bí ẩn cho Annabelle và sau đó nó đã thành sự thật.

“Đây rồi” Daisy nói, lôi ra một mảnh vỡ kim loại có hình giống kim khâu từ trong túi. Đó là mảnh vỡ Annabelle lấy ra từ vai của Westcliff khi vụ nổ vỡ vụn đã ném kim loại bay tung tóe trong không khí như đạn đại bác. Ngay cả Lillian, người khó nặn ra bất kì một sự cảm thông nào với Westcliff, cũng phải cau mày trước mảnh sắt bén gót. “Annabelle bảo em ném nó xuống giếng và cầu nguyện giống điều em đã làm với cô ấy cho Westcliff”

“Điều ước đó là gì?” Lillian dò hỏi “Em chưa từng kể chị nghe”

Daisy quan sát chị với nụ cười ả ý “Không phải quá rõ sao, chị yêu? Em đã ước Annabelle sẽ cưới được người thật lòng yêu cô ấy”

“Ôi” Suy ngẫm những gì cô biết về hôn nhân của Annabelle, và sự tận tụy họ giữa cặp đôi, Lillian cho rằng điều ước đã có hiệu quả. Ném cho Daisy cái liếc trêu mến, cô lui bước để quan sát quá trình

“Lillian” em gái cô phản đối “Chị phải đứng đây với em. Giếng ước sẽ dễ dàng chấp thuận điều ước của em nếu cả hai chúng ta cùng thành tâm”

Một tràng cười khàn khàn vụt khỏi cổ họng Lillian “Em không thật sự tin rằng đây là một cái giếng có sức mạnh tâm linh đầy chứ? Chúa lòng lành, sao em lại trở nên mê tín như thế?”

“Một người vừa mua một chai nước hoa màu nhiệm mà lại nói như thế - ”

“Chị chưa từng nghĩ nó là phép màu. Chị chỉ thích mùi hương đó thôi”

“Lillian” Daisy mắng yêu “bộ tin vào một khả năng nào đó thì có hại gì sao? Em từ chối phải trải qua một cuộc đời mà không có một điều gì đó kì diệu xảy ra. Bây giờ, cùng em cầu nguyện cho Ngài Westcliff đi. Đó ít ra là những gì chúng ta có thể làm cho việc anh ta cứu mạng Annabelle yêu quý từ biển lửa”

“Ôi, được rồi. Chị sẽ đứng kế em – nhưng chỉ là để giúp em khỏi té xuống đó thôi” Đứng ngang hàng với em gái, Lillian choàng tay qua bờ vai mảnh khảnh của Daisy và nhìn xuống làn nước đen ngòm sủi tăm

Daisy khép chặt mắt và nắm mảnh vỡ kim loại trong lòng bàn tay “Em đang cố gắng cầu xin” cô thì thầm “Chị có không Lillian?”

“Có” Lillian lẩm bẩm, dù cô không chính xác hy vọng Ngài Westcliff tìm được tình yêu thật sự. Mong ước của cô phức tạp hơn, Tôi hy vọng Ngài Westcliff sẽ gặp phải một người phụ nữ có thể buộc anh ta quy gối. Mọi cô công lên thỏa mãn với ý tưởng vừa được hình thành, và cô tiếp tục cười khi Daisy ném mảnh vỡ xuống giếng, rồi nó chìm lìm trong hồ sâu vô tận.

Phủ hai tay vào nhau, Daisy hài lòng quay lưng khỏi giếng “Xong rồi đó” cô rạng rỡ nói “Em muốn biết Westcliff sẽ kết đôi với ai quá chừng”

“Chị sẽ tiếc thương cho cô gái tội nghiệp đó” Lillian đáp “cho dù cô ta là ai đi chăng nữa”

Daisy giật đầu về phía trang viên “Trở lại phòng à?”

Cuộc đối thoại nhanh chóng chuyển sang phần bày mưu tính kế, khi họ thảo luận về ý tưởng của Annabelle trong lần cuối cùng họ trò chuyện. Nhà Bowman rất cần có một nhà bảo trợ để giới thiệu họ với giai cấp quý tộc...và không phải nhà bảo trợ nào cũng được. Phải là một người có quyền lực và sức ảnh hưởng sâu rộng, và nổi tiếng. Ai đó mà những lời xác nhận sẽ được toàn thể quý tộc chấp nhận. Theo lời Annabelle, không ai phù hợp với những tiêu chí đó hơn Nữ bá tước của Westcliff, tức mẹ bá tước

Nữ bá tước, người dành phần lớn thời gian chu du đó đây, hiếm khi người ta gặp bà ở Anh. Thậm chí trong thời gian lưu trú ở trang viên Stony Cross, bà cũng không thích giao thiệp với quá nhiều khách, công khai chỉ trích thói quen kết bạn với giới thương nhân và những người không thuộc tầng lớp quý tộc của con trai. Cả hai chị em Bowman đều chưa từng diện kiến nữ bá tước, nhưng họ đã nghe về bà rất nhiều. Nếu lời đồn là đáng tin thì bà là con rồng già gắt gỏng khinh miệt người nước ngoài. Nhất là người Mỹ.

“Tại sao Annabelle lại nghĩ chúng ta có cơ hội nhận được sự giúp đỡ của nữ bá tước nằm ngoài tầm hiểu biết của em” Daisy nói trong lúc đá tới đá lui một hòn đá nhỏ trước mặt khi họ đi dọc đường “Bà ấy sẽ không bao giờ chịu làm như vậy”

“Bà ấy sẽ làm nếu đó là ý của Westcliff” Lillian đáp. Nhặt lấy một nhánh cây, cô vung nó vào không khí. “Hình như nữ bá tước có thể làm bất kì điều gì nếu Westcliff yêu cầu bà làm. Annabelle bảo chị rằng bà ấy không ủng hộ tiểu thư Olivia lấy Ông Shaw, và bà không định có mặt ở lễ cưới. Nhưng Westcliff biết như thế sẽ tổn thương tình cảm của em gái sâu sắc, thế là anh ta buộc mẹ mình phải có mặt, hơn nữa, còn khiến bà trưng ra bộ mặt vui vẻ”

“Thật sao?” Daisy liếc chị với nụ cười nửa miệng “Em thắc mắc không biết sao anh ta làm được?”

“Là chủ gia đình. Ở Mỹ phụ nữ nắm quyền, nhưng ở Anh mọi chuyện đều xoay quanh đàn ông”

“Hmm. Em không thích vậy”

“Ừ, chị biết” Lillian ngáp ngừng trước khi ảm đạm nói thêm “Theo Annabelle, chồng Anh quốc đưa ra quyết định về thực đơn, sắp xếp đồ nội thất, và màu rèm cửa...mọi thứ”

Daisy trông có vẻ ngạc nhiên và kinh sợ “Hunt có như vậy không?”

“À, không – anh ta không phải quý tộc. Anh ta là thương nhân. Và những người làm kinh tế thường không có thời gian cho mấy chuyện vụn vặt đó. Nhưng những quý tộc khác thì có dư thời gian để kiểm tra từng chi tiết trong nhà”

Bỏ lại hòn đá, Daisy cau mày quan sát Lillian “Em tự hỏi...tại sao chúng ta cứ nhất quyết phải kết hôn với quý tộc, và sống trong một ngôi nhà tồi tàn cũ kĩ và ăn những món nhạt thêch, và đưa ra những chỉ dẫn cho một đội quân người hầu vốn không tôn trọng gì chúng ta?”

“Bởi vì mẹ muốn như thế” Lillian khô khốc đáp “Và bởi vì không ai ở New York chịu nổi chúng ta” Thực tế phũ phàng rằng trong một xã hội góc cạnh như New York, đàn ông với những gia tài vừa được tạo dựng thường rất dễ kiếm vợ. Nhưng những nữ thừa kế với dòng dõi thường dân thường không được quý ông hoặc những nhà giàu mới phát để mắt đến. Vì lẽ đó, sẵn chồng ở châu Âu, nơi giai cấp quý tộc cần những người vợ giàu sụ, trở thành giải pháp duy nhất.

Daisy nhả mặt cười toe “Vậy nếu vẫn không có ai chịu nổi chúng ta thì sao?”

“Vậy thì chúng ta sẽ trở thành một cặp bà già ế chồng tinh quái, tung tăng đi khắp châu Âu”

Daisy cười với ý tưởng đó và hất bím tóc ra sau lưng. Hai phụ nữ trẻ đi lang thang không mũ như họ thật là chuyện không hay, nhất là khi tóc họ tung bay phất phơ. Tuy nhiên, cả hai chị em Bowman đều có những lọn tóc đen dày đủ tạo ra những kiểu tóc cầu kì vô cùng hợp thời. Mỗi người cần ít nhất ba cây lược gậy, và da đầu nhạy cảm của Lillian thường nhức nhối sau mỗi lần trang điểm cho dạ tiệc. Hơn một lần cô đã đổ kị với Annabelle Hunt, người có những lọn tóc mềm mượt luôn ngoan ngoãn vâng lời. Vào thời điểm này Lillian cột tóc ra sau gáy và để nó buông xõa sau lưng theo cách không bao giờ được phép ở nơi công cộng

“Chúng ta phải làm gì để thuyết phục Westcliff khiến cho mẹ anh ta cư xử như người bảo trợ của chúng ta đây?” Daisy hỏi “Có vẻ chẳng dễ dàng gì để làm cho anh ta đồng ý một chuyện như thế”

Lillian rút tay ném nhánh cây vào rừng, và phúi lớp vỏ cây bám trên lòng bàn tay “Chị có ý này” cô thừa nhận “Annabelle đã cố gắng nhờ Hunt hỏi xin sự giúp đỡ của Westcliff nhân danh chúng ta, nhưng Hunt đã từ chối với lý do việc đó sẽ làm sứt mẻ tình bạn của họ”

“Chúng ta có thể bắt ép Westcliff theo cách nào đó” Daisy mơ màng “Lừa gạt, hăm dọa, hay sao đó”

“Em chỉ có thể hăm dọa một người nào đó trong trường hợp anh ta có điều gì đó xấu hổ cần che giấu. Mà chị thì ngờ rằng Westcliff già nua, tẻ nhạt đó chưa từng làm gì đáng để ta có cơ hăm dọa”

Daisy khúc khích với miêu tả của chị “Anh ta không tẻ nhạt, chán ngấy hoặc già nua”

“Mẹ nói anh ta ít nhất 35. Vậy là khá già rồi đúng không?”

“Em cực kỳ hân hạnh đàn ông ở tuổi hai mươi không có được vóc dáng của Westcliff”

Như thường lệ, mỗi khi cuộc chuyện trò chuyển sang chủ đề về Westcliff thì Lillian cảm thấy bị kích động cực kì, không giống cái cách cô cảm thấy lúc nhỏ khi mấy anh trai ném con búp bê yêu thích nhất qua đầu cô, chuyển tới chuyển lui, trong lúc cô khóc la đòi họ trả lại. Tại sao khi nhắc đến bá tước lại có ảnh hưởng đến cô như vậy vẫn là một bí ẩn chưa có lời giải. Cô bỏ qua nhận xét của Daisy với một cái nhún vai bực bội

Khi họ về gần nhà chính thì nghe có tiếng la hét vui sướng ở phía xa xa, theo sau là những tiếng reo hò như kiểu trẻ con đang chơi “Chuyện gì vậy?” Lillian hỏi, liếc theo hướng chuông ngựa

“Em không biết, nhưng nghe có vẻ giống ai đó đang có một khoảng thời gian cực kì phấn khích. Đến xem thử đi”

“Chúng ta không có nhiều thời gian” Lillian cảnh báo “Nếu mẹ phát hiện ra là tụi mình đã đi mất – ”

“Nhanh thôi mà. Ôi, làm ơn đi Lillian!”

Trong lúc họ còn đang lưỡng lự thì một vài tiếng hét và cười rung trời từ hướng chuông ngựa, đối nghịch hoàn toàn với không gian tĩnh lặng xung quanh đã kích thích máu tò mò của Lillian. Cô liếc nhìn cười với Daisy “Chị sẽ chạy đua với em đến đó nhé” cô nói, và chạy như ma đuổi

Daisy túm váy và chạy theo sau. Mặc dù chân Daisy ngắn hơn chân Lillian khá nhiều nhưng cô nhẹ cân và lanh lợi hơn chị, vì thế cô gần như chạy ngang với Lillian khi họ chạm đến chuông ngựa. Thở phì phò vì dốc sức chạy, Lillian vòng qua hàng rào, và thấy một nhóm 5 cậu bé, tuổi trong khoảng 12 đến 16, chơi đùa

trên khoảng đất trống ngay phía trước. Trang phục của họ cho biết họ là những cậu bé giữ ngựa. Giày dép được quăng tứ tung bên cạnh măng cỏ, và họ chạy trên chân trần.

“Chị thấy không?” Daisy háo hức hỏi

Liếc qua đám người, Lillian nhác thấy một trong số đó đang vung một cây gậy gỗ liễu vào không khí, và cô cười thích thú “Họ đang chơi run-đơ”

Mặc dù trận đấu, bao gồm một quả bóng, một cây gậy và 4 điểm mốc xếp theo hình kim cương, phổ biến ở Mĩ và Anh, đặc biệt nó mang sức ảnh hưởng kinh hồn ở New York. Những cô bé cậu bé ở mọi độ tuổi đều chơi trò này, và Lillian thiết tha nhớ lại buổi cắm trại sau đó là một trận run-đơ vào giờ chiều. Cắm giắc luyện tiếc càng lấp đầy trong cô khi nhìn một cậu bé giữ ngựa chạy quay điểm mốc. Rõ ràng khoảng đất này thường được dùng cho việc chơi bóng, và những cây cột được cắm sâu vào đất, còn khu vực giữa chúng thì bị tro bụi đất đá. Lillian nhận ra một trong số người chơi là cậu bé đã cho cô mượn cây gậy run-đơ trong trận đấu của nhóm cánh-hoa-cô-đơn hai tháng trước

“Chị có nghĩ họ sẽ cho chúng ta chơi cùng không?” Daisy thấp thỏm hỏi, “Chỉ vài phút thôi cũng được”

“Tại sao không. Cậu bé tóc đỏ đó – cậu ta là người cho chúng ta mượn gậy đánh bóng. Chị nghĩ tên cậu ta là Arthur...”

Vào lúc đó một cú ném thấp và nhanh được ném thẳng về phía người đập bóng, và một cú vung gậy ngăn nhưng thiện nghệ được tung ra. Mặt phẳng của gậy va mạnh vào quả bóng da, và nó xoay vòng vòng về trước theo một đường cong thường được gọi là “cái phễu” ở New York. Chạy lên trước, Lillian chụp lấy quả bóng bằng hai tay và ném nó trở lại một cách điệu nghệ cho cậu bé đứng ngay chốt 1. Cậu bé vươn tay đón lấy và nhìn cô đắm đắm kinh ngạc. Ngay khi những cậu khác nhận thấy có hai phụ nữ trẻ đứng bên ngoài máng cỏ, họ ngần ngại dừng trận đấu lại

Lillian sải bước về trước, tia nhìn của cô tìm kiếm cậu bé tóc đỏ. “Arthur? Cậu có nhớ tôi không? Tôi đã ở đây vào tháng 6 – cậu cho chúng tôi mượn gậy đập bóng đó mà”

Nét mặt ngây ngô của cậu ta trở nên rõ ràng “Ồ, đúng rồi, cô...cô...”

“Bowman” Lillian chỉ vào Daisy “Và đây là em gái tôi. Chúng tôi chỉ muốn hỏi...liệu các cậu có thể cho chúng tôi chơi cùng được không? Chỉ một lúc thôi?”

Một sự yên tĩnh đến lặng người theo sau câu nói. Lillian nghĩ rằng việc cho chơi cùng với cho mượn gậy là hai thứ hoàn toàn khác biệt “Chúng tôi không tệ lắm đâu, thật đấy” cô nói “Cả hai chúng tôi đều rất thường chơi trò này ở New York. Nếu các cậu lo lắng rằng chúng tôi sẽ phá vỡ nhịp độ trận đấu thì – ”

“Ôi, không phải thế đây, cô Bowman” Arthur phản ứng, mặt cậu chuyển sang đỏ như màu tóc cậu vậy. Cậu ta lần nữa liếc qua đám bạn trước khi quay lại nhìn cô “Chỉ là...quý cô như hai cô đây...cô không thể...chúng tôi có nghĩa vụ phục vụ, thưa cô”

“Bây giờ là giờ nghỉ của các cậu đúng không?” Lillian hỏi ngược.

Cậu bé thận trọng gật đầu.

“À, chúng tôi cũng đang nghỉ ngơi” Lillian nói “Chỉ là một trận run-đơ thôi mà. Để chúng tôi chơi cùng nhé – chúng tôi sẽ không hé môi nửa lời!”

“Ném thử đường bóng xéo cho cậu ta xem đi chị” Daisy nhếch mép “Hoặc quả hình vòng cung cũng được”

Nhìn chằm chằm những khuôn mặt không phản ứng, Lillian làm theo “Tôi có thể ném” cô nói, nhướn mày tự tin “Bóng nhanh, xiên hoặc cong...các cậu không muốn xem cách người Mĩ ném bóng sao?”

Cô có thể thấy câu nói có tác động rõ rệt lên bọn họ. Tuy nhiên, Arthur rụt rè nói “Cô Bowman, nếu có ai thấy cô đang chơi run-đơ trong khuôn viên chuồng ngựa thì chúng tôi sẽ bị trách tội, và rồi – ”

“Không, các cậu sẽ không bị” Lillian nói “Tôi hứa đó, chúng tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm nếu có ai bắt gặp chúng tôi. Và tôi sẽ nói là chúng tôi bắt các cậu chơi cùng”

Mặc cho cả nhóm đều trông có vẻ hoài nghi lơ lửng, Lillian và Daisy vẫn van vỉ cầu xin cho đến khi họ chịu để hai cô tham gia trận đấu. Cầm lấy quả bóng bọc da, Lillian vận cánh tay, bẻ khớp, và đứng vào bục ném khi cô đối mặt với tay đập, lúc này cậu ta đứng ở Castle Rock. Đồn trọng tâm sang chân trái, cô giậm chân và ném một đường bóng nhanh và chuẩn xác. Nó đập ngay giữa găng tay người chụp bóng, trong lúc cây gậy vung lên và hệt hoàn toàn. Vài tiếng huýt gió ngưỡng mộ vang lên sau nỗ lực của Lillian

“Không tệ với cánh tay của một cô gái” Arthur nhận xét, khiến cô cười toe toét “Bây giờ, thưa cô, nếu cô không phiền, quả bóng cong mà cô nói thì sao?”

Đón lấy quả bóng vừa được ném lại, Lillian đối mặt với tay đập kia lần nữa, lần này cô cầm bóng chỉ với ngón cái và hai ngón đầu. Lùi lại, cô nâng cẳng tay lên, rồi ném mạnh bằng lực cổ tay, tạo ra độ xoắn vòng xuống khi nó chạm đến Castle Rock. Tay đập lại bị hệt lần nữa, nhưng cậu ta phải thốt lên kinh nể cho đường bóng vừa rồi. Ở lần ném kế tiếp, cuối cùng cậu trai kia cũng đập trúng bóng về hướng tây sân đấu, nơi Daisy hăm hở đuổi theo. Cô quăng nó trở lại cho cậu bé ở cột mốc thứ 3, cậu ta nhảy chồm lên và tóm gọn quả bóng trong lòng bàn tay.

Chỉ trong vài phút, sự hào hứng gia tăng đã khiến các đấu thủ quên mất tự chủ, và họ nhảy, ném, chạy một cách không thể kiểm soát. Cười giòn và cãi cọ to tiếng với những cậu bé giữ ngựa, Lillian nhớ lại tuổi thơ tự do cầu thả. Một cảm giác nhẹ nhõm khó tả, chỉ tồn tại trong chốc lát, theo sau là hàng hà sa số luật lệ và chuẩn mực ngọt ngào cứ bủa vây lấy họ ngay khi đặt chân tới Anh. Những ngày huy hoàng, ánh sáng mặt trời rực rỡ nhưng dịu dàng hơn ở New York, không khí thì loãng và trong lành hơn cho hai lá phổi của cô.

“Đến lượt cô đập rồi thưa cô” Arthur nói, đưa tay chụp lấy quả bóng “Hãy cho chúng tôi xem cô có đập giỏi như ném hay không”

“Chị ấy không thể” Daisy nhanh nhẩu thông báo, và Lillian tạo ra một cử chỉ khiến mấy cậu trai hò reo vui sướng

Rủi thay đó là sự thật. Dù có ném chính xác cách mấy đi nữa, Lillian chưa từng thông thạo nghệ thuật đập bóng – một sự thật mà Daisy, một tay đập siêu hạng, rất vui mừng chỉ ra. Nhặt gậy lên, Lillian cầm chặt tay nắm như cầm búa với tay trái, và để ngón trỏ của bàn tay phải khê mở. Tựa gậy ngang vai, cô đợi cú ném, canh thời điểm bằng cặp mắt nheo nheo, và đập cật lực. Đối lại cho sự cố sức của cô, quả bóng sượt trên mép gậy và vọt lên trên đầu người chụp bóng.

Trước khi cậu bé có thể bước ra nhặt bóng thì nó đã được ném trả vào sân từ một nguồn không rõ. Lillian bối rối khi thấy gương mặt Arthur đột ngột tái nhợt như tờ giấy trắng tương phản với màu tóc tóe lửa của cậu. Tự hỏi điều gì có thể tạo ra nét mặt như vậy, Lillian liếc ra sau lưng. Cậu bé chụp bóng có vẻ đang nín thở khi nhìn thấy vị khách vừa đến.

Ồ đó, dựa người vào hàng rào chuồng ngựa, không ai khác hơn Marcus, Ngài Westcliff.

3. Chương 3

Rửa thơm, Lillian sững sờ nhìn Westcliff. Anh đáp trả bằng một bên mày nhướng cong chế giễu. Mặc dù anh trong bộ trang phục cưỡi ngựa bằng vải tuyết, áo sơ mi để hở cổ để lộ vòm họng rám nắng khỏe mạnh. Trong những lần gặp trước, Westcliff luôn ăn mặc kín chu tuyệt đối. Tuy nhiên, vào lúc này, mái tóc đen dày hơi rối vì ngược gió, và anh dường như cũng cần cạo râu. Kì lạ thay, vẻ ngoài đó mang lại cảm giác khoan khoái khắp người Lillian và đầu gối cô phút chốc trở nên không có sức.

Bất chấp vẻ khó chịu của cô, Lillian luôn biết rằng Westcliff là một người đàn ông cực kì quyền rũ. Nét mặt của anh hơi bè ở một vài điểm và quá sắc cạnh ở những chỗ khác, nhưng có một vẻ mộc mạc thô ráp trên mặt anh tạo nên nét đẹp cổ điển vô cùng khó diễn tả. Một vài người sở hữu nét nam tính sâu sắc khó lường đó, một tính cách quá mạnh mẽ đến mức không thể chỉ nhìn thoáng qua. Anh không chỉ thoải mái trong vai trò chỉ đạo mà anh còn chỉ có khả năng trở thành lãnh đạo. Với tư cách là một cô gái luôn có chiều hướng

chọi trứng vào mặt chính quyền, Lillian tìm thấy ở Westcliff một sức hấp dẫn xấu xa. Những giờ phút cô khiến anh tức điên luôn đem đến cho cô niềm vui bất ngờ.

Tia nhìn sắc sảo của Westcliff lướt qua mái tóc rối bù của cô đến dáng người không mặc áo nịt ngực, không lỗ hình dáng hai bầu ngực đung đưa. Tự hỏi liệu anh có nên quở trách cô vì dám chơi run-đơ với nhóm giữ ngựa, Lillian quắc mắt trả lại tia nhìn ước lượng của anh. Cô cố tỏ ra khinh rẻ, nhưng không dễ dàng gì với hình ảnh cơ thể nghiêng nghiêng, lực lưỡng của Westcliff cứ làm dạ dày cô co thắt. Daisy đã đứng – sẽ khó, nếu không nói là không thể, tìm ra một người đàn ông trẻ hơn có thể cạnh tranh với sức mạnh nam tính của Westcliff.

Vẫn dán chặt vào tia nhìn gay gắt của Lillian, Westcliff bật người khỏi hàng rào chuồng ngựa và bước đến gần hơn.

Lillian đứng chôn chân căng thẳng. Cô có vóc người cao, gần như cao bằng anh, nhưng Westcliff vẫn hơn cô khoảng 3 inch, và nặng hơn cô ít nhất 5 stone (khoảng 32 kg). Dây thần kinh của cô rung như dây đàn khi cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt có màu nâu đậm đến mức gần như là đen.

Giọng anh trầm, rõ ràng như sỏi trên nhung. “Cô nên co khuỷu tay lại”

Đang mong đợi được nghe những câu phê phán, Lillian ngỡ ngàng “Cái gì?”

Hàng mi dày của bá tước khẽ hạ xuống khi anh liếc qua cây gậy trong tay phải cô “Co khuỷu tay lại. Cô sẽ không chế gậy tốt hơn nếu cô giảm độ cong của sải tay”

Lillian quắc mắt “Có lĩnh vực nào ngài không sành sỏi không vậy?”

Một tia nhìn thích thú xuất hiện trong mắt anh. Anh tỏ vẻ suy tư “Tôi không thể huýt gió” cuối cùng anh nói “Và mục tiêu của tôi trong trò bắn đá thì tồi tệ. Mấy cái khác thì...” Bá tước đưa tay tỏ vẻ bất lực, như thể anh không thể tìm thêm bất kì một hoạt động nào mà anh không thông thạo.

“Bắn đá là sao?” Lillian hỏi “Ý ngài là ngài không thể huýt gió? Ai cũng có thể huýt gió”

Westcliff cong môi thành một đường tròn hoàn hảo và phát ra những âm thanh không thành tiếng vào không khí. Họ đứng gần đến mức Lillian có thể cảm nhận được hơi thở của anh phả vào trán cô, hất bay những sợi tóc mai đang bám vào lớp da ướt đẫm. Cô nháy mắt kinh ngạc, tia nhìn của cô rơi xuống miệng anh, rồi đến phần cổ áo để hở, nơi làn da màu đồng trông có vẻ trơn láng và rất ẩm.

“Thấy không? ...không gì cả. Tôi đã thử nhiều năm rồi”

Lillian nhăn nhó nghĩ rằng nên khuyên anh thổi mạnh hơn, và ấn phần đầu lưỡi vào hàm răng dưới...nhưng suy nghĩ đưa ra câu nói có từ “lưỡi” với Westcliff có vẻ không khả thi. Thay vào đó cô ngậy người nhìn anh và nhảy giật lên một ít khi anh bước đến chạm vào vai cô và dịu dàng xoay cô lại đối mặt với Arthur. Cậu bé đang đứng cách đó hàng chục yard với quả bóng run-đơ trên tay, quan sát Westcliff với nét mặt kinh sợ.

Thắc mắc không biết liệu Westcliff có khiển trách những cậu bé vì đã để cô và Daisy chơi cùng hay không, Lillian nói khó nhọc “Arthur và những người khác – không phải lỗi của họ - tôi đã buộc họ cho chơi cùng –”

“Tôi có nghi ngờ gì chuyện đó đâu” bá tước nói sau vai cô “Cô còn không cho họ cơ hội chối từ ấy chứ”

“Ngài sẽ không phạt họ ư?”

“Vì đã chơi run-đơ trong giờ nghỉ? Khó đấy” Westcliff cởi áo choàng rồi ném xuống đất. Anh đến chỗ tay chụp bóng đang lảng vảng gần đó và nói “Jim, cậu bé ngoan, hãy giúp nhặt quả bóng lại đây”

“Vâng thưa ngài” Cậu bé chạy về phía Tây trông trải xa khỏi cột mốc.

“Ngài đang làm gì vậy?” Lillian hỏi khi Westcliff đứng phía sau cô

“Tôi đang sửa lại tư thế đập bóng của cô” giọng anh đều đều “Nâng gậy lên, cô Bowman”

Cô quay lại nhìn anh nghi ngại, và anh mỉm cười, mắt anh ánh lên vẻ thách thức

“Sẽ thú vị lắm đây” Lillian cầu nhàu. Đứng vào vị trí đập bóng, cô liếc Daisy đứng ở góc sân, lúc này khuôn mặt của em gái đang đỏ bừng và mắt thì sáng lấp lánh với nỗ lực nín cười. “Cách đánh của tôi hoàn toàn chuẩn xác” Lillian gắt gỏng, cô khó chịu nhận ra cơ thể bá tước đang ở ngay sau lưng cô. Mắt cô mở to khi cô cảm thấy bàn tay anh lướt nhẹ lên khuỷu tay và đẩy chúng khép lại. Nhưng lời thì thâm chà xát quanh tai, những dây thần kinh kích thích của cô gần như ngồi trên lửa, và cô cảm thấy mặt và cổ đang dần đỏ lên, cũng như những phần khác trên người, và cô không biết lý do tại sao.

“Dang chân ra” Westcliff nói “Và đặt trọng tâm đều cả hai bên. Tốt. Giờ đưa tay gần sát người. Vì cây gậy hơi dài so với cô nên cô sẽ phải rướn người – ”

“Tôi thích giữ nó ngay chốt”

“Nó quá dài với cô” anh khẳng định “Và đó là lý do cô luôn vung gậy trước khi bóng bay tới – ”

“Tôi thích gậy dài” Lillian tranh cãi ngay lúc anh điều chỉnh tay cô trên tay nắm gỗ liễu “Càng dài càng tốt”

Một tiếng cười khúc khích xa xăm vang lên từ một trong số mấy cậu bé giữ ngựa đã gây sự chú ý cho cô, và cô cúi bẽn lẽn cậu ta trước khi quay lại đối mặt với Westcliff. Mặt anh vô cảm, nhưng mắt anh lấp lánh tiếng cười. “Có gì buồn cười à?” cô hỏi

“Tôi không biết” Westcliff ôn tồn nói, và quay cô qua hướng người ném bóng lần nữa “Hãy nhớ khuỷu tay. Đứng. Bấy giờ đừng để cổ tay cô xoay – giữ thẳng, và đập theo một quỹ đạo...không, không phải thế này” Rướn người chạm cô, anh làm cô kinh ngạc khi đặt tay mình ngay trên tay cô và hướng dẫn cô một cú vung hình vòng cung. Miệng anh ngay sát tai cô “Cô có thấy sự khác biệt? Thử lần nữa...tự nhiên hơn không?”

Tim Lillian đập thình thịch và đẩy máu chạy điên loạn trong huyết quản. Cô chưa bao giờ cảm thấy vụng về như thế, với hơi ấm cháy gan của người đàn ông sau lưng, bắp đùi rắn chắc cọ vào lớp váy áo. Bàn tay to bè gần như ôm trọn tay cô, và cô ngạc nhiên cảm nhận được tay anh có vài vết chai.

“Một lần nữa” Westcliff ngon ngọt. Tay anh khép chặt trên tay cô. Khi cánh tay họ ngang hàng, cô cảm nhận được những nhóm cơ cứng như thép. Bất thành linh cô bị anh làm choáng ngợp theo cái cách khác xa ảnh hưởng vật lý. Không khí trong phổi cô cần như phà ra đau đớn. Cô hít một hơi gấp và nông, và thêm một lần nữa, rồi cô thở hắt ra.

Westcliff lùi lại nhìn cô ẩn ý, trán anh cau có hằn lên rãnh sâu trước lớp da trơn mịn. Khó mà phân biệt được màu sắc giữa đồng tử và tròng đen trong mắt anh, nhưng Lillian bị ấn tượng với đôi mắt có khả năng giãn ra như chịu tác dụng của một vài thứ thuốc kì lạ. Anh có điều gì đó muốn hỏi cô, nhưng anh lại gật đầu cộc cằn và ra hiệu cho cô quay lại tư thế đánh bóng. Bước vào vị trí người đỡ bóng, anh hạ hông xuống và ra dấu cho Arthur.

“Ném vài quả dễ dễ trước đi” anh gọi, và Arthur gật đầu, có vẻ dần bớt lo sợ

“Vâng thưa ngài!”

Arthur đứng thẳng và ném một đường bóng nhẹ, thẳng. Nghiêng người quyết tâm, Lillian nắm gậy chặt, và bước lên đập bóng, rồi rảo sức xoay hông. Cô hệt hoàn toàn. Quay người lại, cô quăng cho Westcliff cái nhìn xét nét “Lời khuyên của anh có hiệu quả ghê vậy đó”

“Khuỷu tay” anh nhắc ngắn gọn, và ném bóng lại cho Arthur “Lần nữa nào”

Lillian thở dài, nâng gậy lên và đối mặt với người ném bóng lần nữa

Arthur kéo tay, và ném thêm một quả bóng nhanh

Lillian đánh gậy một vòng với tiếng thét nỗ lực, và cô tìm được tọa độ đập bóng một cách dễ dàng đến ngạc nhiên, và một niềm vui vỡ òa khi cảm nhận được mặt gậy tiếp xúc với quả bóng da. Với một tiếng đập, nó bay vèo vèo lên trời, qua đầu Arthur và biến khỏi sân đấu. Gào rú thắng lợi, Lillian đánh rơi cả gậy và chạy đến điểm mốc đầu tiên, đi vòng quanh nó và chạy sang điểm thứ hai. Cô nhìn qua khoeo mắt và thấy Daisy tất tả chạy đi nhặt bóng, và gần như cùng lúc ném cho cậu bé gần nhất. Tăng tốc, chân cô giờ như đang bay dưới váy, Lillian chạy qua cột ba, trong lúc bóng được ném ngược lại cho Arthur

Trước con mắt ngỡ ngàng của Lillian, cô nhìn thấy Westcliff đứng ở điểm cuối cùng, Castle Rock, với tay đưa khỏi đầu trong tư thế chuẩn bị chụp bóng. Sao mà anh có thể? Sau khi chỉ cô cách đập, giờ anh lại sắp sửa loại cô sao?

“Tránh ra!” Lillian la lên, chạy tán loạn về trước, quyết tâm chạm nó trước khi anh bắt được bóng “Tôi không dừng đâu!”

“Ồ, tôi sẽ buộc cô dừng” Westcliff cười cam đoan, đứng ngay trước mốc. Anh kêu tay ném “Ném về đây, Arthur!”

Cô sẽ đi xuyên qua anh nếu cần. Gầm lên hiếu chiến, Lillian dùng hết sức đâm bổ về phía anh làm anh lao đảo bước lùi trong lúc ngón tay chỉ cách quả bóng vài inch. Dù anh đã cố giữ thăng bằng nhưng không thành công và ngã sóng soài ra lớp cỏ mềm, với Lillian nằm bên trên, và phủ lên anh một đồng váy áo và chân tay bưng bĩnh. Một lớp mây bụi mù mịt cuộn tròn xung quanh họ. Lillian thấy cô đang dựa vào ngực anh và nhìn anh giận dữ. Lúc đầu cô nghĩ anh bị hết hơi, nhưng ngay lập tức cô cảm thấy hình như anh đang nhin cười

“Ngài gian lận!” Cô buộc tội, nhưng nó chỉ làm anh cười to hơn. Cô thở phì phò, cố tiếp nhận không khí “Ngài không được...đứng trước điểm mốc...ngài là tên gian lận xấu xa!”

Thở hổn hển và khịt mũi, Westcliff đưa cô quả bóng với sự nể phục hăm hở của một người đang nắm giữ một bảo vật vô giá của một người phụ trách bảo tàng. Lillian cầm lấy bóng và ném nó qua một bên “Tôi không bị loại” cô nói, đâm vào ngực anh để nhấn mạnh. Mà giống như cô vừa đâm vào một lát đá lò sưởi. “Tôi ăn điểm rồi, ngài có...nghe không?”

Cô nghe thấy giọng nói buồn cười của Arthur lúc cậu đến gần họ “Thật ra là, thưa cô – ”

“Đừng bao giờ tranh cãi với một quý cô, Arthur” bá tước cắt lời, cố quay lại với khả năng hùng biện, và cậu bé cười rạng rỡ

“Vâng, thưa ngài”

“Có quý cô nào ở đây hả?” Daisy hào hứng hỏi, đi đến từ góc sân “Sao em không thấy ai hết vậy ta”

Vẫn cười, bá tước nhìn xuống Lillian. Tóc anh bù xù, và răng anh rất trắng so với khuôn mặt ngăm đen bám bụi. Với dáng vẻ quý phái rõ rệt, và mắt anh sáng bừng vui thích, nụ cười của anh đã đánh động cảm xúc sâu thẳm bên trong Lillian theo cách cô không ngờ tới. Môi cô bỗng chốc tự cong lên thành một nụ cười miễn cưỡng. Một lọn tóc cô rơi khỏi dây buộc đang trượt trên hàm anh.

“Còn trò bắn đá thì sao?” cô hỏi

“Một cái que có hình chữ Y. Tôi có một người bạn rất có hứng thú với vũ khí thời trung cổ. Anh ta...” Westcliff ngập ngừng, cơ thể anh đột nhiên căng thẳng khi nằm bên dưới cô “Gần đây anh ta đã tạo ra một thanh bẫy theo thiết kế cổ...và nhờ tôi thử nó...”

Lillian thích thú với ý tưởng Westcliff bảo thủ lại có khả năng làm những chuyện trẻ con. Nhận ra cô đang nằm đè lên anh, mặt cô đổi màu và bắt đầu bò lồm cồm khỏi anh. “Ngài bắn trật à?” cô hỏi, cố tỏ ra bình tĩnh

“Chủ nhân của bức tường đá mà chúng tôi đã phá vỡ có vẻ nghĩ như vậy” Bá tước thở hắt ra khi cô nhom người khỏi anh và ngồi trên nền đất, sau đó đứng lên

Tự hỏi không biết tại sao anh lại nhìn cô chằm chằm một cách kì lạ, Lillian bắt đầu phỉu bụi bằng cả hai tay, nhưng chuyện đó là không thể. Quần áo cô nhàu nhĩ, “Chúa ơi” cô thì thầm với Daisy, người cũng đang lộn xộn và dơ bẩn, nhưng không đến mức giống cô “Làm sao chúng ta giải thích về tình trạng của mấy cái váy bây giờ?”

“Em sẽ yêu cầu người hầu đem chúng đi giặt trước khi mẹ chú ý. Mà hình như giờ này tụi mình phải ngủ đây rồi đó”

“Chúng ta phải nhanh lên” Lillian nói, liếc nhìn Ngài Westcliff đang mặc áo choàng và đứng phía sau “Thưa ngài, nếu có ai hỏi rằng có thấy chúng tôi không...thì ngài sẽ nói là không thấy chứ?”

“Tôi không bao giờ nói dối” anh nói và cô ré lên tức tối

“Ít nhất ngài cũng có thể tự nguyện ém thông tin đó lại?”

“Tôi cho rằng tôi có thể làm vậy”

“Hay quá” Lillian nói với giọng điệu truyền đi tín hiệu ngược lại “Cảm ơn, quý ngài. Và giờ nếu ngài cho phép, chúng tôi sẽ phải chạy. Theo nghĩa đen”

“Theo tôi, tôi biết một đường tắt” Westcliff đề nghị “Tôi biết có một lối băng vườn và vào đường dành cho người hầu bên cạnh gian bếp”

Hai chị em nhìn nhau rồi cùng gật đầu, vội vã theo sau anh, không quên vẫy chào tạm biệt với Arthur và những người bạn của cậu.

Khi Marcus dẫn chị em Bowman xuyên qua khu vườn cuối hè, anh bực mình vì Lillian cứ lén lút trước mặt anh. Cô có vẻ không theo kịp tốc độ của anh. Marcus ngẫm liếc cô, nhận thấy chân cô đang di chuyển bên dưới váy ngủ. Bước chân của cô dài và uyển chuyển, không giống kiểu cách nữ tính được tập luyện thành thạo của hầu hết phụ nữ

Marcus lặng lẽ suy ngẫm về phản ứng khó hiểu của cô trong suốt trận đấu run-đơ. Trong lúc anh quan sát cô, một niềm vui sống động biểu lộ qua từng nét mặt của cô thật là một sức hấp dẫn khó cưỡng. Cô có một nguồn năng lượng non nớt và nhiệt tình đối với hoạt động thể chất có thể so sánh với anh. Một phụ nữ ở vị trí của cô không thường thể hiện một thể chất và tinh thần tráng kiện đến vậy. Họ được người đời cho rằng nên tỏ vẻ e thẹn, khiêm tốn, và biết kiềm chế. Nhưng Lillian ngang ngạnh đến mức anh không thể phớt lờ, và trước khi anh biết chuyện gì đang diễn ra thì anh đã tham gia trò chơi mất rồi.

Hình ảnh của cô, đồ mắt và thích thú, đã khơi gợi chút ít xúc cảm lẽ ra anh không nên có. Cô xinh đẹp hơn những gì anh còn nhớ, và sự bướng bỉnh gai góc của cô quá đáng yêu đến nỗi anh không thể chối từ sự thách thức. Và lúc anh đứng sau lưng và chỉnh lại cách đánh của cô, người cô dựa sát vào anh, và anh đã nôn nao một cảm giác ban sơ là được kéo cô vào một góc riêng tư nào đó, cởi bỏ váy cô, và –

Đẩy lùi những suy nghĩ quái gở với một tiếng thở dài cảm lạnh, anh quan sát Lillian hốt hải đi trước anh lần nữa. Cô dơ dáy, tóc cô rối bời...và vì một vài lý do anh không thể ngăn mình nghĩ về cảm giác lúc anh nằm lẫn kèn ra đất và cô đè bên trên. Cô rất nhẹ. Bất chấp chiều cao vốn có, cô là một cô gái mảnh khảnh và không có nhiều đường cong quyến rũ. Không phải dạng anh thích. Nhưng anh cực kì muốn tóm lấy eo cô trong tay, và ép hông cô xuống với anh, và –

“Lối này” anh cộc cằn, vượt qua Lillian Bowman và men theo hàng rào và tường để tránh khỏi tầm nhìn từ nhà chính. Anh dẫn hai chị em dọc theo đường xoắn ốc của những khóm hoa xô đỏ, những bức tường cổ kính được phủ đầy hoa hồng và hoa tú cầu, và những hòn đá khổng lồ giăng kín hoa bướm trắng

“Ngài có chắc đây là đường tắt không vậy?” Lillian hỏi “Tôi nghĩ đường khác đi còn nhanh hơn”

Không quen bị chất vấn, Marcus bắn cho cô cái nhìn lạnh lẽo khi cô đứng cạnh anh. “Tôi biết đường nào đi qua khu vườn trong lãnh địa của tôi, cô Bowman”

“Đừng phiền lòng vì chị tôi, Ngài Westcliff” Daisy nói sau lưng họ “Chỉ là chị ấy đang lo không biết sẽ ra sao nếu chúng tôi bị tóm. Mẹ chúng tôi nghĩ rằng chúng tôi đang ngủ, ngài biết đó. Bà đã khóa cửa nhốt chúng tôi lại, và rồi – ”

“Daisy” Lillian cắt ngang “Bá tước không muốn nghe chuyện đó đâu”

“Ngược lại cơ” Marcus nói “Tôi thấy mình rất có hứng thú với câu hỏi làm cách nào hai cô thoát ra được. Cửa sổ sao?”

“Không, tôi bẻ ổ khóa” Lillian đáp

Tiếp nhận thông tin vào đầu, Marcus chế nhạo “Người ta dạy cô mấy thứ đó ở trường huấn luyện tiểu thư à?”

“Chúng tôi không đến trường huấn luyện tiểu thư” Lillian nói “Tôi tự mày mò cách mở ổ khóa. Tôi thường bị nhốt lúc nhỏ”

“Bắt ngờ hết sức”

“Tôi cho rằng ngài chưa từng làm gì đáng để bị phạt” Lillian nói

“Ừ thì tôi thường tuân thủ kỉ luật. Nhưng hiếm khi tôi bị nhốt. Cha tôi cho rằng sẽ thiết thực và thỏa mãn hơn – bằng cách đánh đòn tôi”

“Ông ấy nghe có vẻ giống một kẻ vũ phu” Lillian nhận xét, và Daisy thở hổn hển sau lưng

“Lillian, chị không nên nói xấu người chết. Và em ngờ rằng bá tước sẽ không thích cách chị gọi cha ngài ấy”

“Không sao, cha tôi là một người thích bạo lực” Marcus dùng đúng giống điệu nói toạc sự thật của Lillian

Họ đến cửa hàng rào, nơi có phiến đá lát tường làm rìa trang viên. Ra hiệu hai cô gái im lặng, Marcus liếc ra lối đi trống vắng, rồi đẩy họ vào một cây bách xù cao và hẹp, rồi vẫy tay về bên trái. “Lối vào nhà bếp ở đằng kia” anh lầm bầm “Chúng ta sẽ đi xuyên qua đó và gặp cầu thang đi thẳng lên tầng hai, tôi sẽ chỉ cho hai cô hành lang dẫn đến phòng của các cô”

Hai cô gái nhìn anh với nụ cười mê hoặc, cả hai khuôn mặt vừa giống mà lại vừa khác nhau. Hai bầu má của Daisy tròn hơn, và vẻ đẹp kiều búp bê có phần không hợp với đôi mắt nâu long lanh. Khuôn mặt của Lillian thì dài hơn và có nét giống mắt mèo, với đôi mắt xéch và khóe miệng gợi tình ngọt ngào đam mê làm tim anh lỡ nhịp.

Marcus vẫn nhìn chăm chăm khuôn miệng cô trong lúc cô nói “Cảm ơn, Ngài Westcliff” cô nói “Tôi tin tưởng vào sự im lặng của ngài về chuyện chúng tôi dự phần trong trò chơi”

Nếu Marcus là một loại đàn ông khác thì ắt hẳn anh đã thích thú lợi dụng mối quan tâm lãng mạn với hai cô gái, và đe dọa cho một mục đích đê hèn. Thay vào đó anh gạt đầu và cam đoan “Cô có thể tin tôi”

Thêm một cái liếc mắt cẩn trọng về phía lối đi lát đá, nó vẫn còn trống, và cả ba nhanh nhẩu ra khỏi nơi ẩn nấp. Rồi thay, khi họ vừa ra giữa cổng hàng rào và gian bếp thì một loạt giọng nói bắt ngờ vang vọng ngay hành lang. Ai đó đang đến.

Daisy giật bắn người như con hươu cái bị kinh ngạc, và lùi vào bếp trong tích tắc. Tuy nhiên, Lillian, theo hướng ngược lại liền trốn vào cây bách xù. Không còn thời gian đắn đo suy nghĩ, Marcus theo cô ngay khi nhóm ba hay bốn người gì đó xuất hiện gần lối đi. Nấp vào khoảng trống giữa cây bách xù và hàng rào, Marcus thấy chuyện này có hơi kì cục, anh đang trốn những vị khách của anh trong chính nhà anh. Tuy nhiên, tình trạng dơ bẩn, bụi bặm của anh hiện giờ thì cũng không nên khoe cho ai biết...và đột ngột suy nghĩ của anh rồi tung cả lên khi Lillian bầu vào gấu tay áo choàng và kéo anh vào sâu hơn. Kéo anh sát vào cô. Cô đang run rẩy...vì sợ, lúc đầu anh nghĩ vậy. Bất ngờ với chính phản ứng bảo vệ của mình, anh choàng tay qua người cô. Nhưng anh nhanh chóng nhận ra cô đang cười lạnh lẽ, cảm giác nhột nhạt bởi tình huống đã làm cho cô rúc rích mãi miết vào vai anh.

Tò mò cười lại, Marcus vén một lọn tóc rối màu socola đang che mắt mắt phải của cô. Anh nghiêng người nhìn qua khe hở giữa những nhánh cây bách xù dày thơm ngát. Nhận ra mấy người đàn ông đang chậm rãi vừa đi vừa thảo luận công việc, Marcus gục đầu thì thào vào tai Lillian “Im lặng. Cha cô đó”

Mắt cô mở to, và tròng cười phụt tắt trong lúc cô bầu víu áo choàng của anh “Ôi không. Đừng để ông ấy thấy tôi! Ông sẽ kể cho mẹ nghe mất”

Khẽ gạt đầu trấn an, Marcus vòng tay quanh người Lillian, miệng và mũi anh gần sát thái dương cô. “Họ sẽ không thấy chúng ta. Ngay khi họ đi qua chúng ta sẽ chạy khỏi đây”

Cô vẫn đứng yên, nhìn đắm đắm xuyên qua kẽ lá cây bách xù và có vẻ chưa nhận ra cô đang bị kẹt giữa cơ thể bá tước Westcliff trong tư thế mà hầu hết mọi người sẽ mô tả là một cái ôm ghì. Ôm cô, thở vào thái dương cô, Marcus nhận thức được mùi hương khó cưỡng thi thoảng hương hoa ngầy ngất mà anh đã lỡ mờ cảm nhận lúc ở sân đấu run-đơ. Rồi anh tìm thấy một làn hương thơm nồng từ cổ cô, nơi ấm áp và say mê. Miệng anh túa nước. Bất thành linh anh muốn chạm lưỡi vào lớp da trắng mịn kia, muốn giật phăng mặt trước váy cô và rà miệng anh từ cổ xuống tận ngón chân cô.

Cánh tay anh khép chặt khung xương Lillian, và bàn tay tự do của anh có chiều hướng tìm kiếm hông cô, gia tăng áp lực buộc cô éo sát anh hơn nữa. Ôi vâng. Cô có một chiều cao hoàn hảo, đủ cao nên chỉ cần điều

chỉnh một chút là cơ thể cả hai gắn kết vừa khít. Cảm giác rối bời lấp đầy trong anh, thấp sáng ngọn lửa dục vọng đang chờ chờ trong huyết quản. Rất dễ để có cô lúc này, chỉ cần kéo váy lên và đá hai chân cô ra. Anh muốn cô hàng ngàn cách, trên anh, dưới anh, mỗi phần của anh bên trong mỗi phần của cô. Anh cảm thấy cơ thể tự nhiên của cô bên dưới lớp váy mỏng manh, không có áo ngực để khóa lấp đường cong mượt mà sau lưng cô. Cô cứng người khi cảm nhận được miệng anh trên cổ cô, và hơi thở cô trở nên đứt đoạn.

“Ngài...Ngài đang làm gì vậy?” cô thì thầm

Phía bên kia hàng rào, bốn người đàn ông ngừng lại về chủ đề điều khiển thị trường chứng khoán, trong lúc tâm trí Marcus sục sôi với suy nghĩ về một loại hình điều khiển hoàn toàn khác. Liếm đôi môi khô, anh giật đầu lại và thấy nét mặt bực bội của Lillian. “Tôi xin lỗi” anh thở hắt ra, cố tìm lại vẻ hóm hỉnh “Mùi hương này...là gì nhỉ?”

“Mùi hương?” Cô trông có vẻ vô cùng bối rối “Ý ngài là mùi nước hoa của tôi?”

Marcus bị khoe miệng của cô làm cho xao lãng...đôi môi mềm mại như lụa, đỏ mọng như hoa có vẻ hứa hẹn một cảm giác ngọt ngào đến nao lòng. Mùi hương của cô xộc thẳng vào mũi anh liên hồi, cả cơ thể anh cuộn trào một ham muốn điên loạn. Anh cứng lại, háng anh nóng lên nhanh chóng, trong lúc tim anh đập không kịp đếm. Anh không thể suy nghĩ rõ ràng. Nỗ lực không mò mẫm cô làm tay anh rung bần bật. Nhắm mắt lại, anh ngoảnh mặt đi, và biết anh đang đói khát vùi mặt vào cổ cô. Cô đẩy anh ra một ít, lời thì thầm sắc lém bên tai anh “Có chuyện gì xảy ra với ngài vậy?”

Marcus lắc đầu bắt lực “Tôi xin lỗi” anh rít lên, ngay cả khi anh biết anh sắp làm gì “Lạy Chúa. Xin lỗi – ” Miệng anh gắn chặt miệng cô, và anh bắt đầu hôn cô như thể mạng sống của anh lệ thuộc vào chuyện đó.

4. Chương 4

Lần đầu tiên trong đời Lillian bị một người đàn ông hôn mà chưa xin phép. Cô vận vẹo và gượng ép cho đến khi Westcliff giữ cô bằng cả cơ thể anh. Anh có mùi bụi, ngựa và ánh nắng...và có một cái khác...một mùi nước hoa ngọt dịu, khô khan làm cô nhớ đến mùi cỏ tươi. Áp lực từ môi anh gia tăng, say mê tìm kiếm cho đến khi môi cô bị dồ dành hé mở. Cô chưa bao giờ hình dung ra những nụ hôn thể này, những cái vuốt ve sâu, dịu dàng nồng có vẻ bảo mồn sức lực cho đến khi cô nhắm mắt lại và dựa hẳn vào xương ngực rắn rỏi của anh. Westcliff ngay lập tức tận dụng sự yếu thế của cô, áp sát cô lần nữa cho đến khi không còn một inch khoảng cách nào giữa họ, và chân cô đang ra dưới sự tấn công của phần đùi mạnh mẽ.

Phần đầu lưỡi của anh treu đùa trong miệng cô với những luồng hơi ấm, âm thầm khám phá viền răng và đôi môi mềm mại đằng trước nó. Choáng váng vì sự thân mật, Lillian lùi về sau, nhưng anh theo cô, cả hai tay khum khum quanh đầu cô. Cô không biết làm gì với lưỡi của mình nên cô lỏng ngón rụt lại khi lưỡi anh chạm cô, quấy nhiễu, kích thích, và thỏa mãn cô cho đến khi một tiếng rên rỉ rung rung phát ra từ cổ họng, và cô điên cuồng đẩy anh ra.

Miệng anh bùng nổ cạnh miệng cô. Nhận thức được rằng cha cô và những cộng sự của ông đang đứng ở phía bên kia cây bách xù, Lillian vật lộn với từng hơi thở, và quan sát những dáng người đen đen xuyên qua kẽ lá. Nhóm người đều đều đi trên hành lang, hoàn toàn mù tịt cặp đôi ôm nhau đang nấp ngay cổng vào. Nhẹ nhõm vì họ đang đi xa dần, Lillian thở hắt ra. Tim cô đập thành thịch trong lồng ngực khi cô rời miệng Westcliff, lúc này anh đang vòng xuống cổ, lần theo dấu vết của từng dây thần kinh. Cô quần quại chống cự, vẫn bắt lực giữa hai đùi anh, và một hơi nóng kinh người bắt đầu xuất hiện bên trong cô

“Thưa ngài” cô thì thầm “Ngài điên rồi à?”

“Phải. Phải” Môi anh lướt êm như nhung trên miệng cô...một cái hôn sâu đầy tính chiếm hữu. “Đưa miệng em đây...lưỡi em...đúng. Quá ngọt ngào...ngọt ngào...” Môi anh nóng và liều lĩnh, khuấy động giác quan cô, trong lúc hơi thở anh phỉ phò bên má cô. Môi và cằm cô râm ran ngứa bởi những sợi râu lởm chởm của anh.

“Thưa ngài” cô thì thầm lần nữa, giật đầu khỏi anh “Lạy Chúa – buông tôi ra!”

“Được...tôi xin lỗi...một lần nữa thôi...” Anh lại tìm môi cô và cô đẩy mạnh anh ra. Ngực anh cứng như đá tảng.

“Bỏ tôi ra, tên đàn” Xoắn người hoang dại, Lillian xoay sở thoát khỏi anh. Toàn thân cô nóng bừng vì sự cọ xát với anh, ngay cả khi họ đã tách ra

Khi họ nhìn nhau chăm chăm, cô thấy một tia nhìn dâm đãng đang dần tiêu tan trên mặt anh, và đôi mắt đen của anh mở to với nhận thức chuyện gì vừa xảy ra. “Quý thần ơi” anh thì thầm.

Lillian không thể biết ơn cách anh nhìn cô như thể một người nào đó vừa gặp phải cái đầu rắn mối của Medusa. Cô quát mắng “Tôi có thể tự đi về phòng” cô nói cộc lốc “Và đừng đi theo tôi – hôm nay tôi nhận đủ sự giúp đỡ của ngài rồi” Cô quay đầu bằng ngang hành lang, trong lúc anh nhìn đắm đắm theo cô với quai hàm trề xuống.

Nhờ vào phép màu của Chúa, Lillian đã chập vọt quay lại phòng trước khi mẹ cô xuất hiện đánh thức hai chị em. Lách qua khe cửa hẹp, cô đóng nó lại rồi vội vã trút bỏ áo ngủ. Daisy cũng vừa cởi xong quần áo lót và cài lại chốt cửa giống lúc ban đầu.

“Sao chị lâu vậy?” Daisy hỏi trong lúc chăm chú làm việc “Em mong chị không giận vì em đã không đợi chị về cùng – em nghĩ em nên về và thay quần áo càng nhanh càng tốt”

“Không” Lillian lơ đãng nói, và bước khỏi đồng áo xống nhàu nhĩ. Cô cho chúng vào ngăn tủ và đóng phắt lại. Một tiếng tíc báo hiệu Daisy đã thành công trong việc khóa cửa lại từ bên trong. Lillian nhanh nhẩu chạy đến bồn rửa mặt và đổ hết chậu nước bẩn rồi lấp đầy trong nó bằng nước sạch. Hấp tấp rửa mặt và cánh tay xong cô lau khô bằng một khăn lông mới tinh.

Bất thành lĩnh ổ khóa bật ra, và cả hai cô gái nhìn nhau cảnh giác. Họ cùng đâm bổ lên giường bằng những bước nhảy như chạy, và đáp xuống nệm suýt soát lúc mẹ họ vào phòng. May mắn thay là những tấm rèm cửa đều được kéo xuống nên Mercedes không phát hiện được chứng cứ nào từ những hành vi của họ. “Các cô gái?” bà ngờ vực hỏi “Đến lúc thức dậy rồi”

Daisy đuổi người và ngoác miệng ngáp “Mmm...chúng con ngủ ngon lắm. Giờ con thấy khỏe hẳn”

“Con cũng vậy” Lillian ủ ê nói, đầu cô vùi trong gối, tim cô đập liên hồi

“Bây giờ hai con phải tắm và thay đầm dạ hội đi thôi. Mẹ sẽ rung chuông kêu người hầu mang chậu tắm tới. Daisy, con sẽ mặc váy lụa vàng. Lillian, con sẽ mặc màu xanh với đăng ten vàng trên vai”

“Vâng thưa mẹ” cả hai đồng thanh

Khi Mercedes đi qua phòng kế bên, Daisy ngồi thẳng lên và nhìn đắm đắm Lillian một cách tò mò “Sao chị về phòng trễ quá vậy?”

Lillian lăn tròn và ngược lên trần nhà, nghĩ lại chuyện đã xảy ra trong vườn. Cô không tin nổi rằng Westcliff, người luôn tỏ vẻ chán ghét cô, lại có thể cư xử như thế. Không thể hiểu nổi. Bá tước chưa từng thể hiện tí tí cảm xúc chứng tỏ anh ta có hứng thú với cô. Thật ra mà nói, chiều nay là dịp đầu tiên họ thật sự hành xử có lễ giáo với nhau. “Westcliff và chị buộc lòng phải núp một lát” Lillian nói, trong lúc những dòng suy nghĩ cứ vồ vập trong đầu “Có cha trong nhóm người băng qua lối vào”

“Chúa ơi” Daisy quàng chân qua thành giường và nhìn chị thất kinh hồn vía “Nhưng cha có thấy chị không?”

“Không”

“Hèn quá” Daisy khê cau mày, có vẻ nhận ra vẫn còn nhiều chuyện chưa được kể hết “Ngài Westcliff đã rất nghĩa hiệp trong việc che giấu chúng ta, phải không?”

“Nghĩa hiệp hả, ừ”

Một nụ cười bất ngờ cong cong trên môi Daisy “Em nghĩ điều buồn cười nhất xảy ra lúc anh ta hướng dẫn chị cách cầm gậy – em đã nghĩ chị sẽ quật nó thẳng vào anh ta cơ đấy”

“Chị bị kích động” Lillian âm thầm nói, đứng bên giường và mở rèm cửa. Khi cô giật mạnh thớ vải lạnh Đa-mat qua một bên, ánh nắng ban chiều lùa thẳng vào phòng, phơi bày những luồng bụi tí xíu lấp lánh

trong không khí “Westcliff trông có vẻ đã tìm ra lý do biện minh cho hàng động hào hiệp của anh ta phải không?”

“Anh ta đã làm gì? Mọi chuyện trông khá giống anh ta cố tìm có để choàng tay quanh người chị”

Lời nhận xét làm Lillian choáng váng, cô nheo mắt “Sao em nói vậy?”

Daisy nhún vai “Có cái gì đó trong cách anh ta nhìn chị...”

“Cách gì?” Lillian chất vấn, trong lúc cơn chấn động ủa vào cô

“Chỉ là, à thì...cách thích thú”

Lillian bao biện sự rối loạn của bản thân bằng một cái quắc mắt “Bá tước và chị khinh miệt lẫn nhau” cô cộc cằn “Điều duy nhất anh ta có hứng thú là hợp đồng kinh doanh đầy tiềm năng với cha” cô ngừng lại và đến gần bàn trang điểm, nơi có lọ nước hoa rực rỡ trong ánh nắng chiều thu. Khép ngón tay quanh chai thủy tinh hình quả lê, cô cầm nó lên và chà ngón cái liên tục quanh nút chai. “Tuy nhiên” cô áp úng nói “Có chuyện này chị phải kể với em, Daisy. Có chuyện đã xảy ra giữa chị và Westcliff trong lúc đứng chờ đằng sau hàng rào...”

“Sao?” Nét mặt Daisy giờ càng trở nên hiếu kỳ

Rủi thay mẹ họ lại chọn thời điểm này để quay lại phòng, theo sau là hai cô hầu đang vắt vả kéo theo chậu tắm và chuẩn bị nước. Với bà mẹ lảng vảng xung quanh thế này khiến Lillian và Daisy không có cơ hội nói chuyện riêng tư. Và đó lại hóa ra hay, vì nó cho phép Lillian có đủ thời gian suy nghĩ về sự kiện vừa qua. Nhanh tay cho chai nước hoa vào chiếc túi xách tay cô dự định mang theo tối nay, Lillian tự hỏi liệu có phải Westcliff đã bị ảnh hưởng bởi mùi nước hoa của cô. Có điều gì đó khiến anh ta cư xử hết sức kì quặc. Và phán xét nét mặt khi anh ta nhận ra mình vừa làm gì, cô nhớ lại một Westcliff bị thất kinh bởi hành vi của chính bản thân.

Việc làm hợp lý bây giờ là kiểm tra chai nước hoa này. Cho nó có cơ hội thể hiện. Một nụ cười méo mó bật ra trên miệng khi cô nghĩ đến đám bạn, những người sẽ khá sẵn lòng giúp cô thực hiện một hoặc hai thí nghiệm nho nhỏ.

Nhóm cánh-hoa-cô-đơn đã quen nhau được khoảng một năm, luôn luôn ngồi dựa tường trong suốt dạ hội. Nhớ lại mọi chuyện, Lillian không biết điều gì đã ngăn cản tình bạn giữa họ quá lâu như thế. Có lẽ vào mùa lễ hội với một Annabelle vô cùng xinh đẹp, mái tóc cô có màu mật sẫm, và đôi mắt xanh lúng liếng, và đáng người gọi cảm gọn gàng. Không ai hình dung được một tạo vật tuyệt diệu như thế lại hạ cố kết bạn với những người bình thường. Evangeline Jenner lại là một trường hợp khác, cô nhút nhát đến đáng thương và gặp khó khăn kinh khủng trong giao tiếp vì giọng nói cà lăm.

Tuy nhiên, khi mà chuyện không ai trong số họ có thể tự chuyển đổi vị thế cánh-hoa-cô-đơn trở nên rõ ràng, họ đã lập nhóm và cùng nhau tìm chồng, bắt đầu với Annabelle. Họ nỗ lực giành giật một tấm chồng cho bạn, thậm chí Simon Hunt không phải là quý ông họ định cho vào rọ. Lillian phải thừa nhận rằng bỏ qua những nghi ngại ban đầu về cuộc hôn nhân, rõ ràng Annabelle đã chọn đúng người. Bây giờ đến lượt Lillian, người lớn tuổi thứ hai trong nhóm.

Hai chị em tắm gội và xả tóc, rồi tự lủi vào góc phòng cho người hầu giúp mặc trang phục. Theo chỉ dẫn của mẹ, Lillian chọn chiếc váy lụa xanh nhạt, với tay áo ngắn, đầy đặn cùng vạt áo có nếp cắt vàng ròng. Áo ngực đáng ghét đã giảm vòng eo cô thêm hai inch, trong lúc tắm lột giúp ngực cô căng tràn cho đến khi giữa ngực hình thành một đường rãnh sâu. Cô được đưa tới bàn trang điểm, nhấn nhó và tần ngần ngồi xuống, da đầu cô đau rất khi cô hầu chải tóc và búi thành một kiểu cầu kì. Trong lúc đó Daisy cũng trở thành mục tiêu bị tra tấn tương tự khi cô bị thắt eo, độn vải, và mặc vào người chiếc váy màu bơ với đăng ten trên vạt áo

Mẹ họ vẫn lượn lờ xung quanh vừa lảm ba lảm bảm hàng loạt chỉ dẫn về hành vi đứng đắn “...hãy nhớ, đàn ông Anh quốc không thích nghe một cô gái nói chuyện ào ào, và họ không thích các con có ý kiến. Vì vậy, mẹ muốn hai con tỏ ra ngoan ngoãn và im lặng hết mức có thể. Và đừng đề cập gì đến thể thao hết! Một quý ông có thể tỏ vẻ quan tâm khi các con nói về run-đơ hoặc những trò chơi trên cỏ, nhưng trong thâm tâm họ khinh thường một cô gái thảo luận về những phạm trù của nam giới. Và nếu một quý ông có hỏi

chuyện các con thì phải tìm cách hỏi ngược lại anh ta, vậy thì anh ta sẽ có cơ hội truyền đạt những kinh nghiệm của bản thân...”

“Lại một buổi tối hội họp ở Trang viên Stony Cross” Lillian thì thầm. Daisy nghe chị nói và khịt mũi thích thú ở góc kia phòng ngủ.

“Con nói gì vậy?” Mercedes gắt gỏng hỏi “Con có nghe mẹ dặn dò không hả Daisy?”

“Có, thưa mẹ. Con không thở được ạ. Con nghĩ áo ngực của con quá chật”

“Vậy đừng thở sâu quá”

“Không thể nói lỏng một chút sao?”

“Không. Quý ông người Anh thích con gái eo thon. Bây giờ, mẹ nói tới đâu rồi – à phải, trong bữa ăn, nếu có lúc nào đó cuộc trò chuyện bị ngắt quãng...”

Khổ sở chịu đựng bài thuyết giảng đã được trình bày dưới nhiều hình thức khác nhau trong suốt thời gian họ ở lãnh địa Westcliff, Lillian nhìn chăm chăm tấm gương soi. Cô cảm thấy bối rối với viễn cảnh chạm mặt Westcliff tối nay. Hình ảnh lóe qua tâm trí cô, khuôn mặt rám nắng của anh cúi gần cô, và cô nhắm mắt lại.

“Xin lỗi, thưa cô” cô hầu lẩm bẩm, cho rằng mình đã cột tóc quá mạnh

“Ồn cả” Lillian nhăn nhó cười “Cứ làm đi – tóc tôi cứng lắm”

“Lạ nha” Daisy đáp lại từ phía kia

Khi cô hầu tiếp tục xoắn và kẹp tóc, luồng suy nghĩ của Lillian quay lại với Westcliff. Liệu anh có giả vờ như nụ hôn ở đằng sau hàng rào là chưa từng xảy ra? Hay anh sẽ thảo luận về nó? Xấu hổ với cảnh tượng đó, cô nhận ra mình cần phải nói chuyện với Annabelle, người đã biết khá nhiều về Westcliff vì đã kết hôn với bạn thân của bà tước là Simon Hunt.

Ngay khi kẹp tóc cuối cùng vào đúng vị trí thì có tiếng gõ cửa. Daisy lúc này đang mang găng tay nhanh nhẩu cất tiếng trả lời, phớt lờ chuyện Mercedes phản đối với lý do một trong hai cô hầu có trách nhiệm phải làm việc đó. Nhảy bổ ra mở cửa, Daisy reo hò hoan hỉ khi thấy Annabelle Hunt. Lillian bật dậy khỏi bàn trang điểm và chạy về phía cửa, cả ba ôm chầm lấy nhau. Đã mấy ngày trôi qua kể từ lần cuối họ gặp nhau ở Rutledge, khách sạn Luân Đôn nơi cả hai gia đình đang cư ngụ. Gia đình Hunt sẽ sớm chuyển đến ngôi nhà vừa được xây mới ở Mayfair, nhưng trong lúc chờ đợi những cô gái rất thường ghé thăm dãy phòng của nhau. Mercedes thỉnh thoảng có phản đối vì lo ngại những ảnh hưởng xấu Annabelle có thể gây ra cho con gái bà – một phán quyết thú vị khi mà sự thật rành rành đang diễn ra theo hướng ngược lại.

Annabelle trông có vẻ đẹp lộng lẫy như thường lệ, với váy xanh nhạt satin vừa khít những đường cong mềm mại, với dải lụa tiếp màu gấp nếp ở mặt trước. Màu của chiếc váy càng tôn thêm sắc xanh trong mắt cô và nước da mặt đào

Annabelle ngửa đầu ra quan sát hai chị em cùng đôi mắt rạng ngời. “Chuyến hành trình rời Luân Đôn thế nào? Đã phiêu lưu gì chưa? Không, hai cậu không thể, hai cậu mới đến chưa được một ngày – ”

“Tội mình có lẽ” Lillian thận trọng thăm thì vì bận tâm đến đôi tai thánh thính của mẹ gần đó “Mình phải nói chuyện này với cậu – ”

“Các con!” Mercedes cắt ngang, giọng bà the thé phản đối “Các con chưa trang điểm xong”

“Con sẵn sàng rồi mà mẹ” Daisy nói ngay “Nhìn này – xong hết rồi. Con mang găng vào luôn rồi”

“Tất cả những gì con cần là túi xách tay” Lillian nói thêm, lao về bàn trang điểm và chộp lấy chiếc túi màu kem “Đó – con cũng sẵn sàng rồi”

Biết rõ Mercedes không thích cô, Annabelle cười êm ái “Buổi tối tốt lành, Bà Bowman. Tôi hy vọng Lillian và Daisy sẽ được phép đi cùng tôi xuống lầu”

“Tôi e rằng chúng phải đợi cho đến khi tôi sẵn sàng” Mercedes lạnh nhạt nói “Hai cô con gái ngây thơ của tôi cần được một người thích hợp giám sát”

“Annabelle có thể làm người giám sát” Lillian rạng rỡ nói “Cô ấy là một phụ nữ có chồng đáng kính cơ mà”

“Mẹ nói một người giám sát thích hợp – ” mẹ họ tranh cãi, nhưng những lời của bà bị phớt lờ hoàn toàn khi hai chị em đã chuồn khỏi phòng và đóng cửa lại luôn.

“Hay thật” Annabelle nói, cười nắc nẻ “Đây là lần đầu mình được gọi là ‘phụ nữ có chồng đáng kính’ – nghe giống như mình bị nguyền nguyền vậy đó”

“Nếu cậu mà nguyền nguyền” Lillian đáp, khóa tay cô với hai người kia khi họ đi dọc hành lang “Thì mẹ mình sẽ thích cậu lắm – ”

“- và tụi mình sẽ không muốn làm gì với cậu cả” Daisy nói thêm

Annabelle cười “Vẫn thế, nếu mình là người giám sát chính thức cho cánh-hoa-cô-đơn thì mình sẽ áp dụng một số lễ luật. Đầu tiên, nếu có một quý ông trẻ tuổi đẹp trai nào đó đề nghị các cậu vào vườn một mình với anh ta...”

“Tụi mình nên từ chối?” Daisy hỏi

“Không, chỉ cần chắc chắn kể mình nghe để mình che dấu cho các cậu. Và nếu các cậu có lỡ nghe trộm được vài tin đồn tai tiếng không phù hợp với đôi tai thơ ngây của các cậu thì ...”

“Tụi mình nên phớt lờ nó?”

“Không, cậu nên nghe cho thiệt kĩ, và kể lại với mình ngay lập tức”

Lillian toét miệng cười và ngừng lại ngay điểm giao nhau giữa hai hành lang. “Chúng ta có nên tìm Evie không? Sẽ không phải là một cuộc họp mặt chính thức nếu thiếu cậu ấy”

“Evie đã xuống lầu với dì Florence rồi” Annabelle đáp

Cả hai chị em ré lên háo hức với tin mới nhận “Cậu ấy thế nào? Trông ra sao?”

“Ồ, vẫn giống như lần trước tụi mình gặp”

“Evie có vẻ khá ổn” Annabelle ủ rũ nói “Mặc dù cậu ấy hơi ốm. Và có lẽ hơi bị suy sụp tinh thần”

“Ai mà không bị” Lillian đành mặt “Sau cái cách cậu ấy bị bọn họ đối xử”

Đã nhiều tuần trôi qua kể từ lần cuối họ thấy Evie, người bị sống tách biệt vì gia đình bên mẹ. Cô thường bị nhốt trong phòng cho những lỗi lầm vặt vãnh, và chỉ được ra ngoài dưới sự giám sát nghiêm ngặt của dì cô. Những người bạn của cô khi quan sát những họ hàng khó tính và không yêu thương đã nhận xét chính những kẻ đó đã góp phần không nhỏ vào chứng nói lắp của Evie. Trớ trêu ở chỗ, trong tất cả cánh-hoa-cô-đơn, Evie là người không đáng bị đối xử khắc nghiệt như thế nhất. Bản chất cô rụt rè, và vốn đã tuân thủ nguyên tắc. Từ những gì họ thu thập được, mẹ Evie đã nổi loạn trong nhà, cưới một người không môn đăng hộ đối. Bà chết trong lúc sinh Evie, để rồi sau đó cô gánh chịu những sai phạm cho mẹ. Và cha cô, người Evie hiếm khi được gặp, đang trong tình trạng sức khỏe tồi tệ và có lẽ không còn sống được lâu.

“Tội nghiệp Evie” Lillian rầu rĩ tiếp tục “Mình sẵn lòng nhường lượt kết hôn cho cậu ấy – cậu ấy cần thoát khỏi đó nhiều hơn mình”

“Evie chưa sẵn sàng đâu” Annabelle nói với vẻ chắc chắn dù có phần bội ý nghĩ vừa nãy về vấn đề này “Cậu ấy vẫn đang khắc phục chứng nhút nhát, nhưng hiện tại Evie vẫn không thể tự nói chuyện với một quý ông. Bên cạnh đó...” Nét phiền lụy lóe trong đôi mắt đáng yêu của cô, và cô trượt tay quanh vòng eo nhỏ nhắn của Lillian “Cậu không còn trẻ để có thể trì hoãn thêm nữa”

Lillian giả vờ nặn ra nét mặt chua chát khiến cho Annabelle bật cười.

“Mà cậu muốn kể mình nghe chuyện gì ấy nhỉ?” Annabelle hỏi

Lillian lắc đầu “Đợi đến khi gặp Evie mình sẽ kể luôn”

Họ đi vào phòng khách dưới lầu, nơi quan khách đã tụ tập thành từng nhóm. Màu sắc thịnh hành của năm, ít nhất cho trang phục của quý bà, và hàng hàng lớp lớp màu sắc sặc sỡ làm cả khu vực trông như trại bướm.

Đàn ông chọn lễ phục đen và áo sơ mi trắng, sự khác nhau nho nhỏ thể hiện ở những đường cắt và cà vạt tỉ mỉ

“Ông Hunt đâu?” Lillian hỏi Annabelle

Annabelle cười uể oải khi được hỏi về chồng “Mình đoán rằng anh ấy đang thăm hỏi bá tước và một vài người bạn của họ” Tia nhìn của cô sắc bén ngay khi thấy Evie “Evie kia rồi – may quá dì Florence không bám sát gót như mấy lần trước”

Đợi một mình, tia nhìn hoang mang của cô khóa chặt vào bức tranh phong cảnh viền vàng, Evie có vẻ đã lạc trong suy tưởng. Dáng người rúm ró của cô giống như một người tầm thường đang hồi lỗi...rõ ràng cô không cảm thấy mình thuộc về đám đông, và cô cũng không ước được như vậy. Mặc dù không ai có xu hướng nhìn Evie đủ lâu để chú ý đến cô, cô thật sự khá xinh đẹp – có lẽ còn đẹp hơn Annabelle – nhưng không phải theo quan điểm thông thường. Cô có những đốm tàn nhang và mái tóc đỏ, với đôi mắt xanh to tròn, và đôi môi đầy đặn, uyển chuyển hoàn toàn nằm ngoài phạm vi thời trang. Dáng dấp cô vô cùng quyến rũ, mặc dù những chiếc váy cực bộ quá đáng không tôn thêm những đường nét đó. Hơn thế nữa, tư thế co đầu rụt cổ không hỗ trợ nhiều cho vẻ yêu kiều của cô.

Lén la lén lút, Lillian hù Evie bằng cách túm lấy đôi tay đeo găng của cô và giật nó đi. “Đến rồi” cô thì thầm

Mắt Evie rạng rỡ mừng vui ngay khi gặp lại bạn. Cô ngáp ngừng và lo lắng liếc sang dì cô, bà ta đang trò chuyện với một số quý bà ở góc phòng. Đoan chắc dì Florence đã quá nhập tâm tán dóc, cả bốn cô gái lên khỏi phòng khách và vội vàng đi khỏi hàng lang như những tên tù vượt ngục. “Chúng ta đi đâu?” Evie thì thầm

“Hàng hiên sau nhà” Annabelle đáp

Họ men theo rìa ngôi nhà và xuyên qua một hàng cửa Pháp được mở ra hàng hiên lát đá. Trải dài gần hết chiều dài ngôi nhà, hàng hiên nhìn thẳng ra vườn hoa xa xa bên dưới. Cảnh tượng đẹp như tranh vẽ, với vườn cây ăn trái và đường bộ đẹp tuyệt vời cùng khóm hoa vươn đến tận rừng, trong lúc dòng sông Itchen bên dưới chảy xuống một con dốc gần như dựng đứng được một bức tường sắt định hình.

Lillian quay lại nhìn Evie và ôm lấy cô “Evie” cô kêu lên “Mình nhớ cậu quá! Phải chi cậu biết tội mình đã nghĩ ra bao nhiêu kế hoạch tuyệt vọng để giải cứu cậu. Sao họ không cho phép tội mình đến thăm cậu vậy?”

“H-họ khinh bỉ mình” Evie ghen ngào nói “Gần đây mình mới nhận ra. Nó bắt đầu khi mình cố đến gặp cha mình. Sau khi họ bắt được mình, họ nhốt mình lại trong phòng nhiều ngày liền, k-không cho nước hoặc thức ăn. Họ nói mình vô ơn, và không vâng lời, và dòng máu xấu trong mình đang nổi lên. Với họ mình k-không là gì cả ngoại trừ một sai lầm khủng khiếp mẹ mình đã phạm. Dì Florence nói mẹ chết là vì mình.”

Lillian bị sốc, và giật đầu nhìn cô “Bà ta nói với cậu như vậy sao? Bằng những lời đó?”

Evie gạt đầu

Không thêm suy nghĩ, Lillian văng tục đủ làm Evie trắng bệch. Một trong những thành tựu cần đặt dấu hỏi của Lillian là khả năng chữ thề như một thủy thủ mà cô đã học tập được trong khoảng thời gian ở cùng bà cô, vốn là một thợ giặt tại bến cảng.

“Mình biết điều đó không phải là s-sự thật” Evie lẩm bầm “Ý mình là, mẹ m-mình chết trong khi sinh nở, nhưng mình biết đó không phải lỗi của mình”

Giữa một tay choàng qua vai Evie, Lillian thả bộ với cô đến gần một chiếc bàn ngoài hàng hiên, trong lúc Annabelle và Daisy theo sau “Evie, làm thế nào để giúp cậu thoát khỏi những con người đó?”

Cô gái nhún vai bất lực “Cha mình y-yếu lắm rồi. Mình đã hỏi ông rằng liệu mình có thể đến sống với ông không, nhưng ông từ chối. Và cha mình còn không đủ sức ngăn nhà mẹ mình đến bắt mình về”

Cả bốn cô gái im lặng một lúc. Sự thật khó chịu rằng bất chấp Evie đã đủ tuổi thoát khỏi sự giám hộ của gia đình thì một phụ nữ chưa chồng vẫn trong tình trạng bất bênh. Evie sẽ không thừa kế tài sản cho đến khi cha cô chết, và trước lúc đó, cô không có phương tiện tài chính hỗ trợ cho chính bản thân cô.

“Cậu có thể đến sống với mình và Hunt ở Rutledge” Annabelle đột ngột nói, giọng cô tràn đầy sự quyết tâm lạnh lẽ. “Chồng mình sẽ không để bất cứ ai đưa cậu đi nếu cậu không muốn. Anh ấy là một người có sức mạnh, và – ”

“Không” Evie lắc đầu trước khi Annabelle kết thúc câu nói “Mình sẽ kh-không bao giờ làm thế với cậu...sự áp đặt sẽ rất...ôi, không bao giờ. Cậu chắc phải biết mọi chuyện sẽ kì quặc đến mức nào...mọi chuyện sẽ trở nên...” cô yếu ớt lắc đầu “Mình đã cân nhắc vài lựa chọn...dì Florence có ý để mình lấy con trai dì ấy. Anh họ Eustace. Anh ta không tệ...và chuyện đó sẽ cho phép mình sống tách biệt với những người bà con khác...”

Mũi Annabelle héch lên “Hmm. Mình biết ngày nay chuyện đó vẫn xảy ra, anh em họ đời thứ nhất lấy nhau, những vẫn có vẻ hơi giống loạn luân phải không? Có liên hệ huyết thống thì...eo ôi”

“Đột chút” Daisy ngừng nói, đến bên Lillian “Tụi mình đã gặp anh họ Eustace rồi. Lillian, chị có nhớ dạ hội ở nhà Winterbourne không?” Đôi mắt nâu của cô nheo nheo cáo buộc “Anh ta là người làm gãy ghế đó, phải không?”

Evie âm ừ xác nhận câu hỏi của Daisy

“Chúa lòng lành!” Lillian kêu lên, “cậu không định lấy anh ta chứ hả, Evie!”

Annabelle mang nét mặt rối ren “Sao anh ta làm gãy ghế? Anh ta có tâm tính thất thường? Hay anh ta ném nó đi?”

“Anh ta làm gãy cái ghế anh ta đang ngồi lên ấy” Lillian quát mắt

“Anh họ Eustace khá to xương” Evie thú nhận

“Anh họ Eustace có nhiều cảm hơn mình có ngón tay” Lillian nôn nóng nói “Và anh ta bặm láp đầy cái miệng đến mức chẳng buồn nói chuyện”

“Khi mình đến bắt tay anh ta” Daisy nói thêm “Mình rời khỏi với nửa cái cánh gà”

“Anh Eustace quên mất đang cầm nó” Evie hối lỗi “Anh ấy có nói xin lỗi vì đã làm hỏng gắng tay của cậu mà, nếu mình nhớ đúng”

Daisy cau mày. “Chuyện đó không làm mình thất vọng bằng câu hỏi anh ta giấu phần còn lại của con gà ở đâu”

Nhận được tia nhìn van nài tuyệt vọng từ Evie, Annabelle cố gắng giảm dòng nhiệt huyết đang dâng trào của hai chị em. “Chúng ta không có nhiều thời gian” cô dần xếp “Chuyện của anh họ Eustace để sau đi. Còn bây giờ, Lillian, không phải cậu có chuyện muốn kể cho tụi mình hay sao?”

Đó là một chiến thuật đổi đề tài hiệu quả. Mũi lòng trước nét mặt căng thẳng của Evie, Lillian tạm thời ngưng chủ đề Eustace và cùng mọi người ngồi vào bàn “Bắt đầu từ một lần ghé tiệm nước hoa ở Luân Đôn...” Đi kèm vài câu nói chen ngang của Daisy, Lillian mô tả chuyến thăm cửa hiệu nước hoa của Ông Nettle, và món thuốc cô đã mua, và thành phần nhiệm màu của nó

“Thú vị đấy” Annabelle nhận xét cùng nụ cười soi mói “Bây giờ cậu có đang xúc nó không? Để mình ngửi thử”

“Đợi lát nữa. Mình chưa kể xong mà” Lấy chai nước hoa ra khỏi ví, Lillian đặt nó giữa bàn, chai nước hoa sáng lấp lánh dưới ánh sáng từ ngọn đuốc hàng hiên “Mình phải kể các cậu chuyện xảy ra hôm nay” Cô tiếp tục với trận đấu run-đơ đột xuất ở sân sau chuồng ngựa, và sự xuất hiện bất ngờ của Westcliff. Annabelle và Evie nghi ngại lắng nghe, cả hai cùng trợn mắt khi biết bá tước cũng dự phần vào trận đấu.

“Ngài Westcliff thích run-đơ thì có gì lạ” Annabelle nhận định “Anh ta rất thích những hoạt động ngoài trời. Nhưng chuyện anh ta sẵn lòng chơi với cậu thì...”

Lillian đột ngột toét miệng cười “Rõ ràng việc anh ta không thích mình đã bị cảm giác muốn sửa lỗi đánh gục. Anh ta bắt đầu bằng cách nói cách đánh của mình sai, và rồi anh ta...” Nụ cười của cô biến mất, và cô biết có da cô đang dần đỏ ửng

“Rồi anh ta vòng tay quanh người chị” Daisy nhắc trong lúc sự yên tĩnh choáng hết cả bàn

“Anh ta sao?” Annabelle hỏi, môi cô hở ra kinh ngạc

“Chỉ để giúp mình biết cách đánh thích hợp thôi” Hàng chân mày nâu của Lillian se lại cho đến khi chạm gần sống mũi. “Sao cũng được, chuyện xảy ra trong trận đấu không phải là vấn đề - chuyện chính là ở sau trận đấu kia kìa. Westcliff dẫn mình và Daisy đi tắt vào nhà chính, nhưng tụi mình bị tách ra vì cha mình và một vài người bạn của ông đang băng ngang lối đó. Vậy là Daisy lên đi trước, trong lúc mình và bá tước buộc lòng phải đợi sau hàng rào. Và trong lúc chúng tôi đứng đó...”

Cả ba cánh-hoa-cô-đơn chồm người về trước, nhìn cô không chớp mắt

“Chuyện gì đã xảy ra?” Annabelle hỏi ngay

Lillian thấy chớp tai cũng đỏ luôn, và ngạc nhiên khi từ ngữ ngập ngừng nơi cửa miệng. Cô nhìn dăm dăm vào chai nước hoa và lẩm bầm “Anh ta hôn mình”

“Chúa lòng lành” Annabelle ré lên, trong lúc Evie nhìn chăm chăm cô không nói nên lời

“Em biết mà” Daisy nói “Em biết mà”

“Sao em biết – ” Lillian bắt đầu nạt nộ, nhưng Annabelle vội vã cắt ngang

“Một lần? Hay hơn?”

Nhớ lại đợt hôn đây chườn, Lillian đỏ mặt dữ dội “Hơn một lần” cô thú nhận

“N-nó như thế nào?” Evie hỏi

Vì một vài lý do, Lillian cảm thấy mấy cô bạn đang muốn một bản báo cáo chi tiết về kĩ năng tình dục của Westcliff. Bực tức vì sức nóng kinh người đã khiến hai má, cổ và trán cô đau nhói, cô suy nghĩ tìm cách làm chúng nguôi ngoai. Trong một lúc ấn tượng về Westcliff đến với cô một cách sống động...cơ thể rần rở, hơi ẩm, cái miệng dò hỏi...Bên trong cô đảo lộn như thể chúng bị kim loại nấu chảy, và bất thành linh cô không thể thừa nhận sự thật.

“Rất tệ” cô nói, chân cô sệt soạt dưới bàn “Westcliff là người hôn tệ nhất mình từng gặp”

“Ôi iii...” Daisy và Evie cùng kêu lên thất vọng.

Tuy nhiên, Annabelle ném cho Lillian tia nhìn ngờ vực “Kì vậy. Bởi vì mình có nghe tin đồn rằng Westcliff rất giỏi chiều chuộng phụ nữ”

Lillian cầu nhàu

“Thật ra mà nói” Annabelle tiếp tục “Khoảng hơn tuần trước mình đã tham dự một buổi chơi bài, và một trong số những người cùng chơi đã nói Westcliff tuyệt diệu trên giường đến mức làm cô ta quên bằng những người tình khác”

“Ai nói như thế?” Lillian buột miệng hỏi

“Mình không nói được” Annabelle nói “Chuyện này thuộc vấn đề riêng tư”

“Mình không tin nổi chuyện đó” Lillian gắt gỏng đáp “Thậm chí trong xã hội cậu vừa gia nhập cũng không có ai đủ trơ tráo đến mức kể một chuyện như thế nơi công cộng”

“Không dám đâu” Annabelle ngờ ngợ liếc Lillian “Phụ nữ đã kết hôn luôn nghe được nhiều tin đồn hơn mấy cô gái chưa chồng”

“Chết tiệt” Daisy ghen tị

Cả bàn chìm vào im lặng một lần nữa khi tia nhìn thích thú của Annabelle khóa chặt Lillian. Còn với bản thân đương sự, sự chán nản khiến cô ngoảnh mặt đi tức thì “Thôi dẹp đi” Annabelle đòi hỏi, với giọng cười rung rung “Nói thật nhé – có phải Westcliff hôn cực kì tệ?”

“Ồ, mình cho rằng anh ta thuộc dạng tạm chấp nhận được” Lillian miễn cưỡng thú thật “Nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó”

Evie nói ngay với đôi mắt tròn tròn vì tò mò “Vậy vấn đề ở chỗ nào?”

“Là tại sao Westcliff lại làm như vậy – hôn một cô gái mà anh ta ghét cay ghét đắng, cụ thể ở đây là mình – bởi mùi hương của loại nước hoa này” Lillian chỉ tay vào chai nước hoa lấp lánh

Cả bốn cô gái quay đầu nhìn cái lọ một cách tôn sùng

“Không phải chứ” Annabelle hoài nghi

“Thật đó” Lillian khẳng khái

Daisy và Evie vẫn miên man im lặng, nhìn qua nhìn lại như thể đang xem một trận đấu quần vợt

“Lillian, với cậu, cô gái thực tế nhất mình biết, lại nói rằng cậu có một loại nước hoa kích thích tình dục, thì thật là quá bất ngờ - ”

“Kích gì?”

“Tình dục” Annabelle nói “Lillian, nếu Ngài Westcliff thể hiện bất kì sự quan tâm nào với cậu thì chắc chắn không phải vì mùi nước hoa”

“Sao cậu chắc quá vậy?”

Annabelle nhướn mày “Vậy chứ mùi hương này có gây ảnh hưởng tương tự lên một người đàn ông nào khác mà cậu từng gặp hay không?”

“Mình không để ý” Lillian bắt đầu dĩ thú nhận

“Cậu dùng nó bao lâu rồi?”

“Khoảng một tuần, nhưng mình - ”

“Và bá tước là người duy nhất có phản ứng với nó”

“Sẽ có những người khác” Lillian cãi “Chỉ là họ chưa có cơ hội ngửi nó” Thấy được nét mặt hoài nghi của bạn, cô thở dài “Mình biết chuyện này nghe thế nào. Mình đã không tin một lời nào của Ông Nettle về chai nước hoa, cho đến hôm nay. Nhưng mình cam đoan với cậu, khoảnh khắc bá tước hít nhẹ...”

Annabelle đóng khung Lillian với cái nhìn chăm chú, rõ ràng tự hỏi liệu chuyện cô bạn vừa nói có phải là sự thật

Evie lặng lẽ nói “Mình có thể x-xem thử không, Lillian?”

“Tất nhiên”

Với tay lấy chai nước hoa theo kiểu bên trong chứa chất nổ đủ sức gây chấn động, Evie mở nắp, đưa nó lên chiếc mũi lấm tấm tàn nhang và hít một hơi “Mình không c-cảm thấy gì hết”

“Em thắc mắc có phải nó chỉ có hiệu quả với đàn ông?” Daisy nói to

“Chị cũng không biết” Lillian chậm rãi nói “Nếu ai trong các cậu dùng nó thì Westcliff cũng sẽ bị thu hút giống như với mình?” Trong lúc nói cô nhìn thẳng Annabelle

Nhận ra Lillian sắp sửa đề nghị điều gì, Annabelle giả dò nhãn nhó “Ôi không” cô nói, lắc đầu mạnh mẽ “Mình là phụ nữ đã kết hôn, Lillian, và rất yêu chồng, và mình chưa từng có ý tơ tưởng đến bạn thân của anh ấy”

“Có ai bắt cậu quyến rũ anh ta đâu” Lillian nói “Chỉ xúc một ít nước hoa và đến đứng cạnh anh ta, rồi xem anh ta có chú ý đến cậu hay không thôi”

“Em sẽ làm” Daisy hăm hở nói “Mà em còn đề nghị tất cả chúng ta cùng dùng nó tối nay, và tìm hiểu công dụng của nó”

Evie cười nắc nẻ trong lúc Annabelle tròn mắt “Cậu giỡn hả”

Lillian ném cho bạn tròng cười khúc khích “Có hại gì đâu. Chỉ làm thí nghiệm thôi mà. Cậu cần có chứng cứ để làm rõ giả thuyết”

Một tiếng rên thẳm nào thoát khỏi môi Annabelle khi cô thấy hai cô gái trẻ bắt đầu vẩy vài giọt vào người “Đây là chuyện ngớ ngẩn nhất mình từng làm” cô bình luận “Nó còn nhảm nhí hơn lúc chúng ta chơi run-đơ với quần đùi nữa”

“Quần chèn” Lillian nhanh nhẩu nói, tiếp tục cuộc tranh luận dài hơi về tên phù hợp cho trang phục lót

“Đưa mình” Với nét mặt căng cứng chịu đựng, Annabelle đưa tay cầm lấy chai nước hoa, và thắm đầu ngón tay vào chất lỏng thơm phức

“Thêm tí nữa đi” Lillian khuyên, hài lòng quan sát Annabelle xức nước hoa dưới tai “Và thêm ở cổ cậu nữa”

“Mình không thường dùng nước hoa” Annabelle nói “Hunt thích mùi da sạch”

“Anh ta có thể thích Quý bà của buổi đêm”

Annabelle ngó người “Tên gì vậy?”

“Là tên một loài hoa phong lan nở muộn” Lillian giải thích

“Chúa ơi” Annabelle mĩa mai “Mình còn sợ đó là tên của một ả điểm nào đó”

Phớt lờ nhận xét kia, Lillian nhận lại chai nước hoa. Sau khi dùng thêm vài giọt vào yết hầu và cổ tay, cô cho nó vào lại ví và đứng lên “Bây giờ” cô vui vẻ nói, liếc mắt sang các cánh-hoa-cô-đơn, “cùng tìm Westcliff nào”

5. Chương 5

Không hề hay biết cuộc tập kích đang được toan tính, Marcus thư giãn trong phòng làm việc cùng em rể, Gideon Shaw, và hai người bạn là Simon Hunt và Ngài St.Vincent. Họ tập trung trò chuyện trong phòng riêng trước khi bữa tối linh đình được bắt đầu. Ngã người ra ghế sau chiếc bàn gỗ gụ, anh liếc nhìn đồng hồ bỏ túi. Tám giờ - thời điểm quay lại với các vị khách đặc biệt Marcus lại là gia chủ. Tuy nhiên, anh vẫn ngồi yên, và cau mày trước mặt đồng hồ bóng loáng với vẻ cay đắng của một người buộc phải thi hành bốn phận.

Anh phải nói chuyện với Lillian Bowman. Hôm nay anh vừa có những hành động như một tên điên. Túm lấy cô, hôn cô trong một cảm giác bùng nổ của đam mê lệch lạc ...ý nghĩ đó khiến anh khó chịu tựa quấy trên ghế.

Bản tính thẳng thắn của Marcus thúc giục anh giải quyết tình huống theo cách trực diện. Chỉ có một giải pháp duy nhất cho tình cảnh tiến thoái lưỡng nan hiện nay – anh sẽ xin lỗi cho hành vi của mình, và cam đoan với cô rằng chuyện như thế sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa. Chết tiệt anh đi nếu anh bỏ ra cả tháng sắp đến để lẫn trốn cô trong chính ngôi nhà của anh. Cố gắng phớt lờ toàn bộ sự việc là một chuyện không khả thi.

Anh chỉ ước rằng được biết tại sao chuyện đó lại xảy ra.

Marcus không thể suy nghĩ được gì kể từ lúc đứng sau hàng rào – bản thân anh đã phá vỡ sự kiềm chế, và thậm chí còn tận hưởng sự thỏa mãn lạ lùng, nguyên thủy khi hôn người đàn bà đánh đá phiền phức kia.

“Tầm phào” Giọng St. Vincent vang lên. Hắn đang ngồi trên mép bàn, nhìn chằm chằm xuyên qua kính nhìn nổi. “Ai quan tâm đến mấy cái quỷ tranh phong cảnh hay đài tưởng niệm vậy hả?” St. Vincent uể oải tiếp tục “Anh cần thể nhìn nổi về phụ nữ đó Westcliff. Bây giờ chỉ có mấy cái đó mới đáng xem”

“Tôi cứ nghĩ anh đã nhìn đủ dưới dạng 3 chiều rồi chứ” Marcus khô khan đáp “Không phải anh hơi bận tâm đến chủ đề giải phẫu phái đẹp hay sao, St. Vincent?”

“Anh có những sở thích của anh, tôi có những cái của tôi”

Marcus liếc sang em rể, lúc này đang phô bày nét mặt vô cảm lịch sự, và Simon Hunt thì tỏ vẻ thích thú với những câu đối đáp. Nhóm đàn ông khác nhau về tính cách và bối cảnh. Họ có mẫu số chung là tình

bạn với Westcliff. Gideon Shaw thuộc một thái cực khác hẳn, một “quý tộc Mỹ”, chất trai của một thuyền trưởng Mỹ tham vọng. Simon Hunt là một doanh nhân, có cha từng là ông hàng thịt với sự khôn ngoan, táo bạo, và đáng tin dưới mọi góc độ. Người còn lại là St. Vincent, một tên phóng đảng vô đạo đức và là người tình của vô số phụ nữ. Hắn luôn luôn được tìm thấy ở một vài buổi tiệc hoặc tụ tập đó đây, ở lại cho đến khi cuộc chuyện trò trở nên “nhạt nhẽo”, nghĩa là không còn gì đáng để thảo luận, và rồi hắn sẽ bỏ đi tìm một chốn đàn đúm mới.

Marcus chưa từng gặp người thâm hiểm khó đoán nào như St. Vincent. Tử tước gần như không bao giờ nói những gì bản thân nghĩ, và nếu có động lòng trắc ẩn với một ai đó thì St. Vincent cũng khéo léo che giấu cảm xúc đó đi. Một linh hồn lầm lạc, người ta thường gọi tử tước như vậy, và có vẻ St. Vincent chưa định quay lại. Hình như Hunt và Shaw cũng không chịu nổi St. Vincent nếu không vì tình bạn với Westcliff.

Tự thân Marcus lẽ ra cũng có rất ít liên hệ với St. Vincent nếu không phải vì những kỉ niệm từ thuở họ còn học chung trường. Thời điểm St. Vincent chứng minh bản thân là một người bạn đắc lực, làm mọi thứ giúp Marcus tránh khỏi rắc rối, chia sẻ những gói kẹo từ nhà với tính rộng lượng hồ hững. Và hắn luôn luôn là người đầu tiên đứng cạnh Marcus trong mỗi trận đấu.

St. Vincent hiểu rõ cảm giác bị cha mẹ khinh thường khi mà cha hắn cũng không khá hơn cha Marcus bao nhiêu. Hai chàng trai thương hại nhau với vẻ hài hước trở trêu, và làm mọi điều giúp nhau. Trong những năm họ rời trường, tâm tính của St. Vincent trở nên hoang đường thâm hại, nhưng Marcus không phải người dễ quên ơn nghĩa xa xưa. Anh không thể quay lưng với bạn.

Khi St. Vincent ngã ngón trên ghế bên cạnh Gideon Shaw, họ hiện ra dưới một bức tranh rực rỡ, cả hai cùng có mái tóc sáng màu và ngoại hình ưa nhìn, dù hình thức có phần khác nhau. Shaw tinh tế và đẹp trai, với nụ cười cợt nhả lừa lọc. Nét mặt Shaw song hành cùng những dấu chỉ cuộc đời, bất chấp dư dả vật chất, nhưng không phải luôn dễ dàng. Bất cứ trở ngại nào xuất hiện ngáng đường đều được Shaw giải quyết một cách linh động và hóm hỉnh.

St. Vincent, ngược lại, sở hữu vẻ đẹp nam tính lạ kì, đôi mắt xanh nhạt như mắt mèo, miệng cong cong ngạo nghễ mỗi lúc nhếch cười. Hắn nuôi dưỡng một tính cách biếng nhác được rất nhiều kẻ chài chuốt ở Luân Đôn cố gắng cạnh tranh. Nếu St. Vincent ăn mặc như một công tử bột mà giúp hắn rạng ngời hơn nữa thì không nghi ngờ gì hắn sẽ làm ngay. Nhưng hắn biết bất kì sự trang trí mã ngoài nào cũng chỉ có tác hại làm phân tán ngoại hình chói lọi, vậy nên hắn ăn vận vô cùng giản dị với những bộ trang phục đen cắt may cẩn thận.

Với St. Vincent trong phòng làm việc, chủ đề câu chuyện thường xoáy vào đàn bà. Ba ngày trước nghe đồn một quý bà có vai vế trong xã hội Luân Đôn đã cố tự tử vì quan hệ vụng trộm với St. Vincent đã chấm dứt. Tử tước nhận thấy rằng lãnh nạn ở Stony Cross và chờ vụ tai tiếng chìm xuống là việc làm cần thiết. “Một màn trò hề lố lăng” St. Vincent chế giễu, dùng đầu ngón tay chơi đùa với viên ly rượu brandy. “Người ta nói cô ta cắt cổ tay, trong khi sự thật là cô ả cào xước nó với một cây ghim cài mũ và rồi bắt đầu gào rống kêu người hầu tới cứu” Hắn lắc đầu kinh tởm “Đồ đàn. Sau những nỗi đau chúng tôi phải chịu đựng để giữ quan hệ bí mật thì cô ta lại làm chuyện như thế. Ai ở Luân Đôn cũng biết, bao gồm chồng cô ta. Vậy cô ta còn mong đợi cái quái gì? Nếu cô ta định trừng phạt tôi vì đã chia tay thì cô ta sẽ phải chịu gấp một trăm lần hơn thế. Người ta thường buộc tội người phụ nữ, đặc biệt là khi cô ta đã có chồng”

“Phản ứng của chồng cô ta ra sao?” Marcus hỏi, tập trung ngay lập tức vào vấn đề thực tiễn “Ông ta có định trả đũa không?”

Cái nhìn gớm ghiếc của St. Vincent càng cay độc hơn “Tôi nghi ngờ chuyện đó, ông ta già gấp hai lần cô ta và không chạm vào vợ nhiều năm rồi. Có vẻ lão sẽ không thách thức tôi vì cái danh dự-hảo của cô ta đâu. Nếu cô ta tránh cho lão mang tiếng bị cấm sừng thì lão cũng để cô ta tự do. Nhưng thay vào đó cô ả làm mọi chuyện để quảng bá sự ngờ ngẩn của bản thân, đàn khiếp”

Simon Hunt nhìn chăm chăm tử tước với vẻ trầm ngâm lạnh lẽo “Tôi cảm thấy thú vị rồi đó” Anh êm ái nói “rằng anh ám chỉ mối quan hệ bất nguồn từ sự ngờ ngẩn của cô ta chứ không phải của anh”

“Đúng thế” St. Vincent nhấn mạnh. Ánh sáng nhảy nhót trên những góc cạnh khôn khéo trên gương mặt hắn “Tôi đã thận trọng, còn cô ta thì không” Hắn lắc đầu cùng tiếng thở dài chán đời “Lẽ ra tôi không nên để cô ta quyến rũ tôi”

“Cô ta quyến rũ anh?” Marcus nghi ngại hỏi

“Tôi thề trên mọi điều thiêng liêng...” St. Vincent ngừng lại “Đợi đã. Vì không có gì thiêng liêng với tôi, để tôi nói lại. Các anh chỉ cần tin rằng cô ta là người thúc đẩy mối quan hệ. Cô ta để dấu mọi nơi, xuất hiện ở những chỗ tôi có mặt, và gửi thư khẩn cầu tôi đến gặp bất cứ lúc nào tôi muốn, cam đoan với tôi rằng cô ta đã ly thân với chồng. Tôi thậm chí còn không muốn cô ta – tôi biết từ trước khi tôi chạm vào cô ta là mọi chuyện sẽ trở nên nhạt nhẽo nhanh thôi. Nhưng cứ từ chối hoài cũng ngại, nên tôi đến nhà cô ta, và gặp cô ta trong tình trạng khỏa thân ngay đại sảnh. Tôi còn biết làm gì?”

“Xin cáo từ?” Gideon Shaw khẽ cười, nhìn chăm chú tử tước như thể hắn là người quản thú của gánh xiếc Hoàng gia.

“Lẽ ra tôi nên làm vậy” St. Vincent cau có nói “Nhưng tôi không bao giờ bỏ rơi một phụ nữ đang ngã sóng soài. Và đã quá lâu tôi chưa lên giường với một ai đó, ít nhất là một tuần, nên tôi – ”

“Một tuần không lên giường với phụ nữ là lâu lắm sao?” Marcus cắt lời với một bên mày nhướng cao.

“Anh định nói như vậy là không lâu hả?”

“St. Vincent, nếu một người đàn ông ngủ với phụ nữ hơn một lần một tuần thì rõ ràng anh ta thấy không cần thiết. Có một số trách nhiệm có thể giữ anh bận rộn thay cho ...” Marcus ngập ngừng để tìm cụm từ thích hợp “công cuộc yêu đương” Một đại từ cảm lạnh đón đầu câu nói của bá tước. Liếc Shaw, Marcus nhận ra em rể bất thành linh dục điều gì gà vào đĩa thủy tinh, và anh cau mày “Cậu bận rộn lắm, Shaw, với công việc làm ăn ở hai bờ lục địa. Ắt hẳn cậu tán thành tuyên bố của tôi”

Shaw cười nhẹ “Thưa ngài, vì ‘công cuộc yêu đương’ của tôi được giới hạn với vợ tôi, cũng tức là em gái ngài, nên tôi nghĩ tốt hơn tôi nên im miệng”

St. Vincent cười uể oải “Mấy cái ‘tốt hơn’ luôn ngăn cản những buổi nói chuyện hay ho” Tia nhìn của hắn chuyển sang Simon Hunt, người đang hơi nhăn nhó “Hunt, anh có thể hiểu ý kiến của tôi phải không. Đàn ông nên làm tình bao nhiêu lần? Hơn một lần một tuần có phải là tính phóng dật không thể tha thứ?”

Hunt ném cho Marcus cái nhìn cầu hòa “Tôi lưỡng lự trong việc tán thành ý kiến của St. Vincent...”

Marcus quắc mắt trong lúc anh cố chấp “Sự thật hiển nhiên rằng đam mê tình dục thái quá sẽ gây hại cho sức khỏe, giống như ăn uống quá độ vậy thôi – ”

“Anh vừa mô tả bữa tối hoàn hảo của tôi đó Westcliff,” St. Vincent lẩm bẩm với nụ cười tươi rói, và quay lại Hunt “Mật độ của anh và vợ - ”

“Chuyện phòng the của tôi không thuộc chủ đề mở” Hunt nói ngay

“Nhưng anh ngủ với cô ta hơn một lần mỗi tuần đúng không?” St. Vincent thúc ép

“Quý thật, đúng vậy” Hunt cầu nhàu

“Phải vậy chứ, với một phụ nữ xinh đẹp như Bà Hunt” St. Vincent êm ái nói, và cười nhạo cái liếc tóe lửa của Hunt “Ồi, đừng trừng mắt như thế - vợ anh là người cuối cùng trên trái đất mà tôi muốn cưa cẩm. Tôi đâu muốn nằm dưới ba tác đất bởi sức mạnh của mấy cái nắm đấm búa tạ của anh. Và tuýp phụ nữ hạnh phúc trần trụi không có sức hấp dẫn trong mắt tôi – khi mà mấy cô chưa chồng bi lụy dễ ăn hơn nhiều.” Hắn nhìn lại Marcus “Có vẻ chỉ mình anh có ý nghĩ đó, Westcliff. Giá trị của làm việc chăm chỉ và sự kiềm chế không thể so sánh với một thân hình đàn bà ấm áp trên giường”

Marcus cau mày “Còn những thứ khác quan trọng hơn”

“Như là?” St. Vincent thể hiện sự kiên nhẫn chán chường của một chàng trai nổi loạn đang nghe người ông hom hem giảng đạo. “Tôi cho rằng anh sẽ nói về mấy thứ đại loại như ‘tiến bộ xã hội’? Nói tôi nghe đi, Westcliff...” Tia nhìn của hắn trở nên ranh mãnh “Nếu quý dữ mặc cả với anh rằng tất cả trẻ mồ côi đói khát trên nước Anh này sẽ được ăn no mặc ấm, đổi lại anh sẽ không bao giờ được lên giường với phụ nữ, thì anh sẽ chọn cái nào? Những đứa trẻ mồ côi, hay sự mãn nguyện của bản thân anh?”

“Tôi không bao giờ trả lời những câu hỏi mang tính giả thuyết”

St. Vincent cười “Đúng như tôi nghĩ. Tôi nghiệp lũ trẻ”

“Tôi không nói – ” Marcus bắt đầu, và nôn nóng ngừng lại “Thôi đủ rồi. Khách của tôi đang đợi. Các anh có thể tiếp tục cuộc tán gẫu vô cùng vớ vẩn ở đây, hoặc cùng tôi vào phòng khách chính”

“Tôi sẽ đi với anh” Hunt đáp ngay và nhắc người khỏi ghế “Vợ tôi sẽ đi tìm tôi mất”

“Vợ tôi cũng vậy” Shaw tán thành và cũng đứng lên

St. Vincent bắn cho Marcus tia nhìn khổ sở “Chúa giúp tôi thoát khỏi cảnh bị phụ nữ dắt mũi – mà còn thắm hơn là hài lòng đến chết vì được như thế”

Đó là một quan điểm mà Marcus hoàn toàn tán đồng

Tuy nhiên, khi bốn người đàn ông thong thả rời khỏi phòng làm việc, thì Marcus không thể không chú tâm đến Simon Hunt, lúc này đi bên cạnh St. Vincent, đã từng là người đàn ông độc thân sáng giá, có vẻ rất hài lòng với xiềng xích hôn nhân. Biết rõ hơn ai hết tính cách thích tự do tự tại của Hunt, và số lượng phụ nữ anh ta từng có quan hệ, Marcus đã bất ngờ biết bao khi Hunt sẵn sàng buông rơi tất cả. Và với một phụ nữ như Annabelle, người lúc đầu có vẻ đơn giản chỉ là một tay săn chồng nông cạn, huyênh hoặc. Nhưng theo cùng mức độ quan tâm bất thường cả hai giành cho nhau, Marcus buộc lòng công nhận Hunt đã tìm được người vợ thích hợp.

“Không hối tiếc sao?” Anh lẩm bẩm với Hunt khi họ đi xuống đại sảnh, trong lúc Shaw và St. Vincent cách đó một quãng.

Hunt liếc mắt dò hỏi. Anh là một người đàn ông cao lớn, tóc đen với sức mạnh nam tính và niềm say mê săn bắn và thể thao giống Marcus “Về chuyện gì?”

“Bị vợ dắt mũi”

Hunt toét miệng cười, và lắc đầu “Nếu vợ tôi có dẫn tôi đi vòng vòng, Westcliff, thì phải bằng một bộ phận hoàn toàn khác. Và tôi không hối tiếc bất kì điều gì”

“Tôi nghĩ lấy vợ cũng có cái lợi” Marcus mơ màng nói lớn “Có một phụ nữ trong tầm tay để thỏa mãn nhu cầu, chưa kể vợ thì rẻ hơn hẳn nhân tình. Hơn nữa, việc có con thừa kế...”

Hunt cười khàn trước nỗ lực sẫm soi sự việc dưới góc nhìn thực tế “Tôi không cưới Annabelle vì tiện lợi. Và dù tôi không cần tính ra con số chính xác thì tôi cam đoan với anh là cô ấy không rẻ hơn nhân tình. Lúc tôi hỏi cưới cô ấy tôi không quan tâm chuyện con thừa kế”

“Vậy tại sao anh lại cưới cô ta?”

“Tôi nói anh biết rồi mà, nhưng trước đó không lâu anh bảo anh hy vọng tôi không bắt đầu – thế nào nhỉ? - ‘đầu độc không khí bằng thứ tình cảm sứt mẻ’”

“Anh tin rằng anh yêu cô ta sao?”

“Không” Hunt ung dung đáp “Tôi yêu cô ấy”

Marcus nhún vai “Nếu tin như thế giúp hôn nhân của anh trở nên dễ chịu thì cứ để vậy”

“Chúa lòng lành, Westcliff ơi...” Hunt thì thầm, nụ cười tò mò lấp lánh trên mặt “Anh chưa từng yêu ai sao?”

“Tất nhiên. Khi mà tôi tìm được một vài phụ nữ thích hợp về tư cách và ngoại hình – ”

“Không, không, không...tôi không nói đến ai đó ‘thích hợp’. Ý tôi là hoàn toàn bị chìm đắm bởi một phụ nữ, người lấp đầy trong anh sự tuyệt vọng, khát khao, mê mẩn...”

Marcus liếc mắt nhạo báng “Tôi không có thời gian cho mấy thứ nhảm nhí đó”

Hunt cười lớn làm bá tước bực mình “Vậy thì tình yêu sẽ không phải là một yếu tố cần thiết trong quyết định chọn vợ của anh?”

“Chắc chắn không. Hôn nhân là một sự kiện trọng đại không thể bị định đoạt bởi những cảm xúc thất thường”

“Có lẽ anh nói đúng” Hunt dễ dàng đồng tình. Quá dễ, như thể anh còn không tin tưởng những gì anh nói “Một người như anh phải chọn vợ một cách hợp lô-gic. Tôi rất muốn xem anh hoàn thành việc đó như thế nào”

Họ cùng nhau vào phòng khách, lúc này Livia đang khéo léo thúc giục khách khứa chuẩn bị vào sảnh tiệc tối. Ngay khi thấy Marcus cô liền cau mày liếc anh vì tội để mặc cô xoay xở một mình. Anh đáp lại cái liếc hờ hững của cô với bằng vẻ mặt không chút ăn năn. Di chuyển vào trong, Marcus bắt gặp Thomas Bowman và vợ ông ta, Mercedes, đang đứng chếch bên phải anh

Marcus bắt tay với Bowman, một người đàn ông trầm lặng và đường bệ với bộ râu rậm gần như khóa lấp cho mái đầu thưa tóc. Khi giao tiếp, Bowman luôn phơi bày một bộ mặt xao lãng của một người thích làm những việc khác. Chỉ khi câu chuyện xoay xung quanh việc kinh doanh – bất kì hình thức kinh doanh nào – thì sự tập trung của ông mới quay lại về sắc bén vốn có.

“Chào buổi tối” Marcus lẩm bẩm, và cúi xuống nâng tay Mercedes. Bà ôm đến mức khớp và gân bên dưới găng tay hằn lên những đường tương tự luống đất trồng cà rốt. Bà là một phụ nữ gầy gò, một bó dây thần kinh và tính hung hãn tiềm tàng. “Vui lòng chấp nhận lời xin lỗi của tôi vì đã không ra đón các vị chiều nay” Marcus tiếp tục “Và cho phép tôi được nói tôi lấy làm vui sướng được đón tiếp các vị trở lại Stony Cross”

“Vâng, thưa ngài” Mercedes luyến láy “Chúng tôi rất vinh hạnh được ở lại trang viên hoa lệ của ngài một lần nữa! Và vì chuyện chiều nay – chúng tôi không nghĩ gì về sự vắng mặt của ngài, với một người bận rộn những mối bận tâm và trách nhiệm như ngài thì còn vô số công việc đòi hỏi thời gian của ngài” Một cánh tay của bà vờn vẹo thành một cử chỉ làm Marcus nhớ đến bước chuyển mình của con bọ ngựa. “À – tôi thấy hai cô con gái đáng yêu của tôi đang đứng bên kia – ” Giọng bà ngân nga cao hơn khi gọi họ, và vẩy tay kịch liệt yêu cầu họ đi về phía bà “Các con! Các con, nhìn xem mẹ tìm thấy ai này. Đến trò chuyện với Ngài Westcliff đi!”

Marcus giữ khuôn mặt vô cảm khi anh nhận thấy vài hàng chân mày nhướng cao của những vị khách gần đó. Đi theo cử chỉ khoa tay múa chân của Mercedes, anh nhìn thấy chị em Bowman, cả hai đã thay đổi hẳn dáng vẻ tinh quái bụi bặm chơi đùa sân sau chuồng ngựa ban chiều. Tia nhìn của anh bám trụ Lillian với bộ váy dạ hội mà xanh nhạt, với vạt áo trên chỉ vừa vắn được nâng đỡ bởi hai dải lụa vàng mỏng manh trên vai. Trước khi anh có thể điều khiển những luồng suy nghĩ bất thường, anh tưởng tượng việc tháo bỏ dải lụa và để mặc lớp váy xanh lục buông thõng xuống làn da trắng nhợt trên ngực và vai cô –

Marcus kéo tia nhìn lên mặt Lillian. Mái tóc tối màu của cô được chải cao lên đỉnh đầu thành một khối trông có vẻ quá nặng so với chiếc cổ mảnh khảnh của cô. Với tóc được vén hoàn toàn khỏi trán, mắt cô càng giống mắt mèo hơn thường lệ. Khi cô nhìn lại anh, một vệt đỏ phảng phất hai má cô, và cô gục cằm thành một cái gật đầu cẩn trọng. Rõ ràng việc cuối cùng cô muốn làm là băng ngang phòng khách để đến với họ - với anh – và Marcus không thể trách cô.

“Không cần phải kêu hai cô ấy đâu, Bà Bowman” anh nói nhỏ “Họ đang vui vẻ với bạn bè”

“Bạn họ” Mercedes kêu lên nhạo báng “nếu ngài muốn nói đến Annabelle Hunt tai tiếng thì tôi có thể cam đoan với ngài rằng tôi không – ”

“Tôi đặt bà Hunt ở một vị trí tôn trọng nhất có thể” Marcus nói và trao cho người đàn bà cái nhìn thách thức

Rút lại lời tuyên bố, Mercedes hơi tái mặt và vội vàng quay lại bản thân “Nếu ngài, với sự phán xét tuyệt vời, đã chọn tôn trọng Bà Hunt, vậy thì tôi chỉ còn biết tuân theo thưa ngài. Thật ra mà nói, tôi luôn nghĩ – ”

“Westcliff” Thomas Bowman xen ngang vì ông có rất ít hứng thú với chủ đề về hai cô con gái và việc họ kết bạn với ai “Khi nào chúng ta bàn tiếp về công việc kinh doanh lần trước”

“Ngày mai, nếu ông thích” Marcus đáp “Chúng tôi sẽ tổ chức một buổi cưới ngựa theo sau bữa ăn sáng”

“Tôi không cưới ngựa, nhưng tôi sẽ gặp ngài ở bữa sáng”

Họ bắt tay, và Marcus cúi chào, sau đó chuyển hướng sang những vị khách khác đang tìm kiếm sự chú ý của anh. Ngay lúc đó một người mới gia nhập nhóm, và họ nhanh chóng dọn đường cho đáng người nhỏ bé

của Georgiana, Phu nhân Westcliff...mẹ Marcus. Bà trang điểm đậm, mái tóc được chải chuốt công phu, và cổ tay, cô, và tai đều lấp lánh trang sức. Ngay cả cây ba-toong của bà cũng sáng loáng với những viên kim cương được cẩn bên trong.

Một số phụ nữ lớn tuổi có vẻ ngoài cay nghiệt nhưng ẩn chứa một trái tim vàng. Nữ bá tước của Westcliff không phải là một phụ nữ như thế. Trái tim bà – mà sự tồn tại của nó vẫn còn đang được bàn cãi – rõ ràng không được làm từ vàng hay một vật liệu dễ uốn nắn nào đó. Nói thẳng ra, nữ bá tước không xinh đẹp, chưa từng xinh đẹp. Nếu có ai đó thay thế vỏ ngoài vương giả của bà với một chiếc váy rộng thùng thình và tạp dề, thì bà sẽ bị nhầm lẫn ngay với một bà giúp việc. Mặt tròn, miệng nhỏ, phẳng, mắt bồ câu, và chiếc mũi không đáng chú ý. Điểm nổi bật nhất của bà là tạo ra không khí làm tan tành ảo mộng đáng ghét, giống như một đứa trẻ vừa mở phần quà sinh nhật và khám phá ra rằng món quà giống hệt năm trước.

“Buổi tối tốt lành, thưa Phu nhân” Marcus nói với mẹ, quan sát bà với nụ cười gượng gượng “Mọi người lấy làm vinh dự vì có mẹ cùng tham gia bữa tiệc tối nay” Nữ bá tước thường tránh né những bữa tối đông người như thế này, và thích được ăn riêng trong phòng khách trên lầu. Tối nay có vẻ là một ngoại lệ.

“Ta muốn biết liệu có vị khách nào thú vị hay không” nữ bá tước nói dứt khoát, tia nhìn trưởng giả của bà lướt khắp gian phòng. “Tuy nhiên, từ vẻ ngoài của họ, có vẻ vẫn chỉ toàn những kẻ dăn dộn”

Một ít tiếng cười khúc khích xen lẫn nắc nẻ phát ra từ nhóm người, và họ chọn – một cách sai lệch – rằng lời nhận xét vừa rồi chỉ là giỡn chơi.

“Mẹ có thể sẽ thay đổi ý kiến sau khi được làm quen với một vài người” Marcus đáp trong lúc nghĩ về chị em Bowman. Bà mẹ xét nét của anh sẽ không bao giờ thấy chán hai chị em hết thuốc chữa đó.

Tôn trọng trình tự xuất hiện, Marcus tháp tùng nữ bá tước vào sảnh lớn, trong lúc những người có địa vị thấp hơn lăm lăm theo sau. Bữa tối ở Stony Cross đều có tiếng phong phú, và lần này không phải là ngoại lệ. Tám món cá, thú săn, gia cầm, và bò được dọn lên, có hoa tươi trang trí mỗi khi có món mới. Họ bắt đầu với món súp rùa, cá hồi nướng bạch hoa, cá pecca và cá đối trong kem, và cá dầy bổ dưỡng tẩm sốt tôm mỏng. Món kế tiếp bao gồm thịt thú ướp tiêu, heo rừng thảo mộc, ức bê chiên thả trong nước thịt, và thịt gà nướng giòn tan. Còn nhiều nhiều nữa, cho đến khi khách khứa bị ứ đọng và bơ phờ, mặt họ đỏ ửng vì những ly rượu cứ mãi được người hầu rót đầy. Bữa tối kết thúc thành công với những chiếc đĩa phẳng chất đầy bánh phô mai hạnh nhân, pudding chanh và trứng rán gạo.

Bỏ qua món tráng miệng, Marcus uống một cốc rượu poocto và tự làm vui bản thân bằng cách liếc trộm Lillian Bowman. Trong một vài khoảnh khắc hiếm hoi cô ngồi yên và điềm đạm, Lillian trông giống một nàng công chúa xinh tươi e lệ. Nhưng ngay khi cô cất giọng – phe phẩy cái nĩa và thẳng thừng xen ngang vào câu chuyện của đàn ông – tất cả biểu hiện vua chúa kia bay biến đi đâu cả. Lillian quá thẳng thắn, quá tin tưởng những gì cô nói là thú vị và đáng được lắng nghe. Cô không thêm quan tâm ý kiến của người khác, và có vẻ cô cũng không có khả năng tôn kính bất kì ai

Sau nghi thức uống rượu poocto cho quý ông, trà cho quý bà, và một vài câu chuyện ẩm đạm, thực khách bắt đầu cáo lui. Ngay khi Marcus từ tốn đi vào đại sảnh với một nhóm khách bao gồm gia đình Hunt thì anh nhận ra Annabelle hành xử có phần kì quái. Cô đi sát bên anh đến nỗi khuỷu tay họ cứ cọ vào nhau, và cô quạt tay lia lịa dù không khí trong trang viên lúc này khá mát mẻ. Nghiêng người nhìn cô dò hỏi xuyên qua làn hơi cô thổi sang hướng anh, Marcus hỏi “Ồ đây nóng quá sao, bà Hunt?”

“Tại sao, vâng...ngài cũng cảm thấy nóng hả?”

“Không” Anh cười, tự hỏi tại sao Annabelle đột ngột ngừng quạt tay và nhìn anh chăm chú

“Ngài không cảm nhận được gì sao?” cô hỏi

Marcus thích thú lắc đầu “Tôi có nên hỏi do đâu cô có suy nghĩ đó?”

“Ồ, không có gì. Tôi chỉ tự hỏi là ngài có thể nhận thấy một vài sự khác biệt nơi tôi?”

Marcus hờ hững đưa mắt khảo sát Annabelle. “Kiểu tóc của cô” anh đoán. Lớn lên với hai cô em gái, anh học được rằng mỗi khi họ hỏi ý kiến của anh về ngoại hình của họ thì phần lớn tập trung ở kiểu tóc. Mặc dù đề cập vấn đề ngoại hình với vợ bạn thân có hơi không phù hợp, thì có vẻ Annabelle nhìn anh với ánh mắt dành cho anh trai.

Annabelle nhăn nhó cười “Đúng rồi. Thứ lỗi cho tôi vì đã hành xử kì lạ, thưa ngài. Tôi e rằng tôi đã uống hơi nhiều”

Marcus cười lặng lẽ. “Có sẽ một ít khí trời ban đêm sẽ làm thông thoáng đầu óc cho cô”

Bước đến cạnh họ, Simon Hunt nghe được câu nói sau cùng, và anh đặt tay lên thắt lưng vợ. Anh cười và chạm môi vào thái dương Annabelle. “Anh đưa em ra hàng hiên sau nhà nhé”

“Vâng, cảm ơn anh”

Hunt đứng yên, đầu anh khum khum gần cô. Mặc dù Annabelle không thể nhận thấy nét mặt kiêu chể của chồng thì Marcus vẫn thấy rõ, và tự hỏi tại sao mà Hunt bất thành linh trùng có vẻ khó chịu và quẩn trí. “Thứ lỗi cho chúng tôi, Westcliff” Hunt lẩm bẩm, và kéo vợ đi khỏi một cách vội vã, buộc cô phải đuổi theo những bước chân âm âm của anh

Lắc đầu nghĩ ngợi, Marcus nhìn theo cặp đôi biến mất khỏi lối vào

“Không có gì. Hoàn toàn không có gì” Daisy rầu rĩ nói, cùng đi khỏi phòng ăn với Lillian và Evie. “Mình bị ngồi giữa hai người đàn ông không thêm để mắt tới mình. Không ai trong số họ để ý mùi hương, chắc cả hai bị mất khứu giác rồi”

Evie ngơ ngác nhìn Daisy “Mình...mình nghĩ rằng mình không quen với từ ...”

“Cậu phải quen nếu cha cậu là chủ một công ty xà phòng” Lillian khô khan đáp “Nó có nghĩa là ai đó bị mất khả năng cảm nhận bằng mũi”

“Ồ. Vậy mấy người cùng ăn tối với mình cũng bị mất khứu giác. Bởi vì họ không hề quan tâm đến mình. Cậu thì sao, Lillian?”

“Giống cậu” Lillian đáp, cảm thấy bức dọc và bất lực “Mình cho rằng nước hoa không còn hiệu quả nữa. Nhưng mình cam đoan nó có ảnh hưởng lên Westcliff...”

“Chị đã từng đứng gần anh ta chưa?” Daisy hỏi

“Tất nhiên là chưa!”

“Vậy dự đoán của em là sự gần gũi đã làm anh ta mất trí”

“Ồ, phải rồi” Lillian tự ti nói “Chị là người đàn bà quyến rũ nổi tiếng thế giới”

Daisy cười “Em không phủ nhận sức hấp dẫn của chị đâu chị yêu dấu. Theo ý kiến cá nhân em thì Ngài Westcliff luôn – ”

Nhưng ý kiến riêng tư đó sẽ bao giờ được nghe, vì khi họ đi đến sảnh chào, ba cô gái nhìn thấy Westcliff. Thả người kê vai vào một cột nhà, anh có dáng người uy nghi. Mọi điều về anh, từ cái đầu nghiêng nghiêng cao ngạo đến tư thế đỉnh đạc tự tin, đã thay lời cho dòng máu quý tộc đang chảy trong huyết quản. Lillian có cảm giác bức bách choáng ngợp là được chộp lấy và đắm vào vài bộ phận tế nhị trên người anh. Thấy anh gào lên bức tức là đủ làm cô vui.

Anh quay đầu lại, và tia nhìn lướt qua cả ba với một sự lịch thiệp nhã nhặn trước khi tập trung vào Lillian. Rồi cái nhìn trong mắt anh không còn nhã nhặn nữa mà là sự dòm chừng của một con thú săn mồi đủ làm Lillian hụt hơi. Cô không thể quên cảm giác cơ thể săn chắc bên dưới bộ lễ phục đen được cắt may tỉ mỉ kia.

“Anh ta đáng sợ quá” cô nghe tiếng thở của Evie, và Lillian liếc qua người bạn với vẻ thích thú đột ngột

“Chỉ là một gã đàn ông thôi mà, bạn thân mến. Mình chắc chắn anh ta ra lệnh cho người hầu xỏ chân anh ta vào quần dài giống những người khác”

Daisy cười giấu sự bất kính của chị, còn Evie trông có vẻ bị xúc phạm

Đi kèm sự ngạc nhiên của Lillian, Westcliff nhắc người khỏi cột và tiến lại gần họ. “Buổi tối tốt lành, các cô. Tôi hy vọng các cô thích bữa tối”

Evie lú lười dành gật đầu còn Daisy ranh mãnh đáp “Tráng lệ, thưa ngài”

“Tốt” Mặc dù anh nói với Evie và Daisy thì tia nhìn của anh vẫn khóa chặt khuôn mặt Lillian. “Cô Bowman, cô Jenner...thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi muốn nói chuyện riêng với bạn của hai cô. Nếu được cho phép...”

“Tốt thôi” Daisy đáp rồi kín đáo liếc Lillian “Đưa chị ấy đi đi, thưa ngài. Vào lúc này chúng tôi không còn việc gì với chị ấy”

“Cảm ơn” Anh duỗi tay trang trọng về phía Lillian “Cô Bowman, liệu cô có cho phép tôi?”

Lillian đón lấy tay anh, và cảm thấy mỏng manh yếu ớt một cách lạ kì khi anh dẫn cô đi bằng ngang sảnh đường. Sự im lặng giữa hai người đến sự bối rối và đầy dấu hỏi. Westcliff luôn thách thức cô, nhưng giờ anh có vẻ thành thạo trong việc làm cô thấy lúng túng – và cô không thích như thế chút nào. Ngừng lại tại một góc khuất sau cột trụ khổng lồ, anh quay lại đối mặt với cô, và tay cô rời khỏi cánh tay anh

Miệng và mắt anh chỉ trên cô hai hoặc ba inch, dáng người họ hợp nhau vô cùng khi đứng ngang nhau. Nhịp tim cô đập nhanh và yếu ớt trong huyết quản, và da cô bất thành linh đón nhận một nhiệt lượng sắp bùng cháy, như thể cô đang đứng quá gần một ngọn lửa. Hàng mi dày của Westcliff khẽ nhướng lên trên đôi mắt đen sẫm khi anh nhận thấy mặt cô chuyển màu.

“Cô Bowman” anh thì thầm “Tôi cam đoan với cô rằng bất chấp chuyện đã xảy ra lúc chiều thì cô không có gì phải sợ tôi cả. Nếu cô không phản đối thì tôi muốn thảo luận việc đó với cô ở một nơi yên tĩnh”

“Chắc rồi” Lillian điềm tĩnh nói. Gặp riêng anh ở một nơi nào đó theo kiểu tình nhân hẹn hò – cái này thì không chắc. Và cô vẫn chưa khổng chế được sự hồi hộp cứ chạy dọc sống lưng cô. “Chúng ta sẽ gặp ở đâu?”

“Căn phòng nhìn ra vườn cam”

“Được thôi, tôi biết chỗ đó rồi”

“Chúng ta sẽ gặp nhau sau 5 phút nữa”

“Tốt” Lillian nở nụ cười chào đảo, như thể cô không quen với những sắp xếp bí mật “Tôi đi trước”

Khi cô bỏ đi, cô có thể cảm nhận tia nhìn của anh sau lưng cô, và cô biết anh quan sát cô từng giây một cho đến khi cô rời khỏi tầm nhìn.

6. Chương 6

Khi Lillian đi vào vườn cam, cô bị choáng ngợp bởi mùi...cam. Nhưng chanh, nguyệt quế, và mía cũng tỏa hương một cách thái quá qua bầu không khí nóng ẩm. Sàn nhà lát đá của căn phòng hình chữ nhật được chấm phá với một lỗ thông hơi bằng sắt cho phép bếp lò của tầng dưới phả hơi ấm vào bên trong phòng. Ánh sao sáng xuyên qua trần nhà bằng kính trong suốt và những khung cửa sổ lỏng lẻo rồi chiếu soi giàn giáo bên trong chất đầy những hàng dài gồm những loại thực vật miền nhiệt đới.

Vườn cam trong cảnh tranh tối tranh sáng và chỉ có ánh sáng le lói từ ngọn đuốc có thể xua tan bóng đêm. Nghe tiếng bước chân, Lillian nhanh chóng quay đầu lại. Điều bộ khó xử đã nói thay cô, và Westcliff cất giọng trầm ấm trấn an “Tôi đây mà. Nếu cô muốn nói chuyện ở một nơi khác -”

“Không” Lillian cất lời, hơi thích cách một trong số những người đàn ông quyền lực nhất nước Anh lại cho bản thân chỉ là ‘tôi đây’. “Tôi thích vườn cam này. Thú thật đây là nơi tôi thích nhất” Truyện “Điều Kỳ Diệu Của Mùa Thu ” được từ điển đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Tôi cũng vậy” anh nói và tiến lại gần “vì nhiều lý do, nhất là tính riêng tư của nó”

“Ngài không có nhiều sự riêng tư phải không? Với những người đã đến rồi đi khỏi Stony Cross...”

“Tôi dùng thời gian ở riêng một cách có hiệu quả”

“Vậy những lúc rảnh rỗi ngài làm gì?” Tình huống hiện tại khá giống một giấc mơ – trò chuyện với Westcliff trong vườn cam, quan sát những đóm lửa lập lòe sáng tí tách trên khuôn mặt tao nhã.

“Tôi đọc sách” giọng anh rì rầm “Tôi đi dạo. Thỉnh thoảng tôi bơi trên sông”

Bất thành linh cô biết ơn bóng tối, với suy nghĩ cơ thể trần trụi của anh lượn qua lượn lại giữa dòng nước làm mặt cô đỏ ửng.

Đọc được cảm giác bồn chồn từ sự im lặng đột ngột của cô, và hiểu lầm lý do cô hành xử như thế, Westcliff cộc cằn “Cô Bowman, tôi phải xin lỗi vì chuyện chiều nay. Tôi không giải thích hành vi của mình ngoại trừ bảo đảm khoảnh khắc điên cuồng đó sẽ không bao giờ lặp lại”

Lillian điếng người một chút với từ “điên cuồng”. “Tốt thôi” cô nói “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của ngài”

“Có lẽ cô sẽ cảm thấy tốt hơn nếu biết tôi không hề mảy may khao khát cô”

“Tôi hiểu mà. Đủ rồi, thưa ngài”

“Nếu hai chúng ta bị bỏ trên đảo hoang, thì tôi chắc chắn không nghĩ đến chuyện tiếp cận cô”

“Tôi biết mà” cô cộc cằn “Ngài khỏi cần nói nữa”

“Tôi chỉ muốn nói tôi đã phạm sai lầm. Cô không thuộc tuýp phụ nữ tôi có hứng thú”

“Được rồi”

“Thật ra – ”

“Ngài đã nói khá rõ rồi, thưa ngài” Lillian quắc mắt và nghĩ về lời xin lỗi rầy rà nhất mà cô từng nhận được “Tuy nhiên...cha tôi luôn nói thế này, một lời xin lỗi chân thành luôn đi kèm một cái giá”

Westcliff liếc cô cảnh giác “Giá?”

Không khí giữa hai người rạn nứt với sự thách thức “Đúng vậy, thưa ngài. Hứa một vài chuyện và hoàn tất nó sẽ không làm khó được ngài? Nếu ngài thật lòng xin lỗi cho những gì ngài đã làm thì ngài nên sửa chữa nó”

“Tất cả những gì tôi làm là hôn cô” anh phản ứng, nhưng thể cô đã cường điệu hóa sự cố đã qua.

“Nghịch lại ý muốn của tôi” Lillian nhấn mạnh. Cô nặn ra vẻ mặt bị tổn thương lòng tự trọng “Có lẽ một vài phụ nữ sẽ chào đón sự quan tâm lãng mạn của ngài, nhưng tôi không nằm trong số đó. Và tôi không quen bị vồ lấy và cưỡng hôn trong lúc tôi không đòi hỏi – ”

“Cô đã hưởng ứng” Westcliff bắt bẻ, nét mặt nhăn nhúm như quỷ vương.

“Tôi không có!”

“Cô – ” Có vẻ nhận ra đây là một cuộc tranh luận vô nghĩa, Westcliff ngưng bật và rửa thầm

“Nhưng” Lillian ngọt ngào nói tiếp “Tôi sẵn lòng tha thứ và quên hết. Nếu...” cô cố tình nhấn nhá

“Nếu?” Anh rầu rĩ hỏi

“Nếu ngài làm một nghĩa cử nho nhỏ cho tôi”

“Và điều đó là?”

“Chỉ cần nhờ mẹ ngài làm người bảo trợ cho chị em tôi trong mùa hội sắp tới”

Mắt anh tròn tròn chân thành, như thể ý tưởng kia là nằm ngoài khuôn khổ đạo lý “Không”

“Bà ấy cũng sẽ hướng dẫn chúng tôi một vài quy tắc xã giao – ”

“Không”

“Chúng tôi cần một người bảo trợ” Lillian khẳng khái “Chị em tôi sẽ không bước ra xã hội được nếu thiếu người bảo trợ. Nữ bá tước là một người có sức ảnh hưởng, và được tôn trọng, lời xác nhận của bà sẽ đảm bảo cho thành công của chúng tôi. Tôi tin chắc ngài có thể nghĩ ra cách để thuyết phục bà ấy – ”

“Cô Bowman” Westcliff lạnh lùng cắt lời “Nữ hoàng Victoria cũng không thể kéo hai con chuột tâm thần như hai cô đi trên con đường của sự kính trọng. Chuyện đó là không thể. Và làm vui lòng cha cô là đủ động lực để tôi không dám đặt mẹ tôi vào mớ bong bóng quái quỷ hai cô có thể tạo ra”

“Tôi nghĩ ngài đã nói chuyện đó rồi” Lillian tự hỏi liệu cô có dám làm theo bản năng và chấp nhận một sự mạo hiểm khủng khiếp. Liệu có cơ hội nào sau cuộc thử nghiệm thất bại của nhóm cánh-hoa-cô-đơn tối nay, là nước hoa vẫn phát huy tác dụng với Westcliff? Nếu không, cô sẽ tự làm bẽ mặt mình. Hít thật sâu, cô xích lại gần anh. “Rất tốt – ngài không cho tôi được lựa chọn. Nếu ngài không đồng ý giúp tôi, Westcliff, tôi sẽ kể mọi người nghe chuyện đã xảy ra chiều nay. Tôi dám nói là mọi người sẽ không thích thú gì với cái tin Ngài Westcliff điềm tĩnh không thể khống chế tâm trạng vì một cô gái Mĩ tự phụ với tính tình tồi tệ. Và ngài không thể phủ nhận - bởi vì ngài không bao giờ nói dối”

Westcliff nhượng một bên mày, quảng cho cô một cái nhìn đủ làm cô chết ngay tại chỗ “Cô đánh giá cao sức hút của bản thân rồi đó, cô Bowman”

“Có sao? Vậy chứng minh đi”

Với vị thế một quý tộc phong kiến gia truyền, Westcliff đang mang vẻ mặt giống như đang khống chế những tá điền nổi loạn “Như thế nào?”

Ngay cả tinh thần không sợ gì cả của Lillian cũng phải chùng xuống, và cô phải nuốt khan trước khi trả lời “Tôi thách ngài dám vòng tay qua người tôi” cô nói “Giống như lúc chiều. Và chúng ta sẽ xem liệu ngài có may mắn không chế bản thân lần này hay không”

Tia nhìn nhạo báng của anh phản ánh chính xác mức độ cảm thông anh dành cho lời thách thức “Cô Bowman, nếu tôi phải nói thẳng...thì tôi không muốn cô. Chiều nay chỉ là sai lầm. Và nó sẽ không bị lặp lại. Bây giờ nếu cô cho phép, tôi phải đi – ”

“Đồ hèn”

Westcliff sắp sửa bỏ đi, nhưng câu nói buộc anh quay phắt lại với cơn thịnh nộ lơ mờ. Lillian đoán chừng cáo buộc đó hiểm khi ập đến với anh

“Cô vừa nói gì?”

Xương sống cô phải làm việc cật lực mới giữ cô khỏi ngã quỵ trước tia nhìn lạnh lùng “Rõ ràng ngài sợ chạm vào tôi. Ngài sợ không thể kiềm chế bản thân”

Ngoảnh mặt chỗ khác, bá tước khẽ lắc đầu nghi ngờ anh đang hiểu lầm ý cô. Khi anh quay lại, mắt anh lấp đầy sự thù địch sôi gan. “Cô Bowman, chấp nhận rằng tôi không muốn cô là việc làm khó khăn đến thế sao?”

Lillian nhận ra anh sẽ không nhượng xị như vậy nếu anh hoàn toàn tin tưởng khả năng gạt bỏ cô. Bị ý tưởng vừa nảy ra khuyến khích, cô nhích lại gần hơn, và không bỏ sót hình ảnh cả người anh căng lên như dây đàn. “Vấn đề không phải ở chỗ ngài có muốn hay không” cô đáp “Mà là ngài có thể rời khỏi tôi một khi ngài hành xử giống lúc chiều hay không”

“Phi thường” anh nói bên dưới hơi thở, vẻ phản đối rành rành hiện rõ trên mặt.

Lillian đứng yên, đợi anh nhận lời thách đấu. Ngay khi anh xóa bỏ khoảng cách còn lại giữa họ, nụ cười của cô vụt tắt và miệng cô khô cạn một cách kì quái, tim cô đập thình thịch bên dưới yết hầu. Liếc qua gương mặt đầy ẩn ý là đủ hiểu anh sắp làm gì. Cô không cho anh cơ hội nào khác ngoại trừ việc chứng minh rằng cô đã sai. Và nếu anh làm được thì cô sẽ không bao giờ dám nhìn lại mặt anh. Ôi, Ông Nettle, cô yếu ớt nghĩ ngợi, phép màu của ông tốt hơn nên có hiệu quả

Miễn cưỡng bước tới, Westcliff rón rén vòng tay qua người cô. Nhịp tim leo thang của Lillian có vẻ thối hết khi oxy ra khỏi hai lá phổi. Một bàn tay to bè của anh đặt giữa hai xương đòn của cô, trong lúc tay kia ẩn sau lưng. Anh chạm cô nhẹ tênh làm cô có cảm giác mình rất mỏng manh. Khi anh kéo cô vào anh, máu cô giờ thành lửa lỏng. Tay cô quờ quạng bầu vú cho đến khi tóm được mặt lưng áo choàng của anh. Xoa xoa sống lưng anh, cô cảm nhận được nhóm cơ rắn rỏi xuyên qua vải lạnh.

“Đây là điều cô muốn?” anh lẩm bẩm, giọng anh khàn khàn vào tai cô.

Ngón chân Lillian co cụm trong giày khi hơi thở nóng bỏng của anh phì phò vào tóc cô. Cô gật đầu đáp trả, cảm thấy tiu nghỉu và xấu hổ vì nhận ra mình đã thua. Westcliff sắp chỉ cho cô thấy anh buông cô ra dễ dàng đến thế nào, và rồi sau này anh sẽ mãi trêu tức cô không thương tiếc “Ngài thả tôi ra được rồi” cô thì thầm, miệng cô xoắn lại tự chế nhạo.

Nhưng Westcliff không nhúc nhích. Mái đầu đen đen của anh cúi xuống một chút, và hơi thở của anh không còn thông dong. Lillian nhận ra anh đã ngửi thấy mùi hương của cô...tiếp nhận nó từ tốn nhưng dần dần tăng lên ngấu ngiên giống hút phải thuốc phiện. Chai nước hoa, cô sửng sốt nghĩ. Vậy là không phải cô tưởng tượng ra. Nó phát huy phép màu một lần nữa. Nhưng tại sao Westcliff lại là người duy nhất có phản ứng? Tại sao –

Luồng suy nghĩ của cô tan tành dưới sức ép từ bàn tay anh, làm cô run lên và cong vẹo

“Chết tiệt” Westcliff khản đặc. Trước khi cô kịp biết chuyện gì đang xảy ra thì anh đã đẩy cô vào bức tường gần đó. Tia nhìn đổ tội gay gắt di chuyển từ cặp mắt ngạc nhiên sang đôi môi hé mở, anh lẳng lẳng đấu tranh thêm một giây bùng cháy cuối cùng, cho đến khi anh chửi thề lần nữa và miệng họ khóa chặt vào nhau.

Tay anh nhấp nhô trên đầu cô, và anh hôn cô với những cái cắn và mút dịu dàng, như thể miệng cô ẩn chứa chất độc chết người. Đầu gối cô lả đi đến mức không còn đứng thẳng. Đây là Westcliff, cô tự nhắc mình...Westcliff, người cô ghét cay ghét đắng...nhưng khi anh khóa miệng vào sâu bên trong cô, cô không thể không đáp trả. Căng thẳng tràn lan, theo bản năng cô nhón gót để hai cơ thể khít vào nhau tuyệt đối, giữa hai đùi cô đau nhói đưa đẩy phần nhô ra bên dưới quần dài của anh. Bất thành linh nhận ra mình đang làm gì, cô đỏ mặt và cố giật người ra, nhưng anh không để cô đi. Tay anh khép chặt nửa thân dưới của cô trong lúc miệng anh thêm khát cô với niềm khoái lạc âm ỉ, liếm láp sâu oằn, khám phá phần mềm mại bên trong má cô. Cô không thể thở...cô hổn hển khi tay anh lần lữa trước váy cô.

“Tôi muốn cảm nhận em” Westcliff lằm bằm vào đôi môi run rẩy của cô, mê mải cào cấu phần váy cản trở “Tôi muốn hôn em khắp nơi...”

Ngực cô nhúc nhối bên trong bộ váy kéo căng. Cảm giác thúc giục điên loạn được xé nát áo ngực và cầu xin anh xoa dịu lớp da thịt khổ sở của cô bằng miệng và tay anh. Thay vào đó cô luồn tay vào những lọn tóc dày, hơi xoắn của anh trong lúc anh hôn cô trong cơn sốt hừng hực, cho đến khi tâm trí cô không còn làm việc trôi chảy và cô run lên vì đam mê.

Đột nhiên cảm giác khuấy động chuyển choáng kết thúc, và Westcliff giật miệng khỏi cô rồi đẩy cô vào cột nhà. Thở dốc, anh tránh nhìn cô và đứng yên với nắm tay bóp chặt

Một lúc lâu sau đó, Lillian gom đủ dũng khí để lên tiếng. Nước hoa đã làm việc quá tốt. Giọng cô nặng và nghèn nghẹt như người mới ngủ dậy “À. Tôi...tôi cho rằng câu hỏi của tôi đã được trả lời. Bây giờ...về đề nghị bảo trợ”

Westcliff không nhìn cô “Tôi sẽ suy nghĩ” anh cầu nhàu, và rời khỏi vườn cam.

7. Chương 7

“Annabelle, cậu bị sao vậy?” Sáng hôm sau Lillian hỏi dồn dập trong khi ngồi cùng những cánh-hoa-cô-đơn khác quanh chiếc bàn xa nhất ở hàng hiên sau dinh thự. “Cậu trông tàn tạ quá. Sao cậu không mặc trang phục cưới ngựa? Mình đã nghĩ cậu sẽ luyện cưới ngựa vượt chướng ngại vật vào sáng hôm nay. Và tại sao tới qua cậu lại biến mất? Cậu đâu có hay mất tâm không một lời giải thích – ”

“Lúc đó mình không được lựa chọn” Annabelle xác nhận, quắp những ngón tay xung quanh tách trà bằng sứ mảnh mảnh. Trông có vẻ xanh xao và kiệt sức, quầng thâm hằn bên dưới đôi mắt xanh, cô uống trà ừng ực trước khi nói tiếp “Tại thứ nước hoa quý giá của cậu đó – ngay khi anh ấy ngửi thấy nó liền trở nên quạu quọ”

Lillian điếng người, cổ thu nập thông tin, dạ dày cô quặn thắt. “Nó...nó có hiệu quả với Westcliff sao?” cô ngong nghịu hỏi

“Lạy Chúa, không phải Ngài Westcliff” Annabelle xoa xoa đôi mắt nặng trĩu “Anh ta không thêm để ý mình có mùi thể nào. Chồng mình mới là người phát điên hoàn toàn. Sau khi ngủ được mùi hương, anh ấy kéo mình về phòng, và...à thì, chỉ cần nói thế này, Hunt buộc mình thức suốt đêm. Suốt đêm” Cô nhả mạnh lần nữa, và uống cạn tách trà.

“Để làm gì?” Daisy ngờ nghệch hỏi

Lillian vừa cảm thấy nhẹ nhõm khi biết Ngài Westcliff không bị Annabelle thu hút khi cô ấy dùng loại nước hoa kia, rồi quăng cho em gái cái nhìn giễu cợt “Em nghĩ hai người đó làm gì? Chơi đánh bài chắc?”

“Ôi” Daisy bừng tỉnh. Cô quan sát Annabelle với vẻ tò mò không giấu giếm “Nhưng mình đang nghĩ rằng cậu thích làm...chuyện đó...với Hunt cơ mà”

“Ừm, đúng là mình có thích, nhưng...” Annabelle ngừng nói và đổ mắt “Chuyện là, khi một người đàn ông bị khuấy động cực độ - ” Cô ngừng lần nữa khi nhận ra ngay cả Lillian cũng chú tâm nghe cô nói. Là thành viên duy nhất trong nhóm đã kết hôn, cô có một lượng kiến thức về đàn ông và những vấn đề thầm kín khiến những người còn lại cực kì quan tâm. Nhìn chung Annabelle khá thoải mái bộc bạch, nhưng cô cũng lược bớt một số chi tiết riêng tư về mối quan hệ với Hunt. Giọng cô thì thảo “Mình chỉ có thể nói chồng mình không cần thêm thuốc để tăng cường ham muốn tình dục của anh ấy”

“Cậu có chắc đó là do tác dụng của mùi nước hoa?” Lillian hỏi “Có lẽ do thứ khác đã khiến anh ta - ”

“Chính là do thứ nước hoa đó” Annabelle nói dứt khoát

Evie bối rối “Nhưng tại sao nó không phát huy tác dụng với Ngài Westcliff? Tại sao chỉ với chồng cậu mà không phải một a-ai khác?”

“Và tại sao không ai chú ý đến Evie hay mình?” Daisy cau kinh hỏi

Annabelle uống hết tách trà, rót thêm tách mới, và cẩn thận cho vào một cục đường. Đôi mắt sụp mí của cô quan sát Lillian qua mép tách sứ. “Còn cậu thế nào? Có ai chú ý đến cậu không?”

“Thật ra thì...” Lillian nhìn chằm chằm tách trà của cô. “Có Westcliff” cô nhấn nhó nói “Lần nữa. May hết sức. Mình phát hiện ra thứ thuốc kích thích tình dục chỉ có hiệu quả với người đàn ông mình cảm ghét”

Annabelle sắc một ngụm trà, trong lúc Daisy đưa tay che miệng để ngăn tràng cười. Sau khi tiếng ho và khúc khích lắng dịu, Annabelle soi mói Lillian qua đôi mắt ngân ngấn nước. “Mình không thể hình dung được nỗi buồn vô hạn của Westcliff khi anh ta nhận ra bản thân bị cậu thu hút, nhất là vì hai người luôn đối đầu khốc liệt”

“Mình đã bảo anh ta nếu anh ta muốn sửa chữa sai lầm thì hãy yêu cầu nữ bá tước làm người bảo trợ cho tụi mình” Lillian nói

“Tuyệt chiêu” Daisy kêu lên “Anh ta có đồng ý không?”

“Anh ta nói sẽ suy nghĩ lại”

Ngả người ra tay ghế, Annabelle nhìn vào khoảng không mù sương buổi sáng phủ kín cánh rừng. “Mình không hiểu...tại sao loại nước hoa đó chỉ có tác dụng với Hunt và Westcliff? Và tại sao nó không phát huy công dụng khi mình đứng gần bá tước, trong khi cậu thì...”

“Có thể là do phần phép màu” Evie suy xét “đã g-giúp ta tìm ra tình yêu thật sự”

“Tào lao” Lillian nhận xét, công kích ngay ý tưởng kia. “Westcliff không phải tình yêu thật sự của mình! Anh ta là một tên khốn độc tài, trịch thượng mà mình không thể nói năng lịch sự. Và bất kì người phụ nữ nào xấu số phải cưới anh ta sẽ mục rữa ở Hampshire này, và phải xin phép anh ta trong mọi chuyện cô ta muốn làm. Minh hử, cho xin đi”

“Ngài Westcliff không phải dạng người cổ hủ đó” Annabelle nói “Anh ta khá thường lưu trú ở Luân Đôn, và anh ta được chào đón ở khắp nơi. Về tính độc đoán thì - mình cho rằng mình không thể tranh cãi về

điểm này. Ngoại trừ phải nói rằng một khi quen thân hơn với anh ta, và tấm khiên bảo vệ được hạ xuống thì Westcliff là một người khá hòa đồng”

Lillian lắc đầu, miệng cô vênh lên bướng bỉnh “Nếu anh ta là người duy nhất chịu ảnh hưởng của mùi nước hoa thì mình sẽ không đụng tới nó nữa” T

“Ôi, đừng mà” Mắt Annabelle bắt thần trở nên ranh mãnh và hoạt bát “Mình nghĩ cậu vẫn muốn hành hạ anh ta”

“Đúng đó, tiếp tục dùng đi” Daisy giục “Chúng ta không có bằng chứng rằng bá tước là người duy nhất bị nước hoa của chị quyến rũ”

Lillian liếc sang Evie lúc này đang vác nụ cười mếu máo “Mình có nên?” cô hỏi, và Evie gật đầu “Rất tốt” Lillian nói “Nếu có một cơ hội bất kì được hành hạ Ngài Westcliff kia thì mình không muốn bỏ lỡ” Cô lôi chai nhỏ từ túi “Có ai muốn xúc thêm nữa không?”

Annabelle trông có vẻ thất kinh “Không. Để nó xa, xa thiệt xa khỏi mình”

Hai người còn lại đã chìa tay ra sẵn. Lillian toét miệng cười và đưa nó cho Daisy, người nhỏ thêm vài giọt vào cổ tay và chấm một ít sau hai bên tai. “Rồi đó” Daisy hoan hỉ nói “Nhiều gấp hai lần tối qua. Nếu tình yêu đích thực của em ở trong bán kính 1 dặm thì anh ta sẽ chạy đến với em”

Evie đón lấy cái chai và xúc thêm vài giọt dưới cổ họng “Ngay cả khi nó không phát huy tác dụng” cô nhận định “thì đây cũng là một mùi hương tuyệt diệu”

Ném chai nước hoa vào trở lại túi, Lillian đứng lên khỏi bàn. Cô vuốt thẳng chiếc váy cưới ngựa màu sô-cô-la mặt bên dài thượt được cột bằng một cái nút giữ gấu váy thẳng nếp trong lúc đi bộ. Tuy nhiên, trên lưng ngựa, chiếc váy sẽ phủ phục một cách thu hút bên hông ngựa và trang nhã che chắn đôi chân. Tóc cô được cột sau gáy, với một chiếc mũ lông trên đầu. “Tối lúc tập hợp trước chuồng ngựa rồi” Hai hàng chân mày nhướn cao khi cô hỏi thêm “Có ai đi cùng không?”

Annabelle quẳng cho cô bạn ánh mắt biết nói “Sau tối qua thì miễn”

“Mình cưới không giỏi lắm” Evie tiếc rẻ

“Mình và Lillian cũng không” Daisy nói, dăm dăm nhìn chị gái

“Có, mình cưới giỏi” Lillian phản đối “Em thừa biết chị cưới ngựa ngang ngựa đàn ông!”

“Chỉ khi nào chị cưới giống đàn ông thôi” Daisy bắt bẻ. Nhận ra sự bối rối của Annabelle và Evie, cô giải thích thêm “Lúc ở New York, Lillian và mình thường cưới ngựa dang chân lắm. Nó an toàn hơn, thật đấy, và thoải mái hơn rất nhiều. Cha mẹ thì không bận tâm chừng nào tụi mình còn ở trong khuôn viên nhà, và mặc đồ bảo hộ dưới váy. Một vài dịp khi tụi mình cưới ngựa cùng đàn ông, tụi mình sẽ ngồi nghiêng trên yên – nhưng không ai trong tụi mình thành thạo kĩ năng đó. Lillian là một tay nài cừ khôi khi chị ấy cưới kiểu dang chân. Tuy nhiên, theo những gì mình biết, thì chị ấy chưa từng vượt chướng ngại vật khi ngồi nghiêng cả. Trọng tâm sẽ hoàn toàn khác, và các nhóm cơ cần dùng cũng không giống nhau, và buổi tập lần này ở Stony Cross – ”

“Im đi, Daisy” Lillian cầu nhàu

“ – sẽ rất cam go, và mình khá chắc là – ”

“Nín ngay” Lillian đe dọa

“ – là chị mình sẽ té gãy cổ” Daisy kết thúc và ném trả tia nhìn gay gắt cho Lillian

Annabelle trông có vẻ bồn chồn trước tin tức vừa nhận “Lillian thân mến – ”

“Mình phải đi” Lillian nói cộc lốc “Mình không muốn đến trễ”

“Mình biết cuộc thi cưới ngựa vượt chướng ngại vật của Ngài Westcliff sẽ không thích hợp với người thiếu kinh nghiệm”

“Mình không thiếu kinh nghiệm” Lillian rít qua kẽ răng

“Có một vài đoạn khó, và thanh chắn nằm ở trên cùng. Simon, à, Hunt, đã dẫn mình tham quan chỗ tập luyện sau khi nó hoàn công ít lâu, và tư vấn cho mình làm thế nào tiếp cận những cú nhảy vượt khác nhau, và ngay từ lúc đó nó đã khó nhằn rồi. Và nếu tư thế cưỡi của cậu không thật sự chuẩn xác, thì cậu có thể ngã dúi dụi vào khoảng không giữa đầu và cổ con ngựa, và – ”

“Mình sẽ ổn thôi” Lillian nói mát “Lạy Chúa, Annabelle, mình không hề biết cậu lại có thể trở nên nhút nhát như thế”

Bây giờ Annabelle đã quen với giọng điệu châm chích của Lillian nên cô chỉ chú tâm khuôn mặt ương bướng của bạn. “Có cần thiết phải mạo hiểm bản thân như vậy không hả?”

“Cậu thừa biết mình không bao giờ lùi bước trước thách thức”

“Và đó là một phẩm chất đáng nể đấy cô bạn của tôi” Annabelle ôn tồn đáp “Trừ khi cậu áp dụng nó vào một buổi tập vô nghĩa”

Đó gần như trở thành một cuộc tranh luận họ chưa từng trải qua “Xem nào” Lillian sốt ruột nói “Nếu mình ngã, cậu có thể nói thẳng vào mặt mình, và mình sẽ lắng nghe từng chữ một. Nhưng không ai được ngăn mình cưỡi ngựa hôm nay cả...và vì đây chỉ là một buổi tập vô nghĩa nên không cần cậu xía miệng vào”

Cô quay lưng bước đi, trong lúc Annabelle ré lên bắt lực ở phía sau, và tiếng lẩm bẩm lờ mờ chán chường của Daisy “...và sau đó, cổ chị sẽ gãy...”

Sau khi Lillian bỏ đi, Daisy nhăn nhó xin lỗi Annabelle “Mình xin lỗi. Chị ấy không định nói nặng như vậy đâu. Cậu biết chị ấy mà”

“Cậu không cần xin lỗi” Annabelle cau có nói “Lillian mới là người phải làm việc đó...mặc dù mình cho rằng mình nên biết trước cậu ấy sẽ nói như thế”

Daisy nhún vai. “Có những lần chị mình phải gánh chịu hậu quả từ hành vi của chính chị ấy. Nhưng điều mình ngưỡng mộ Lillian là khi chị ấy biết mình đã sai thì chị ấy nhận ngay, và thậm chí tự chế nhạo bản thân”

Annabelle không cười đáp trả “Mình cũng ngưỡng mộ cậu ấy mà Daisy. Nhiều đến mức mình không thể để cậu ấy đâm đầu vào nguy hiểm – hay trong trường hợp này, là cưỡi thẳng vào nguy hiểm. Rõ ràng cậu ấy không hiểu buổi cưỡi ngựa đó sẽ đáng sợ đến mức nào. Westcliff là một nài ngựa lão luyện, và đầu trường anh ta xây dựng phù hợp với trình độ của anh ta. Ngay cả chồng mình với khả năng cưỡi ngựa nhuần nhuyễn cũng công nhận đó là một thách thức. Vậy mà Lillian lại liều lĩnh trong lúc chưa quen với cách cưỡi ngồi nghiêng thì thật là – ” Trán cô nhăn nhúm “Chỉ nghĩ đến việc cậu ấy bị thương hay mất mạng là mình chịu hết nổi”

Evie ôn tồn nói “C-Chồng cậu đang ở hàng hiên. Anh ta đứng chỗ mấy cánh cửa kiểu Pháp”

Cả ba người họ đưa mắt về phía người chồng cao lớn, ngăm đen của Annabelle trong trang phục cưỡi ngựa. Anh đang đứng cùng với một nhóm ba người đàn ông đã tiếp cận anh ngay từ lúc anh bước xuống bậc thềm. Họ tặc lưỡi với một vài lời châm biếm của Hunt – một vài người tái mặt. Hunt là đàn ông trong số đàn ông, và khá được yêu thích ở Stony Cross. Một nụ cười ngạo nghễ cong cong trên miệng anh, khi nhìn qua đám khách lố nhố quanh bàn, trong lúc người hầu lượn lờ xung quanh họ với những đĩa thức ăn và bình đựng nước hoa quả. Tuy nhiên, kiểu cười đó thay đổi khi anh nhìn thấy Annabelle, và sự dịu dàng sâu sắc ấy đủ khiến Daisy khẽ xuyết xoa. Giống như có một sợi dây liên kết vô hình giữa họ và không gì có thể cắt đứt.

“Thứ lỗi cho mình” Annabelle thì thầm rồi đứng lên. Cô đi về phía chồng, người cầm tay cô ngay khi cô đến gần anh, và khẽ hôn vào lòng bàn tay cô. Nhìn đắm đắm khuôn mặt đang ngược lên của vợ, anh giữ tay cô lại và đầu anh cúi gần sát cô.

“Cậu có nghĩ Annabelle đang đề cập đến chuyện của Lillian?” Daisy hỏi Evie

“Mình mong là vậy”

“Ôi, anh ta phải thật trọng giải quyết vấn đề này” Daisy rên rỉ “Nếu mà lộ ra thì Lillian sẽ cãi bướng cho coi”

“Mình có thể tin Hunt sẽ thận trọng. Anh ta biết hết mọi mưu chước kinh doanh đúng không?”

“Cậu nói đúng” Daisy đột ngột cảm thấy khá hơn “Và anh ta đã quen ứng phó với Annabelle – một người cũng có bản tính nóng nảy” Trong lúc họ trao đổi, Daisy buộc lòng nhận thấy hiện tượng lạ thường mỗi khi cô và Evie ở riêng với nhau...Evie có vẻ thư giãn, và chứng nói lắp của cô biến mất.

Evie chồm người về trước, lơ dềnh chống cằm “Cậu nghĩ giữa hai người đó có chuyện gì không? Ý mình là Lillian và Ngài Westcliff ấy”

Daisy cau mày cười, và cảm thấy hơi lo lắng cho chị gái. “Mình nghĩ chị mình cảm thấy sợ khi nhận ra sức hấp dẫn của Ngài Westcliff. Và chị ấy không quen bị hoảng sợ – nó thường khiến chị ấy quay gót bỏ chạy và làm điều gì đó liều lĩnh. Và chuyện đó dẫn tới quyết tâm tự sát trên lưng ngựa hôm nay”

“Nhưng tại sao cậu ấy lại sợ?” Nét mặt Evie đượm vẻ hồ nghi “Mình đã nghĩ Lillian sẽ rất thỏa lòng nếu thu hút ai đó giống bá tước”

“Không phải như thế khi mà chị ấy biết họ sẽ chèn ép nhau nếu chuyện đó xảy ra. Và Lillian chẳng ham gì nếu được một người đàn ông uy quyền như Westcliff mê đắm” Daisy thở dài ngao ngán “Mình cũng không muốn chị ấy bị thế”

Evie miễn cưỡng gật đầu “Mình...Mình cho rằng bá tước sẽ không chịu nổi bản tính của Lillian”

“Dám lắm” Daisy cười nhạo “Evie, cô bạn đáng yêu của mình ...mình tự thấy hơi khiếm nhã vì đã chú ý đến điều này, nhưng trong một phút vừa qua cậu không còn nói lắp”

Cô gái tóc đỏ gượng cười sau lòng bàn tay đang che mặt, và đưa mắt nhìn Daisy từ dưới khóe mi vàng nâu. “Mỗi khi mình đi khỏi nhà là như vậy đó...xa khỏi gia đình mình. Và nó đỡ hơn nếu mình nhớ phải ăn nói chậm rãi, và nghĩ về những gì mình sắp nói. Nhưng nó sẽ tệ hơn khi mình mệt, hoặc khi mình phải nói chuyện với người lạ. Với mình không có gì đáng sợ hơn việc bước vào một phòng khiêu vũ và đối mặt rất nhiều người mình không quen biết”

“Bạn ơi” Daisy êm ái nói “lần kế tiếp cậu đối mặt với căn phòng đầy người lạ...cậu chỉ cần tự nhủ một vài người trong số họ là những người bạn đang đợi cậu đến làm quen thôi mà”

Buổi sáng trong lành và mù sương và những người cưỡi ngựa tập trung trước chuồng ngựa. Có khoảng trên dưới 15 người đàn ông, hai phụ nữ bên cạnh Lillian. Nhóm đàn ông mặc trang phục áo khoác đen có khóa kéo đa dạng từ nâu vàng đến mù tạc kèm giày boots. Phụ nữ mặc trang phục cưỡi ngựa ôm khít vòng eo, bím tóc tết lại, và kết thúc với váy xếp rộng thùng thình được đơm nút một bên. Người hầu và cậu bé giữ ngựa di chuyển giữa đám đông, mang ngựa ra và giúp người cưỡi lên yên. Một vài vị khách đã chọn mang theo ngựa riêng của họ, trong khi số khác sử dụng những con nổi tiếng của chuồng ngựa dòng họ Marsden. Bất chấp cô đã tham quan các chuồng ngựa vào lần trước đến đây, Lillian vẫn xúc động khi những vẻ đẹp thuần chủng được dẫn ra.

Lillian đứng bên cạnh giá đỡ với sự giúp đỡ của Ông Winstanley, một thanh niên tóc nâu có nét mặt quyến rũ nhưng cảm yếu ớt, và hai quý ông khác, Ngài Hew và Ngài Bazeley, lúc này đang rôm rả tán gẫu trong lúc chờ giá đỡ được khiêng ra. Không thấy hứng thú dự phần trò chuyện, Lillian uể oải quan sát khung cảnh xung quanh cho đến khi Westcliff sải bước ngang qua khuôn viên chuồng ngựa. Áo khoác của anh, dù được cắt may tỉ mỉ, vẫn bị rối mắt bởi quá nhiều phụ kiện, và đôi giày boots da của anh khá mềm.

Những kí ức không được chào đón tấn công con tim cô. Tại cô nóng bừng khi cô đột ngột nhớ lại những lời thì thầm ướt át của anh...tôi muốn hôn em ở mọi nơi...đón nhận cảm giác hồi hộp sâu thẳm bên trong, cô nhìn theo Westcliff, anh tiến đến chỗ một con ngựa đã được dẫn ra từ trước...cô đã gặp con vật này trước đây. Con ngựa có tên Brutus, được đề cập đến trong mọi đề tài liên quan đến ngựa. Hiện thời không có thợ săn nào trên đất Anh đáng ngưỡng mộ hơn Brutus, một con ngựa hồng tuyệt đẹp với tư chất nhanh nhạy, khéo léo. Yên ngựa hồng sẫm, hai bên vai nó cuộn cuộn cơ bắp và nghiêng nghiêng nặng nề cho phép nó di chuyển dễ dàng qua những địa thế hiểm trở và nhảy vượt một cách điêu luyện. Trên mặt đất, Brutus là một chiến binh được thuần hóa...tuy nhiên, trên không, con ngựa gầm gừ như thể nó có hai cánh.

“Người ta nói thế này, với Brutus, Westcliff không còn cần một con ngựa khác” một vị khách nhận xét

Lillian đang đứng trên bệ đỡ liếc nhìn người nói câu đó một cách tò mò “Nghĩa là sao?”

Người đàn ông tóc nâu cười nghi ngại, ra vẻ chuyện này thì ai cũng biết rồi chứ. “Vào một ngày sẵn bần” anh ta giải thích “một người thường cưỡi con ngựa đầu tiên của anh ta vào buổi sáng, và rồi đổi ngựa vào giờ chiều. Nhưng có vẻ sức chịu đựng và sự dẻo dai của Brutus bằng hai con ngựa cộng lại”

“Giống chủ của nó” một người khác bình phẩm, và tất cả cười rúc rích.

Đảo mắt xung quanh, Lillian thấy Westcliff đang trò chuyện với Simon Hunt và rõ ràng câu chuyện đã khiến nét mặt bá tước khẽ cau có. Đứng bên cạnh chủ nhân, Brutus dịch chuyển và xì xào sục mồm vào bá tước, và Westcliff đưa tay chà mũi con vật.

Lillian bị phân tâm khi một cậu bé giữ ngựa, một trong số những cậu bé đã tham gia trận run-đơ hôm qua, đưa một con ngựa xám ra bệ đỡ. Cậu bé nháy mắt ẩn ý với Lillian khi cô bước lên đến bậc đỡ trên cùng. Cô nháy mắt lại và đợi cậu bé giữ ngựa kiểm tra yên và đai cột. Ước lượng con ngựa với tia nhìn tán đồng, cô nhận thấy chú ngựa xám rắn chắc và thuần chủng, với vẻ ngoài hoàn hảo và có dáng điệu uyển chuyển. Nó không cao hơn 13 gang tay...một con ngựa tuyệt vời cho một quý cô.

“Tên nó là gì?” Lillian hỏi. Nghe giọng cô, một bên tai ngựa vểnh lên chú ý.

“Starlight (Ánh sao), thưa cô. Cô sẽ rất hợp với nó – nó là con ngựa ngoan nhất trong chuồng sau con Brutus”

Lillian vỗ lên chiếc cổ mềm mại của nó “Mi trông có vẻ giống một quý ông đó Ánh sao. Ta ước gì có thể thoải mái cưỡi mi thay vì phải loay hoay với kiểu ngồi nghiêng ngu ngốc đó”

Con ngựa xám gục đầu liếc cô với vẻ trấn an điềm tĩnh

“Đức ngài đã bảo tôi nếu cô muốn cưỡi ngựa, thưa cô, thì nhất định phải đưa cô con Ánh sao” cậu bé giữ ngựa nói, có vẻ ẩn tượng trước tin chính Westcliff chỉ đạo chọn một con ngựa cho cô

“Từ té làm sao” Lillian lẩm bẩm, đặt chân lên bàn đạp và khẽ nhấc người lên trên núm yên (phần tròn của yên ngựa nhô lên ở phía trước). Cô cố ngồi vuông vức, với hầu hết trọng lượng tập trung vào đùi và xương bên phải. Chân phải cô gác xung quanh núm yên với ngón chân chúi xuống đất, trong lúc chân trái tự nhiên móc vào bàn đạp. Lúc đầu không thoải mái cho lắm, mặc dù Lillian biết chỉ ít phút nữa hai chân cô sẽ đau vì tư thế không quen. Ngồi yên, cô nắm lấy dây cương và chồm người vỗ con Ánh sao lần nữa, và cô cảm thấy hồi hộp cực kì. Cô thích cưỡi ngựa, và con ngựa này tuyệt vời hơn hẳn mấy con ở nhà cô.

“Ồ...thưa cô...” cậu bé giữ ngựa thấp giọng, và rụt rè chỉ vào chiếc váy vẫn đang cột nút của cô. Bây giờ Lillian đã trên lưng ngựa, và một phần chân trái cô đã lộ ra ngoài

“Cảm ơn” cô nói rồi cởi một cái nút to bên hông để lớp váy phủ qua chân. Hải lòng vì mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp, cô dịu dàng thúc ngựa rời khỏi bệ đỡ, và con Ánh sao phản ứng ngay tức thì, cảm nhận được sức ép nhẹ tênh từ gót giày của cô.

Tập hợp cùng nhóm người cưỡi ngựa đang tiến vào rừng, Lillian cảm thấy háo hức với cuộc thi vượt chướng ngại vật. Mười hai lần nhảy cả thấy, cô đã nghe nói như vậy, và được sắp đặt khéo léo trên đường đua xuyên suốt khu rừng và cánh đồng. Ngay cả khi cưỡi ngựa một bên, cô vẫn ngồi vững chắc, đùi cô áp vào đường cong nhấp nhô trên lưng ngựa để giữ thăng bằng. Và chú ngựa xám này được huấn luyện kĩ lưỡng, phần khích nhưng vắng lời nên dễ dàng chuyển từ đi nước kiệu sang phi nước đại một cách thuần thục.

Khi Lillian đến gần điểm xuất phát, cô nhìn thấy cột nhảy đầu tiên, một cái lồng hình tam giác cao khoảng 6 feet. “Không vấn đề gì chứ Ánh sao?” cô thì thầm với con ngựa. Chậm rãi bước tới, họ tiến về phía nhóm người đang đứng đợi. Tuy nhiên, trước khi cô nhập bọn, thì một người trong số đó đã đến đứng cạnh cô. Là Westcliff, ngồi trên con ngựa hồng đen, cưỡi nó một cách điệu nghệ đủ khiến cánh tay và cổ cô tê rần, cô thường bị như thế mỗi khi chứng kiến sự hoàn hảo đáng kinh ngạc. Cô phải thừa nhận rằng, bá tước rất oai dũng trên lưng ngựa.

Không như những quý ông xung quanh, Westcliff không mang găng tay cưỡi ngựa. Nhớ lại tiếng kêu sột soạt từ những ngón tay chai sần của anh trên da cô. Lillian nuốt khan và tránh nhìn vào bàn tay anh trên dây cương. Thoáng nhìn mặt anh cũng đủ biết anh đang khó chịu vì một điều gì đó...khoảng cách giữa hai chân mày đen bị thu hẹp lại, và quai hàm anh giờ là một khuôn hình cứng nhắc.

Lillian lơ đãng cười “Chào buổi sáng thưa ngài”

“Chào buổi sáng” anh lặng lẽ đáp. Anh có vẻ đang lựa chọn từ ngữ thích hợp trước khi nói tiếp “Cô có hài lòng với con ngựa này không?”

“Có, nó rất tuyệt. Có vẻ tôi phải cảm ơn ngài vì đã chọn nó cho tôi”

Miệng Westcliff khẽ cong lên “Cô Bowman...tôi vừa được biết cô không có kinh nghiệm ngồi nghiêng cưỡi ngựa”

Nụ cười vụt tắt để lại đôi môi lạnh run. Nhớ lại chi tiết Simon Hunt trò chuyện với Westcliff một phút trước đây, Lillian nhận ra vai trò của Annabelle trong tình huống này. Chết tiệt cậu đi vì đã can thiệp. cô nghĩ ngợi rồi quắc mắt “Tôi xoay xở được” cô cộc cằn “Không sao cả”

“Tôi sợ rằng tôi không thể để sự an toàn của một trong số những vị khách của tôi bị đe dọa”

Lillian nhìn chằm chằm những ngón tay đeo găng đang nắm chặt dây cương. “Westcliff, tôi có thể cưỡi tốt như những người khác. Và cho dù ngài đã nghe được chuyện gì, thì tôi không phải hoàn toàn mù tịt kĩ năng cưỡi ngựa ngồi nghiêng. Vậy nên ngài hãy để tôi yên – ”

“Nếu tôi biết trước chuyện này thì tôi đã cho cô tập luyện và đánh giá kĩ năng của cô. Nhưng giờ thì quá trễ”

Cô cố dung nạp câu nói của anh, sự chắc chắn trong giọng anh, sự uy nghiêm bao trùm khắp nơi “Ngài đang nói rằng hôm nay tôi không thể cưỡi ngựa?”

Westcliff cương quyết nhìn thẳng vào mắt cô “Không phải trong bài tập vượt chướng ngại vật. Cô có thể cưỡi ngựa đi bất cứ đâu trong lãnh địa. Nếu cô muốn tôi sẽ ước lượng năng lực của cô ngay trong tuần này, và cô sẽ có một cơ hội khác. Còn hôm nay thì không, tôi không cho phép”

Không quen nghe người khác ra lệnh chuyện này được làm còn chuyện kia thì không, Lillian chực chờ phun ra hàng loạt lời buộc tội nặng nề. Thay vào đó cô gắng gượng đáp trả một cách bình tĩnh “Sự quan tâm của ngài dành cho sức khỏe của tôi thật đáng trân trọng, thưa ngài. Nhưng tôi muốn thỏa hiệp. Hãy quan sát tôi nhảy hai hoặc ba cọc đầu tiên, và nếu tôi không vượt qua thì tôi sẽ tuân theo quyết định của ngài”

“Tôi không thỏa hiệp những vấn đề liên quan đến sự an toàn” Westcliff nói “Cô sẽ tuân theo quyết định của tôi ngay bây giờ, cô Bowman”

Anh thật bất công. Anh cấm cô làm những gì cô muốn chỉ để thị uy với cô. Nén cơn thịnh nộ, Lillian cảm thấy cơ mặt của cô đang co rúm. Thất vọng cùng cực, và cô không thể khống chế tâm trạng của mình

“Tôi làm được” cô gắt gỏng “Để tôi chứng minh cho ngài xem”

8. Chương 8

Trước khi Westcliff có thể phản ứng, Lillian thúc gót vào Ánh sao và rạp người xuống lưng ngựa, trọng lượng của cô dồn về trước, điều chỉnh theo những lần nhấp nhô của con ngựa. Nó dừng lại và cong chân phi nước đại. Khớp bên đùi quanh những nút yên ngựa, Lillian cảm thấy lão đảo, một sự cố mà sau đó cô mới biết là do cô đã nắm cương quá chặt. Cô liều lĩnh chuyển hông trong lúc con Ánh sao tiếp cận bụi nhảy. Chân nó đưa lên cao và một lực đẩy cực mạnh hất tung cô qua chướng ngại. Tuy nhiên, khi họ đáp xuống, cô phải vật lộn với vị trí ngồi, đồng thời chân phải bị chấn động tạo nên cảm giác khó chịu. Nhưng mà thể này, cô đã làm được, một cách thần kì.

Quay ngựa vòng vòng với nụ cười chiến thắng, Lillian nhận ra những cái nhìn thán phục từ những người cưỡi ngựa xung quanh, rõ ràng họ đang thắc mắc điều gì đã thúc đẩy một cú nhảy xuất thần đến vậy. Nhưng bất thành linh cô kinh ngạc khi có một dáng người tối đen đến sát bên trong tiếng móng ngựa khua lộc cộc. Cô bối rối, không một cơ hội né tránh hoặc tự vệ khi cô bị vỗ lấy từ bên yên rồi va phải một bề mặt rắn

khủng khiếp. Đu đưa vô vọng qua lại giữa hai bên đồi cứng như đá của Westcliff, cô bị mang đi khoảng vài chục yard trước khi anh thắng ngựa, nhảy xuống và kéo cô theo. Hai bên vai cô bầm dập vì bị bóp mạnh, và khuôn mặt tím tái của Westcliff chỉ cách cô vài phân.

“Cô nghĩ cô có thể thuyết phục được tôi từ màn trình diễn ngu xuẩn đó hả?” Anh gầm lên, và lắc cô “Sử dụng ngựa là quyền lợi tôi trao cho những vị khách của tôi – một quyền mà cô vừa đánh mất. Kể từ bây giờ, cô không được bén mảng đến chuồng ngựa, bằng không tôi sẽ tổng cổ cô ra khỏi lãnh địa của tôi”

Mặt trắng bệch vì giận dữ, giọng Lillian thấp và rung rung “Bỏ tay ra khỏi người tôi, đồ chó đẻ” Cô thỏa lòng khi thấy anh nheo mắt trước lời phỉ báng. Nhưng nắm tay của anh không rời lỏng, hơi thở anh trở nên gấp rút giống như sắp dùng vũ lực với cô. Tia nhìn ương bướng của cô bị anh khóa chặt, cô cảm nhận được dòng chảy năng lượng đang chuyển đổi giữa họ, trong người cô nảy sinh thôi thúc muốn tát anh, làm anh đau, nằm lăn ra đất rồi quấn lấy anh trong một trận ẩu đả công khai. Chưa có người nào khiến cô điên tiết như anh. Khi họ đứng đó nhìn nhau trân trối, sự chống đối mập mé tuôn trào, hơi nóng giữa họ gia tăng cho đến khi cả hai đỏ gay. Không ai thềm quan tâm những cái nhìn diếng hồn của những người đang đứng gần đó – họ quá chú tâm vào cơn thịnh nộ song phương.

Một giọng nam êm ái cắt ngang sự liên hệ im lặng tốt cùng và khéo léo xóa tan bầu không khí căng thẳng. “Westcliff...anh không nói cho tôi biết anh có tăng cường trò tiêu khiển, nếu biết tôi đã đến đây sớm hơn rồi”

“Đừng can thiệp vào, St. Vincent” Westcliff cau kinh

“Ồi trời, tôi còn không dám mơ tới ấy chứ. Tôi chỉ muốn khen ngợi cái cách anh giải quyết sự việc. Có khí chất ngoại giao vô cùng. Thậm chí là ngọt ngào cơ đấy”

Câu mỉa mai tinh tế khiến Westcliff thô lỗ buông Lillian ra. Cô lùi lại một bước và ngay lập tức eo cô bị một đôi tay khéo léo choàng qua. Điếng người, cô ngẩng lên nhìn khuôn mặt ẩn tượng của Sebastian, Ngài St.Vincent, một kẻ khét tiếng về tài ăn chơi trác táng và quyến rũ phụ nữ.

Ánh sáng rực rỡ xuyên qua sương mù và đổ bóng trên mái tóc vàng sẫm thành những vệt màu hổ phách nhạt. Lillian đã thấy hần nhiều lần trong các buổi vũ hội, nhưng họ chưa từng được giới thiệu với nhau cũng như St.Vincent luôn tránh né nhóm cánh-hoa-cô-đơn ở những buổi tiệc hần tham dự. Nhìn từ xa đã thấy ở hần một ngoại hình bắt mắt. Còn ở khoảng cách gần, những đường nét đẹp đến lạ kỳ của hần gần như không suy suyển. St.Vincent có đôi mắt lạ lùng nhất mà Lillian từng gặp, xanh nhạt và như mắt mèo, hàng mi dày cùng chân mày đen rậm. Nét mặt mạnh mẽ nhưng tươi tắn, da hần lấp lánh như lớp đồng được kiên trì xi mạ nhiều giờ liền. Trái với mong đợi của Lillian, St.Vincent trông có vẻ xảo quyệt nhưng không hần là bại hoại, nụ cười bật thiệp của hần xuyên qua cơn giận của cô và bắt nó nguôi ngoai. Về quyến rũ đáng sợ này phải bị luật pháp ngăn cấm mới được.

Chuyển tia nhìn sang khuôn mặt căng cứng của Westcliff, St.Vincent nhướn mày và khẽ hỏi “Tôi có thể áp giải kẻ tội đồ này trở vào nhà chính được không thưa ngài?”

Bá tước gật đầu “Lôi cô ta đi khỏi mắt tôi” anh cầu nhàu “Trước khi tôi lỡ miệng nói sai gì đó”

“Vậy nói thẳng ra luôn đi” Lillian gắt gỏng

Westcliff sấn tới, nét mặt anh hung hãn

St. Vincent vội vàng kéo Lillian ra sau hần “Westcliff, khách của anh đang đợi. Và mặc dù tôi tin chắc bọn họ đang thưởng thức vở diễn thú vị này thì mấy con ngựa đã cuồng chân mất rồi”

Bá tước có vẻ đã trải qua một trận chiến tuy ngắn ngủi nhưng hoang dại với sự tự chủ của bản thân trước khi xoay sở dần cơn giận xuống. Anh giặt đầu về phía nhà chính cho phép St. Vincent đưa Lillian đi.

“Tôi có thể đưa cô ấy về bằng ngựa của tôi không?” St. Vincent lịch sự hỏi

“Không” Westcliff cay cú “Cô ta có thể lết bộ về nhà chính”

St. Vincent ngay lập tức ra hiệu cho người giữ ngựa giải quyết hai con ngựa không còn phận sự. Chia cánh tay cho Lillian cau có, hần liếc nhìn cô với đôi mắt xanh nhạt rạng ngời. “Đây là nhà ngục cho cô” hần thông báo “Và tôi dự định sẽ có đòn tra tấn riêng”

“Tôi thích bị tra tấn hơn là phải gặp mặt anh ta đấy” Lillian nói, tiện tay tháo hàng nút để chiếc váy quay lại kiểu dáng dành cho đi dạo.

Khi họ rời khỏi, Lillian rộn sống lưng bởi âm thanh phát ra từ Westcliff. “Anh nên dừng ở hẻm đá trên đường về. Cô ta cần được làm nguội”

Đề nén cảm xúc và ra vẻ ổn thỏa, Marcus nhìn chăm chăm sau lưng Lillian với tia lửa đủ sức thiêu rụi chiếc áo khoác cưỡi ngựa của cô. Anh thường dễ dàng thoát ra khỏi tình huống bất kì và đánh giá một cách khách quan. Tuy nhiên, trong vài phút vừa qua, mọi dấu vết của sự tự chủ đã biến mất dạng.

Khi Lillian bướng bỉnh cưỡi ngựa vượt chướng ngại vật, Marcus đã nhìn thấy cô nhất thời mất thăng bằng, có thể đã chết ngay trong tư thế ngồi nghiêng cưỡi ngựa, và ý nghĩ cô sẽ té ngã làm anh phát cuồng. Với tốc độ đó, xương sống và cổ cô có thể gãy đôi. Và anh không thể làm gì khác ngoài trơ mắt đứng nhìn. Anh đột ngột lạnh toát và buồn nôn, và khi cô gái ngu ngốc đó tiếp đất an toàn, thì sự sợ hãi của anh chuyển hết thành cơn thịnh nộ kinh hoàng. Anh không hề do dự khi tiếp cận cô, nhưng khi cả hai đã trở lại mặt đất, hai vai cô trong tay anh, và tất cả những gì anh muốn là ôm cô vào lòng với cảm giác nhẹ nhõm đột ngột, và hôn cô, rồi bầm nhò cô bằng tay không.

Sự an toàn của cô quá quan trọng với anh...nó không phải điều anh muốn nghĩ tới.

Marcus quắc mắt với người hầu đang giữ dây cương con Brutus, và giật lấy quyền kiểm soát con ngựa. Trầm ngâm suy nghĩ, anh chỉ lơ mơ biết rằng Simon Hunt đã âm thầm khuyến khích đám đông bắt đầu vượt chướng ngại mà không cần đợi bá tước hướng dẫn.

Simon cưỡi ngựa đến gần, mặt anh ta vô cảm “Anh sẽ cưỡi tiếp chứ?” Simon điềm nhiên hỏi

Thay câu trả lời, Marcus nhảy phốc lên lưng ngựa, và con Brutus từ từ di chuyển bên dưới anh. “Cô ta thật quá đáng” anh càu nhàu, quăng cho Hunt tia nhìn thách thức anh bạn nói khác.

“Anh có ý kích động cô ta thực hiện cú nhảy đó không vậy?” Hunt hỏi

“Tôi yêu cầu cô ta làm điều ngược lại. Anh phải nghe tôi nói rồi chứ”

“Đúng, tôi và mọi người đều nghe anh nói” Hunt khô khan “Câu hỏi của tôi liên quan đến chiến thuật của anh, Westcliff. Rõ ràng với một phụ nữ như cô Bowman thì chúng ta cần một cách tiếp cận mềm mỏng hơn kiểu yêu cầu thẳng thừng. Hơn thế nữa, tôi đã thấy anh trong những thương vụ, và khó có ai sánh được khả năng thuyết phục của anh ngoại trừ Shaw. Nếu anh chọn cách dễ ngọt và tặng bốc cô ta thì mọi chuyện đã êm xuôi chỉ trong chưa tới một phút. Thay vào đó anh dùng hết sức mạnh của một cái dùi cui để chứng minh rằng anh có quyền định đoạt mọi thứ”

“Trước giờ tôi không hề biết anh có tài cường điệu hóa vấn đề” Marcus nhảu nhó

“Và bây giờ” Hunt đều đều tiếp tục “Anh ném cô ta cho St. Vincent ăn cần chăm sóc. Có Chúa biết liệu anh ta có cướp đi phẩm hạnh của cô ta trước khi họ về đến trang viên hay không”

Marcus liếc anh sắc lẹm, cơn giận âm ỉ bị nổi lo xén bớt “St. Vincent sẽ không làm thế”

“Tại sao không?”

“Cô ấy không phải dạng anh ta thích”

Hunt cười êm ái “St. Vincent có dạng người ưa thích hả? Tôi chưa từng thấy điểm chung nào giữa những mục tiêu của anh ta, ngoại trừ chi tiết tất cả đều là đàn bà. Ngăm đen, bình thường, đầy đà, mảnh mai...anh ta không có định kiến nào về các mối tình thì phải”

“Chết hết đi” Marcus lăm bầm, lần đầu tiên trong đời, cảm giác ghen tức đến với anh

Lillian tập trung bước từng bước một, khi mà những gì cô muốn lúc này là quay lại chỗ Westcliff và tấn công anh. “Cái gã thô lỗ, ngạo mạn, vênh váo – ”

“Dễ thôi” Cô nghe St. Vincent tỉ tê “Westcliff đang nóng giận – và tôi sẽ không bận tâm có phải đánh nhau với anh ta để bảo vệ cô. Tôi có thể thắng anh ta bất kì lúc nào với một thanh kiếm, nhưng không phải với nắm đấm”

“Tại sao không?” Lillian lẩm bẩm “Ngài có sải tay dài hơn Westcliff”

“Anh ta có cú móc tay hiểm ác nhất tôi từng gặp. Và tôi có một thói quen không tốt là thường cố che mặt – và thế là tạo cơ hội cho những cú đâm lộn ruột”

Tính tự phụ không che dấu đằng sau câu nói khiến Lillian bất đắc dĩ phải mỉm cười. Khi cơn giận tan dần, cô buộc lòng công nhận với khuôn mặt như thế, khó có thể trách St. Vincent luôn mong muốn bảo vệ. “Ngài thường đánh nhau với bá tước sao?” Cô hỏi

“Từ hồi chúng tôi còn học ở trường. Westcliff luôn làm mọi việc hoàn hảo quá mức – tôi thách thức anh ta để chắc chắn sự ảo tưởng đó còn có điểm dừng. Đây... chúng ta đi dạo trong vườn thêm một lát nhé”

Lillian lưỡng lự, nhớ lại vô số câu chuyện đã từng được nghe về St. Vincent. “Tôi không chắc làm vậy là thông minh đâu”

St. Vincent cười “Vậy tôi sẽ hứa trên danh dự của tôi rằng tôi sẽ không lợi dụng gì cô cả”

Lillian cân nhắc rồi gật đầu “Nếu vậy thì chúng ta đi thôi”

St. Vincent dẫn cô xuyên qua một lùm cây rậm lá, và con đường rải sỏi được phủ bóng những cây thủy tùng cổ xưa. “Lẽ ra tôi nên nói cho cô biết” hắn hờ hững nói “Cảm nhận của tôi về danh dự đã hoàn toàn bị thui chột, và bất kì lời hứa nào tôi đã cam kết đều không có giá trị”

“Vậy tôi nên nói rằng cú móc phải của tôi còn hiểm ác gấp 10 lần của Westcliff”

St. Vincent cười rạng rỡ “Kể tôi nghe xem, em yêu, chuyện gì đã gây ra mối hiềm khích giữa em và Westcliff?”

Bất ngờ vì câu nói trêu mếu, Lillian suy nghĩ đến việc quở trách hắn, nhưng rồi quyết định để mọi chuyện bình thường. Sau hết, St. Vincent đã rất tử tế bỏ buổi cưới ngựa và tháp tùng cô về lại trang viên. “Tôi e rằng đây là trường hợp căm ghét nhau từ cái nhìn đầu tiên” cô đáp “Tôi nghĩ Westcliff là một gã thô kệch ưa xét nét, và anh ta nhìn tôi dưới hình dáng một đứa trẻ xấu tính” Cô nhún vai “Có lẽ hai chúng tôi đều đúng”

“Tôi nghĩ hai người đều sai hết” St. Vincent thì thầm

“À, thật ra thì...tôi cũng có vài nét giống một đứa trẻ khó ưa” Lillian thú nhận

Môi hắn cong cong chế giễu “Có sao?”

Cô gật đầu. “Tôi thích làm theo cách của tôi, và tôi rất cáu gắt mỗi khi sự việc không theo ý mình. Thật tình thì tôi được kể rằng tâm tính của tôi khá giống người bà làm công việc giặt giũ nơi bến tàu”

St. Vincent tỏ vẻ thích thú ý nghĩ có liên hệ với một thợ giặt “Cô có gần gũi với bà ấy không?”

“Bà ấy là một người bạn thân thiết. Nói tục và sôi nổi, bà thường nói những điều khiến người nghe cười đến đau bụng. Ôi, cho nói lại nhé...tôi không nghĩ tôi được phép dùng chữ “bụng” trước mặt một quý ông”

“Tôi bị sốc” St. Vincent tối mặt “nhưng giờ đỡ hơn rồi. Nhìn quanh quất để chắc chắn họ không bị nghe trộm, rồi hắn thì thảo bí ẩn “Cô biết đấy, tôi không hẳn là một quý ông”

“Ngài là một tử tước?”

“Khó mà đứng ngang hàng với một quý ông. Cô không biết nhiều về giới quý tộc phải không?”

“Tôi tin rằng tôi đã biết nhiều hơn những gì tôi muốn”

St. Vincent cười tọc mạch “Và tôi đã nghĩ cô dự định kết hôn với một người trong số chúng tôi. Là tôi hiểu lắm, hay hai chị em gái – công chúa triệu đô đến từ thuộc địa là để sẵn chồng có tước hiệu?”

“Thuộc địa?” Lillian cười trách cứ “Phòng trường hợp ngài chưa từng nghe nói đến thừa ngài, chúng tôi đã thắng trong cuộc cách mạng”

“Á. Hôm đó tôi quên đọc báo. Nhưng câu trả lời sẽ là....?”

“Đúng” Lillian nói, mặt cô ửng đỏ “Cha mẹ đưa chúng tôi đến đây tìm chồng. Họ muốn truyền lại trong phả hệ dòng máu quý tộc”

“Cô có muốn như thế không?”

“Hôm nay mong ước duy nhất của tôi là rút máu quý tộc” cô lẩm bẩm trong lúc nghĩ đến Westcliff

“Một con người tàn bạo làm sao” St. Vincent cười “Tôi thấy tiếc cho Westcliff nếu anh ta ngáng đường cô lần nữa. Thành thật mà nói tôi nghĩ mình nên cảnh báo với Westcliff...” giọng hần lặng đi khi nhìn thấy nét mặt đau đớn của cô kèm theo hơi thở khó nhọc

Cơn đau cực độ chạy dọc đùi phải của Lillian, và cô đã lặn ra đất nếu không được cánh tay St. Vincent nâng đỡ “Ồ, chết tiệt” cô run rẩy nói, ôm lấy đùi. Nhóm cơ đùi co thắt buộc cô rên rỉ giữa hai hàm răng nghiến chặt.

“Chuyện gì vậy?” St. Vincent hỏi, nhanh chóng hạ người cô xuống đường “Chuột rút à?”

“Ừ...” Tái nhợt và run bần bật, Lillian đặt tay lên chân trong lúc mặt cô nhăn nhúm vì đau “Ôi Chúa ơi, đau quá!”

St. Vincent cúi xuống cau mày lo lắng. Giọng nói lặng lẽ của hần vang lên bức bách “Cô Bowman... liệu cô có thể tạm thời bỏ qua mọi điều cô từng nghe về nhân phẩm của tôi? Chỉ để tôi có đủ thời gian giúp cô lúc này?”

Nhìn nghiêng mặt hần, Lillian không thấy gì khác ngoại trừ mong muốn chân thành được làm giảm nỗi đau cho cô, và cô gật đầu.

“Ngoan lắm” hần thì thầm, và dựng cơ thể quần quai của cô thành tư thế nửa ngồi. Miệng hần nhanh nhẩu để làm cô xao lãng, trong lúc tay hần dịu dàng luồn dưới mép váy. “Chỉ một lát thôi. Tôi cầu Chúa cho không ai nhìn thấy cảnh này – có vẻ tội lỗi quá. Mà tôi thì nghi ngờ mấy người đó không chịu chấp nhận lý do chân răng chuột rút - ”

“Tôi không quan tâm” cô thở hổn hển “Chỉ cần làm giảm cơn đau thôi”

Cô cảm nhận được bàn tay St. Vincent khẽ trượt lên trên chân cô, sức nóng từ da hần xuyên qua lớp vải mỏng của quần chèn và tìm kiếm phần cơ co rúm. “Đây rồi. Thở đều đi, bé yêu” Lillian vâng lời và lỏng bàn tay hần chà xát vào chân cô. Cô gần như kêu ăng ẳng vì ngọn lửa đốt cháy phần chân, và rồi nó tan biến, để lại trong cô một cảm giác nhẹ nhõm yếu ớt.

Thả người dựa vào cánh tay St. Vincent, Lillian thở hắt ra “Cảm ơn ngài. Tôi thấy đỡ nhiều rồi”

Nụ cười mệt mỏi xẹt ngang qua môi trong lúc hần khéo léo phủ váy lên chân cô “Hân hạnh được giúp”

“Chuyện này chưa từng xảy ra” cô thì thầm, cẩn trọng xoa bóp chân phải.

“Chắc chắn là do ảnh hưởng của hành động mạo hiểm cưỡi ngựa ngồi nghiêng của cô lúc nãy. Cô đã làm căng cơ”

“Đúng vậy” Hai má cô ửng hồng khi cô dần lòng thú nhận “Tôi không quen nhảy ngựa trong tư thế đó – tôi chỉ làm khi cưỡi dang chân”

Nụ cười của St. Vincent từ từ mở lớn “Thú vị làm sao” hần thì thầm “Kinh nghiệm của tôi với những cô gái Mỹ rõ ràng là quá ít ỏi. Tôi không nhận ra các cô vô cùng sôi nổi”

“Tôi là người sôi nổi nhất” cô ngượng ngùng và hần cười toét miệng

“Tôi rất thích trò chuyện với cô, cô bé ạ, tôi sẽ đưa cô về lại phòng, nếu cô có thể đứng lên. Ở riêng với tôi quá lâu sẽ không tốt cho cô đâu” Hần vội vàng đứng lên và cúi xuống đỡ cô

“Nghĩ kĩ thì cũng có chút ít tốt đẹp rồi đó” Lillian đáp và nhờ hần kéo cô lên

St. Vincent đưa tay cho cô, và nhìn cô kiểm tra chân “Sao rồi?”

“Vâng, cảm ơn ngài” Lillian đáp, rồi đón lấy cánh tay kia “Ngài rất tử tế”

Hần nhìn cô chăm chăm với tia sáng kì quặc trong đôi mắt xanh nhạt. “Tôi không tử tế đâu cô em. Tôi chỉ tốt với những người tôi dự định lợi dụng”

Lillian cười vô tâm và hỏi “Tôi gặp nguy hiểm rồi sao, thưa ngài?”

Dù nét mặt của hắn vẫn còn thư giãn với óc hài hước thì mắt hắn đã đượm vẻ chú ý bối rối “Tôi e là vậy”

“Hừm” Lillian nghiêng ngả khuôn mặt góc cạnh, và nghĩ về những điệu bộ của hắn, khi mà hắn có thể lợi dụng tình trạng vô vọng của cô vài tháng trước “Ngài khá thoải mái bày tỏ tính tình ma mãnh của ngài thì phải. Ngài làm tôi thắc mắc liệu tôi có nên lo lắng hay không”

Hắn chỉ đáp bằng một nụ cười bí ẩn.

Sau khi chia tay với Ngài St. Vincent, Lillian trèo từng bậc thang lên hàng hiên thoáng đãng, nơi hội họp của những buổi tán gẫu và cười đùa nữ quyền vang vọng từ những phiến đá lát tường. Mười phụ nữ trẻ đứng xung quanh những chiếc bàn, tham dự vào một trò chơi hoặc một bài thí nghiệm nào đó. Họ vực mắt xuống một hàng ly được rót đầy những loại chất lỏng khác nhau, trong lúc một người trong số đó bị bịt mắt từ từ nhón tay vào trong ly. Dù kết quả có ra sao thì tất cả đều ré lên và rúc rích cười. Một nhóm mệnh phụ đứng gần đó thích thú quan sát tiến trình.

Lillian nhìn thấy em gái trong đám đông, và thả bộ đến chỗ Daisy “Chuyện gì vậy?” cô hỏi

Daisy ngỡ ngàng quay lại nhìn chị “Lillian” cô thì thầm, vòng tay qua eo chị “Sao chị quay lại sớm thế? Chị có gặp khó khăn gì với buổi cưới ngựa không?”

Lillian kéo Daisy sang một bên trong lúc trò chơi tiếp tục “Có thể nói thế này” cô chua chát kể lại toàn bộ câu chuyện.

Đôi mắt đen láy của Daisy kinh hoàng tròn tròn “Chúa lòng lành” cô thì thầm “Em không thể tưởng tượng Ngài Westcliff có thể mất bình tĩnh kiểu đó...và chị nữa...chị nghĩ gì mà lại để Ngài St. Vincent làm một chuyện như thế?”

“Chị bị đau” Lillian phòng thủ “Chị không thể nghĩ. Chị không thể cử động. Nếu em từng bị chuột rút thì em sẽ biết nó đau đến mức nào”

“Em sẽ chọn mất luôn cái chân trước khi để ai đó như Ngài St. Vincent đến gần” Daisy lầm bầm. Sau khi ngừng lại cân nhắc sự tình, cô nhép miệng hỏi thêm “Nó như thế nào?”

Lillian ghen cười “Làm sao chị biết? Trước khi chân chị hết đau thì tay của anh ta đã rút ra rồi”

“Khỉ gió” Daisy khẽ nhăn mặt “Chị nghĩ anh ta có kể chuyện này cho người khác hay không?”

“Chị không nghĩ anh ta sẽ làm vậy. Có vẻ đó là một quý ông, bất chấp mọi cáo buộc” Trán Lillian nhăn nhúm khi cô nói thêm “Quý ông hơn hẳn Ngài Westcliff”

“Hừm. Sao bá tước biết chị không thể cưới ngựa ngồi nghiêng vậy há?”

Lillian nhìn em chán ghét “Khỏi giả ngu, Daisy – hiển nhiên là do Annabelle đã kể với chồng cậu ấy, rồi anh ta nói lại với Westcliff”

“Em hy vọng chị sẽ không giận Annabelle. Cậu ấy không định để mọi chuyện xảy ra như thế này”

“Lẽ ra cậu ấy nên ngậm miệng lại” Lillian cau kính

“Cậu ấy sợ chị sẽ ngã nhào nếu nhảy qua chướng ngại. Tất cả đều lo”

“Chị không lo”

“Lẽ ra chị nên”

Lillian ngáp ngừng, vẻ khó chịu dần ra khi sự trung thực đánh động cô “Mà đúng ra chị phải làm vậy”

“Vậy là chị sẽ không giận Annabelle?”

“Tất nhiên không” Lillian nói “Sao chị có thể đổ lỗi cho cô ấy vì hành động bạo ngược của Westcliff”

Daisy tỏ vẻ nhẹ nhõm rồi kéo chị quay lại bàn. “Đến đây, chị yêu, chị phải thử trò này. Ngu ngốc nhưng khá vui” Những cô gái, tất cả đều chưa chồng ở nhiều độ tuổi khác nhau từ thiếu nữ đến giữa những năm 20 xê ra chừa chỗ cho hai chị em. Trong lúc Daisy giải thích luật chơi, Evie đã bị bịt mắt, và những cô gái

còn lại thay đổi vị trí của bốn chiếc ly. “Như chị thấy đó” Daisy nói “Một ly được rót đầy nước xà phòng, một ly nước sạch và một là nước màu xanh. Cái còn lại, dĩ nhiên, trống rỗng. Những chiếc ly sẽ dự đoán tuýp người chị sẽ cưới”

Họ cùng nhìn Evie cẩn thận cảm nhận một trong số những chiếc ly. Cho tay vào nước xà phòng, Evie đợi cho dải băng mắt được tháo xuống, và quan sát kết quả với vẻ chán nản trong lúc những cô gái khác khúc khích cười

“Chọn nước xà phòng nghĩa là cậu ấy sẽ cưới một gã nghèo mạt” Daisy giải thích

Chùi sạch ngón tay, Evie hiền lành kêu lên “Mình ch-cho rằng l-lấy được chồng là h-hay rồi”

Cô gái kế tiếp trong hàng đứng đợi cùng nụ cười khắp khởi hy vọng trong lúc người ta bịt mắt cô lại, và những chiếc ly được trao đổi vị trí. Cô ta mò mẫm những chai lọ, gần như hất đổ một trong số đó, và nhúng tay vào thứ chất lỏng có màu xanh. Dựa vào kết quả có thể thấy cô ta khá hài lòng “Nước màu xanh có nghĩa cô ta sẽ lấy một người có chức quyền” Daisy nói “Tới lượt chị”

Lillian quảng cho em gái cái nhìn ẩn ý “Em không tin mấy trò này đó chứ?”

“Ôi, đừng hoài nghi như thế - chơi vui thôi mà!” Daisy đón lấy dải băng và nhón gót để quẩn nó quanh đầu Lillian

Mất khả năng nhìn, Lillian lần mò đến bàn. Cô cười toe toét trước những tiếng gào rú cổ động xung quanh. Có những ly bị dịch chuyển phía trước cô, và đợi với bàn tay lơ đãng lưng chừng “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chị chọn chiếc ly rỗng?” cô hỏi

Giọng Evie vang vọng bên tai “Cậu sẽ ở g-giá suốt đời!” cô nói và mọi người cười rữ

“Không được nâng ly lên kiểm tra trọng lượng” ai đó cảnh báo trong tiếng khúc khích “Cô không thể tránh né ly rỗng nếu nó là số mệnh của cô”

“Vào lúc này tôi muốn cái ly rỗng” Lillian đáp, và mọi người cười dữ dội hơn

Tìm được mặt bàn, cô đưa ngón tay lên và nhúng vào trong một thứ chất lỏng mát lạnh. Một loạt tiếng chúc mừng và vỗ tay, cô hỏi “Tôi sẽ lấy một người có chức quyền hả?”

“Không, chị chọn nước lọc” Daisy nói “Một người chồng giàu có, đẹp trai đang đến với chị đó”

“Ôi, vui hết sức” Lillian cột nải, cởi bỏ dải băng mắt “Tới lượt em chưa?”

Em gái cô lắc đầu “Em là người đầu tiên ấy chứ. Em đánh đổ hai cái ly một lúc và để lại một mớ lộn xộn”

“Nghĩa là sao? Em sẽ không lấy ai hết hả?”

“Có nghĩa là em vụng về” Daisy hăm hở nói “Có thể khác, ai mà biết được? Có lẽ số mệnh của em chưa được rõ ràng. Tin tốt lành là chồng chị sắp đến rồi đó nha”

“Nếu thật vậy thì tên khốn đó tới trễ quá” Lillian đập lại làm Daisy và Evie bật cười

9. Chương 9

Rủi thay, tin tức về cuộc đấu khẩu giữa Lillian và Ngài Westcliff đã nhanh chóng lan rộng khắp nơi. Trước buổi tối nó đã đến tai Mercedes Bowman, và kết quả chắc hẳn không phải là một cảnh tượng tốt đẹp gì lắm. Mắt trắng dã và rít lên như ốc, Mercedes đi qua đi lại trước mặt con gái trong phòng cô.

“Lẽ ra chuyện này có thể được bỏ qua, nếu đơn giản cô chỉ có một vài nhận xét không phù hợp trong lúc Ngài Westcliff vô tình ở đó” Mercedes bùng nổ, cánh tay gầy nhằng của bà múa may loạn xạ. “Nhưng cô lại tranh cãi với chính bá tước, và rồi không nghe theo ngài ấy trước mặt tất cả mọi người – cô có nghĩ

chúng ta phải xuất hiện như thế nào không? Cô không chỉ hủy hoại cơ hội hôn nhân của cô mà còn của em gái cô nữa! Còn ai muốn bước vào cái nhà bị mang tiếng là ...có cô con gái thiếu văn hóa chứ hả?”

Cảm giác xấu hổ dâng trào, Lillian ân hận liếc về góc tường chỗ Daisy đang đứng. Daisy khẽ lắc đầu trấn an.

“Nếu cô cứ khăng khăng hành xử như một con người nguyên thủy” Mercedes tiếp tục “thì tôi sẽ có biện pháp mạnh, Lillian Odelle!”

Lillian ngồi thụp xuống trường kỷ khi nghe thấy tên lót đáng ghét của cô, cách nói luôn báo trước một vài đòn trừng phạt tàn khốc.

“Trong một tuần sắp tới, cô sẽ không được phép bước ra khỏi phòng trừ khi có tôi đi cùng” Mercedes gắt gỏng “Tôi sẽ giám sát từng cử chỉ, điệu bộ, và mỗi từ phát ra từ miệng cô, cho đến khi tôi tin tưởng rằng cô sẽ hành xử giống một người biết lễ nghĩa. Đây là một sự trừng phạt kép, vì tôi không thích đi cùng với cô giống như cô cảm nhận mỗi khi ở cùng với tôi. Nhưng tôi không có lựa chọn khác. Và nếu cô dám có một câu phản đối nào thì tôi sẽ gia tăng hình phạt lên thành hai tuần! Trong khoảng thời gian không có tôi giám sát, cô sẽ ở yên trong phòng, đọc sách hay suy nghĩ về những hành vi đại dột của mình. Cô hiểu cả chưa, Lillian?”

“Vâng, thưa mẹ” Viễn cảnh bị theo dõi ở cự ly gần suốt 1 tuần khiến Lillian cảm thấy giống một con thú bị nhốt trong chuồng. Nén tiếng ai oán phản đối, cô hướng tia nhìn nổi loạn vào tấm thảm hoa.

“Tối nay việc đầu tiên cô sẽ làm chính là” Mercedes nói tiếp, mắt bà lóe sáng trên khuôn mặt trắng toát gầy còm “xin lỗi Ngài Westcliff vì những rắc rối cô đã gây ra hôm nay. Cô sẽ thực hiện việc đó với sự hiện diện của tôi, và tôi – ”

“Ồi không” Lillian ngồi thẳng lên, hướng ánh nhìn chống đối tới Mercedes. “Không. Không ai có thể buộc con xin lỗi hẳn ta kể cả mẹ. Con sẽ chết trước”

“Cô sẽ phải làm theo những gì tôi nói” giọng Mercedes thấp xuống chỉ còn tiếng lẩm bầm “Cô sẽ xin lỗi bá tước với vẻ nhún nhường bé mọn, hoặc là cô sẽ ở luôn trong phòng này chừng nào chúng ta còn ở đây!”

Ngay khi Lillian sắp mở miệng thì Daisy đã hấp tấp xen ngang “Mẹ ơi, con có thể nói chuyện riêng với Lillian được không, làm ơn đi mẹ? Chỉ một lát thôi. Làm ơn”

Mercedes hướng tia nhìn đăm đăm sang cô con gái còn lại, lắc đầu tự hỏi có phải bà đã bị nguyên rủa với những đứa trẻ bất trị thế này, và đi ra khỏi phòng.

“Lần này mẹ thật sự nổi giận” Daisy lẩm bầm trong sự im lặng nguy hiểm theo từng bước chân “Em chưa từng thấy mẹ trong tình trạng này. Có lẽ chị phải làm theo lời mẹ thôi”

Lillian bắt lực nhìn em gái “Chị sẽ không xin lỗi tên khốn trịch thượng đó!”

“Lillian, chị đâu có mất gì. Chỉ nói vài câu là êm chuyện. Chị không cần phải nghĩ đúng như vậy. Chỉ cần nói ra thôi, ‘Ngài Westcliff, tôi – ’”

“Chị không nói” Lillian sắt đá “Và chuyện này có giá của nó – lòng tự trọng của chị”

“Cái giá đó có đáng với hình phạt bị nhốt trong phòng, và bỏ lỡ tất cả những vũ hội và bữa tối ai ai cũng thích? Làm ơn đừng bướng bỉnh nữa! Lillian, em hứa đó, em sẽ giúp chị tìm cách trả đũa Ngài Westcliff...một vố thật đau. Chỉ cần làm theo lời mẹ - chị có thể thua trận đánh, nhưng chị sẽ thắng cả cuộc chiến. Bên cạnh đó...” Daisy tuyệt vọng tìm cách lay động Lillian “Bên cạnh đó, Ngài Westcliff sẽ vui hết cỡ nếu biết chị bị nhốt trong phòng. Chị sẽ không còn khả năng gây khó chịu cho anh ta nữa. Khuất khỏi tầm nhìn, khỏi tâm trí. Đừng để anh ta thỏa chí, Lillian!”

Có khi đó là điểm tranh luận duy nhất có sức ảnh hưởng lên Lillian. Cô cau mày nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn màu ngà, với đôi mắt sẫm tối thông minh và hàng chân mày nổi bật. Đây không phải lần đầu cô tự hỏi làm cách nào chính con người sẵn lòng hòa mình vào những chuyến phiêu lưu bạt mạng lại đồng thời thức tỉnh cô khỏi cơn mê. Rất nhiều người đã bị đánh lừa bởi tính cách quái dị thường trực của Daisy, họ không bao giờ ngờ đến khả năng hùng biện đáng sợ bên dưới đáng vẻ tiểu yêu kia.

“Chị sẽ làm” cô cứng nhắc nói “Mặc dù chị có thể sẽ mắc nghẹn trong lúc nói”

Daisy thở phào nhẹ nhõm “Em sẽ đóng vai người hòa giải. Em sẽ nói với mẹ rằng chị đã đồng ý, và rằng bà không phải giảng đạo thêm nữa, bằng không chị sẽ thay đổi ý định”

Lillian sụp xuống trường kỷ, hình dung cảnh Westcliff mát lòng một cách dần dần khi cô hạ mình xin lỗi. Mẹ kiếp, không thể chịu nổi mà. Lòng sục sôi căm tức, cô tự tiêu khiển bằng việc lập ra hàng loạt kế hoạch trả đũa phức tạp chống lại Westcliff, tất cả đều kết thúc với viễn cảnh anh phải cầu xin sự tha thứ.

Một giờ sau, gia đình Bowman xếp thành một hàng rời khỏi phòng, dẫn đầu là Thomas Bowman. Đích đến cuối cùng của họ là Sảnh ăn, nơi tổ chức bữa tối khoa trương kéo dài 4 giờ. Ý thức được hành động đáng hổ thẹn gần đây của cô con gái lớn, Thomas đang trong tâm trạng hết sức giận dữ, hàng ria mép cứ vểnh lên phía trên cái miệng mím chặt.

Trong bộ váy lụa xanh màu oải hương có đăng ten trắng ở mặt trước và tay áo phồng ngắn, Lillian kiên quyết đi theo cha mẹ, trong lúc những câu nói đầy nghiến của cha cô dội ngược ra phía sau.

“Thời khắc cô trở thành một chứng ngại cho một thương vụ tiềm năng là lúc tôi tống cổ cô về New York. Cho đến lúc này chuyến xuất hành săn chồng ở nước Anh đã thể hiện sự tốn kém và không hiệu quả. Tôi cảnh cáo cô, con gái, nếu những hành động của cô còn gây hại cho những buổi đàm phán của tôi với bá tước – ”

“Em chắc chúng sẽ không làm vậy đâu” Mercedes cuống cuống cắt lời, như thể giấc mơ có con rể quý tộc giống như tách trà đang lắc lư ở mép bàn. “Lillian sẽ xin lỗi Ngài Westcliff thay anh yêu, và mọi chuyện sẽ trở lại tốt đẹp. Anh sẽ thấy” Đi chậm lại nửa bước, bà liếc mắt đe dọa về phía cô con gái lớn.

Một phần Lillian cảm thấy rối bời vì ăn năn, trong lúc một phần khác ngập tràn oán giận. Hiển nhiên cha cô sẽ không miễn xá cho ai mắc tội can thiệp vào công việc của ông...mặt khác, lẽ ra ông nên lo lắng con gái của mình hơn nữa. Tất cả những gì ông muốn từ hai chị em cô là làm mọi cách để họ không làm phiền ông. Nếu không phải cô có đến ba người anh trai thì Lillian sẽ không bao giờ biết cảm giác được phái mạnh quan tâm là như thế nào.

“Để chắc chắn cô sẽ nói năng lễ độ với bá tước” Thomas Bowman nói, rồi ngừng lời và liếc nhìn Lillian với đôi mắt lạnh lùng “Tôi đã ngỏ lời mời ngài ấy gặp riêng trong phòng sách trước bữa tối. Khi đó cô sẽ xin lỗi – vì sự hài lòng của tôi và của bá tước”

Đứng người đứng lại, Lillian trợn mắt nhìn ông. Sự oán giận của cô gom góp thành một khối nóng, nghẹn ngào khi cô thắc mắc không biết Westcliff có thu xếp một bài giảng đạo đức nào không. “Ngài ấy có biết tại sao cha hẹn gặp hay không?” cô miễn cưỡng hỏi

“Không. Tôi cũng không nghĩ ngài ấy mong đợi một lời xin lỗi từ một trong số những cô con gái xấu tính lừng danh của tôi. Tuy nhiên, nếu cô không thể đưa ra một lời xin lỗi đủ sức thỏa mãn, thì cô sẽ sớm được nhìn nước Anh từ boong tàu hướng về New York”

Lillian không ngốc đến mức cho rằng những lời của cha cô là một sự răn đe nhạt nhẽo. Giọng ông cực kì thuyết phục và cương chế. Và ý nghĩ phải rời Luân Đôn, và tệ hơn, xa cách với Daisy...

“Vâng, thưa ngài” quai hàm cô đánh lại.

Cả gia đình lầm lũi đi dọc hành lang.

Lillian loạng choạng và cô liền cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắn của em gái đỡ lấy cô “Không sao cả” Daisy thì thầm “Nói thật nhanh và xong – ”

“Im lặng” cha họ nạt, và bàn tay họ rời nhau.

Rầu rĩ với những dòng suy nghĩ trái chiều, Lillian gần như không chú ý đến cảnh vật xung quanh khi cô cùng gia đình vào phòng sách. Cánh cửa khép hờ, và cha cô khẽ gõ cửa vào trước và dẫn vợ cùng hai con vào phòng. Phòng sách đẹp, trần nhà cao hai mươi feet, cầu thang lắp ghép, và hai tầng chứa mọi loại sách. Mùi da thuộc, giấy da, và gỗ bôi sáp làm không khí có mùi hăng hắc.

Ngài Westcliff, đang dựa vào thành bàn với hai tay đặt trên bề mặt trầy xước, ngẩng đầu khỏi đồng giấy tờ. Anh đứng lên, đôi mắt đen nheo lại khi thấy Lillian. Đen, giản dị, và ăn mặc chỉnh tề, anh là hình ảnh hoàn mĩ của một quý tộc Anh quốc, với cả vạt thắt gút và mái tóc dày được vuốt khỏi trán. Ngay lúc này không thể xác nhận con người đang trước cô với gã đàn ông thô lỗ, râu còn chưa cạo đã để cô đánh gục trên sân run-đơ bên cạnh chuồng ngựa.

Đi sát vợ và hai con gái, Thomas Bowman cộc cằn nói “Cảm ơn ngài vì đã đồng ý gặp tôi ở đây. Tôi hứa chuyện này sẽ không mất nhiều thời gian”

“Ông Bowman” Westcliff hạ giọng “Tôi không nghĩ sẽ có vinh hạnh được gặp cả gia đình ông”

“Tôi e rằng từ ‘vinh hạnh’ là không phù hợp trong tình huống này” Thomas chua chát “Có vẻ một trong số hai cô con gái của tôi đã hành xử rất tệ trong lúc ngài có mặt. Và giờ con gái tôi ước ao được bày tỏ sự hối tiếc của mình” Ông đẩy khớp tay vào giữa lưng Lillian và thúc cô đến trước mặt bá tước “Đi đi”

Chân mày Westcliff cau lại “Ông Bowman, không cần phải – ”

“Tôi sẽ cho để con gái tôi tự lên tiếng” Thomas nói và đẩy mạnh Lillian.

Không khí trong phòng thật tĩnh mịch nhưng ngọt ngào khi Lillian đưa mắt nhìn Westcliff. Anh càng cau có, và bản năng cô biết anh không muốn một lời xin lỗi từ cô. Không phải theo cách này, với cha cô đe nẹt bên cạnh. Mà có khi nhờ vậy cô lại dễ xin lỗi hơn

Nuốt khan, cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen khó dò, ánh sáng le lói trong con ngươi tù mù. “Tôi xin lỗi vì đã để mọi chuyện xảy ra, thưa ngài. Ngài là một gia chủ đúng mực, và ngài xứng đáng được nhận nhiều sự kính trọng hơn những gì tôi đã làm sáng nay. Tôi không nên nghi ngờ quyết định của ngài ở buổi cưới ngựa vượt chướng ngại, và tôi cũng không nên nói chuyện với ngài theo cách tôi đã làm. Tôi hy vọng ngài sẽ chấp nhận sự hối lỗi ăn năn của tôi, và nhận ra tôi chân thành muốn làm như vậy.”

“Không” anh êm ái.

Lillian bối rối chớp mắt, trong đầu nghĩ ngay đến khả năng anh không đồng ý tha lỗi cho cô.

“Tôi mới phải xin lỗi, cô Bowman ạ, không phải cô” Westcliff tiếp tục “Hành động quá khích của cô là do bị bức bách bởi cách hành xử độc đoán của tôi. Tôi không thể trách cô vì đã đáp trả thái độ kiêu căng của tôi được”

Lillian cố nén cảm giác ngỡ ngàng, nhưng không dễ dàng gì khi mà Westcliff vừa làm một việc trái ngược hoàn toàn những gì cô mong đợi. Anh đã có cơ hội mười mười đã kích lòng tự tôn của cô – và anh đã không làm. Cô không thể hiểu nổi. Anh đang chơi trò gì?

Anh dịu dàng nhìn vào nét mặt hoang mang của cô. “Mặc dù tôi đã cư xử không tốt sáng nay” anh thì thầm “thì sự lo lắng tôi dành cho an toàn của cô là có thật. Đó là lý do tôi nổi giận”

Nhìn anh đăm đăm, Lillian cảm thấy cơn giận ru rú trong ngực cô bắt đầu tiêu tan. Anh đang là người tốt! Và có vẻ không phải trò đùa. Anh chân thành và cảm thông. Cảm giác thư thái bao trùm lấy cô, và lần đầu tiên trong ngày cô đã có thể hô hấp bình thường. “Đó không phải lý do duy nhất ngài giận” cô nói “Ngài cũng không thích người khác phớt lờ ngài”

Westcliff cười khùng khục “Đúng vậy” anh cười trầm và thú nhận “Tôi không thích” Nụ cười mở rộng khắp gương mặt, xua đi bản tính cố hữu và dành phần cho một con người có hấp lực hơn vẻ đẹp mã đơn thuần đến một ngàn lần. Cảm giác rụng rời kì quặc nhưng dễ chịu chạy âm ỉ dưới da cô.

“Vậy tôi có được cưới ngựa nữa không?” Cô ướm lời

“Lillian” mẹ cô mắng mỏ.

Hai mắt Westcliff rạng ngời sự thích thú, giống như anh quan sát sự táo bạo của cô “Tôi không nói thế.”

Gặp phải ánh nhìn mưu mô trong mắt anh, Lillian cảm nhận được mối bất hòa kinh niên giữa họ đã chuyển sang một dạng thách thức bằng hữu...gần giống...tình ái. Lạy Chúa. Chỉ một vài lời nói nhả nhận của Westcliff mà cô đã sắp biến mình thành con ngọc.

Thấy được hai người đã giảng hòa, Mercedes hồ hởi bước tới. “Ôi, Ngài Westcliff đáng mến, ngài là một quý ông cao thượng! Và ngài không hề kiêu căng – ngài chỉ lo lắng cho thiên thần bé bỏng cứng đầu của tôi, mà như thế lại càng lộ rõ tấm lòng từ ái của ngài.”

Nụ cười của bá tước trở nên giấu cợt khi anh đưa mắt quan sát khắp người Lillian như để cân nhắc cụm từ “thiên thần bé bỏng cứng đầu” có phải là mô tả phù hợp. Đưa tay cho Mercedes, anh ôn tồn hỏi “Tôi có thể tháp tùng bà vào Sảnh ăn không thưa bà Bowman?”

Phản phơ với ý tưởng ai đó thấy bà đi cùng Westcliff, Mercedes chấp nhận với một tiếng thở dài khoan khoái. Khi họ cùng rời khỏi phòng sách sang phòng khách nơi tiệc tối đã được chuẩn bị, Mercedes bắt đầu một bài diễn thuyết tràng giang đại hải về những ấn tượng Hampshire đã tạo ra cho bà, đi kèm một vài câu phê bình nho nhỏ mang tính hóm hỉnh, nhưng đã khiến Lillian và Daisy trao nhau những cái liếc mắt ê chề. Ngài Westcliff đón nhận khả năng quan sát phàm tục của Mercedes với vẻ lịch sự cẩn trọng, sự tinh tế trong cách hành xử của anh lại càng khiến bà trở nên lố bịch. Và lần đầu tiên trong đời Lillian, cô cảm thấy những hành động khinh miệt lễ nghi cô thường làm không phải là việc thông minh như cô từng nghĩ. Chắc chắn cô không mong ước mình trở nên nghiêm nghị và giữ kẽ...nhưng cùng một lúc, tôn trọng bản thân thêm một chút cũng không phải là chuyện xấu.

Rõ ràng Ngài Westcliff cực kì nhẹ nhõm khi được tách khỏi gia đình Bowman khi họ vào phòng khách, nhưng anh không nói hay biểu lộ gì. Thụ động chúc họ có một buổi tối dễ chịu, anh khẽ cúi người rồi hòa vào nhóm người gồm em gái anh, tiểu thư Olivia và chồng, Ông Shaw.

Quay lại với Lillian, Daisy nghiêng cứu chị gái với đôi mắt mở to. “Tại sao Ngài Westcliff lại tỏ ra quá tốt với chị?” cô thì thầm “Và tại vì cái quái gì mà ngài ấy lại diu tay mẹ, và tháp tùng gia đình mình vào phòng khách, cũng như lắng nghe mấy câu chuyện nhảm nhí dài dòng của mẹ?”

“Chị không biết” Lillian thì thầm đáp “Nhưng rõ ràng anh ta có khả năng chịu đựng cơn đau cao hơn người thường.”

Simon Hunt và Annabelle tham gia vào nhóm ở phía bên kia phòng. Lơ đãng vuốt lại phần eo của váy dạ hội màu xanh-bạc, Annabelle đảo mắt qua đám đông, bắt gặp tia nhìn của Lillian, và nặn ra nét mặt khổ sở. Hiển nhiên cô đã nghe về sự cố trong buổi cưới ngựa. Minh xin lỗi, Annabelle nhép miệng. Cô có vẻ nhẹ lòng khi Lillian gật đầu trấn an và gửi lại cô một mẫu tin thầm lặng, mọi chuyện ổn rồi.

Thậm chí khi tất cả tiến vào phòng ăn, gia đình Bowman và Hunt cũng nằm trong tốp cuối cùng, vì họ thuộc đẳng cấp rất thấp “Tiền bạc luôn ở bên lề” Lillian nghe cha cô nói một cách khó hiểu, và cô đoán ông không chịu nổi những quy tắc về thứ bậc luôn thể hiện quá minh bạch trong những sự kiện giống thế này. Và Lillian chợt nhận ra mỗi khi không có mặt nữ bá tước, Ngài Westcliff và Tiểu thư Olivia có xu hướng sắp xếp ít trang trọng hơn cũng như khuyến khích các vị khách tùy nghi vào phòng ăn thay vì tuân tự theo cấp bậc. Tuy nhiên, khi có nữ bá tước, mọi thứ phải tôn trọng truyền thống một cách nghiêm ngặt.

Và hình như số người hầu đã ngang ngửa số lượng khách, tất cả đều ăn mặc tươm tất trong những bộ lễ phục đen, một áo gi-lê ngang thắt lưng màu mù tạc và áo khoác đuôi tôm màu xanh. Họ khéo léo xếp chỗ cho khách, rót rượu và nước mà không đánh rơi một giọt.

Lillian ngạc nhiên khi được xếp ngồi gần đầu bàn của Westcliff, chỉ cách chỗ anh ngồi ba người đếm từ bên phải. Được ngồi gần gia chủ có hàm ý người đó được yêu thích, và rất hiếm khi một cô gái chưa chồng không tên tuổi có được vị trí như vậy. Tự hỏi có phải người hầu đã sắp nhầm chỗ, cô thận trọng đưa mắt sang những vị khách gần cô nhất, và nhìn được sự ngạc nhiên lấp lánh trong mắt họ. Ngay cả nữ bá tước, người luôn ngồi cuối bàn cũng đang cau mày nhìn cô.

Lillian ném cho Ngài Westcliff cái nhìn dò hỏi ngay khi anh ngồi vào bàn.

Một bên mày anh nhướng lên “Có chuyện gì sao? Cô có vẻ bất an, cô Bowman”

Phản ứng đúng đắn trong tình huống này lẽ ra phải là đổ mặt và cảm ơn anh vì danh dự bất ngờ. Nhưng Lillian nhìn anh chăm chăm, mặt anh như giãn ra dưới ánh nến, và cô thẳng thắn trả lời “Tôi đang thắc mắc tại sao tôi lại ngồi gần đầu bàn. Sau những gì đã xảy ra sáng nay, tôi cho rằng ngài nên xếp tôi ngồi tuốt ngoài hiên”

Đó là khoảng khắc sự im lặng rợn người bao trùm khi những vị khách xung quanh họ kinh ngạc nhìn Lillian mở đầu cuộc chiến. Tuy nhiên, Westcliff làm tất cả ngớ người khi anh cười lặng lẽ, tia nhìn của anh khóa lấy cô. Một lát sau, những người còn lại cùng nhau cười rúc rích.

“Hiểu được thiên hướng nhảy bổ vào rắc rối của cô, cô Bowman, tôi kết luận rằng sẽ an toàn hơn nếu giữ cô trong tầm mắt, và trong tầm với nếu có thể”

Phát biểu của anh đưa vấn đề ra dưới ánh sáng. Ai đó phải vất óc mới hiểu nổi anh đang ám chỉ chuyện gì. Và Lillian cảm thấy trong bụng quặn thắt, giống như đang đón lấy một dòng chảy mật ong ấm áp.

Nâng ly sâm panh lạnh lên môi, Lillian đảo mắt khắp phòng ăn. Daisy đang ngồi gần cuối bàn, miệng mồm liến thoắt và suýt làm ngã vại rượu khi khua tay tăng phần kịch tính cho câu chuyện của mình. Annabelle đang ngồi ở bàn kế đó với hàng tá tia nhìn thèm muốn đang đổ dồn lên cô. Những quý ông ở cả hai bên cô đều nhận thức được vận may có người đẹp kế cận, trong lúc Simon Hunt, cách đó vài ghế, quan sát bọn họ như ăn tươi nuốt sống.

Evie, dì cô Florence, và cha mẹ Lillian cũng thuộc nhóm khách ngồi ở chiếc bàn xa nhất. Như thường lệ, Evie rất kiêu lời khi có đàn ông bên cạnh, lú lười và căng thẳng nhìn đăm đăm đĩa thức ăn. Tội nghiệp Evie, Lillian cảm thông. Tội mình phải làm gì đó cho chứng e thẹn quá ắc của cậu.

Nghĩ tới mấy người anh trai chưa vợ của cô, Lillian tự hỏi có thể làm mai Evie với một trong số họ. Có lẽ cô sẽ tìm ra cách mời mọc một người đến thăm nước Anh. Chúa biết bất kì ai trong mấy ông anh cô cũng tốt hơn anh họ Eustace. Anh cả, Raphael, và hai anh song sinh, Ransom và Rhys. Nhưng thanh niên trắng kiện khó tìm. Mặt khác, anh em nhà Bowman có thể làm Evie khiếp đảm. Họ có bản chất tốt, nhưng không phải kiểu người khác gọi là lịch thiệp. Hoặc văn minh.

Sự chú ý của cô bị phân tán bởi hàng dài người hầu mang lên chuỗi thức ăn đầu tiên, một đoàn liên bạc diễu hành ăm ắp súp rửa, đĩa phẳng cho món cá bơ trong sốt tôm hùm, bánh pudding tôm, và cá hồi thảo mộc với rau diếp hầm. Chỉ là màn dạo đầu cho thực đơn 8 chạng sẽ kết thúc với vô số món tráng miệng. Đối mặt với một bữa tối mất thời gian, Lillian nén tiếng thở dài và ngược mắt tìm Westcliff. Tuy nhiên, anh không nói gì, và Lillian đành phá vỡ không khí im lặng.

“Thưa ngài, con ngựa săn Brutus của ngài có vẻ rất khỏe mạnh. Tôi nhận thấy ngài không dùng roi hay đánh thúc với nó”

Những tiếng rì rào xung quanh họ biến mất, và Lillian thắc mắc không biết có phải cô vừa nói sai nữa không. Có lẽ một cô gái chưa chồng không được nói chuyện cho đến khi ai đó đích thân hỏi cô ta. Tuy nhiên, Westcliff vui lòng trả lời “Tôi hiếm khi dùng roi hay đánh thúc với bất kì con ngựa nào của tôi, cô Bowman ạ. Thông thường tôi có khả năng đạt được kết quả tôi muốn mà không cần đến chúng”

Lillian cau có nghĩ rằng giống như mọi người và mọi vật trong lãnh địa này, con ngựa hồng có lẽ không dám lớn vồn trong đầu suy nghĩ bất tuân mệnh lệnh của chủ nhân. “Nó có vẻ bị thuần hóa nhiều hơn bản tính hung hãn bình thường” cô nói

Westcliff ngả người ra sau trong lúc người hầu múc thêm cá hồi vào đĩa. Ánh sáng bập bùng nhảy nhót trên những lọn tóc đen cắt sát của anh...Lillian buộc phải nhớ lại cảm giác ngón tay cô bên trên nó.

“Thật ra Brutus là con ngựa lai tạp. Một sự pha trộn giữa ngựa thuần chủng và ngựa hoang Ai-len”

“Thật sao?” Lillian không hề che dấu vẻ ngạc nhiên “Tôi đã nghĩ ngài chỉ cười ngựa thuần chủng”

“Rất nhiều người thích vậy” bá tước thừa nhận. “Nhưng một con ngựa săn cần khả năng nhảy mạnh mẽ, và sức mạnh đối hướng dễ dàng. Một con ngựa lai như Brutus với tốc độ và kĩ năng của ngựa giống, cộng thêm lòng dũng cảm của ngựa hoang Ai len”

Những người cùng bàn chăm chú lắng nghe. Ngay khi Westcliff nói xong, một quý ông vui vẻ bổ sung “Con vật siêu đẳng, Brutus. Hậu duệ của Eclipse, phải không? Mọi người luôn nhận ra sức mạnh của con ngựa Ả rập Darley...”

“Cưỡi một con ngựa lai là một hành động đón nhận cái mới” Lillian thì thầm

Westcliff khẽ cười. “Thỉnh thoảng tôi có thể đón nhận cái mới”

“Tôi có nghe nói...nhưng chưa thấy tận mắt bao giờ”

Một lần nữa, câu chuyện ngừng lại khi mọi người nghe được những câu khiêu khích của Lillian. Thay vì bực bội, Westcliff nhìn cô chăm chăm với vẻ thích thú không giấu giếm. Đó là sự thích thú của một người đàn ông dành cho một cô gái hấp dẫn, hay chỉ đơn thuần là bản tính quái lạ của cô ta thì không ai dám chắc. Nhưng đúng là có thích thú.

“Tôi luôn cố tiếp cận vấn đề theo hướng hợp lô-gic” Anh nói “Và thỉnh thoảng sẽ phá vỡ truyền thống”

Lillian cười giấu cợt “Không phải ngài luôn thấy quan điểm truyền thống là hợp lô-gic hay sao?”

Westcliff khẽ lắc đầu, ánh sáng trong mắt anh càng rạng rỡ hơn khi anh uống rượu và quan sát cô qua mép ly thủy tinh.

Một quý ông khác hài hước nhận xét về tư tưởng tự do của Westcliff trong lúc những món ăn khác được dọn ra. Những đĩa bạc to kèn đáng ngạc nhiên đã mang lại rất nhiều tiếng xuýt xoa thỏa mãn. Mỗi bàn có 4 đĩa, vậy tổng cộng có 12, được xếp giữa những chiếc bàn nhỏ hơn nơi người hầu và quản gia thực hiện công đoạn chia nhỏ. Mùi thịt bò cay nồng trong không khí, trong khi những vị khách háo hức nhìn vào bên trong đĩa. Hơi nhấp nhòm trên ghế, Lillian liếc qua chiếc đĩa phẳng gần nhất đang dính đặc nằm trên bàn. Cô gần như giật nảy người vì kinh hoàng khi trông thấy hình thù đen thui của một quái vật chưa rõ danh tánh, với hơi nước bốc lên nghi ngút từ cái đầu lâu bỏ lò tươi rói.

Ngạc nhiên ngược mắt lên, cô nghe thấy tiếng lách cách của dụng cụ bạc. Một người hầu nhận ra vẻ bối rối của cô ngay tức thì khi cô đánh rơi nĩa và muống rồi cúi xuống nhặt lên.

“C-Cái gì đây?” Lillian hỏi không đầu không đuôi vì không dứt mắt khỏi cảnh tượng gớm ghiếc trước mắt.

“Đầu bê” một quý bà trả lời với giọng điệu buồn cười cố nén, như thể cô ta vừa phát hiện thêm một ví dụ cho tình trạng lạc hậu của người Mỹ. “Một nét đặc trưng Anh. Đừng nói là cô chưa từng thưởng thức?”

Cổ khoắc về mặt hồ hững, Lillian lắc đầu không nói nên lời. Cô nao núng khi người hầu xé toạc xương hàm đầy khói của con bê và cắt rời cái lưỡi của nó.

“Vài người cho rằng lưỡi là bộ phận ngon nhất” quý bà kia nói tiếp “trong khi số khác thề thốt rằng óc mới là thứ hảo hạng. Tuy nhiên, tôi chỉ có thể nói thế này, hai mắt chính là món ngon độc nhất vô nhị”

Hai mắt Lillian nhắm lại kinh tởm trước phát hiện vừa rồi. Cô cảm thấy cổ họng nghẹn nghẹn. Cô chưa từng đam mê phong cách ẩm thực Anh, ngoại trừ gai mắt với một vài món ăn trong quá khứ, không món nào cho phép cô nghĩ đến cái đầu bê đáng sợ này cả. Hề mắt ra, cô đưa mắt nhìn quanh quất. Hình như ở khắp nơi, đầu bê đang được dọn lên, mở ra, cắt xẻ. Óc bê được múc vào đĩa, phần yết hầu được cắt thành từng lát mỏng...

Cô sẽ nôn mất.

Mặt cô trắng bệch, Lillian nhìn về cuối bàn, nơi Daisy ngờ vực quan sát một vài mẫu thịt đang được nằm trang trọng trên đĩa của cô. Lillian chậm chậm nâng góc khăn ăn lên khoe miệng. Không. Cô không thể nôn ở đây. Nhưng mùi bê dầu mỡ, hăng hắc ngập ngụa khắp nơi, và cô nghe thấy tiếng dao nĩa làm việc, tiếng thì thầm tán thưởng của thực khách, cảm giác buồn nôn càng tăng lên mãnh liệt. Một đĩa nhỏ được đặt trước mặt cô gồm một vài lát...giò đó...và một trứng mắt sền sệt với đáy hình nón lưỡi nhấc lẫn tròn về trước.

“Chúa ơi” Lillian lẩm bẩm, trán cô lấm tấm mồ hôi.

Một giọng trầm tĩnh cắt ngang cơn nôn ọe “Cô Bowman...”

Tuyệt vọng đưa mắt theo hướng phát ra giọng nói, cô nhận thấy gương mặt vô cảm của Westcliff “Vâng, thưa ngài?” giọng cô khản đặc

Có vẻ anh đang cận thận lựa chọn câu chữ “Thứ lỗi cho lời đề nghị có phần kì quặc...nhưng tôi chợt nghĩ đây là thời điểm thích hợp nhất để ta quan sát một vài loài bướm hiếm có đang cư trú trong lãnh địa. Nó chỉ xuất hiện vào buổi tối, hiển nhiên, ra khỏi tổ. Cô có nhớ tôi đã từng đề cập đến chúng trong lần trò chuyện trước”

“Bướm?” Lillian lập lại, nuốt thêm một đợt nôn mửa đang chực chờ tuôn ra.

“Cô có cho phép tôi dẫn hai chị em cô ra nhà kính bên ngoài và chiêm ngưỡng một vài loài bướm vừa được tìm thấy. Tôi rất tiếc phá vỡ cảm giác ngon miệng của cô vì chuyến đi này, nhưng chúng ta sẽ trở về kịp lúc để cô thưởng thức phần còn lại của bữa tối”

Rất nhiều người dừng nĩa và chú tâm vào lời đề nghị đặc biệt của Westcliff.

Nhận ra anh đang tìm cơ cho cô rời bàn ăn, với em cô theo cùng vì lợi ích của cả hai, Lillian gật đầu “Bướm” cô hồn hển lập lại “Vâng, tôi thích bướm lắm”

“Tôi cũng vậy” giọng Daisy vang rền từ cuối bàn. Cô nhanh nhẩu đứng lên, buộc tất cả quý ông lịch thiệp nhắc người khỏi ghế. “Ngài thật chu đáo khi còn nhớ sự thích thú chúng tôi dành cho côn trùng bản địa ở Hampshire đó thưa ngài”

Westcliff đến giúp Lillian rời ghế “Thở bằng miệng đi” anh thì thầm. Cô vâng lời với khuôn mặt tái nhợt và đầm mồ hôi

Tất cả nhìn họ chằm chằm “Thưa ngài” một quý ông, Ngài Wymark, nói “Tôi có thể hỏi ngài đang đề cập đến loại bướm quý hiếm nào không?”

Westcliff thoáng ngập ngừng, rồi mạnh dạn đáp “Bướm dingy-...” anh do dự rồi nói tiếp “...dipper”

Wymark cau mày “Tôi tự nghĩ mình như một nhà nghiên cứu bướm, thưa ngài. Và tôi biết loài bướm dingy-skipper, chỉ được tìm thấy ở Northumberland, thì tôi chưa từng nghe đến loài dingy-dipper”

Một khoảng lặng dẫn đến “Một dạng lai giống” Westcliff nói “Morpho purpureus practicus. Theo tôi biết người ta chỉ tìm thấy chúng trong phạm vi Stony Cross”

“Tôi rất muốn đi cùng ngài nếu được phép” Wymark nói, xếp khăn ăn lên bàn trong tư thế chuẩn bị đứng lên “Phát hiện về một giống mới luôn đáng – ”

“Tối mai” Westcliff ra lệnh “Loài bướm dingy-dipper rất nhạy cảm với sự hiện diện của con người. Tôi không muốn gây hại cho chủng loài mỏng manh đó. Tôi nghĩ tốt nhất nên đi thành từng tốp nhỏ khoảng hai ba người”

“Vâng thưa ngài” Wymark nói, rõ ràng cúi kính khi ngồi xuống ghế “Vậy thì tối mai”

Lillian cảm kích đón lấy cánh tay của Westcliff, trong khi Daisy khoát tay bên kia, và cả ba đường hoàng rời khỏi phòng ăn.

10. Chương 10

Lillian gần như nôn cả ra trước khi Westcliff đỡ cô ra nhà kính bên ngoài. Bầu trời dần chuyển sang màu mặn, bóng đêm lan tỏa chỉ còn le lói ánh sao và ngọn đuốc lập lòe. Không khí trong lành, ngọt dịu ủa vào người cô, cô hít những hơi thở thật sâu. Westcliff đưa cô đến chiếc ghế có tay vịn, và biểu lộ sự quan tâm hơn hẳn Daisy, người đang gục đầu vào cột tường và lắc đầu cười rũ rượi.

“Ôi...Chúa lòng lành...” Daisy hồn hển, chấm nước mắt bên khóe mi “Mặt chị, Lillian...xanh như tàu lá chuối. Em đã nghĩ chị ngã vật ra trước mặt mọi người!”

“Chị cũng nghĩ vậy đó” Lillian rùng mình nói

“Tôi sẽ ghi nhớ là cô không thích món đầu bê” Westcliff thì thầm, và ngồi bên cạnh cô. Anh rút khăn tay trắng mềm trong túi và thấm mồ hôi trên trán Lillian.

“Tôi không thích mấy thứ” Lillian hằn học “nhìn tôi chằm chằm ngay trước khi tôi định ăn chúng”

Daisy thu gom sức lực để nói thành tiếng “Ôi, đừng cố chấp như thế. Nó chỉ nhìn chị chăm chăm có vài giây chứ mấy...” cô ngừng lại rồi nói tiếp “Cho đến khi trông mắt lọt ra ngoài!” cô cười hả hê lần nữa.

Lillian quắc mắt với cô em tinh quái và yếu ớt nhắm mắt lại “Vì Chúa, em phải – ”

“Thở qua đường miệng” Westcliff nhắc. Khăn tay lần theo vết mồ hôi lạnh toát. “Cố cúi đầu xuống”

Lillian nghe lời đập trán xuống đầu gối. Cô cảm nhận được bàn tay anh bên trên phần gáy ớn lạnh của cô, nhẹ nhàng xoa xoa những sợi gân căng cứng. Ngón tay anh ấm và hơi sần sùi. Và những động tác xoa bóp nhanh chóng mang cơn buồn nôn của cô đi khỏi. Có vẻ như anh biết chính xác phải chạm cô ở đâu, những ngón tay ấy khám phá những điểm nhạy cảm nhất trên cổ và vai cô rồi đẩy lùi cơn đau. Nhờ sự chăm sóc của anh, cơ thể Lillian dần giãn ra, nhịp thở trở nên đều và sâu.

Ngay lập tức cô cảm nhận được bàn tay anh đang nâng cô ngồi thẳng người, và cô phải nén lại tiếng rên rỉ phản đối. Cô hồ thẹn nhận ra cô muốn anh tiếp tục xoa lưng cô. Cô muốn tay anh trên cổ cô suốt đêm nay. Và lưng cô. Và...những nơi khác nữa. Hai hàng mi nâng lên khỏi hai bên má tái nhợt, và cô chớp mắt khi cô nhận ra mặt anh đang gần mặt cô như thế nào. Kì lạ thay, những đường nét trên gương mặt anh càng thu hút hơn mỗi lần cô thấy chúng. Ngón tay cô ngứa ngáy muốn lướt qua viền rõ ràng của anh, và vành môi, nghiêm nghị nhưng cũng mềm mại. Và bộ râu lởm chởm về đêm nữa. Tất cả cộng lại tạo thành một diện mạo nam tính tuyệt đối. Nhưng nét độc đáo nhất là ở đôi mắt anh, đen láy được ánh sáng chiếu soi, được nhấn mạnh bằng hàng mi thẳng ngả bóng xuống chỗ phẳng của hai bên xương gò má.

Nhớ lại tài ứng biến của anh về chủ đề bướm dingy-dipper, Lillian cảm thấy buồn cười. Cô luôn cho rằng Westcliff là một người không biết đùa...và thế là, cô đánh giá sai anh mất rồi. “Tôi đã nghĩ ngài không bao giờ nói dối” cô nói

Môi anh vầu ra. “Lựa chọn giữa việc phải thấy cô nôn ngay bàn ăn và nói dối để đưa cô ra ngoài một cách nhanh chóng, tôi đã chọn cái ít tổn thất hơn. Cô thấy đỡ hơn chưa?”

“Đỡ hơn hử...vâng” Lillian nhận ra cô đang nghỉ ngơi trên cánh tay cong cong của anh, váy cô dề lên một bên đùi anh. Cơ thể anh cứng và ấm, hoàn toàn tương thích với cô. Liếc mắt nhìn xuống thớ vải của chiếc váy đang phủ lấy một bên đùi sần chắc. Máu tò mò không đoan trang cuộn lên trong cô, và cô bóp chặt ngón tay trước cảm giác bức bách được trượt tay lên trên chân anh. “Câu chuyện về loài bướm nhìn rất thú vị” cô nói, kéo luồng mắt lên mặt anh “Nhưng bịa ra một cái tên Latin cho nó còn tài tình hơn”

Westcliff toét miệng cười “Tôi luôn hy vọng tiếng Latin của tôi đủ dùng trong một vài trường hợp.” Dịch người cô một chút, anh thọc tay vào túi áo choàng và liếc nhìn đồng hồ “Chúng ta phải quay lại Sảnh ăn trong vòng 15 phút nữa. Trước lúc đó những cái đầu bê đã được dọn đi”

Lillian biểu cảm “Tôi ghét thức ăn Anh” Cô kêu rầm “Những món trong veo và tròn tròn, bánh pudding lượn sóng, và trò chơi thường diễn ra trước bữa ăn, còn già hơn tuổi tôi, và – ” Cô cảm nhận được một luồng xung điện thích thú đang chạy bên trong anh, và cô khó chịu trên nửa vòng tay anh đang đặt trên cô “Mắc cười lắm hử?”

“Cô làm tôi sợ không dám quay lại bữa tối của tôi”

“Ngài nên làm thế!” cô nhấn mạnh, và anh không thể nén cười thêm nữa

“Xin lỗi ghen” Giọng Daisy vang lên gần đó “nhưng em sẽ tận dụng cơ hội này để ...ờ...ờ, từ nào đúng mực cũng được, em không có ý kiến. Em sẽ gặp chị ở lối vào Sảnh ăn”

Westcliff rút cánh tay đang vòng quanh người Lillian và ngó người nhìn Daisy như thể anh đã quên mất sự hiện diện của cô.

“Daisy – ” Lillian khó nhọc nói, nghi ngờ em gái đang tạo cơ hội cho họ ở riêng với nhau.

Phớt lờ Lillian, Daisy cười láu lỉnh và vẫy tay, rồi chuồn qua cánh cửa kiểu Pháp.

Khi Lillian ngồi cùng Westcliff dưới ánh đuốc lơ mờ, cô trải nghiệm cảm giác nhức nhối vì căng thẳng. Mặc dù ngoài kia có thể có những loài bướm lai quý hiếm thì cũng không làm dạ dày cô sôi sục lên như thế. Westcliff quay lại đối mặt với cô hoàn toàn, một bên tay anh vòng qua mép trường kỷ.

“Sáng nay tôi đã nói chuyện với nữ bá tước” anh nói, nụ cười cong cong nơi khóe miệng.

Lillian chậm chạp phản ứng, cô tuyệt vọng rũ bỏ hình ảnh đột ngột xuất hiện trong tâm trí cô, khi mà đầu anh cúi xuống, lưỡi anh mềm mại trong miệng cô ... “Để làm gì?” cô ngơ ngác hỏi

Westcliff liếc mắt nhạo báng

“Ôi” cô lẩm bẩm “Ý ngài là...đề nghị của tôi về việc bảo trợ...”

“Chúng ta gọi nó là một đề nghị cơ à?” Westcliff với tay vén một lọn tóc rũ xuống sau tai cô. Đầu ngón tay anh chạm vào viền tai, rồi dò theo phần da tai mịn màng. “Theo những gì tôi nhớ thì nó khá giống với hăm dọa” Anh dùng đầu ngón tay trên bộ phận nhạy cảm đó, ngón cái êm ái sượt trên bề mặt nóng ran. “Cô chưa từng đeo hoa tai. Tại sao vậy?”

“Tôi...” Đột ngột cô không thể thở được “Tai tôi rất nhạy cảm” cô khó nhọc “Và ghim hoa tai sẽ làm tôi đau...và ý nghĩ xô chúng với một dụng cụ may vá...” cô ngừng lại hít hà khi ngón tay giữa của anh đang thám hiểm ốc tai cô, lần theo cấu trúc mỏng manh bên trong. Westcliff để ngón cái chà trên quai hàm sẵn lại và phần da trơn mịn dưới cằm cô, cho đến khi hai má cô đỏ bừng. Họ đang ngồi rất gần...và hẳn là anh có thể ngửi thấy mùi nước hoa. Đó là lời giải duy nhất cho những lần đụng chạm triu mến của anh.

“Da cô mềm như lụa ấy” anh thì thầm “Chúng ta đang nói chuyện gì thế nhỉ? ...à, phải rồi, nữ bá tước. Tôi đã cố thuyết phục bà ấy làm người bảo trợ cho hai chị em cô trong mùa hội sắp tới”

Mắt Lillian mở to kinh ngạc “Ngài đã? Làm thế nào? Ngài đã ép buộc bà ấy sao?”

“Tôi tạo cho cô ấn tượng là một người đàn ông ép buộc bà mẹ 60 tuổi của anh ta hay sao?”

“Đúng vậy”

Anh phát ra một tiếng cười khàn khàn “Tôi có những cách thức hiệu quả hơn ép buộc” anh thông báo “Cô chưa từng thấy chúng cơ mà”

Lời nói của anh ẩn chứa một sự ẩn ý nào đó mà cô không hiểu rõ...nhưng nó làm cô háo hức. “Tại sao ngài thuyết phục bà ấy giúp tôi” cô hỏi

“Vì tôi nghĩ tôi sẽ thích nếu được nhìn thấy mấy trò tai quái của cô áp dụng với mẹ tôi”

“Ừm, nếu ngài đang định biến tôi thành một chứng bệnh truyền nhiễm thì – ”

“Và” Westcliff cắt lời “Tôi cảm thấy có nghĩa vụ phải sửa chữa sai lầm sau hành động lỗ mãng với cô lúc sáng”

“Ngài không có lỗi hoàn toàn” cô miễn cưỡng nói “Tôi cho rằng tôi cũng đã phần nào kích động”

“Phần nào” anh khô khan tán thành, đầu ngón tay anh tiếp tục luồn sâu vào viền tóc sa tanh của cô “Tôi nên cảnh báo cho cô biết rằng sự tán thành của mẹ tôi với thỏa thuận này không phải là vô điều kiện. Nếu cô ép bà ấy quá mức thì bà ấy sẽ bỏ dở nửa chừng. Vì lẽ đó, tôi khuyên cô nên cố gắng cư xử đúng mực”

“Cư xử như thế nào?” Lillian hỏi, khổ sở nhận ra đầu ngón tay dịu dàng tiếp tục khám phá cô. Nếu em gái cô không trở lại sớm, cô choáng váng, Westcliff sẽ hôn cô. Và cô muốn anh làm vậy, rất muốn đến mức môi cô bắt đầu va vào nhau lập cập.

Anh cười nhạo câu hỏi của cô “À, cô làm gì cũng được, đừng – ” Bất thành lời anh ngưng bật, đảo mắt nhìn quanh – ai đó đang đến gần. Lillian không thể nghe thấy gì ngoại trừ làn gió xuyên qua cành cây và tiếng lá rơi xào xạc trên những con đường trải sỏi. Tuy nhiên, chỉ trong thoáng chốc, một dáng người nghiêng nghiêng, uyển chuyển cắt ngang vùng giao thoa giữa ánh đuốc và bóng đêm, và mái tóc vàng óng đã chỉ rõ vị khách chính là Ngài St. Vincent. Westcliff rút tay khỏi Lillian ngay tức thì. Cảm giác mê hoặc rạn vỡ, và cô nhận thức được hơi ấm đang dần nhạt bớt.

St. Vincent bước những bước dài nhưng thông thả, tay hấn chôn sâu trong túi. Hắn cười với hình ảnh hai người ngồi trên băng ghế, tia nhìn hấn tập trung vào mặt Lillian.

Không hề nghi ngờ gì với người đàn ông đẹp trai vô cùng, với khuôn mặt của một thiên thần sa ngã và màu mắt như thiên đường lúc rạng đông đã làm thổn thức không biết bao phụ nữ cũng như bị nguyên rửa bởi vô số ông chồng bị cấm sừng.

Có vẻ như đó là một tình bạn không tưởng, Lillian nghĩ ngợi khi nhìn từ Westcliff sang St. Vincent. Bá tước, với bản chất thẳng thắn, chuẩn mực, chắc chắn không đồng tình sự suy đồi của bạn. Nhưng trong trường hợp này, tình bạn lạ lùng có khi lại được thắt chặt bởi những điểm khác biệt nhiều hơn là làm cho nó lung lay.

Đứng trước hai người, St. Vincent bày tỏ “Lẽ ra tôi phải tìm thấy anh sớm hơn, nhưng tôi lại bị một đàn bướm dingy-dipper tấn công” Giọng hân hạ thấp đi cùng sự bí ẩn ngấm ngấm “Và tôi không muốn cảnh báo cả hai người, nhưng tôi phải làm...bạn họ dự định dọn món bánh pudding thận trong chuỗi món thứ năm”

“Tôi xoay sở được” Lillian rầu rĩ “Tôi chỉ khó chịu với món ăn gồm động vật nguyên tạng thôi”

“Tất nhiên là thế rồi em yêu. Rất nhiều người trong chúng tôi là những kẻ mọi rợ, và cô hoàn toàn có quyền kinh hãi với mấy cái đầu bê. Tôi cũng không thích chúng. Thành thật mà nói tôi hiếm khi ăn thịt bò”

“Anh ăn chay à?” Lillian hỏi, khi nghe được câu cuối. Rất nhiều hội thảo tập trung về chủ đề ăn kiêng đang được phổ biến trong xã hội y tế ở Ramsgate.

St. Vincent cười rạng rỡ “Không, bé yêu, tôi ăn thịt người”

“St. Vincent” Westcliff quát mắt cảnh cáo, còn Lillian thì lúng túng thấy rõ.

Tử tước kênh kiệu cười toe “Chuyện đó cũng lâu rồi, cô Bowman ạ. Cô biết đó, cô không an toàn nếu ở một mình với Westcliff”

“Tôi không?” Lillian lặp lại, bên trong giật bắn khi cô nghĩ rằng hẳn sẽ không bao giờ buông lời huých toét những gì hẳn biết về những lần gặp gỡ riêng tư giữa cô và bá tước. Cô không dám ngược nhìn Westcliff, nhưng cảm nhận được cơ thể nam tính đang đứng cạnh cô ngay lập tức căng thẳng.

“Thành thật mà nói, không đâu” St. Vincent trấn an “Những người chính trực thường làm những điều tồi tệ nhất trong bóng tối. Cô không thể tìm được bàn tay nào an toàn hơn từ một kẻ tội lỗi đầy mình như tôi đâu. Vì lẽ đó, tốt hơn cô nên quay lại sảnh ăn dưới sự bảo vệ của tôi. Có Chúa biết mưu chước âm thầm nào đang khuấy động tâm trí bá tước”

Lillian cười khúc khích và đứng lên trong lúc quan sát cảnh tượng Westcliff bị trêu chọc. Anh quàng cho tử tước một cái cau mày khê khàng và cũng đứng lên.

Đón lấy cánh tay chìa ra của St. Vincent, Lillian tự hỏi tại sao tử tước lại xuất hiện ở đây. Liệu St. Vincent có hứng thú với cô hay không? Chắc chắn không. Mọi người đều biết những cô gái có thể kết hôn không nằm trong tình sử của tử tước, và Lillian cũng không phải hạng người hẳn muốn thúc đẩy mối quan hệ lên lút. Tuy nhiên, được hai người đàn ông hộ tống là một trải nghiệm thú vị, một trong số họ còn là bạn cùng giường đáng khao khát nhất nước Anh, còn người kia là quý ông độc thân sáng giá nhất. Cô không thể ngừng cười toe toét với ý nghĩ có bao nhiêu cô gái sẵn lòng chết để được thế chỗ cô lúc này.

St. Vincent kéo cô ra xa với hẳn ta “Theo như tôi nhớ” hẳn nhận xét, “Ông bạn Westcliff của chúng ta đã cấm cô cười ngửa, nhưng anh ta lại không nói gì về ngồi trong xe ngựa hết. Vậy cô có muốn một chuyến đi tham thú ngoại ô vào sáng sớm mai?”

Trong lúc Lillian cân nhắc lời mời thì cô tự cho phép có một khoảng thời gian im lặng đủ để Westcliff lên tiếng. Tất nhiên là anh làm thế.

“Sáng mai cô Bowman có việc phải làm” giọng nói sổng sượng của bá tước vang lên lạnh lạnh từ phía sau.

Lillian toan mở miệng cãi lại, nhưng St. Vincent nghiêng người liếc cô khi hẳn mở cửa và chuyển tải một lời quả trách lấu lỉnh hàm ý hãy để hẳn giải quyết mọi chuyện. “Bạn làm gì?” hẳn hỏi

“Cô ấy và em gái phải gặp mặt nữ bá tước”

“À há, con rồng già cao quý” St. Vincent lơ đãng kéo Lillian qua cửa “Tôi hơi bị quen thuộc với nữ bá tước đó nha. Để tôi cho cô một vài lời khuyên – bà ấy thích được tặng bốc, dù bà thường giả vờ theo hướng ngược lại. Một vài lời ngợi khen, và thế là bà ấy sẽ ăn luôn tay cô”

Lillian ngoảnh ra sau nhìn Westcliff “Có đúng thế không thưa ngài?”

“Tôi không biết, tôi chưa từng tặng bốc bà ấy”

“Westcliff cho rằng xu nịnh và quyến rũ là việc làm phí thời gian” St. Vincent nói với Lillian

“Tôi biết vậy mà”

St. Vincent cười “Vậy thì ngày một chúng ta sẽ đi thưởng ngoạn. Đồng ý không?”

“Vâng, cảm ơn ngài”

“Tuyệt vời” St. Vincent ra vẻ tự nhiên “Trừ khi, Westcliff à, anh còn đề nghị gì về thời gian biểu của cô Bowman không?”

“Không” Westcliff thẳng thừng

Tất nhiên là không, Lillian đột ngột có suy nghĩ ác ý. Rõ ràng Westcliff đâu có ham gì khi phải đi cùng cô, trừ khi chuyện đó giúp các vị khách của anh tránh khỏi phải nhìn thấy cô nôn mửa trên bàn tiệc tối.

Họ gặp lại Daisy, và cô hơi nhăn nhó khi thấy St. Vincent. Daisy ôn tồn hỏi “Ngài chui ra từ chỗ nào vậy?”

“Nếu mẹ tôi còn sống thì cô đã có thể hỏi bà ấy rồi” hân hân ái ái đáp “Mà có khi bà ấy cũng không biết nữa đó”

“St. Vincent” Westcliff cúi kính lần thứ hai trong tối nay “Họ là những cô gái ngây thơ”

“Có không? Ngạc nhiên quá. Thôi thì, tôi sẽ cố tỏ ra đứng đắn...vậy chủ đề nào có thể thảo luận với những cô gái ngây thơ?”

“Không có cái nào” Daisy ủ rũ làm hân hân bật cười

Trước khi họ quay lại sảnh ăn, Lillian đứng lại hỏi Westcliff “Sáng mai tôi sẽ gặp nữ bá tước lúc mấy giờ? Và ở đâu?”

Tia nhìn của anh mờ đục và lạnh tanh. Lillian không thể không nhận thấy tình khí của anh đã trở nên cay nghiệt kể từ lúc St. Vincent mời cô đi dạo trên xe ngựa. Nhưng tại sao chuyện đó khiến anh bận tâm? Nói là anh ghen thì thật lỗ lã, vì cô là người phụ nữ cuối cùng trên thế giới mà anh sẽ đặt tâm trí vào. Kết luận hợp lý duy nhất là anh sợ St. Vincent sẽ dụ dỗ cô, và anh không muốn giải quyết thêm rắc rối.

“Mười giờ ở phòng khách Marsden” anh nói

“Tôi e rằng tôi không biết căn phòng đó – ”

“Rất ít người biết. Đó là phòng khách trên lầu chuyên được dùng cho mục đích cá nhân của gia tộc”

“Ồ” Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy của anh, cảm thấy biết ơn và bối rối. Anh đã tử tế với cô, và mối quan hệ của họ, dù trí tưởng tượng có đi bao xa, thì cũng không thể gọi là tình bạn. Cô ước gì cô không hiểu gì về anh. Sẽ rất dễ để cô quên anh như một kẻ hợm hĩnh. Tuy nhiên, anh phức tạp hơn những gì cô đã nghĩ, khi mà những góc độ hài hước, tế nhị, và cảm thông bất ngờ cứ dần được bộc lộ.

“Thưa ngài” cô nói, khóa lấy luồng mắt anh “Tôi...tôi nghĩ tôi nên cảm ơn ngài vì – ”

“Vào trong thôi” anh cộc cằn cắt lời giống như đang mong cô biến khỏi tầm mắt “Chúng ta bỏ đi đủ lâu rồi”

“Chị căng thẳng à?” Sáng hôm sau Daisy thì thầm trong lúc hai chị em theo mẹ đến phòng khách Marsden. Mặc dù Mercedes không được nữ bá tước mời gặp, thì bà vẫn một mực muốn được dự phần.

“Không” Lillian đáp. “Con nghĩ chúng ta không có gì phải sợ chừng nào chúng ta ngậm miệng lại”

“Mẹ nghe nói bà ấy ghét người Mĩ”

“Tiếc nhỉ” Lillian khô khan “Vì hai cô con gái của bà ta đều lấy người Mĩ”

“Im lặng, cả hai” Mercedes thì thào. Chọn một chiếc váy xám bạc với chuỗi kim cương to tướng trên cổ, bà khum hai bàn tay gầy trơ xương và gõ cửa. Không có tiếng động bên trong. Daisy và Lillian nhướn mày nhìn nhau, tự hỏi có phải nữ bá tước không muốn gặp họ. Mercedes cau mày gõ cửa thêm lần nữa, lần này bà dùng nhiều sức lực hơn.

Một giọng gai góc vang rền từ tấm ván gỗ gụ “Ngừng nện cửa một cách quái ác đi và vào đây!”

Vác nét mặt thờ ơ, gia đình Bowman bước vào. Đó là một phòng khách nhỏ nhưng xinh xắn, với giấy dán tường hoa xanh và cửa sổ lớn bao quát khu vườn bên dưới. Nữ bá tước Westcliff đang ngồi trên trường kỷ cạnh cửa sổ, một chuỗi ngọc trai đen hiếm có đeo quanh cổ bà, ngón tay và cổ tay nặng trĩu trang sức. Đối lập với mái tóc bạc trắng, hai hàng chân mày của bà đen và dày phủ mất hai mắt. Với nét mặt và dáng người đó, bà hoàn toàn không có góc cạnh, và vẻ ngoài đang có chiều hướng trở nên mũm mĩm. Lillian thăm lặng nghĩ ngợi, Ngài Westcliff đã thừa hưởng ngoại hình của cha anh ta, và cô không tìm được điểm tương đồng nào giữa bá tước và người phụ nữ đang ngồi trước mặt.

“Tôi nghĩ là chỉ có hai người thôi chứ” nữ bá tước cau có nhìn Mercedes. Âm điệu của bà rõ ràng và giòn giã như đá lạnh trên bánh gừng ở tiệc trà “Sao lại thành ba?”

“Thưa lệnh bà” Mercedes cười bợ đỡ, rồi bịn rịn nhún gối “Trước hết xin hãy cho tôi tỏ lòng biết ơn sâu sắc vì sự quan tâm của bà dành cho hai thiên thần – ”

“Chỉ có nữ công tước mới được gọi là ‘lệnh bà.’” Nữ bá tước nói, khoe miệng của bà cong lên như bị lực hút trọng trường tác động lên vậy “Bà định xỏ xiên ta đấy à?”

“Ôi, không...thưa, vậy thì, thưa phu nhân” Mercedes hấp tấp nói, mặt bà trắng bệch “Không phải xỏ xiên đâu ạ. Không bao giờ! Tôi chỉ ước rằng – ”

“Ta sẽ nói chuyện riêng với hai cô con gái của bà” nữ bá tước thị uy “Bà có thể quay lại đón họ sau hai tiếng nữa”

“Vâng, thưa phu nhân!” Mercedes bỏ đi ngay lập tức.

Che miệng nén tràng cười đột ngột không thể khống chế, Lillian đưa mắt nhìn Daisy, người đang đấu tranh với niềm vui được nhìn người mẹ rắc rối bị giải quyết rốt ráo.

“Âm thanh khó nghe quá” nữ bá tước nhận xét, quắc mắt với Lillian “Không được lặp lại nghe chưa”

“Vâng, thưa phu nhân” Lillian cố hết sức tỏ ra hèn mọn.

“Cô có thể đến gần ta” nữ bá tước ra lệnh, nhìn từ người này sang người kia trong lúc họ làm theo. “Ta đã quan sát hai cô tối qua, cả hai cô, và ta đã chứng kiến một loạt những hành vi không phù hợp. Ta được đề nghị phải cư xử như người bảo trợ cho hai cô trong mùa hội sắp tới, ta cho rằng con trai ta đã quyết tâm biến cuộc đời ta trở nên khó khăn hết mức có thể. Bảo trợ cho một cặp thiếu nữ Mỹ vùng về. Ta cảnh cáo hai cô, nếu cả hai không lưu ý từng lời ta nói, thì ta sẽ không ngại tay cho đến khi mỗi người lấy phải một gã quý tộc châu Âu giả hiệu và chết mất xác ở một xó xỉnh tiêu điều nào đó”

Lillian bị ấn tượng thật sự. Dù lời đe dọa có đi đến đâu thì nó vẫn có tác dụng tích cực. Thoáng liếc trộm Daisy, cô thấy em gái nghiêm trang hẳn ra.

“Ngồi xuống” nữ bá tước lầu bà.

Họ vâng lời với tốc độ tên bắn, ngồi ngay vào chiếc ghế bà đang chỉ tay. Rướn người gần chiếc bàn bên cạnh trường kỷ, nữ bá tước đưa ra một mảnh giấy da bao gồm những ghi chú được viết bằng mực cô ban “Ta đã làm một bản danh sách” bà thông báo, dùng một tay đeo cặp kính kẹp nhỏ xíu lên sống mũi “Về những sai phạm hai cô mắc phải tối qua. Chúng ta sẽ giải quyết từng cái một”

“Sao bản danh sách có thể dài đến thế?” Daisy rụt rè hỏi “Bữa tối chỉ kéo dài bốn giờ - bao nhiêu lỗi lầm chúng tôi có thể phạm phải trong chừng đó thời gian?”

Lạnh lùng nhìn trừng trừng qua góc trên cùng của mảnh giấy da, nữ bá tước trải bản danh sách ra. Như một cây đàn xê-pê, nó trải ra...trải ra...trải ra....cho đến khi mép giấy quệt xuống sàn nhà.

“Quý thần thiên địa ơi” Lillian hỗn hển

Nghe được lời tục tằn, nữ bá tước cau mày cho đến khi hàng chân mày sắp thành một nhánh cứng đờ. “Nếu còn chỗ trống” bà nói với Lillian “ta sẽ điền thêm vào đó tính thô tục”

Nén tiếng thở dài, Lillian quay lại ghế ngồi.

“Ngồi thẳng lưng lên” nữ bá tước nói. “Một quý cô không bao giờ dựa người vào lưng ghế cả. Bây giờ, chúng ta sẽ bắt đầu vào bài giới thiệu. Hai người đều phơi bày thói quen bắt tay tệ hại. Nó sẽ chẳng giúp ai tìm được sự ưu ái hết. Nguyên tắc chủ chốt là không bắt tay mà chỉ cúi người khi được giới thiệu, trừ khi đối tượng ở đây là hai quý cô. Về việc cúi chào, hai cô không bao giờ được phép chào một quý ông chưa được giới thiệu, cho dù các cô có thường nhìn thấy anh ta. Hai cô cũng không được chào một quý ông đã có một vài nhận xét về hai cô ở nhà một người bạn của cả hai, hoặc quý ông hai cô thường chuyện trò. Một vài trao đổi bằng lời không tạo thành sự quen biết, vì thế nó không được thừa nhận với một cái cúi chào”

“Vậy nếu một quý ông đã làm gì đó giúp tôi thì sao?” Daisy hỏi “Như nhặt găng tay bị rơi chẳng hạn”

“Thể hiện lòng biết ơn ngay thời điểm đó, nhưng không được cúi chào anh ta trong tương lai, và sự quen biết thực sự vẫn chưa được thiết lập”

“Nghe vô ơn quá” Daisy bình phẩm

Nữ bá tước phớt lờ cô. “Bây giờ, đến ăn tối. Sau ly rượu đầu tiên, không được yêu cầu ly khác. Khi chủ nhà chuyển vai rượu cho thực khách thì đó là quyền lợi của quý ông, không phải của quý cô” Bà trừng mắt với Lillian “Tối qua ta thấy cô yêu cầu rót thêm rượu, cô Bowman. Rất tệ”

“Nhưng Ngài Westcliff đâu có nói gì” Lillian phản bác

“Chỉ là để giúp cô không bị chú ý thêm nữa”

“Nhưng tại sao...” giọng Lillian dần chuyển thành câm lặng khi cô trông thấy nét mặt căm đoán của nữ bá tước. Cô nhận ra rằng nếu có còn hỏi thêm về nghi thức bàn ăn thì chiều nay sẽ còn kéo dài.

Nữ bá tước tiếp tục giảng giải về lễ nghi tiệc tối, bao gồm cách cắt măng tây, cách ăn chim cút và bò câu. “...bánh flan và pudding phải được ăn bằng nĩa, không phải bằng muỗng” bà nói “và ta đã hoảng hốt quan sát hai cô dùng dao cho món chả viên rán” Bà nghiêm mặt nhìn họ, như thể mong họ chui xuống đất vì xấu hổ.

“Chả rán viên là gì?” Lillian mạo muội hỏi

Daisy cẩn trọng đáp “Em nghĩ đó là cục tròn tròn nhỏ màu nâu với sốt xanh bên trên”

“Chị khá thích món đó” Lillian vui vẻ

Daisy cười bên lên “Chị biết nó được làm từ nguyên liệu nào không?”

“Không, và chị không muốn biết!”

Nữ bá tước không để tâm đến đoạn đối thoại. “Tất cả chả rán, thịt viên, và những món ăn có khuôn phải được ăn bằng nĩa, và không bao giờ được dùng dao trợ giúp” Ngừng lại, bà đảo mắt trên bản danh sách “Còn nữa” bà nói, nhìn Lillian có chủ đích “về đầu bê...”

Lillian rên rỉ, dùng một tay che mắt và ngã ra ghế.

11. Chương 11

Những ai đã từng quen với sỏi chân quả quyết thường ngày của Ngài Westcliff ắt hẳn phải thoáng giật mình khi chứng kiến anh đi loanh quanh chậm chạp từ phòng làm việc sang phòng khách dưới lầu. Một lá thư kẹp giữa những ngón tay anh, và nội dung bên trong đang khuấy động tâm trí anh suốt vài phút vừa qua. Nhưng tầm quan trọng của tin tức đó, không hoàn toàn chịu trách nhiệm cho tâm trạng bất ổn của anh.

Dù Marcus có cố tình chống chế, thì trong anh đang tràn ngập sự hăm hở được nhìn thấy Lillian Bowman...và anh nóng lòng muốn biết cô sẽ đối phó với mẹ anh như thế nào. Nữ bá tước có thể bầm nhò những cô gái tầm thường, nhưng anh ngờ rằng Lillian có thể xoay sở được.

Lillian. Vì cô, anh đã lóng ngóng khôi phục sự tự chủ như chàng trai lon ton đi mua hộp diêm. Bẩm sinh anh hoài nghi sự ủy mị, đặc biệt là của bản thân anh, và ác cảm sâu sắc với một người hay một điều gì đó đe dọa lòng tự trọng của anh. Dòng họ Marsden nổi tiếng âm đạm...những thế hệ đàn ông uy nghiêm gắn liền với trách nhiệm lớn lao. Cha Marcus, bá tước quá cố, rất hiếm khi cười. Nếu có thì theo sau thường là một điều gì đó rất phiền phức. Bá tước đời trước dành cả đời đánh tan sắc thái nhẹ dạ và hài hước khỏi đứa con trai độc nhất, và trong lúc ông không thể thành công hoàn toàn, ông đã để lại một sự ảnh hưởng đầy uy lực. Sự tồn tại của Marcus được định hình bởi vô vàn mong đợi và bổn phận – và điều cuối cùng anh cần là sự xao lãng. Nhất là dưới hình thức một cô gái nổi loạn.

Lillian Bowman không thuộc dạng phụ nữ trẻ Marcus từng nghĩ đến chuyện gạ gẫm. Anh không thể hình dung Lillian sống hạnh phúc với những chuẩn mực của giới quý tộc Anh. Sự khác thường và lối hành xử cá nhân của cô không bao giờ cho phép cô hòa nhập vào thế giới của Marcus. Hơn thế nữa, ai cũng biết hai em gái của Marcus đã lấy người Mỹ, và việc anh chọn một cô dâu bản địa đã trở thành mệnh lệnh duy trì dòng dõi gia tộc.

Marcus luôn biết anh sẽ cưới một ai đó trong số hàng trăm thiếu nữ ra mắt trong mùa hội, họ giống nhau quá chừng làm anh khó lòng chọn lựa. Một người nào đó bên lên, xinh đẹp phù hợp với tiêu chuẩn của anh, nhưng anh lại không màng để mắt đến. Trong khi Lillian Bowman ám ảnh anh từ giây phút đầu tiên anh nhìn thấy cô. Không có lý do nào cho chuyện đó hết. Lillian không phải người đẹp nhất anh gặp, không hoàn mỹ. Cô chưa ngoan và cứng đầu, và bản tính mạnh mẽ của cô thì thích hợp với đàn ông hơn đàn bà.

Marcus biết anh và Lillian đều cố chấp, tính cách của họ đụng nhau côm cốp. Mâu thuẫn giữa họ tại khu nhảy ngựa là minh chứng hoàn hảo cho việc hòa hợp giữa hai người chỉ là chuyện viễn vông. Nhưng nó cũng không thay đổi được sự thật là Marcus muốn Lillian nhiều hơn bất cứ phụ nữ nào khác. Sự trẻ trung, tùy tiện của cô cứ xoáy vào anh trong lúc anh chống chọi với vẻ cám dỗ cô đem lại. Anh bắt đầu mơ về cô hàng đêm, chơi đùa và níu kéo, vào bên trong cơ thể ấm áp, co thắt cho đến khi cô thét lên sung sướng. Và trong những giấc mơ khác, anh lại nằm cùng cô với những xúc cảm mơ màng, da thịt họ hợp nhất và run rẩy...bởi giữa sông cùng thân thể trần truồng là lướt bên cạnh anh, tóc cô ướt sũng bám vào ngực và vai anh. Hoặc chiếm lấy cô trên cánh đồng như thể cô là con gái nhà nông, lăn tròn với cô trên đồng cỏ rực nắng.

Marcus chưa từng cảm nhận sự đam mê cháy bỏng đang ngày đêm day night anh. Có rất nhiều phụ nữ sẵn lòng thỏa mãn nhu cầu cho anh. Tất cả chỉ cần một vài lời thủ thỉ và một cánh cửa phòng ngủ khóa kín, và anh sẽ bước vào vòng tay mời mọc của một phụ nữ nào đó. Nhưng dùng một người để thay thế cho một người khác anh không thể có sẽ là một sai lầm.

Bước đến gần phòng khách riêng, Marcus ngần ngừ bên cạnh cánh cửa khép hờ khi anh nghe thấy giọng nói giáo huấn của nữ bá tước dành cho chị em Bowman. Bà đang cảm râm về thói quen nói chuyện với người hầu trong lúc họ phục vụ bàn ăn.

“Nhưng tại sao tôi không nên cảm ơn một người đã làm gì đó giúp tôi?” anh nghe thấy câu hỏi ngô nghê của Lillian “Nói cảm ơn là biểu hiện của phép lịch sự cơ mà”

“Cảm ơn một tên hầu cũng giống như cảm ơn một con ngựa vì đã cho phép cô cưỡi trên lưng nó hoặc một cái bàn chịu cho cô đặt đĩa”

“Hơ, chúng ta không thảo luận về những con vật hoặc đồ vật vô tri vô giác phải không? Người hầu là người mà”

“Không.” Nữ bá tước lạnh lùng “Người hầu là tên sai vật”

“Và tên sai vật cũng là người” Lillian bướng bỉnh

Người đàn bà trung niên cúi kính đáp “Cô nhìn người hầu là gì thì tùy cô, cô không được cảm ơn chúng trong bữa tối. Bọn chúng không mong đợi được đối xử khác hơn, và nếu cô cứ khăng khăng đặt họ vào tình huống buộc phải phản ứng với những nhận xét của cô thì họ sẽ nghĩ cô thật tệ hại...mọi người cũng sẽ nghĩ

như vậy. Đừng xúc phạm ta bằng cách trừng mắt nhặt nhều đó, cô Bowman! Cô xuất thân trong một gia đình vật chất – chắc chắn trong nhà cô phải có người hầu”

“Đúng” Lillian sỗ sàng thừa nhận “Nhưng chúng tôi nói chuyện với họ”

Marcus bắt giác bật cười. Anh rất hiếm khi, thậm chí là chưa từng, nghe ai đó phản kích lại nữ bá tước. Khẽ gõ cửa, anh bước vào trong, cắt ngang cuộc trao đổi có chiều hướng châm chích. Lillian vận vạt trên ghế khi nhìn thấy anh. Làn da màu ngà không tì vết của cô bị hung đỏ bởi những đốm hồng hai bên má. Mái tóc chải chuốt công phu bới cao lên trên đỉnh đầu, có vẻ khiến cô trông cao hơn, nhưng thay vào đó lại làm cô trẻ hơn. Mặc dù cô hồ hững trên ghế, thì sự im lặng điển người có vẻ đang chờ xung quanh cô. Cô làm anh nhớ đến cô nữ sinh luôn nôn nóng được cúp tiết và vù chạy ra ngoài.

“Xin chào” Marcus lịch thiệp nói “Tôi tin rằng buổi nói chuyện đang diễn ra suôn sẻ”

Lillian quảng cho anh cái nhìn ẩn ý.

Nghiêm mặt nén tiếng cười, Marcus nhẹ nhàng cúi chào mẹ anh “Thưa Phu nhân, có một lá thư vừa đến từ Mĩ”

Mẹ anh nhìn anh chằm chằm, không thể hiện chút cảm xúc nào dù bà biết lá thư đó là từ Aline.

Con chó cái ngoan cố, Marcus nghĩ ngợi, sự tức giận lạnh lẽo chiếm cứ lồng ngực anh. Nữ bá tước không bao giờ tha thứ cho cô con gái lớn vì đã dám kết hôn với một người thuộc tầng lớp thấp kém. Chồng Aline, McKenna, đã từng phục dịch trong gia đình như một cậu bé giữ ngựa. Khi ở độ tuổi thiếu niên, McKenna đã đến Mĩ lập nghiệp, và trở lại nước Anh với tư cách một doanh nhân thành đạt. Tuy vậy, trong con mắt của nữ bá tước, sự thành công của McKenna không thể xóa nhòa xuất thân của anh, chính vì thế bà cất lực phản đối hôn nhân giữa McKenna và con gái. Niềm hạnh phúc không thể chối cãi của Aline không có chút ý nghĩa nào với nữ bá tước, người mà thái độ đạo đức giả đã trở thành một nghệ thuật. Nếu Aline chỉ đơn giản có quan hệ vụng trộm với McKenna thì nữ bá tước cũng không bận tâm. Tuy nhiên, trở thành vợ McKenna, sẽ vấp phải sự chống đối quyết liệt.

“Con nghĩ mẹ muốn biết nội dung trong thư ngay lập tức” Marcus tiếp tục, bước đến đưa thư cho bà.

Anh trông thấy nét mặt mẹ trở nên sượng trân. Bàn tay bà vẫn để yên trên đùi, và mắt bà long lên khó chịu. Marcus đón nhận cảm giác ác ý lơ mơ khi ép buộc bà đối diện với sự thật bà ước ao chối bỏ.

“Tại sao con không đọc nó cho mẹ nghe?” giọng bà cau kỉnh “Hình như con sẽ không đi cho đến khi nào con làm xong việc đó”

“Rất tốt” Marcus cho thư vào lại túi áo “Chúc mừng mẹ - giờ mẹ đã thành bà ngoại rồi. Tiểu thư Aline vừa sinh hạ một đứa bé trai khỏe mạnh và đặt tên nó là McKenna con.” Anh cho thêm vào giọng mình một chút châm chọc khi nói tiếp “Con chắc chắn mẹ sẽ nhẹ nhõm nếu biết em con và đứa bé đang trong tình trạng rất tuyệt”

Trong phạm vi tầm mắt, Marcus nhìn thấy hai chị em Bowman trao nhau những cái nhìn bối rối, rõ ràng họ đang thắc mắc nguyên nhân không khí trở nên ngột ngạt.

“Đứa con gái lớn của ta đã đặt tên con trai nó theo tên của một gã chăn ngựa trước đây của gia đình. Hay thật” Nữ bá tước cay độc “Ta đoán chắc nó sẽ là một tên cặn bã. Tiếc rằng vị trí thừa kế của dòng dõi bá tước vẫn chưa...đó là trách nhiệm của con, ta tin là vậy. Hãy nói ta biết khi nào con kết hôn với một cô gái thuộc gia đình danh giá, Westcliff, và ta sẽ tỏ ra hài lòng. Cho đến lúc đó, ta không thấy lý do gì đáng để chúc mừng”

Mặc dù anh không thể hiện tí ti cảm xúc trước những lời sắt đá của mẹ anh với tin sinh nở của Aline, chưa kể những lời rào trước đón sau về người thừa kế, Marcus phải nín nhịn không phun ra một câu nói cay độc nào đó. Giữa tâm trạng buồn bã, anh nhận ra tia nhìn chăm chú của Lillian.

Lillian nhìn anh sắc lẹm, nụ cười bất thường nở trên môi cô. Marcus nhướn một bên mày và cúi tiết hỏi “Cô thấy có gì đáng cười ư, cô Bowman?”

“Ừ” cô lẩm bẩm “Tôi vừa nghĩ chuyện ngài không nhảy bổ vào cưới một cô gái nhà nông đầu tiên mà ngài gặp thì đúng là kì tích”

“Mĩa mai không đúng chỗ!” nữ bá tước kêu lên

Marcus cười khùng khục trước sự xấu xược của cô gái, trong lúc ngực anh dễ thở hơn hẳn. “Cô nghĩ tôi có nên làm vậy?” anh ử ê hỏi, giống như đang cân nhắc câu hỏi

“Ồ, có chứ” Lillian cam đoan với ánh mắt lầu lỉnh “Dòng họ Marsden nên pha trộn thêm những dòng máu khác. Theo ý tôi, gia đình này đang bị nguy hiểm bởi sự thoái hóa”

“Thoái hóa?” Marcus lặp lại, không muốn làm gì khác ngoài tóm lấy cô và mang đi đâu đó “Sao cô lại có suy nghĩ như vậy, cô Bowman?”

“Ồ, tôi không biết...” cô lười nhác “Có lẽ sự quan trọng mang tầm vóc quốc tế phụ thuộc vào việc ngài có thể cưới một người biết dùng nĩa hoặc muỗng khi ăn bánh pudding”

“Tính cách tốt đẹp không phải đặc quyền của giới quý tộc, cô Bowman ạ” Ngay cả với chính bản thân, anh cũng cảm thấy mình hơi khoa trương.

“Theo tôi thì, thưa ngài, nổi ưu tư về tính tình và lễ nghi là dấu chỉ hữu hiệu cho thấy người đó quá chăm bẵm vào hai tay anh ta”

Marcus lại cười vì sự sỗ sàng của cô “Đột phá, và nhạy cảm” anh thích thú “Tôi không chắc tôi có thể phản đối”

“Đừng khuyến khích tính trơ trẽn của cô ta, Westcliff” nữ bá tước cảnh báo.

“Tốt thôi – con sẽ để mẹ tiếp tục nhiệm vụ của Sisyphus này”

“Ý ngài ấy là gì?” Anh nghe thấy Daisy lên tiếng hỏi.

Lillian đáp trong lúc vẫn dán hai mắt vào Westcliff. “Hình như em trốn hơi nhiều tiết về thần thoại Hy Lạp rồi đó em cưng. Sisyphus là linh hồn ở địa ngục phải làm một công việc chết tiệt vĩnh viễn...lăn một tảng đá khổng lồ lên đồi, rồi trơ mắt đứng nhìn nó lăn xuống trở lại trước khi anh ta chạm đến đỉnh”

“Vậy nếu nữ bá tước là Sisyphus” Daisy đúc kết “Thì em nghĩ chúng ta là...”

“Tảng đá” Phu nhân Westcliff nói ngắn gọn, làm cả hai phì cười

“Tiếp tục với những chỉ dẫn cho chúng tôi đi, thưa phu nhân” Lillian nói, tập trung vào quý bà trung niên trong khi Marcus cúi người và bỏ đi “Chúng tôi sẽ cố gắng không để phu nhân phí sức”

Lillian gặp rắc rối bởi một cảm xúc sâu muộn trong khoảng thời gian còn lại của buổi chiều. Như Daisy đã chỉ ra, những bài giảng của nữ bá tước khó lòng đem lại sự thư thái trong tâm hồn, nhưng vẻ chán nản của Lillian có vẻ đem đến từ một nguồn cơn bí hiểm hơn chỉ đơn giản bỏ ra quá nhiều thời gian ngồi cùng bà lão hay gắt gỏng. Nó bắt đầu sau khi Ngài Westcliff bước vào phòng khách Marsden với tin tức về đứa cháu mới chào đời. Westcliff có vẻ rất vui, và cũng không bắt ngờ trước thái độ cay nghiệt của mẹ anh. Những câu trao đổi ác ý theo sau về tầm quan trọng – không, sự cần thiết – rằng Westcliff sẽ cưới một “cô dâu có dòng máu tốt”, như nữ bá tước đã đề cập.

Một cô dâu có dòng máu tốt...một người có thể ăn chả rán viên và không nghĩ phải cảm ơn người hầu sau khi anh ta phục vụ cho cô ta. Một người chưa từng mắc sai phạm băng ngang qua phòng và nói chuyện với một quý ông, nhưng chỉ ngoan ngoãn đứng yên và đợi anh ta đến. Cô dâu của Westcliff sẽ là một bông hồng Anh quốc xinh xắn, với mái tóc vàng óng và cái miệng chúm chím, cùng tính tình dịu dàng. Thoái hóa, Lillian suy nghĩ với chút ít oán hận về cô gái không quen biết. Tại sao cô lại phiền lòng vì Westcliff phải cưới ai đó hoàn hảo theo chuẩn mực cao quý của anh?

Cô cau mày nhớ lại cái cách bá tước chạm vào mặt cô tối qua. Sự vuốt ve tinh tế, nhưng hoàn toàn không thích hợp, đến từ một người đàn ông rõ ràng không dành cho cô. Và anh ta cũng không thể làm khác hơn. Đó là ảnh hưởng của nước hoa, cô buồn rầu nghĩ. Cô đã hồ hởi hành hạ Westcliff khi anh bị miễn cưỡng hút vào cô. Thay vào đó nó lại đưa cô vào một tình cảnh khó xử. Cô mới là người bị hành hạ. Mỗi lần Westcliff đưa mắt nhìn cô, chạm cô, cười với cô thì cũng vừa lúc khuấy động một cảm xúc cô chưa từng biết tới. Một cảm xúc đau đớn hằm hè buộc cô thêm muốn những điều không thể.

Mọi người đều biết đó là một gán ghép quái đản, Westcliff và Lillian...nhất là dưới ánh sáng trách nhiệm phải sinh ra một người thừa kế mẫu mực. Có những quý ông khác không thể trả giá cho những trách nhiệm nặng nề như Westcliff, những người mà tài sản thừa kế đã đội nón ra đi, và vì thế họ cần gia tài của cô. Với sự bảo trợ của nữ bá tước, Lillian sẽ tìm được một ứng viên thích hợp, kết hôn với anh ta, và kết thúc quá trình miệt mài săn chồng. Nhưng – một ý nghĩ mới xâm chiếm cô – thế giới quý tộc Anh khá nhỏ bé, và cô gần như sẽ chạm mặt Westcliff và cô dâu Anh quốc của anh ta, hết lần này đến lần khác...Viễn cảnh còn hơn là lúng túng. Nó tệ hại.

Lòng thương cảm nung nấu thành sự ghen tị. Lillian biết Westcliff sẽ không bao giờ hạnh phúc với người phụ nữ anh buộc phải cưới. Anh sẽ chán cô vợ mà anh có thể dễ dàng dọa nạt. Và sự bình yên phù phiếm sẽ làm anh chán nản cực độ. Westcliff cần ai đó có thể dối đầu và làm anh thấy thích thú. Ai đó có thể xuyên thấu người đàn ông âm ập, cảm thông được chôn kín bên dưới lớp vỏ quý tộc đạo mạo. Ai đó làm anh tức tối, trêu chọc anh, và làm anh cười.

“Ai đó giống tôi” Lillian khổ sở thì thầm.

12. Chương 12

Một dạ hội được tổ chức vào tối nay. Một buổi tối đẹp trời, không khí khô và mát mẻ, với một hàng khung cửa sổ cao mở ra tiếp nhận khí trời. Những ngọn đèn treo lắt lờ chiếu sáng sàn gỗ hoa mĩ như giọt mưa phát sáng. Dân nhạc lấp đầy khoảng không bằng những giai điệu vui tươi, tạo nên hoàn hảo cho những cuộc chuyện trò và cười nói của khách khứa.

Lillian không dám nhận một ly rượu pân vì sợ nó làm bẩn đầm dạ hội satin màu kem của cô. Lớp váy đơn giản phủ lòa xòa xuống sàn, trong lúc vòng eo thon gọn được một ruy băng satin cùng màu thắt lại. Điểm đặc biệt duy nhất trên chiếc váy là một chuỗi hạt mĩ miều rải rác đường cong trên thân hình. Khi cô kéo mạnh găng tay trắng ép vào đầu ngón tay, cô thoáng nhìn thấy Ngài Westcliff ở phía bên kia căn phòng. Anh ngăm đen và bước đi trong bộ lễ phục, chiếc cà vạt trắng của anh sắc cạnh như lưỡi kiếm.

Như thường lệ, một nhóm đàn ông và đàn bà bủa vây xung quanh anh. Một trong số họ, một phụ nữ xinh đẹp tóc vàng với dáng dấp bốc lửa, dựa sát vào anh, thì thầm một điều gì đó làm môi anh cong lên biếng nhác. Anh hồ hững quan sát mọi thứ, đánh giá từng người một...cho đến khi anh nhìn thấy Lillian. Luồng mắt ước lượng của anh lướt nhanh qua cô. Lillian cảm thấy sự hiện diện của anh quá thật đến nỗi khoảng cách 15 yard giữa họ gần như không còn tồn tại. Bồn chồn vì sự nhạy cảm mỏng manh mà cô đang dành cho người đàn ông đứng tuốt đằng xa, Lillian gật đầu cụt lủn rồi quay mặt đi.

“Sao vậy chị?” Daisy thăm thì khi đến cạnh Lillian “chị trông có vẻ bị phân tâm”

Lillian cười méo xệch “Chị đang cố nhớ lại những gì nữ bá tước đã nói” cô nói dối, “và giữ nó trong đầu. Nhất là nguyên tắc cúi chào. Nếu ai đó chào chị, chị phải rít lên và chạy khỏi đó”

“Em sợ phạm lỗi quá” Daisy thổ lộ “Trước đây không biết mình làm sai thì không sao. Em sẽ khá thoải mái với vai trò cánh-hoa-cô-đơn và ngồi yên ổn trong góc phòng tối nay.” Họ cùng nhau đưa mắt nhìn một hàng hốc tường hình bán nguyệt, mỗi chỗ có một tay vịn mảnh mai và ghế bọc nệm nhung. Evie đang ngồi ở hốc xa nhất, đầu cô cúi xuống trong lúc hớp từng ngụm rượu pân, mỗi cử chỉ của cô đều như tuyên bố hạn chế tiếp xúc với thế giới bên ngoài. “Ồi, sẽ không được đâu” Daisy nói “Để em đến lôi cậu ấy khỏi góc tường và buộc tham gia cùng chị em mình”

Lillian mỉm cười tán thành và đi theo em gái. Tuy nhiên, cô sững người nín thở khi một giọng trầm ấm vang ngay bên tai “Chào buổi tối, cô Bowman”

Chớp mắt kinh ngạc, cô quay lại đối mặt Ngài Westcliff, người vừa băng ngang qua phòng với tốc độ đáng ngạc nhiên “Thưa ngài”

Westcliff cúi xuống hôn tay Lillian và chào Daisy. Tia nhìn của anh quay lại Lillian. Khi anh nói, ánh sáng từ ngọn đèn chơi đùa trên những lọn tóc đen dày và nét mặt xù xì của anh. “Tôi thấy là cô đã sống sót sau cuộc gặp gỡ với mẹ tôi”

Lillian cười “Nói cách khác nghe hay hơn đó, thưa ngài, là bà ấy đã sống sót sau cuộc gặp gỡ với chúng tôi”

“Nữ bá tước thích sự riêng tư. Bà hiếm khi gặp mặt những phụ nữ trẻ có thể làm bà ấy bực tức”

“Nếu tôi không làm ngài khó chịu, thưa ngài, thì tôi khó lòng làm việc đó với mẹ ngài”

Westcliff cười và rồi quay mặt đi, một vết hằn xuất hiện giữa hai chân mày anh, như thể anh vừa gánh thêm một vật nặng nào đó. Sau một khoảng lặng tưởng chừng dài vô tận, sự tập trung của anh quay lại với Lillian “Cô Bowman...”

“Vâng?”

“Tôi có được vinh dự mời cô nhảy điệu này?”

Lillian ngừng thở, cử động hay suy nghĩ. Westcliff chưa từng mời cô nhảy, mặc dù cô vô số dịp anh có thể làm việc đó như một hành động xã giao. Đó là một trong rất nhiều lý do cô ghét anh, biết rằng anh tự coi mình cao hơn người khác, và sức hấp dẫn của cô thật quá tầm thường, không đáng bận tâm. Và trong những mộng tưởng hèn học của mình, cô luôn khắc họa thời khắc khi anh mời cô khiêu vũ, cô sẽ từ chối thẳng thừng. Thay vào đó, cô ngơ ngác và lú lẫm.

“Xin phép” cô nghe tiếng Daisy vồn vã “Tôi phải đến với Evie...” Và cô hấp tấp biến mất.

Lillian hốt hển “Đây có phải là một bài kiểm tra của nữ bá tước” cô hỏi “Để xem liệu tôi có nhớ bài?”

Westcliff tắc lưỡi. Thu gom vẻ hóm hỉnh, Lillian không thể không nhận ra mọi người đang nhìn họ chăm chú, và thắc mắc cô đã làm gì mà anh lại cười “Không” anh thì thầm “Tôi tin rằng đây là một bài kiểm tra riêng để xem tôi...” anh dường như quên mất những gì sắp nói khi nhìn vào mắt cô “Một điệu van-xơ” anh êm ái

Không tin vào phản ứng bản thân cô đối với anh, tầm quan trọng của sự khát khao bên trong cô được cánh tay anh dịu dàng, Lillian lắc đầu “Tôi nghĩ...tôi nghĩ chắc là có nhầm lẫn gì rồi. Cảm ơn ngài, nhưng...”

“Chết nhất”

Lillian còn nhớ giây phút cô ném vào mặt anh cáo buộc tương tự...và cô không thể kháng cự thách thức giống anh đã từng làm trước đây. “Tôi không biết tại sao ngài muốn khiêu vũ với tôi dù trước đây ngài chưa từng làm”

Tuyên bố đó rõ ràng còn hơn những gì cô định nói. Cô rửa xả cái lưỡi sắc nhọn của cô, trong lúc tia nhìn chú tâm của anh lang thang khắp khuôn mặt cô.

“Tôi đã muốn” anh khiến cô ngạc nhiên khi lẩm bẩm “Tuy nhiên, luôn có lý do thích hợp để tôi không làm”

“Tại sao – ”

“Bên cạnh đó,” Westcliff cắt lời, chạm vào bàn tay đeo găng của cô “Không nên hỏi khi mà tôi biết chắc cô sẽ chối từ” Anh khéo léo ấn tay cô vào cánh tay anh và dẫn cô về phía những cặp khiêu vũ giữa phòng.

“Không thể chắc được”

Westcliff nhìn cô xét nét “Cô đang nói cô sẽ chấp nhận lời mời của tôi?”

“Có thể”

“Tôi không tin lắm”

“Tôi vừa làm nè, thấy không?”

“Cô phải thể thôi. Đó là một món nợ danh dự”

Cô phá ra cười “Cho cái gì, thưa ngài?”

“Đầu bê” anh nhắc ngắn gọn.

“Ừm, nếu ngài không dọn cái món gỏi ghê tởm đó trước thì tôi đâu cần ngài cứu!”

“Cô đã không cần tôi cứu nếu dạ dày cô không yếu ớt”

“Ngài không nên gọi tên một bộ phận trên cơ thể trước mặt một quý cô” cô kể cả “Mẹ ngài đã nói thế”

Westcliff cười khùng khục “Tôi chấp nhận sửa sai”

Thích thú cuộc cãi vã của họ, Lillian cười đáp trả. Tuy nhiên, nụ cười của cô héo đi, khi một điệu van-xơ chậm rãi bắt đầu và Westcliff xoay cô lại đối mặt với anh. Tim cô bắt đầu đập điên cuồng. Khi cô nhìn xuống bàn tay đeo găng anh đang chìa ra, cô không thể đón lấy. Cô không thể để anh ôm cô nơi công cộng...cô sợ những gì cô sẽ phơi bày.

Lúc sau cô nghe giọng anh trầm ngâm “Nắm lấy tay tôi”

Choáng váng, cô vâng lời, những ngón tay run rẩy chạm vào anh.

Một khoảng lặng trôi qua, và rồi, dịu dàng “Đặt tay kia lên vai tôi đi”

Cô quan sát găng tay trắng tinh của cô từ từ đặt lên vai anh, bề mặt cứng và rắn rỏi bên dưới lòng bàn tay cô.

“Giờ hãy nhìn tôi” anh thì thầm

Hàng mi cô nâng lên. Tim cô đập thình thịch khi cô nhìn sâu vào đôi mắt màu cà phê luôn tràn đầy hơi ấm. Giữ lấy tia nhìn của cô, Westcliff đưa cô vào điệu van-xơ, dùng điệu đầu tiên để kéo cô lại gần anh hơn. Ngay khi họ lạc mắt giữa vô số vũ công, xoay vòng vòng một cách uyển chuyển. Đúng như Lillian mong đợi, Westcliff đã dẫn dắt một cách cừ khôi, không cho phép cô lỡ một nhịp nào. Tay anh vững chãi sau lưng cô, tay còn lại đưa ra những chỉ dẫn dứt khoát.

Quá dễ dàng. Trong đời cô chưa từng làm gì hoàn hảo đến vậy, cơ thể họ di chuyển một cách hòa hợp giống như đã luyện tập hàng ngàn lần. Chứa lòng lạnh, anh có thể khiêu vũ. Anh đưa cô vào những bước nhảy cô chưa từng thử, quay vòng và bắt chéo, và luôn tự nhiên và không mất một giọt mồ hôi nào đến nỗi cô phải cười lớn vì sự hoàn chỉnh của vòng xoay. Cô cảm thấy mình nhẹ hẫng trong tay anh, lả lướt trong phạm vi những chuyển động chính xác và mềm mại của anh. Váy cô chà xát hai chân, bao bọc và xuề xòa trong tiết tấu nhịp nhàng.

Phòng vũ hội đông đúc có vẻ như biến mất, và cô cảm thấy chỉ còn lại hai người khiêu vũ với nhau, rất xa trong một nơi riêng tư. Cảm nhận cơ thể anh, một vài lần va chạm vương trên má cô, Lillian trôi tuột vào một giấc mơ lạ thường vô cùng sống động...một ảo mộng có Marcus, Ngài Westcliff, sẽ đưa cô lên lầu sau điệu van-xơ, cởi bỏ váy áo, và dịu dàng đặt cô lên giường anh. Anh sẽ hôn cô khắp nơi, và anh sẽ tỉ tê...anh sẽ làm tình với cô, và ôm cô trong lúc ngủ. Cô chưa từng muốn một mối quan hệ thân mật như thế trước đây.

“Marcus...” cô lơ đãng nói, tên anh lấp má trên đầu lưỡi. Anh cẩn trọng đưa mắt nhìn cô. Dùng tên của một người nào đó là một hành động thân mật thật sự chỉ xảy ra với những cặp đã kết hôn hoặc họ hàng thân thuộc. Cười tinh nghịch, Lillian chuyển hướng câu chuyện theo cách thích hợp hơn “Tôi thích tên đó. Ngày nay nó không còn phổ biến nữa. Ngài được đặt theo tên của bá tước quá cố ư?”

“Không, từ tên một người cậu bên họ mẹ”

“Ngài có hài lòng vì được đặt theo tên của ông ấy không?”

“Tên nào cũng được, miễn là không phải tên của cha tôi”

“Ngài ghét ông ấy à?”

Westcliff lắc đầu “Có khi còn tệ hơn”

“Còn tệ hơn cảm ghét?”

“Dừng dừng”

Cô nhìn anh hiểu kì “Vậy nữ bá tước thì sao?” cô bạo gan “Ngài cũng đừng dưng với bà ấy?”

Anh nở một nụ cười nửa miệng “Tôi xem mẹ tôi như một con cạp già – với răng và vuốt rụng gần hết, nhưng vẫn còn có thể gây hại. Vì vậy tôi luôn giữ một khoảng cách an toàn với bà”

Lillian quắc mắt giễu cợt “Thế mà sáng nay ngài dám ném tôi vào chuồng với bà ấy hay sao?”

“Tôi biết cô cũng có răng và móng vuốt của riêng cô đấy chứ” Westcliff toe toét cười “Đó là một lời khen”

“Tôi vui vì ngài đã nói vậy” cô khô khan “Còn lại thì tôi có thể không biết”

Đi cùng vẻ buồn bã thất vọng của Lillian, điệu van-xơ kết thúc với một nốt vĩ cầm ngọt ngào. Những đôi đang có mặt lần lượt rời khỏi sàn nhảy, và những người khác nhanh chóng thể chỗ, Westcliff ngừng lại đột ngột. Anh vẫn ôm cô, cô nhận ra với một cái chạm bối rối và cô lưỡng lự lui lại. Cánh tay anh tự động cứng lại quanh hông cô, và những ngón tay anh thắt chặt theo bản năng giữ cô bên cạnh anh. Ngạc nhiên bởi hành động đó, và những gì nó thể hiện, Lillian nín thở.

Kiểm soát sự bốc đồng của mình, Westcliff buộc bản thân buông cô ra. Đứng đó, cô cảm nhận một sức lực của lòng ham muốn tỏa ra từ anh, như sức nóng từ ngọn lửa lan rộng khắp rừng. Và đau đớn ở chỗ trong khi những cảm xúc cô dành cho anh là chân thật, nhưng anh thì lại chịu tác động của mùi hương kia. Có lẽ đánh đổi mọi thứ để không bị anh thu hút, khi mà sự thất vọng và tan nát con tim sẽ là kết quả trước mắt.

“Tôi nói đúng rồi, phải không?” cô run rẩy hỏi, không thể nhìn anh “Khiêu vũ là một sai lầm”

Westcliff mất khá lâu để trả lời, khi mà cô đã nghĩ anh không thể “Đúng” cuối cùng anh nói, âm tiết đơn giản đó khàn khàn vì xúc cảm không thể định hình.

Bởi vì anh không thể trả giá cho khao khát có được cô. Bởi vì anh biết rõ quan hệ giữa họ sẽ là một thảm họa.

Bất thành linh ý nghĩ đó làm anh đau. “Vậy nên tôi cho rằng điệu van-xơ này sẽ là lần đầu cũng như lần cuối chúng ta nhảy với nhau” cô khê khàng “Buổi tối tốt lành, thưa ngài, và cảm ơn ngài vì – ”

“Lillian” cô nghe anh thì thầm

Ngoảnh mặt và bỏ đi với nụ cười cau có, trong lúc phần da trên cổ và lưng cô nổi đầy gai ốc.

Khoảng thời gian còn lại của buổi tối có lẽ sẽ là một bể khổ cho Lillian nếu không có sự giải cứu kịp thời của Sebastian, Ngài St. Vincent. Hắn xuất hiện bên cạnh cô trước khi cô có thể quay lại với Evie và Daisy lúc này đang ngồi trên ghế nhưng.

“Cô khiêu vũ uyển chuyển lắm đó cô Bowman”

Sau khi đứng cạnh Westcliff thì ngược mắt nhìn vào gương mặt của một người đàn ông cao hơn cô rất nhiều lại gây ra cảm giác ngượng ngùng. St. Vincent nhìn cô chằm chằm với một hứa hẹn của sự thích thú quỷ quái mà cô khó lòng cưỡng lại. Nụ cười bí ẩn của hắn có thể đón chào một người bạn hoặc một kẻ thù một cách dễ dàng. Lillian để mắt trượt xuống chiếc cà vạt thắt lỏng lẻo của hắn. Có một dấu hiệu xộc xệch trong quần áo, như thể hắn phải mặc vào rất gấp sau khi rời bỏ nhân tình – và dự định sẽ quay lại sớm với cô ta.

Đáp lại lời khen của hắn, Lillian cười và lúng túng nhún vai, rồi nhớ lại lời răn đe của nữ bá tước là quý cô không bao giờ được nhún vai. “Nếu tôi có tỏ ra uyển chuyển, thưa ngài, thì đó là nhờ kĩ năng của bá tước, không phải của tôi”

“Bé cưng khiêm tốn quá. Tôi đã thấy Westcliff nhảy với những phụ nữ khác, và kết quả không giống lần này. Trông có vẻ cô dàn xếp những điểm khác biệt giữa cô với anh ta khá ổn. Bây giờ hai người đã là bạn ư?”

Đó là một câu hỏi vô hại, nhưng Lillian cảm nhận được nó còn chứa nhiều ẩn ý hơn lớp bên ngoài. Cô cẩn trọng đáp, trong lúc nhận ra Ngài Westcliff đang thấp tùng một phụ nữ tóc tóc hung đến bàn giải khát. Người phụ nữ kia rạng ngời với niềm vui sướng thu hút được bá tước. Cảm giác ghen tuông đâm xuyên qua tim Lillian “Tôi không biết, thưa ngài” cô nói “Có thể định nghĩa về tình bạn của ngài hơi khác của tôi”

“Thông minh lắm” Đôi mắt St. Vincent như những viên kim cương xanh, nhợt nhạt và sắc cạnh. “Đến đây, để tôi đưa cô đến bàn giải khát, và chúng ta sẽ so sánh những định nghĩa đó”

“Không, cảm ơn ngài” Lillian miễn cưỡng nói, cho dù cô đang khát khô cổ. Để tâm hồn bình lặng, cô phải tránh đứng gần Westcliff.

Lần theo tia nhìn của cô, St. Vincent thấy bá tước cùng người phụ nữ tóc hung. “Có lẽ không nên” hắn hòa nhã tán thành “Westcliff sẽ không thoải mái nếu thấy cô đi cùng tôi. Mà anh ta đã cảnh báo tôi tránh xa cô ra”

“Ngài ấy” Lillian cau mày “Tại sao?”

“Anh ta không muốn cô bị tổn hại danh dự hay gặp nguy hiểm vì đi cùng tôi” Tử tước liếc mắt trêu người “Nhân phẩm của tôi, cô hiểu mà”

“Westcliff không có quyền quyết định tôi nên kết giao với ai” Lillian lầm bầm, cơn giận đang đốt cháy cô “Chuyên quyền, biết tuốt, tôi muốn – ” cô ngừng lại và đấu tranh đè nén những xúc cảm đang lớn dần lên “Tôi khát” cô nói ngắn gọn “Tôi muốn đến bàn giải khát. Với ngài”

“Nếu cô đã quyết” St. Vincent dè dặt nói “Uống gì nào? Nước lọc? Nước chanh? Rượu pân, hay – ”

“Sâm panh” cô hần học đáp

“Bất cứ thứ gì cô muốn” Hắn đồng hành cùng cô đến chiếc bàn dài, đang tập nập khách. Lillian chưa từng biết đến cảm giác thỏa mãn như thế vào giây phút Westcliff nhận thấy cô đang đi cùng St. Vincent. Môi anh mím lại, và anh se mắt nhìn cô đăm đăm. Lillian vừa cười thách thức vừa nhận lấy một ly sâm panh lạnh từ St. Vincent rồi uống cạn một hơi.

“Đừng nhanh quá, bé yêu” St. Vincent lẩm bầm “Sâm panh sẽ đi thẳng lên đầu cô mất”

“Tôi muốn thêm” Lillian đáp, kéo sự chú ý khỏi Westcliff và chuyển hướng sang St. Vincent.

“Được thôi. Trong vài phút nữa. Cô hơi đỏ mặt rồi. Tác dụng này thật đáng giá, nhưng tôi nghĩ cô uống đủ rồi đó. Cô muốn khiêu vũ không?”

“Tôi thích lắm” Gửi ly rỗng cho một người hầu đứng gần với cái khay đựng, Lillian nhìn chăm chăm St. Vincent với nụ cười giả tạo chói lóa “Thú vị lắm sao. Sau một năm đóng vai cánh-hoa-cô-đơn, tôi nhận được hai lời mời chỉ trong một tối. Tôi không hiểu tại sao?”

“À...” St. Vincent chậm rãi đưa cô hòa vào dòng người “Tôi là một gã đàn ông ma mãnh thỉnh thoảng tỏ ra tốt bụng. Và tôi đang tìm một cô gái tốt, thỉnh thoảng tỏ ra ma mãnh”

“Và ngài đã tìm được?” Lillian cười

“Có lẽ vậy”

“Ngài định làm gì với cô gái đó?”

Một sự thích thú khó dò sáng lên trong mắt hắn. Hắn là người có khả năng làm mọi thứ...và trong tình trạng liều lĩnh của cô, hắn chính xác là những gì cô muốn “Tôi sẽ cho cô biết” St. Vincent thì thầm “vào lúc khác”

Khiêu vũ với St. Vincent là một trải nghiệm hoàn toàn khác với lúc khiêu vũ với Westcliff. Không có sự đồng điệu, chuyển động theo cảm xúc...nhưng St. Vincent mềm dẻo và thành công, và khi họ xoay vòng giữa phòng khiêu vũ, hắn liên tục ném ra những lời bình kích động làm cô bật cười. Và hắn giữ cô một cách chắc chắn, với hai tay, dù có siết chặt đáng kính, vẫn nói thay lời cho sự từng trải của chúng trên thân thể phụ nữ.

“Nhân phẩm của ngài đang ở mức nào?” cô đánh bạo hỏi thăm

“Chỉ khoảng một nửa...là làm tôi bị quở trách ngập đầu”

Lillian trân trối nhìn hắn với vẻ ngạc nhiên thích thú “Sao ngài và Ngài Westcliff có thể làm bạn với nhau? Hai người quá khác biệt”

“Chúng tôi biết nhau từ lúc lên 8. Và, với linh hồn cố chấp như Westcliff, anh ta từ chối việc phải chấp nhận tôi là một trường hợp hết thuốc chữa”

“Tại sao ngài là một trường hợp hết thuốc chữa?”

“Cô sẽ không muốn nghe câu trả lời đâu” Hân ta cắt ngang khi cô sắp sửa hỏi thêm “Điều van-xơ đã kết thúc. Và người đàn bà trong bộ váy len đang theo dõi chúng ta từ này giờ. Mẹ cô phải không? Để tôi đưa cô lại chỗ bà ấy”

Lillian lắc đầu “Bây giờ chúng ta tách ra thì tốt hơn đó. Tin tôi đi – ngài không muốn gặp mẹ tôi đâu”

“Tất nhiên tôi muốn. Nếu bà ấy có nét nào đó giống cô thì tôi sẽ thấy bà ấy rất quyến rũ”

“Nếu bà ấy có nét nào giống tôi thì tôi cầu nguyện rằng ngài sẽ giữ được ý kiến đó cho riêng mình”

“Khỏi lo” hân uể oải khuyên, đưa cô ra khỏi khu vực khiêu vũ “Tôi chưa từng gặp một phụ nữ nào mà tôi không thích”

“Vây đây là lần cuối ngài còn nói được câu đó” cô ủ ê dự đoán.

Khi St. Vincent tháp tùng Lillian về phía nhóm phụ nữ nhiều chuyện bao gồm mẹ cô thì hân nói “Tôi sẽ mời bà ấy cùng du ngoạn bằng xe ngựa vào ngày mai, vì cô rất cần có người giám hộ”

“Không nhất thiết phải có” Lillian phản đối “Đàn ông và đàn bà có thể cùng ngồi trên một chiếc xe ngựa không người giám hộ chừng nào cửa xe còn mở và họ không đi xa hơn – ”

“Cô cần một người giám hộ” Hân lặp lại với sự cố chấp dằn dặt làm cô đột ngột xốn xang và xấu hổ.

Nghĩ rằng tia nhìn của hân không thể mang hàm ý giống những gì cô nghĩ, cô cười run run. “Hoặc là...” cô cố suy nghĩ một câu nào đó thách thức “hoặc là ngài muốn tổn hại danh dự tôi?”

Hân cười, nhưng mọi điều khác ở hân, tinh tế và không vồn vã “Hơi giống như vậy?”

Một cảm giác nhột nhạt kì lạ nhưng dễ chịu lấn cấn trong cổ họng cô, giống như cô vừa nuốt trọn một muỗng mật ong. St. Vincent không hành động giống những kẻ quyến rũ trong những cuốn tiểu thuyết cách tân Daisy luôn mê mết. Với những nhân vật hiểm độc đó, ria mép sum sê và tia nhìn phóng đảng, được dùng để che dấu những âm mưu đen tối cho đến giây phút lộ mặt xâm phạm nhân vật nữ trong trắng và buộc cô ta làm theo ý chúng. St. Vincent thì trái ngược hoàn toàn, luôn có vẻ quyết tâm cảnh báo cô tránh xa hân, và cô không hình dung được tình cảnh hân khuấy động bản thân đủ để buộc một cô gái làm một việc trái với ý muốn của cô ta.

Khi Lillian giới thiệu St. Vincent với mẹ, cô thấy công thức đong đếm ngay lập tức vận hành qua cặp mắt của Mercedes. Mercedes thăm dò tất cả ứng viên quý tộc phù hợp, bất kể tuổi tác, ngoại hình, hoặc nhân phẩm, đều là con mồi tiềm năng. Bà sẽ không ngừng lại cho đến khi nào hai con gái cưới được một người trong số đó, và đối với bà thì kẻ đó trẻ và ưa nhìn thì cũng không khác gì già nua và bạc nhược. Có trong tay bản danh sách tỉ mỉ về mọi ứng viên Anh, Mercedes đã ghi nhớ hàng trăm trang báo cáo tài chính về giới quý tộc. Khi bà nhìn chăm chú ngài tử tước đứng trước mặt, ai cũng có thể thấy dòng thông tin tài sản đang cuộn cuộn trong não bà.

Tuy nhiên, đáng ngạc nhiên thay, vài phút kế tiếp Mercedes tỏ ra dễ chịu với vẻ duyên dáng của St. Vincent. Hân dụ dỗ bà chấp nhận chuyển đạo chơi trên xe ngựa, trêu đùa và tăng bốc bà, và lắng nghe từng lời bà nói đến mức làm Mercedes đỏ mặt và cười khúc khích như thiếu nữ. Lillian chưa từng thấy mẹ cô cư xử như vậy trước một người đàn ông. Trong khi Westcliff làm bà căng thẳng thần kinh thì St. Vincent có tác động trái ngược. Hân có khả năng đặc biệt với phái nữ - bất cứ người phụ nữ nào, và giống như là – làm cho họ cảm thấy bản thân hấp dẫn. Hân tao nhã hơn hầu hết đàn ông Mỹ, ầm ập và cởi mở hơn quý ông Anh. Sức cảm dỗ của hân quá đáng sợ, thành thật mà nói, trong một lúc Lillian đã quên bồng phải đưa mắt khắp phòng tìm Westcliff.

Cầm tay Mercedes, St. Vincent cúi xuống cổ tay bà và thì thầm “Vây thì ngày mai nhé”

“Ngày mai” Mercedes lặp lại, trông bà có vẻ ngất ngây, và bất thành tình Lillian cảm thấy đây chính là hình ảnh của bà khi xưa, lúc chưa bị thất vọng hạ gục. Một vài phụ nữ nghiêng người về phía Mercedes, và bà

quay lại hội ý với họ.

Áp mái tóc vàng sẫm xuống gần tai Lillian, St. Vincent thăm thì “Cô có muốn uống thêm sâm panh không?”

Lillian khẽ gật đầu, đón nhận một hỗn hợp mùi hương dễ chịu phát ra từ hân, thi thoảng hương cô-lô-nhơ đắt tiền, một ít xà phòng cạo râu, và mùi da sạch như cỏ đinh hương.

“Ồ đây” hân êm ái hỏi “Hay trong vườn?”

Nhận ra hân muốn bỏ đi đâu đó ít phút, Lillian cảm thấy cảnh giác. Một mình với St. Vincent trong vườn...không còn nghi ngờ gì nữa, rất nhiều cô gái khinh suất đã trượt dài theo cách này. Cân nhắc hành động thích hợp, cô đảo mắt lia lịa cho đến khi nhìn thấy vòng tay của Westcliff quanh một người đàn bà. Khiêu vũ với cô ta, như những gì anh đã làm với Lillian.

Westcliff không thể với tới, cô thăm nghĩ, và giận dữ lấp đầy trong cô. Cô muốn lãng quên. Và thoải mái. Và người đàn ông cao lớn, đẹp trai trước mặt có vẻ đáp ứng được mong mỏi đó.

“Trong vườn” cô nói

“Vậy chúng ta sẽ gặp nhau sau 10 phút nữa. Có một dòng suối đằng trước – ”

“Tôi biết chỗ đó”

“Nếu cô không thể lên ra ngoài – ”

“Tôi sẽ làm” cô trấn an hân, và cố nhovn miệng cười.

St. Vincent ngừng lại sẫm soi cô với tia nhìn cảm thông kì quặc “Tôi có thể giúp cô cảm thấy tốt hơn đây, bé cưng” hân thì thăm

“Thật không?” cô ngờ ngợ hỏi, một cảm xúc không mong đợi làm hai má cô có màu gấc chín.

Ánh nhìn hứa hẹn lấp lánh trong đôi mắt rạng ngời, và hân gật đầu nhẹ trước khi bỏ đi.

13. Chương 13

Tranh thủ được Daisy và Evie che chắn cho cô, Lillian rời phòng khiêu vũ trong vai trò giả vờ chỉnh trang y phục cho hai người bạn. Dựa theo kế hoạch cấp tốc của họ, hai cô gái sẽ đợi ở hàng hiên sau nhà trong lúc Lillian gặp gỡ Ngài St. Vincent trong vườn. Khi cả ba quay lại thì họ phải nhất mực cam đoan với Mercedes là đã không rời Lillian nửa bước.

“Cậu có chắc gặp riêng Ngài St. Vincent sẽ an toàn không?” Evie hỏi khi họ đi qua hành lang đại sảnh.

“An toàn tuyệt đối” Lillian quả quyết đáp “Ôi, anh ta có thể tự do một chút, nhưng nó không thành vấn đề, phải không? Bên cạnh đó, mình muốn xác định xem anh ta có bị mùi hương tác động hay không?”

“Nó không có hiệu quả gì nữa đâu” Daisy ủ ê nói “Ít ra là với em”

Lillian liếc mắt sang Evie “Còn cậu thì sao? Có gặp may không?”

Daisy trả lời dùm cô bạn “Evie không cho ai đến đủ gần để mà có dịp thử hết đó”

“Ừm, mình sẽ tạo cơ hội để St. Vincent ngửi thử. Có trời biết, loại nước hoa này sẽ phát huy tác dụng với một gã phóng đảng khét tiếng”

“Nhưng lỡ có ai nhìn thấy hai người – ”

“Sẽ không ai thấy hết” Lillian nôn nóng ngắt lời “Nếu có ai sống trên đất Anh này mà nhiều kinh nghiệm hơn Ngài St. Vincent về phương diện tìm nơi ẩn nấp thì mình cũng muốn làm quen”

“Tốt hơn chị nên cẩn thận” Daisy cảnh báo “Hẹn hò lén lút là một việc làm nguy hiểm. Em đã đọc rất nhiều về nó, và không ai có kết cục tốt đẹp với nó cả”

“Chắc là một buổi hẹn ngắn ngủi thôi mà” Lillian trấn an em gái “Nhiều nhất là 15 phút. Chuyện gì có thể xảy ra trong khoảng thời gian ít ỏi đó chứ?”

“Theo lời Annabelle t- thì” Evie âm thầm “Nhiều lắm đó”

“Annabelle đâu?” Lillian hỏi, nhận ra cô không gặp bạn suốt cả tối nay

“Cậu ấy cảm thấy không khỏe” Daisy nói “Cậu ấy hơi xanh xao. Và em sợ rằng bữa trưa có món nào không hợp với cậu ấy”

Lillian nhăn mặt và nhún vai “Chắc là có vấn đề với món lươn, chân gà hoặc là chân bê...”

Daisy cười nắc nẻ “Ồi trời, có mình chị mới bị như thế thôi. Dù sao đi nữa, đã có Ông Hunt chăm sóc cho cậu ấy rồi”

Họ chuồn qua những cánh cửa kiểu Pháp ở phía sau hành lang đại sảnh và ra hàng hiên lát đá. Daisy táy máy vẫy vẫy một ngón tay về phía Lillian “Nếu chị đi lâu hơn 15 phút thì tụi em sẽ đi vào tìm chị ngay”

Lillian cười trầm “Chị sẽ không nán lại lâu đâu” Cô nháy mắt và cười nhạo nét mặt lo âu của Evie. “Mình sẽ ổn mà, cô bạn thân mến. Chỉ cần nghĩ về những câu chuyện thú vị mình sẽ kể cho các cậu nghe lúc mình quay lại!”

“Chính mấy câu chuyện đó mới làm mình s-sợ” Evie đáp

Bước xuống bậc thang, Lillian túm váy và đi vào khu vườn mé ngoài, vượt qua một bờ giậu cổ xưa được hình thành từ bức tường bất khả xâm phạm xung quanh những nấc thấp hơn. Ngọn đuốc trong vườn gợi nhớ màu sắc và hương vị mùa thu...những chiếc lá màu vàng đồng, hoa hồng đỏ sặc sỡ và thược dược, cỏ tía tốt hình hoa được bồi đắp xanh tươi mơn mớn khiến cho không khí có mùi hăng hắc dễ chịu.

Nghe thấy tiếng róc rách thân thiện từ dòng suối, Lillian men theo con đường lát đá dẫn đến một khoảng đất trống nhỏ được ánh đuốc lập lòe chiếu sáng. Có người di chuyển bên suối, một người, không phải, hai người lặn, gần như dính liền khi họ ngồi xuống một băng ghế đặt cạnh dòng nước. Cô nghệt thở vì kinh ngạc và lùi lại nấp vào bờ giậu. Ngài St. Vincent đã hẹn gặp cô ở đây...nhưng chắc chắn người đàn ông đang ngồi trên băng ghế không phải là tử tước...vậy là sao? Lúng túng, Lillian rón rén vài inch về trước rồi nấp vào góc hàng rào.

Rõ như ban ngày là hai đối tượng đang mải mê trong trò chơi tình ái đến mức nếu có một đàn voi chạy tán loạn ngang qua thì họ cũng không biết. Mái tóc màu nâu nhạt của người phụ nữ bị tuột khỏi kẹp, những lọn tóc đang phát phơ đằng sau bộ váy nửa kín nửa hở. Cánh tay gầy, nhợt nhạt của cô ta vòng qua vai người đàn ông và thở hổn hển khi người đó kéo một bên tay áo của cô khỏi vai và hôn lên đường cong trắng ngần. Ngửa đầu, anh ta thẫn thờ nhìn cô gái một cách đắm đuối trước khi chiếm đoạt miệng cô. Bất thành linh Lillian nhận ra cặp trai gái kia...là tiểu thư Olivia và chồng, Ông Shaw. Ngạc nhiên và tò mò, cô núp ra sau bờ giậu ngay khi Shaw luồn tay ra sau váy vợ. Đó là cảnh tượng thân mật nhất Lillian từng chứng kiến.

Và âm thanh thân mật nhất cô từng nghe...hồn hển êm tai và những lời yêu thương, một tiếng cười dịu dàng không thể lý giải từ Shaw làm ngón chân Lillian co quắp. Mặt cô râm ran ngượng ngùng khi cô chỉ cách khoảng đất trống có vài tấc. Cô không biết nên đi đâu hoặc làm gì khi mà nơi cô định hẹn gặp đã bị người khác chiếm đóng. Quan sát sự trân trọng đầy đam mê hai người kia dành cho nhau gợi lên trong lòng cô một cảm giác lạ kì. Hôn nhân có tình yêu. Lillian chưa bao giờ dám hy vọng điều đó cho cuộc đời cô.

Một dáng người cao lớn xuất hiện phía trước cô. Tiếp cận từ tốn, hắn đặt một cánh tay lên hai vai gồng cứng của cô và ấn một ly sâm panh mát lạnh vào kẽ tay cô. “Thưa ngài?” Lillian thì thầm.

St. Vincent lẩm bẩm ngon ngọt vào tai cô “Đến với tôi”

Cô nhanh nhẩu theo sau khi hắn dẫn cô vào con đường tối hơn thông với khoảng đất trống được chiếu sáng, chính giữa là một bàn đá to uyềnh hình tròn. Một vườn lê phía trước khoảng đất làm sực nức không

khí với mùi trái cây chín mọng. Giữ tay choàng qua vai Lillian, St. Vincent đẩy cô về trước. “Chúng ta nghỉ chân ở đây được không?” hần hỏi.

Cô gật đầu và dựa lưng vào bàn, không thể nhìn hần trong lúc cô uống sâm panh. Nghĩ về sự ngớ ngẩn vừa rồi của cô, mặt cô đỏ rần.

“Này, cô không phải đang xấu hổ chứ hả?” St. Vincent nói, giọng hần tràn ngập thích thú “Một thoáng ít ỏi ...ồ, thôi nào, không có gì đâu” Hần tháo găng tay – và đầu ngón tay của hần đưa xuống dưới cằm cô, nhẹ nhàng nâng cô ngẩng lên “Đỏ mặt ghê vậy” hần thì thầm “Chúa lòng lành, tôi quên mất đối với người ngây thơ thì mọi chuyện sẽ khác. Tôi không biết luôn đấy”

St. Vincent nhìn đầy mê hoặc dưới ngọn đuốc sáng. Bóng mờ rúc vào một cách đáng yêu bên dưới xương gò má của hần. Những lọn tóc dày, dợn sóng có màu vàng sẫm của biểu tượng Byzantine cổ. “Họ đã cưới nhau rồi mà” Hần tiếp tục, vòng tay quanh thắt lưng cô và đỡ cô ngồi thẳng lên.

“Ồ, tôi...tôi không phản đối” Lillian gắng gượng rời nóc cạ ly sâm panh “Thành thật mà nói, tôi đang nghĩ về sự may mắn của họ. Họ trông có vẻ rất hạnh phúc. Và nhất là khi nữ bá tước có tư tưởng bài trừ người Mi thì tôi lấy làm ngạc nhiên là tiểu thư Olivia đã được phép kết hôn với Ông Shaw”

“Công của Westcliff. Anh ta cương quyết không để định kiến của mẹ can dự vào hạnh phúc của em gái. Dựa trên quá khứ tai tiếng của chính bản thân, nữ bá tước gần như không có quyền phản đối lựa chọn kết hôn của con gái đâu”

“Quá khứ tai tiếng của nữ bá tước?”

“Chúa ơi, đúng vậy. Sự thủy chung bên ngoài che dấu cho sự suy đồi khủng khiếp bên trong. Đó là lý do bà ta và tôi có mối quan hệ rất tốt. Tôi là tuýp đàn ông thường có quan hệ lén lút với bà ta ngày xưa”

Chiếc ly trống suýt nữa rơi khỏi tay Lillian. Đặt món đồ dễ vỡ qua một bên, cô quan sát St. Vincent với sự kinh ngạc lộ rõ. “Bà ấy không giống hạng phụ nữ vụng trộm”

“Cô không nhận thấy những điểm khác biệt về ngoại hình giữa Westcliff và tiểu thư Olivia sao? Trong khi bá tước và tiểu thư Aline là con hợp pháp thì mọi người đều biết tiểu thư Olivia không phải”

“Ôi trời”

“Nhưng ai đó không thể trách cứ nữ bá tước về tội bất trung” St. Vincent từ tốn bổ sung “Khi nghĩ đến người bà ta đã lấy”

Chủ đề về bá tước quá cố đặc biệt thu hút sự quan tâm của Lillian. Ông là một người bí hiểm, và không ai thoải mái bàn luận “Ngài Westcliff đã từng kể về ông ấy như một người ưa dùng vũ lực” cô nói với hy vọng St. Vincent sẽ hé lộ thêm thông tin.

“Có sao?” Đôi mắt St. Vincent lóe sáng thích thú “Lạ quá. Westcliff chưa từng kể về cha anh ta với bất kì ai.”

“Vậy à. Ý tôi là, một người bạo lực”

“Không,” St. Vincent êm ái nói “Gọi ông ta như thế là còn tử tế đó, vì nó hàm ý sự thiếu nhận thức về tính cay nghiệt của một ai đó. Bá tước đời trước là một con quỷ. Tôi chỉ được biết một phần sự tàn bạo của ông ta – và tôi không muốn biết thêm” Hai tay vung vẩy, St. Vincent nghĩ ngợi “Tôi ngờ rằng rất nhiều người đã tồn tại trong sự giáo dưỡng của dòng họ Marsden, đa dạng từ sự thờ ơ lạnh nhạt đến tàn ác cay nghiệt” Hần gục đầu, nét mặt được che đậy trong bóng tối nhá nhem. “Phần lớn thời gian tôi đã quan sát Westcliff đấu tranh không trở thành con người như cha anh ta muốn. Nhưng anh ta gánh vác những kỳ vọng nặng nề...và nó thường dẫn dắt sự chọn lựa riêng tư của anh ta nhiều hơn những gì ta mong đợi”

“Sự lựa chọn riêng tư như là...”

Hần nhìn thẳng vào cô “Chẳng hạn như người anh ta sẽ lấy”

Hiểu ngay lập tức, Lillian cẩn trọng tìm câu đáp lại “Không cần cảnh báo tôi về chuyện đó” cuối cùng cô nói “Tôi thừa biết Ngài Westcliff sẽ không bao giờ tán tỉnh ai đó giống tôi”

“Hừ, anh ta có nghĩ như thế” St. Vincent làm cô kinh ngạc khi lên tiếng

Tim Lillian ngừng đập. “Sao ngài biết? Ngài ấy nói với ngài sao?”

“Không. Nhưng rõ ràng anh ta muốn cô. Mỗi khi cô ở gần thì anh ta không thể rời mắt khỏi cô được. Và khi cô và tôi khiêu vũ, anh ta trông như muốn xé xác tôi ra. Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên...” Lillian hỏi dồn

“Khi Westcliff kết hôn, anh ta sẽ có một lựa chọn theo truyền thống...một cô dâu người Anh trẻ trung dễ bảo không đòi hỏi gì từ anh ta cả”

Tất nhiên. Lillian chưa từng nghĩ khác. Nhưng thỉnh thoảng người ta không thể nuốt trôi sự thật một cách dễ dàng. Và, diện khùng thay, không có lý do gì để cô than khóc. Cô không có gì để mất. Westcliff chưa từng hứa hẹn điều gì, hoặc lời nói về sự quan tâm. Một vài cái hôn và một điệu van-xơ không thể là chứng cứ cho một mối tình thất bại.

Vậy thì, tại sao cô lại cảm thấy đau khổ như thế này?

Quan sát giây phút biểu hiện trên mặt cô biến đổi, St. Vincent mỉm cười cảm thông “Mọi chuyện sẽ qua thôi, em yêu” Hắn thì thầm “Luôn là thế” Hắn cúi xuống đặt miệng lên tóc cô cho đến khi môi hắn chạm vào phần da mỏng manh trước trán Lillian.

Lillian đứng yên, biết rằng nếu mùi hương phát huy tác dụng thì mọi chuyện sẽ rõ ràng ngay tức thì. Với cự ly gần như thế này, St. Vincent không cách nào né tránh sức ảnh hưởng của nó. Tuy nhiên, khi anh ta tách ra thì vẫn bình tĩnh và nhã nhặn. Không có gì trên mặt thể hiện sự đam mê gần như thô bạo của Westcliff. Mẹ kiếp, cô mệt mỏi suy nghĩ. Tại sao thứ nước hoa này chỉ thu hút sai người?

“Thưa ngài” cô dịu dàng hỏi “ngài đã từng muốn có một người nào đó dù biết là không thể?”

“Chưa hề. Nhưng con người luôn luôn có thể hy vọng”

Cô cười hiêu kỳ “Ngài hy vọng một ngày nào đó ngài sẽ phải lòng một ai đó mà lẽ ra ngài không nên yêu? Tại sao vậy?”

“Đó sẽ là một trải nghiệm thú vị”

“Và sẽ té khỏi vách đá” cô nhạo báng “Nhưng tôi nghĩ người ta nên học hỏi từ kinh nghiệm của người đi trước thì hay hơn”

St. Vincent cười và đứng lên đối mặt với cô “Có lẽ cô nói đúng. Tốt hơn chúng ta nên quay lại trang viên, cô bạn nhỏ bé khôn khéo của tôi, trước khi sự vắng mặt của cô bị ai đó phát giác”

“Nhưng...” Lillian nhận ra thời gian ở trong vườn không gì khác hơn ngoại trừ một cuộc tản bộ và câu chuyện ngắn. “Thế thôi sao?” cô buột miệng “Ngài sẽ không...” giọng cô lạc đi thành sự im lặng bất bình.

Đứng trước cô, St. Vincent thả tay trên bàn, choàng qua thắt lưng cô nhưng không chạm vào. Nụ cười ảm áp và tinh vi. “Tôi cho rằng cô đang ám chỉ tôi sẽ lợi dụng tình huống này?” Hắn cố tình cúi đầu cho đến khi hơi thở phả vào trán cô “Tôi quyết tâm sẽ đợi, và để chúng ta thắc mắc thêm một thời gian”

Lillian tiu ngữu tự hỏi có phải hắn thấy cô không hấp dẫn. Vì Chúa, theo nhân phẩm của người đàn ông này, anh ta sẽ bám vấy tất cả mọi người. Cô thật tâm muốn hắn hôn cô hoặc không tương thích với một vấn đề lớn hơn, là cô vừa bị một người khác từ chối. Hai lần trong một tối – sẽ vượt quá sức chịu đựng.

“Nhưng ngài đã hứa giúp tôi cảm thấy khá hơn” cô phản bác, đỏ mặt xấu hổ vì giọng điệu van xin của cô

St. Vincent lặng lẽ cười “À, nếu cô sắp sửa than phiền...thì đây. Nghĩ về cái này”

Mặt hắn thấp xuống gần mặt cô, và đầu ngón tay của hắn đặt tựa lên quai hàm cô, dịu dàng điều chỉnh hướng. Hai mắt Lillian nhắm lại, và cô cảm nhận được bờ môi mềm mại của hắn, di chuyển bên trên môi cô với sự nhẹ nhàng thúc ép. Miệng hắn tìm kiếm chậm rãi, ương bướng, cẩn thận vuốt ve mỗi lần đi qua cho đến khi môi cô hé mở. Cô chỉ vừa bắt đầu tiếp nhận cái hôn hứa hẹn lạ kỳ của hắn thì nó đã chấm dứt với một cái mút nhẹ. Bấn loạn và nín thở, cô phải nhờ đến sự giúp đỡ của đôi tay hắn trên vai cô cho đến khi cô có thể ngồi mà không ngã lăn khỏi bàn.

Một điều gì đó để suy nghĩ, quả đúng là vậy.

Sau khi giúp cô đi xuống đất, St. Vincent bách bộ xuyên qua rừng cùng cô cho đến khi họ về đến mé rừng nơi tiếp giáp ban công phía sau dinh thự. Họ dừng lại ngay hàng rào. Ánh trăng vẽ những đường nét trên mặt hấn trong ánh bạc trong lúc hấn nhìn vào khuôn mặt đang ngẩng lên của cô. “Cảm ơn” hấn thì thầm

St. Vincent đang cảm ơn cô vì nụ hôn? Lillian do dự gật đầu, nghĩ rằng có lẽ vì một lý do khác. Mặc dù hình ảnh Westcliff vẫn lớn vồn trong tâm trí cô thì cô không còn cảm thấy trống trải như lúc trong phòng khiêu vũ.

“Cô sẽ không quên chuyến dã ngoại bằng xe ngựa của chúng ta vào sáng mai chứ?” St. Vincent hỏi, ngón tay hấn lướt trên găng tay cô cho đến khi tìm được phần da trần phía trên cánh tay.

Lillian lắc đầu.

St. Vincent cau mày với vẻ lo lắng giả tạo. “Tôi cướp mất khả năng nói chuyện của cô rồi hả?” hấn hỏi, và cười giòn khi cô gật đầu. “Vậy thì đứng yên nhé, tôi sẽ trả nó lại cho cô” Đầu hấn nhanh chóng cúi thấp và ấn một nụ hôn vào môi cô, gửi một luồng hơi ấm ngứa râm ran xuyên qua huyết quản cô. Những ngón tay thon dài bao bọc lấy hai má cô khi hấn đưa mắt hỏi han “Có đỡ hơn không? Nói vài câu tôi nghe xem nào”

Cô không thể không cười “Chúc ngủ ngon” cô thì thầm

Khi Sebastian, Ngài St. Vincent cố tỏ ra bản thân là người quyền rũ, như hấn đã làm sáng ngày hôm sau, Lillian tự hỏi liệu có người đàn ông nào trên Trái Đất có thể thu hút hơn hấn hay không. Daisy cương quyết đi theo, và hấn gặp ba người phụ nữ nhà Bowman ngay tại sảnh vào với một đóa hồng cho Mercedes. Hấn thấp từng họ ra ngoài trong một xe song mã hai bánh sơn đen, ra hiệu cho một người điều khiển xe, và chiếc xe lăn bánh nhẹ nhàng trên đường sỏi.

St. Vincent chọn chỗ ngồi bên cạnh Lillian và giữ cả ba người phụ nữ hào hứng với những câu hỏi về cuộc sống ở thành phố New York. Lillian nhận ra, đã lâu lắm rồi cô và Daisy không nói về nơi họ sinh ra với một ai đó. Những người ở Luân Đôn chẳng thèm quan tâm New York, hoặc những gì xảy ra ở đó. Tuy nhiên, Ngài St. Vincent đã chứng tỏ rằng mình là một thánh giả chú tâm khi mà từng câu chuyện một được tuôn trào qua cái miệng của hai chị em.

Họ hào hứng kể cho anh ta nghe về những thái ấp bằng đá nằm dọc đại lộ số 5, và mùa đông ở Công viên Trung Tâm, nơi vũng nước ở phố 59 đông cứng lại và lễ hội băng tuyết kéo dài nhiều tuần, hay thỉnh thoảng lại mất nửa giờ băng qua Đại lộ Broadway vì những hàng xe buýt không ngớt và xe bốn ngựa thuê. Và về tiệm kem trên phố Broadway và Franklin, nơi đám phục vụ phụ nữ không có đàn ông đi cùng.

St. Vincent có vẻ quan tâm đặc biệt khi họ miêu tả sự thịnh vượng của Matthattanville, tiệc tùng họ một lần được tham dự có phòng khiêu vũ trần ngập 3 ngàn hoa lan nhà kính, và sự cuồng tín cho những viên kim cương đã bắt đầu chuyển sẵn tìm hầm mỏ mới ở Nam Phi, với kết quả là bây giờ mọi người từ già cả đến trẻ sơ sinh ai nấy đều có đá quý đeo dây tay. Và tất nhiên yêu cầu đơn giản đưa ra cho mọi trang trí... “Hơn thế nữa” Nhiều tượng đúc mạ vàng, nhiều đồ mỹ nghệ, nhiều sơn và vải sợi hoa văn, cho đến khi mọi căn phòng được phủ kín từ sàn lên trần nhà.

Ban đầu Lillian cảm thấy khá luyến tiếc khi cô kể về cuộc sống hội hè cô đã từng trải qua. Tuy nhiên, khi cỗ xe song mã đi qua hàng chục cánh đồng vàng rực sẵn sàng cho mùa thu hoạch, và những khu rừng đen hối hả với đời sống hoang dã, thì cô bắt ngờ nhận ra cảm giác vừa yêu vừa ghét về mái nhà xưa. Nó là một sự tồn tại vô nghĩa, thật vậy, với những phong cách thời trang đa dạng. Và xã hội Luân Đôn có phần tốt đẹp hơn. Cô chưa từng nghĩ một nơi như Hampshire có thể thu hút cô, nhưng...cô như là được sống khi ở đây, cô đắm chiêu nghĩ ngợi. Một cuộc sống đầy đủ, hơn là luôn tự hỏi về tương lai vô định.

Không biết rằng mình đột ngột im lặng, cô nhìn vô hồn ra cảnh quan bên ngoài, và sự tỉnh khi nghe tiếng thì thầm của St. Vincent.

“Lại mất khả năng nói chuyện rồi à?”

Cô ngẩng lên nhìn vào đôi mắt sáng thấp thoáng cười của hấn, trong lúc Daisy và Mercedes trò chuyện ở băng ghế đối diện, và cô gật đầu.

“Tôi biết một cách chữa trị vô cùng hiệu nghiệm” hần bảo, và cô cười ái ngại, hai má cô đỏ hồng.

Thư giãn và vui vẻ sau chuyến ngắm cảnh bằng xe ngựa với Ngài St. Vincent, Lillian chỉ nghe câu được câu mất khi mẹ cô huyền thuyên về vị tử tước thích hợp khi họ quay lại phòng. “Chúng ta sẽ phải tìm hiểu thêm về ngài ấy, tất nhiên rồi, và mẹ sẽ tham khảo bản báo cáo quý tộc để xem có bỏ sót gì không. Nếu trí nhớ của mẹ là đúng thì ngài tử tước có một gia tài khiêm tốn, còn phương diện xã hội và huyết thống thì khá tốt...”

“Con sẽ không quá hăm hở với ý tưởng có Ngài St. Vincent làm con rể đâu mẹ” Lillian nói với Mercedes “Anh ta chơi đùa với phụ nữ. Con nghi ngờ ý tưởng kết hôn có rất ít giá trị trong mắt anh ta”

“Cho đến lúc này thôi” Mercedes phản kích, một cái quắc mắt hần sâu trên gương mặt nhọn hoắt của bà “Nhưng ngài ấy sẽ phải kết hôn chứ”

“Có không đó” Lillian hỏi, không bị lung lay chút nào “Nếu có, con khá nghi ngờ rằng anh ta có tuân theo đạo đức hôn nhân hay không. Bắt đầu từ lòng chung thủy”

Bước lại gần cửa sổ, Mercedes nhìn chằm chằm xuyên ra tấm kính với biểu hiện rúm ró. Những ngón tay gầy nhằng, gầy như trơ xương bầu vú tấm màn cửa sổ nặng nề “Tất cả ông chồng đều ít nhiều không chung thủy”

Lillian và Daisy nhướng mày nhìn nhau.

“Cha không có” Lillian hấp tấp đáp

Tiếng cười của Mercedes nghe như chân giẫm lên lá. “Không ư, con yêu? Có lẽ ông ấy chung thủy với mẹ về mặt thể xác – nhưng không ai dám tin chắc những chuyện như vậy. Nhưng công việc của ông ta đã và đang là một cô nhân tình đáng ghen tức và đòi hỏi còn hơn một người phụ nữ bằng xương bằng thịt. Tất cả giấc mơ của ông ấy là đầu tư vào những tòa nhà và nhân viên hoặc những tài sản sinh lợi. Nếu mẹ phải cạnh tranh với người thật, có lẽ mẹ sẽ chịu đựng dễ dàng, biết rằng khi đam mê biến mất và vẻ đẹp bên ngoài chỉ là thứ phù du. Nhưng công ty của ông ta sẽ không bao giờ biến mất hoặc đau ốm – nó tồn tại mãi mãi. Nếu con có một năm trong cuộc đời được chồng quan tâm chăm sóc thì có lẽ con đã có nhiều hơn mẹ rồi đó”

Lillian luôn biết có một khoảng cách trong mối quan hệ giữa cha mẹ cô – sự thiếu quan tâm họ giành cho nhau không thể rõ ràng hơn. Nhưng đây là lần đầu tiên Mercedes tỏ bày tâm sự, và giọng điệu giòn giã của bà làm Lillian chớp mắt thương cảm.

“Con sẽ không lấy một người như thế” Lillian nói.

“Tuổi con thì không còn thời gian mà mơ mộng đâu. Trước khi mẹ tròn 24 thì mẹ đã có hai đứa con rồi. Con phải lấy chồng ngay. Và dù chồng con là ai, hay tước hiệu là gì, thì con không nên khẩn cầu những lời hứa mà người đó có thể phá vỡ”

“Vậy con sẽ phải chấp nhận cho anh ta hành xử theo cách anh ta muốn, đối xử với con thế nào cũng được, chỉ vì anh ta là quý tộc?” Lillian cúi tiết

“Đúng” Mercedes sầm muện nói “Sau sự đầu tư cha con bỏ vốn trong chuyến này...quần áo và hoá đơn khách sạn, và mọi chi tiêu của chúng ta...con không được lựa chọn, cả hai con, ngoại trừ kiếm được một người chồng cao quý. Hơn thế nữa, mẹ sẽ không quay lại New York trong nỗi thất bại ê chề và làm trò cười vì hai cô con gái không thành công trong việc gia nhập giới thượng lưu” Giật đầu khỏi cửa sổ, bà rời khỏi phòng, quá bận tâm với những luồng suy nghĩ giận dữ nên không nhớ là phải khóa cửa hay dừng lại trong thoáng chốc để vặn ổ khóa.

Daisy là người đầu tiên lên tiếng “Vậy là mẹ muốn chị lấy Ngài St. Vincent?”

Lillian cười tê tái “Mẹ không thêm quan tâm nếu chị có lấy một gã điên, nhỏ dãi, chỉ cần huyết thống của hần danh giá là đủ rồi”

Daisy thở dài rồi đi vòng ra sau lưng chị gái “Cởi váy và áo nịt ngực giúp em với”

“Em định làm gì vậy?”

“Em sẽ bỏ bớt mấy thứ vớ vẩn này ra và đọc tiểu thuyết, rồi em sẽ đi ngủ”

“Em muốn đi ngủ?” Lillian hỏi vì biết em gái cô chưa từng ngủ ngày.

“Ừ. Nhồi lên nhồi xuống trong xe ngựa làm em chóng mặt, và thêm bài nói chuyện lấy chồng quý tộc của mẹ nữa” Bờ vai mỏng manh của Daisy cứng đờ trong khung váy “Chị có vẻ khá hợp rơ với Ngài St. Vincent. Chị nghĩ gì về anh ta?”

Lillian cẩn thận kéo thành công những cái móc tí xíu từ những cúc áo bằng ngà. “Anh ta vui nhộn” cô nói “Và hấp dẫn. Chị sẽ cố xua đuổi hắn như một gã trác táng nông cạn...nhưng ngay lúc này, chị nhìn thấy những dấu hiệu cho điều gì đó bên dưới bề mặt...” cô ngập ngừng cố gắng chuyển đổi suy nghĩ thành lời nói.

“Ừ, em hiểu rồi” Giọng Daisy nghẹn lại khi cô gặp người tuột nốt đồng vải sợi mu-xơ-linh mỏng manh từ eo xuống sàn nhà “Dù sao thì em cũng không thích”

“Em không thích?” Lillian ngạc nhiên hỏi “Nhưng sáng nay em thân thiện với anh ta lắm mà”

“Không ai có thể không thân thiện với anh ta” Daisy thừa nhận “Anh ta có phẩm chất của một nhà thời miên dụ đồ ta chuyện trò. Người ta gọi là sức quyến rũ không thể cưỡng lại. Một sức mạnh tự nhiên kéo người ta đến gần”

Lillian cười toe toét và lắc đầu “Em đọc truyện dài kì nhiều quá rồi đó, em gái”

“Ừm, Ngài St. Vincent, bất chấp ma lực của anh ta, có vẻ là người bị kích thích hoàn toàn dựa vào sự thích thú của bản thân, vì vậy em không tin anh ta” Quàng chiếc váy lên ghế, Daisy giật mạnh áo ngực, và thở dài khoan khoái khi nó tuột khỏi cơ thể mảnh mai của cô. Nếu có cô gái nào không cần áo ngực thì người đó phải là Daisy. Tuy nhiên, một quý cô mà không có áo ngực thì không ra thể thống gì. Daisy háo hức ném luôn áo ngực xuống sàn, moi một cuốn sách từ chiếc bàn bên cạnh, và trèo lên trường kỷ. “Em có một cuốn truyện dài kì nè, chị đọc không?”

“Không, cảm ơn. Chị không cần nghỉ ngơi đọc sách và chị cũng không buồn ngủ” Lillian liếc mắt dò xét cánh cửa khép hờ. “Chị tin rằng mẹ sẽ không nhận ra nếu chị lên ra tản bộ trong vườn. Hai giờ nữa bà mới trở lại sau khi nghiền ngẫm thông tin từ bản báo cáo quý tộc”

Daisy không trả lời vì bận thả hồn vào cuốn tiểu thuyết. Mỉm cười trước nét mặt tập trung của em gái, Lillian âm thầm ra ngoài và lần theo lối đi dành cho người hầu để ra hành lang.

Vào vườn, cô men theo một con đường xa lạ, song song với nó là một hàng rào cây thủy tùng sum suê dài cả dặm. Những khu vườn thuộc trang viên được cắt tỉa gọn gàng nhất định sẽ rất đẹp vào mùa đông. Sau một cơn tuyết đổ nhẹ, hàng rào và nghệ thuật tạo dáng cây cảnh và những bức tượng sẽ xuất hiện như thể chúng được khoác lên mình chiếc bánh kem Giáng Sinh bằng đá, trong lúc gỗ sồi rụng lá sẽ được tách hẳn khỏi những viên đá và tuyết trên cành. Tuy nhiên, ngay lúc này, mùa đông có vẻ vẫn còn rất xa từ khu vườn tháng 9 nâu đỏ.

Cô đi qua một nhà kính khổng lồ có thể nhìn xuyên qua những hàng cây xà lách và xe hàng chứa rau củ lạ kỳ. Hai người đàn ông đang đối thoại ngay ngoài cửa, một trong số họ chống nạnh ngồi chồm hổm trước một hàng gỗ chứa đầy rễ nấm cục phơi khô. Lillian nhận ra một trong hai người đàn ông là người làm vườn kì cựu. Tiếp tục đi theo con đường bên cạnh nhà kính, Lillian nhận thấy người đàn ông trên mặt đất với chiếc quần dài xù xì và áo sơ mi trắng đơn giản không có áo choàng, thể trạng cường tráng, tư thế của anh ta làm cho gấu áo lộ ra ở sau lưng theo cái cách thú vị nhất. Anh ta nhặt lên một bộ rễ nấm cục và kiểm tra chi tiết, rồi nhận ra có ai đó đang đến gần.

Người đàn ông đứng yên và quay lại đối mặt với cô. Chắc là Westcliff, Lillian nghĩ, trong lúc những phần bên trong cô quặn thắt vì phần khích. Anh giám sát mọi thứ trong lãnh địa với sự cẩn thận kĩ càng. Ngay cả một bộ rễ nấm cục tầm thường cũng không được phép xuất hiện dưới hình dáng xoàng xĩnh bệ rạc.

Cô ưa thích hình ảnh này của Westcliff hơn hết thảy – một vẻ ngoài hiếm khi ta được thấy, xuề xòa và thư giãn, và nhìn đầy mê hoặc với vẻ nam tính ngăm đen. Phần cổ để hở của anh lộ ra viền lông xoắn. Quần dài của anh phăng phiu từ thắt lưng. Nếu Ngài St. Vincent sở hữu sức hấp dẫn không thể cưỡng lại thì Westcliff không kém hơn một thối nam châm, khuấy động những giác quan của cô khi cô cảm nhận được toàn thân ngứa râm ran bởi sức mạnh đó. Cô muốn đi cùng anh mỗi giây, có anh nằm xuống bãi đất với

những cái hôn thô ráp trọn vẹn và những lần vuốt ve nồng nóng. Thay vào đó cô gục cầm thành một cái gạt đầu bất chợt để đáp lại câu chào thì thầm của anh, và nhanh chóng đi nốt quãng đường.

Đi kèm sự nhẹ nhõm của cô, Westcliff không cố đuổi theo, và nhịp tim cô chậm chạp quay lại bình thường. Khám phá mọi thứ xung quanh, cô đi đến một bức tường gần như bị che chắn bởi một hàng rào cao chót vót và những dây thường xuân rũ xuống. Có vẻ đây là một phần riêng biệt của khu vườn đã hoàn toàn bị tường cao bao quát. “Phải có một cánh cửa chứ nhỉ” cô tự nhủ. Cô đứng lại và nhìn chằm chằm bức tường trước mặt, cố tìm ra một lỗ hổng trên những tầng tầng lớp lớp thường xuân. Không gì cả. Áp dụng cách khác, cô lại gần tường và chạm vào những dây thường xuân lồi ra, tay cô mò mẫm bên dưới để tìm lối vào.

Có một tiếng khúc khích vang lên sau lưng cô, và cô quay lại mặt lại.

Hình như Westcliff vẫn quyết định sẽ theo dõi cô. Như một sự nhượng bộ chiếu lệ sang khuôn phép, anh đã khoác một chiếc áo choàng đen, nhưng cổ áo sơ mi vẫn mở rộng, và chiếc quần dài bám bụi của anh trong tình trạng khá tệ hại. Anh sải bước từ tốn đến gần cô, một nụ cười khê khàng bám trên môi anh “Lẽ ra tôi phải biết cô đang tìm con đường đi vào khu vườn bí ẩn”

Lillian gần như không thể nhận biết tiếng rì rào trò chuyện của những chú chim hoặc tiếng gió lùa xào xạc qua dây thường xuân. Không rời mắt khỏi cô, Westcliff tiến lại ...gần hơn, gần hơn, cho đến khi hai cơ thể suýt soát chạm vào nhau. Mùi cơ thể của anh xộc lên mũi cô, mùi da đàn ông trộn lẫn ánh nắng và sự ngọt ngào khô ráo vây lấy cô. Anh chậm chạp vòng tay quanh người cô, và hơi thở của cô nghẹn lại ngay giữa yết hầu khi cô rúc vào bức vách thường xuân kêu sột soạt. Cô nghe thấy tiếng kim loại lách cách.

“Về bên trái một chút nữa là được” anh êm ái nói.

Cô đỡ dẫn quay nửa người ra sau vòng tay anh, quan sát anh vén từng dây thường xuân và tìm thấy một cánh cửa lách lự nhẹ nhàng đằng sau.

“Đi đi” Westcliff hồi thúc. Tay anh ấn nhẹ vào thắt lưng cô, và anh đi cùng cô vào vườn.

14. Chương 14

Một tiếng kêu nho nhỏ không ra hơi vụt khỏi môi Lillian khi cô trông thấy bãi cỏ vuông vức được bao bọc bởi một khu vườn bướm bướm. Mỗi bức tường được viền đầy màu sắc, vô số hoa dại được trang hoàng với những cánh hoa phe phẩy mỏng manh. Đồ gỗ duy nhất trong vườn chính là băng ghế hình tròn ngay trung tâm để quan sát khu vườn từ mọi góc độ. Mùi hương độc đáo toát ra từ các loài hoa dưới ánh mặt trời lừng lờ trước mũi cô, đầu độc cô bằng sự ngọt ngào.

“Chỗ này được gọi là Trại bướm” Westcliff nói trong lúc đóng cửa. Giọng anh khàn khàn bên tai cô “Hoa được trồng cốt để thu hút bướm”

Lillian cười mơ màng khi cô nhìn những bóng dáng tấp nập, bận rộn lượn lờ chỗ hoa vôi voi và cúc vạn thọ “Những con đó có tên là gì? Màu cam và đen ấy”

Westcliff bước đến gần cô “Quý bà tranh vẽ”

“Làm cách nào người ta xếp loại một con bướm vào một nhóm? Hay một đàn?”

“Theo đặc điểm chung chung nhất. Tuy nhiên, tôi thích sự đa dạng – trong một vài chu kỳ nó được biết như một kính vạn hoa của bướm”

“Một kính vạn hoa...nghe giống tên dụng cụ quang học quá đi mất. Tôi đã nghe về nó nhưng chưa được thấy tận mắt”

“Tôi có một cái kính vạn hoa trong phòng sách. Nếu cô thích sau này tôi sẽ cho cô xem” Trước khi cô có thể trả lời, Westcliff chỉ vào một lùm hoa oải hương to tướng “Đằng kia – loài bướm trắng đó thuộc loại bướm dingy”

Cô nắc lên cười “Một con bướm dingy-skipper?”

Đáp trả sự hài hước trong mắt cô “Không. Chỉ là loài bướm dingy bình thường”

Ánh nắng chói chang trên mái tóc đen sẫm lan truyền một màu đồng sáng bóng của da anh. Tia nhìn của Lillian rơi xuống đường viền cổ mạnh mẽ, và bất chợt cô không thể chịu nổi sức mạnh cuộn trào của cơ thể anh, nó chứa đựng một nét nam tính đã quyến rũ cô ngay từ lần đầu gặp anh. Những điều ẩn chứa bên dưới sức mạnh đó có thể là gì?

“Mùi hoa oải hương dễ chịu quá” cô nhận xét, cô làm bản thân xao lãng từ sự nghiêng người nguy hiểm của họ “Một ngày nào đó tôi muốn du ngoạn đến Provence, được tản bộ trên những cánh đồng oải hương mùa hè. Người ta nói những bông hoa quá xa tầm với đến mức cả cánh đồng trông giống một đại dương màu xanh. Ngài có thể mừng tượng nét đẹp đó không?”

Westcliff khẽ lắc đầu và nhìn cô chăm chú.

Cô đi thò thẩn đến một trong những luống hoa oải hương và chạm vào những cánh hoa tí xíu xanh tím, và đưa ngón tay tẩm hương lên cổ họng. “Chúng xuất dầu tinh chất bằng cách ép hơi nước xuyên qua cây và hút hết chất lỏng. Cần khoảng 500 cân Anh hoa oải hương để điều chế được vài ounce tinh dầu quý giá”

“Cô khá am hiểu về lĩnh vực này”

Môi Lillian cong lên “Tôi rất có hứng thú với những hương liệu. Tôi còn có thể giúp cha tôi điều hành công ty nếu ông ấy cho phép. Nhưng tôi là phụ nữ, và vì thế nhiệm vụ duy nhất là phải lấy chồng” cô lang thang đến mép ruộng hoa.

Westcliff theo sau, và đứng ngay sau lưng cô “Tôi đang nghĩ về một vấn đề cần được thảo luận”

“Gì?”

“Cô đang thân thiết với St. Vincent”

“Đúng vậy”

“Anh ta không phù hợp với cô”

“Anh ta là bạn ngài cơ mà”

“Đúng – đó là lý do tôi biết anh ta không hợp”

“Ngài đang cảnh báo tôi tránh xa Ngài St. Vincent sao?”

“Chuyện rõ như ban ngày cô sẽ cố làm theo điều ngược lại...không. Tôi chỉ khuyên cô đừng ngờ nghệch quá mức như thế”

“Tôi có thể kiểm chế St. Vincent”

“Tôi chắc chắn cô tin tưởng vào điều đó” Giọng anh thấp thoáng vẻ hạ mình bức tức “Tuy nhiên, cô không có khả năng phòng vệ trước những đòn tấn công của anh ta”

“Tới lúc này thì ngài là người duy nhất tôi cần phải tự vệ” Lillian phản kích, mặt đối mặt với anh. Cô há hê nhìn mặt anh biến sắc từ hai bên má lên đến sống mũi cao.

“Nếu St. Vincent chưa lợi dụng cô” anh đáp với vẻ nguy hiểm ngấm ngấm “thì đó là vì anh ta đang đợi thời cơ thích hợp. Và mặc dù cô thoỉ phồng nhận xét về khả năng của cô – hoặc có lẽ vì nó – cô là một người rất dễ bị quyến rũ”

“Thoỉ phồng” Lillian giận run “Tôi sẽ nói cho ngài biết là tôi giàu kinh nghiệm đủ để không bị bắt gặp với bất kì người đàn ông nào, bao gồm St. Vincent” Đối diện với sự phiền toái của Lillian, Westcliff có vẻ nhận ra lý do cô cường điệu, một nụ cười lơ mơ trong mắt anh.

“Vậy thì tôi đã hiểu lầm rồi. Từ cách cô hôn, tôi đã cho rằng...” Anh cố tình bỏ lửng câu nói, ném cho cô mỗi câu khi mà cô chắc chắn không thể bỏ qua.

“Ý ngài là gì, ‘từ cách tôi hôn’? Có phải ngài ám chỉ tôi làm gì sai? Gì đó ngài không thích? Hay tôi không nên – ”

“Không...” Đầu ngón tay anh chà chà trên miệng cô và buộc nó im lặng “Nụ hôn của cô rất...” Anh lưỡng lự không tìm ra từ phù hợp, và rồi sự tập trung của anh quay lại bờ môi mềm như bông của cô “Tuyệt” một lúc sau anh thì thầm, ngón tay anh trượt xuống dưới cằm cô. Cái chạm nhẹ hẫng, anh muốn cảm nhận sự căng cứng của nhóm cơ thanh quản. “Nhưng phản ứng của cô không phải là điều tôi mong đợi được thấy ở một phụ nữ giàu kinh nghiệm”

Ngón cái của anh cọ xát môi dưới của cô, mời gọi nó tách khỏi môi trên. Lillian cảm thấy sừng sốt và hùng hổ, như con mèo lười vừa được đánh thức bằng một sợi lông tơ. Cô cứng người khi cánh tay anh vòng ra sau lưng cô “Tôi...tôi nên làm gì? Ngài đã mong đợi điều gì mà tôi đã không – ” Cô nhanh chóng ngưng bật, hít vào khi những ngón tay của anh lần theo quai hàm rồi vuốt ve khuôn mặt cô.

“Tôi sẽ cho cô biết?”

Bản thân cô tự động đẩy anh ra. Và cô có cảm giác vừa tông phải bức tường sắt. “Westcliff – ”

“Rõ ràng cô cần một gia sư đạt chuẩn” Hơi thở ấm áp của anh chạm môi cô khi anh nói “Đứng yên”

Nhận ra cô đang bị trêu chọc, Lillian cố đẩy mạnh hơn, nhưng cổ tay cô bị bẻ ra sau lưng một cách dễ dàng, cho đến khi hai bầu ngực cô chạm vào ngực anh. Lấp bắp phản đối, miệng anh trùm kín miệng cô, và ngay lập tức cô tê liệt bởi một luồng xúc cảm căng tràn qua từng thớ thịt cho đến khi cô kéo lên như một con thú đồ chơi với sợi dây thắt gút.

Ngã vào vòng tay anh, bị đè trên phần ngực rắn rỏi, hơi thở bắn loạn, vừa sâu vừa không đều. Hai mí mắt cô trĩu nặng, ánh nắng lùa hơi qua kẽ mi. Lưỡi anh từ từ xâm nhập, sự thân mật cháy bỏng khiến cơ thể cô run bần bật. Cảm nhận được sự dịch chuyển, anh tìm cách xoa dịu cô bằng lòng bàn tay mơn trớn sau lưng, trong lúc miệng anh đùa bỡn. Anh tìm kiếm sâu hơn, và cú thúc lưỡi gặp phải sự kháng cự rụt rè làm ngực anh phát ra một tiếng thích thú khàn khàn. Lillian phản ứng ngay tức thì là lui lại, và anh vòng tay qua đầu cô.

“Không” anh thì thào “Đừng. Mở ra cho tôi. Mở ra...” Miệng anh phủ lấy miệng cô lần nữa, vỗ về và vững chãi. Dần dần hiểu được ý anh, cô để lưỡi cô chạm anh. Anh đáp trả mạnh mẽ, sự bức bách bao trùm anh, nhưng anh vẫn dịu dàng khám phá cô với những cái hôn xoắn xít. Hai tay cô tự do, nhưng cô không thể ngăn bản thân chạm vào anh, một tay cô xoa xoa những cơ bắp cuộn cuộn sau lưng anh, tay còn lại đặt trên cổ anh. Làn da râm nắng mềm mại và nóng hầm hập, như sa tanh mới. Cô tìm tòi chỗ hõm nơi yết hầu, rồi để ngón tay tha thẩn trên sợi lông sạm đen của phần cổ áo mở toang.

Westcliff đưa bàn tay nóng hổi lên ngang mặt cô, ôm lấy hai bên má trong lúc anh tập trung vào miệng cô, chiếm đoạt cô bằng những cái hôn đói khát, mê mải cho đến khi cô không đứng vững. Đầu gối cô lẩy bẩy, cánh tay anh thì vòng quanh người cô. Anh dùng đưa cơ thể thanh mảnh, đẩy cô nằm trên thảm cỏ dày dưới chân. Chấn ngang cô, chân anh móc neo giữa bộ váy lũng nhùng, anh chen một cánh tay cứng cỏi bên dưới cổ cô. Miệng anh tìm kiếm, và lần này cô không còn ngượng ngùng né tránh sự đòi hỏi không ngừng nghỉ của anh mà cô còn đón chào anh một cách trọn vẹn. Thế giới xung quanh dường như tan biến. Chỉ còn nơi này, góc khuất của vườn địa đàng, ánh nắng và tĩnh lặng và chói lòa không màu sắc. Mùi hoa oải hương và da đàn ông trộn lẫn tràn ngập khắp nơi...thèm thường...quyến rũ... cô lờ lờ vòng cả hai tay quanh cổ anh, bàn tay cô luồn trong từng lọn tóc đen dày.

Cô cảm nhận một quá trình liên hoàn của khéo léo giật mạnh những cái giật mạnh khéo léo ở mặt trước váy, và cô nằm bất động bên dưới đôi tay thành thạo, cơ thể cô nhúc nhích trong từng cái chạm. Nảy người bên trên cô, anh cởi móc áo ngực và giúp cô thoát khỏi sự kiềm hãm của những dải đăng ten và dây cột. Cô không thể thở đủ sâu, hoặc đủ nhanh, phổi cô gập gù đòi thêm oxi. Nằm bẹp trong mớ áo xống rối ren, cô quần quai được giải tỏa, và anh giữ cô nằm xuống theo cùng lời thì thầm trong lúc tháo gút áo ngực.

Đường cong tái nhợt hai bên ngực trưng ra dưới ánh nắng mặt trời và không khí thoáng đãng, và từ tia nhìn từ đôi mắt màu mận gai của người đàn ông đang ôm cô. Anh nhìn bầu ngực nhấp nhô, hai núm vú hồng hồng, và dịu dàng gọi tên cô khi cúi đầu xuống. Miệng anh nhẹ nhàng chạm da cô, men theo phần nhô lên căng thẳng ở một bên ngực và hé mở nụ hoa nhạy cảm. Tiếng động sợ hãi đầy khoái cảm xé toạc cổ họng

cô. Đầu lưỡi anh cuộn tròn trên bầu ngực, kích động nó đi vào cảm giác sung sướng không thể chịu đựng. Hai tay cô sờ soạng cánh tay cơ bắp của anh, đầu ngón tay bấu chặt vào chỗ phình ra của bắp tay. Đam mê bùng cháy và xóa nhòa mọi thứ, cho đến khi cô hôn hển và cố vịn vịn khỏi anh.

Hơi thở cô đứt quãng khi anh hôn cô lần nữa. Cơ thể cô, lấp đầy bởi nhịp điệu quen thuộc, gần như không còn thuộc về cô nữa. “Westcliff...” Miệng cô nhả nhả lão đảo bên bờ má sần sùi nam tính của anh, mép hàm, và trở lại môi anh. Khi nụ hôn chấm dứt, cô nghiêng mặt qua một bên và phì phò “Ngài muốn làm gì?”

“Đừng hỏi” Môi anh di chuyển đến tai cô, và lưỡi anh xoáy vào lỗ hổng bé xíu phía sau thùy tai nhỏ xinh. “Câu trả lời...” hơi thở cô gấp gáp, anh nấn ná tai cô, lần theo vành tai bằng đầu lưỡi, nhắm những nếp gấp bên trong “Câu trả lời rất nguy hiểm” anh khó nhọc nói.

Choàng tay quanh cổ anh, cô đưa miệng anh quay lại miệng cô bằng một cái hôn cháy bỏng có vẻ phá tan sự tự chủ của anh.

“Lillian” anh ghen giọng “Hãy nói tôi không được chạm vào em. Nói là đủ rồi đi. Nói – ”

Cô hôn anh, hào hứng đón chào hơi nóng và mùi vị từ miệng anh. Một cảm giác giục giã mới bùng cháy giữa họ, và anh hôn cô sâu hơn, mãnh liệt hơn cho đến khi luồng khổ sở cần thiết làm tay chân cô bủn rủn. Váy cô được cuộn lên dễ dàng, hơi ẩm từ ánh sáng mặt trời xuyên qua quần chèn. Tay anh từ từ đưa lên đầu gối, lòng bàn tay bao trùm mỗi nốt tròn trịa. Một lúc sau tay anh trườn lên trên. Anh không cho cô cơ hội phản kháng, miệng anh bận rộn với những nụ hôn liên tục, trong lúc ngón tay tọc mạch đường rãnh mượt mà nơi chân cô.

Cô khẽ giật nảy người khi anh chạm vào bộ phận căng phồng, mềm mại giữa hai đùi, mò mẫm bên dưới lớp vải lạnh nhàu nhĩ. Màu đỏ lan tỏa trên tứ chi, ngực và mặt cô, gót chân cô cào cào vào cỏ khi cô oằn người bắt lực dưới bàn tay anh. Anh vuốt ve cô bên ngoài màn che bằng vải lạnh. Ý nghĩ những ngón tay mạnh mẽ, thô ráp cọ xát vào da thịt làm cô rên rỉ khản đặc. Sau khoảng khắc tưởng chừng là sự dọa dẫm vô tận, ngón tay anh xâm nhập bên dưới trang phục lót của cô. Cô thốn thức nhận ra mình đang được mơn trớn và mở ra, những ngón tay thon dài luồn lách qua mớ lông xoắn. Anh âu yếm cô với sự lười nhác vô chừng, như thể anh đang đùa nghịch với những cánh hoa hồng e ấp. Đầu ngón tay nhử mồi cọ vào điểm nhỏ xíu làm bùng phát cảm giác kích thích, và mọi suy nghĩ có lý trí tan thành bọt biển. Anh tìm điểm nhạy cảm nơi tập trung toàn bộ khoái cảm của cô, và vỗ về nó một cách đều đặn, vắn xoắn nhẹ nhàng, và khiến cô rít lên tuyệt vọng.

Cô muốn anh, bất chấp hậu quả. Cô muốn sự sở hữu của anh, và thậm chí cả nỗi đau đi kèm với nó. Nhưng với sự đột ngột số sãng, sức nặng của cơ thể anh được bóc dỡ khỏi cô, và Lillian nằm lơ lửng và mất phương hướng trên thảm cỏ “Thưa ngài?” cô ghen ngào hỏi, cố kéo bản thân trong tư thế ngồi, với quần áo xáo trộn dâm dăng.

Anh ngồi gần đó, tay anh ôm lấy đầu gối co rúm. Một cảm giác gần như là đau khổ, cô nhận ra anh đã lấy lại sự tự chủ, trong lúc cô run rẩy từ đầu đến chân.

Giọng anh mát mẻ và thẳng thừng “Cô đã chứng minh quan điểm của tôi, Lillian. Nếu một người đàn ông cô thậm chí không thích cũng có thể buộc cô hành động như vậy, thì chuyện đó sao gây khó dễ cho St. Vincent được?”

Cô nhìn anh chằm chằm như thể anh vừa tát vào mặt cô, và hai mắt cô tròn tròn.

Sự chuyển đổi từ ham muốn ướt át sang ngốc nghếch cực độ không dễ chịu gì lắm.

Sự mất thiết hủy diệt giữa họ không là gì ngoại trừ một bài học thể hiện sự thiếu nghiêm túc của cô. Anh đã sử dụng nó như một cơ hội đặt cô về đúng vị trí. Hiển nhiên cô không đủ tốt để anh lên giường cùng. Lillian muốn chết quách cho rồi. Nhục nhã, cô loạng choạng đứng lên, túm chặt áo lót, và bắn cho anh tia nhìn chết chóc “Chưa đâu” cô phỉ nhổ “Tôi chỉ cần so sánh hai người. Sau đó nếu ngài có hỏi, có lẽ tôi sẽ nói cho ngài biết là Ngài St. Vincent – ”

Westcliff chớp lấy cô với tốc độ đáng ngạc nhiên, đẩy cô nằm xuống cỏ và khóa đầu tóc rối bù giữa hai cánh tay vạm vỡ “Tránh xa anh ta ra” anh cau mày “Anh ta không thể có cô”

“Tại sao không?” Cô hỏi dồn, chống cự khi anh gồng cứng giữa hai chân cô “Tôi không xứng đáng với ngài ấy sao? Dòng máu hạ đẳng như tôi – ”

“Anh ta không xứng đáng với cô. Và anh ta lẽ ra là người đầu tiên thừa nhận việc đó”

“Tôi thích ngài ấy hơn hết thảy vì không có những tiêu chuẩn cao như ngài”

“Lillian – nằm yên, mẹ kiếp – Lillian, nhìn tôi đi!” Westcliff đợi đến khi cô nằm yên bên dưới “Tôi không muốn thấy cô bị tổn thương”

“Bộ ngài không thấy là, gã ngốc ngạo mạn kia, là người làm tôi tổn thương nhiều nhất có khi chính là ngài hay sao?”

Bây giờ đến lượt anh lui lại như bị đâm. Anh thất thần nhìn cô, mặc dù cô có thể nghe thấy tiếng ù ù trong bộ não lạnh lẽo của anh về những ý nghĩa sâu xa đằng sau câu nói liều lĩnh của cô.

“Bỏ tôi ra” Lillian sững sờ nói.

Anh nhích người về trước, dang chân quanh thắt lưng mảnh mai của cô, ngón tay anh ghi chặt mé trong áo nịt ngực. “Để tôi giúp cô mặc áo. Cô không thể quay về trang viên trong tình trạng này”

“Dù sao đi nữa” cô nhạo báng chua cay “Làm theo chuẩn mực trước” Cô nhắm mắt trong lúc anh kéo áo xống của cô về đúng vị trí, buộc lại áo ngực và đóng móc áo nịt một cách khéo léo.

Ngay khi anh thả cô ra hoàn toàn, Lillian đâm bổ về góc vườn như con hươu cái bị giật mình và ào ào tìm lối vào của khu vườn bí ẩn. Xấu hổ thay, cô không thể tìm ra cánh cửa chôn sâu đằng sau những dây thường xuân dày đặc rũ xuống bức tường. Cô cho tay bên dưới dây leo xanh um, làm gãy hai cái móng tay khi cô sờ soạng tìm tay nắm cửa.

Đứng sau lưng cô, Westcliff đặt tay lên eo cô, dễ dàng đương đầu với sự tránh né đầy cố gắng của cô. Anh kéo hông cô sát lại và thì thầm vào tai cô “Có phải cô giận vì tôi chuẩn bị làm tình với cô, hay là vì tôi đã không hoàn tất việc đó?”

Lillian liếm môi “Tôi giận, gã đạo đức giả đáng tởm, vì ngài không thể quyết định là ngài muốn làm gì với tôi” Cô nhấn mạnh câu nhận xét với một cú thúc cật lực vào bả vai anh.

Anh không hề hấn gì sau cú đánh uy lực. Với vẻ lịch thiệp giấu cợt, anh buông cô ra và với tay mở cánh cửa bị giấu kín rồi nhìn cô vùng thoát khỏi khu vườn bí ẩn.

15. Chương 15

Sau khi Lillian rời khỏi vườn bướm, Marcus cố gắng làm nguội lạnh đam mê. Anh gần như hoàn toàn mất kiểm soát với Lillian, suýt nữa chiếm lấy cô ngay trên nền đất như một gã vũ phu mất trí. Chỉ một vài nhận thức le lói nhỏ bé, leo lét như ngọn đèn treo trước gió, đã giúp anh không cưỡng đoạt cô. Một cô gái ngây thơ, con gái của một trong những vị khách của anh...Chúa lòng lành, anh đã phát điên.

Thẩn thờ từ từ băng qua khu vườn, Marcus cố gắng phân tích tình hình anh chưa bao giờ rơi vào. Nhớ lại vài tháng trước anh đã châm chọc Simon Hunt về sự đam mê thái quá của anh ta đối với Annabelle Peyton. Anh đã không hiểu sức mạnh của sự ám ảnh, nếu chưa từng cảm nhận lực hút chết người của nó cho đến tận lúc này. Anh không tìm ra lý do. Có vẻ anh đã đánh mất sự sáng suốt.

Marcus không còn nhận ra bản thân trong những phản ứng của anh với Lillian. Chưa từng có ai tạo cho anh cảm giác, một cách sống động, như thể sự hiện diện của cô đánh thức những giác quan của anh. Cô thu hút anh. Cô làm anh cười. Cô khuấy động anh đến mức không chịu nổi. Giống như anh chỉ cần nằm cùng cô và tận hưởng cảm giác nhẹ nhõm vô ngần. Và phần lý trí còn sót lại trong não anh chỉ ra sự định giá của mẹ anh về các cô con gái nhà Bowman “Có lẽ chúng ta có thể thành công một ít về vẻ tao nhã hơi hợt ” nữ bá tước đã nói, “nhưng tầm ảnh hưởng của ta chắc chắn không nhiều hơn sự thay đổi từ sâu bên trong.

Cả hai cô gái đều không ngoan ngoãn đủ để thay đổi nghiêm túc. Đặc biệt là cô chị. Không ai có thể bỏ sung về quý phái cho cô ta giống như biến vàng giả thành vàng thật. Cô ta đã quyết tâm không sửa chữa”

Kì lạ thay, đó là phần lý giải tại sao Marcus bị Lillian thu hút. Sức sống tràn trề, tính cá nhân không chịu thỏa hiệp, tác động lên anh như một luồng gió hắt hiu của không khí bên trong căn nhà ngột ngạt. Tuy nhiên, anh không thành thật, nếu không nói là bất công, nếu tiếp tục quan tâm Lillian khi mà anh biết rõ chuyện giữa họ sẽ chẳng đi đến đâu. Dù cho vô cùng khó khăn, anh sẽ phải để cô yên, như cô vừa yêu cầu.

Quyết định đó lẽ ra nên mang lại cho anh chút ít bình yên, nhưng nó không có kết quả như vậy.

Ủ ê suy nghĩ, anh rời khu vườn và đi về trang viên, nhận thấy trái với ước muốn của anh rằng cảnh quan đẹp tuyệt xung quanh có vẻ hơi trầm mặc, ảm đạm như thể anh đang nhìn đời qua tấm kính ám bụi. Không khí trong nhà trì trệ có vẻ cũ rích và tiêu điều. Anh có cảm giác sẽ không bao giờ còn có lại sự thoải mái. Tự rửa xả mình vì những ý nghĩ ủy mị, Marcus đi thẳng vào phòng làm việc, mặc dù anh đang rất cần thay quần áo. Anh bước qua cửa và thấy Simon Hunt đang ngồi bên bàn làm việc, một chồng giấy tờ pháp lý vây quanh Simon.

Hunt ngẩng đầu mỉm cười và toan đứng lên.

“Không” Marcus vội vã nói, với cử chỉ ra hiệu ngồi yên “Tôi chỉ muốn liếc qua bưu kiện buổi sáng”

“Anh có vẻ hài hước lộn chỗ” Hunt bình phẩm và ngồi xuống “Nếu là về hợp đồng xưởng đúc thì tôi vừa viết thư cho cố vấn pháp luật – ”

“Không phải cái đó” Nhặt lá thư lên, Marcus xé niêm phong và nhìn thoáng qua, nhận ra rằng nó là một lời đề nghị.

Hunt tập trung quan sát bạn. Lúc sau anh hỏi “Anh đã đạt được thỏa thuận cần thiết với Thomas Bowman chưa?”

Marcus lắc đầu. “Ông ta tỏ vẻ tiếp thu đề nghị góp vốn vào chi nhánh của tôi. Tôi không thấy có vấn đề nào về việc đảm bảo một thỏa thuận”

“Vậy là có chuyện với cô Bowman rồi phải không?”

“Sao anh hỏi vậy?” Marcus cau có hỏi ngược.

Hunt đưa mắt chế giễu, ra chiều có vậy mà cũng hỏi.

Marcus chậm chạp ngồi xuống ghế ở phía bên kia bàn làm việc. Hunt kiên nhẫn chờ đợi, sự im lặng không đòi hỏi của anh khuyến khích giải bày tâm sự. Cho dù Hunt đã luôn là một đối tác đáng tin cậy trên cả hai phương diện làm ăn và xã giao, thì Marcus chưa từng thảo luận về những vấn đề thuộc phạm trù riêng tư với Hunt. Vấn đề của mọi người ư, có đấy. Của anh hả, không đời nào.

“Ham muốn cô ấy không phải là việc hợp lý” Cuối cùng anh nói, hướng tia nhìn vào một chỗ lấm bẩn trên tấm kính của sổ gần đó “Toàn bộ là một trò hề. Không ai tưởng tượng ra được một cặp quái chiêu hơn thế”

“À, như anh đã từng nói, ‘hôn nhân là sự kiện trọng đại không thể bị định đoạt bởi những cảm xúc thất thường’ ”

Marcus quắc mắt “Bộ tôi chưa nói cho anh biết là tôi rất ghét cái xu hướng anh thường ném vào mặt tôi mấy câu tôi từng nói hay sao?”

Hunt cười “Tại sao? Bởi vì anh không muốn nghe lại lời khuyên của chính anh? Tôi thì buộc phải chỉ ra, Westcliff à, là nếu tôi đã lưu ý đến lời tư vấn của anh về việc cưới Annabelle, thì đó đã là sai lầm lớn nhất trong đời tôi rồi”

“Vào thời điểm đó cô ta là một lựa chọn không khôn ngoan” Marcus lầm bầm “Chỉ sau này cô ấy mới chứng tỏ xứng đáng với anh”

“Nhưng ngay lúc này anh phải thừa nhận rằng tôi đã có quyết định đúng đắn”

“Phải” Marcus nóng ruột đáp “Nhưng cũng không giúp gì cho tình cảnh của tôi”

“Tôi thiên về ý tưởng để bản năng anh đóng vai trò chính trong việc chọn vợ”

Marcus thật lòng phản đối ý tưởng trên. Anh nhìn chăm chăm Hunt như thể anh bạn vừa phát điên “Chúa ơi, anh kia, mục đích của trí tuệ là giúp chúng ta thoát khỏi những hành động thuộc về bản năng đúng không?”

“Anh dựa vào bản năng suốt ấy chứ” Hunt mắng mỏ.

“Không phải lúc cần đến những quyết định liên quan hạnh phúc cả đời. Và bỏ qua sự say mê tôi có với cô Bowman thì những điểm khác biệt giữa hai chúng tôi sẽ chỉ đem lại khổ đau cho những người trong cuộc”

“Tôi biết sự khác biệt giữa hai người” Hunt lặng lẽ nói. Khi hai luồng mắt gặp nhau, có điều gì đó trong mắt Hunt nhắc cho Marcus nhớ rằng bạn anh là con trai ông bán thịt đã thoát khỏi giai cấp trung lưu và tạo dựng gia tài từ hai bàn tay trắng. “Tin tôi đi, tôi hiểu những thách thức cô Bowman sẽ phải đối mặt trong vị trí này. Nhưng nếu cô ấy sẵn lòng đón nhận thì sao? Nếu cô ấy sẵn sàng thay đổi đầy đủ?”

“Cô ấy không thể”

“Anh không thể phán xét bằng cách cho rằng cô ấy không thể thích nghi. Không phải nên cho người khác một cơ hội chứng tỏ?”

“Trời đất ơi, Hunt, tôi không cần sự chứng tỏ ma quỷ”

“Anh hy vọng một sự đồng thuận mù quáng?” Hunt chế nhạo “Có lẽ anh nên tìm ai đó cùng giai cấp với anh mà hỏi xin lời khuyên”

“Không liên quan đến giai cấp” Marcus cau kính, phật ý vì Hunt đã ám chỉ rằng sự phản đối anh có với Lillian bắt nguồn từ thói trường giả đơn thuần.

“Không” Hunt điềm nhiên tán thành, rời khỏi bàn làm việc “Đây là một cuộc tranh luận vô bổ. Tôi nghĩ phải có lý do khác để anh quyết tâm không theo đuổi cô ấy. Điều gì đó anh sẽ không thú nhận với tôi, hay thậm chí là với bản thân anh” Hunt đi ra cửa, và ngừng lại liếc mắt ranh mãnh “Dù vậy, vì anh đã suy tính về vấn đề này thì anh nên nhận ra sự quan tâm St. Vincent dành cho cô ấy đang nhiều hơn vui chơi qua đường”

Sự tập trung của Marcus quay lại ngay sau câu nói “Nhảm nhí. St. Vincent chưa từng mê mẩn ai bên ngoài phạm vi giường ngủ”

“Có lẽ thế, nhưng gần đây tôi được thông báo từ một nguồn đáng tin cậy rằng cha của anh ta đã bán đồ bán tháo mọi tài sản. Nhiều năm liền ăn xài phung phí và đầu tư thua lỗ đã ngốn cạn kết tiền của gia đình – và St. Vincent không chóng thì chày sẽ không còn nhận được khoản trợ cấp hàng năm. St. Vincent cần tiền. Và khát khao của gia đình Bowman được có một cậu con rể quý tộc sẽ không thoát khỏi mắt anh ta”

Hunt nấn ná một lúc trước khi nói thêm “Cô Bowman thích hợp làm vợ quý tộc hay không tôi không cần biết, nhưng rất có thể cô ấy sẽ lấy St. Vincent. Và nếu đúng như vậy, khi anh ta kế thừa tước hiệu, cô ấy sẽ trở thành nữ công tước. May mắn cho cô, St. Vincent tỏ ra không e ngại về sự thích hợp của cô ta trong vai trò đó”

Marcus cau bần nhìn Hunt “Tôi sẽ nói chuyện với Bowman” anh quắc mắt “Một khi tôi nói cho ông ta nghe về quá khứ của St. Vincent thì ông ta sẽ ngăn cản mối quan hệ này”

“Mà nè...anh nghĩ ông ta sẽ chịu nghe hả. Tôi lại đoán là không. Có con rể là công tước, dù là một công tước rỗng túi thì cũng không phải là một mối tệ cho nhà buôn xà phòng đến từ New York”

16. Chương 16

Nếu ai đó có để ý một chút thì sẽ biết hai tuần kế tiếp của chuỗi tiệc ở Stony Cross Park, Ngài Westcliff và cô Lillian Bowman đã cùng lúc tránh gặp mặt nhau. Và điều rõ ràng tương tự là Ngài St. Vincent đã trở

thành bạn đồng hành của cô với tần suất gia tăng đáng kể trong những buổi khiêu vũ, cắm trại, tiệc nước làm sôi động những ngày hè êm ả ở Hampshire.

Lillian và Daisy trải qua nhiều buổi sáng với nữ bá tước Westcliff, bà giảng bài, hướng dẫn và cố gắng truyền đạt một cách vô ích cho họ tầm nhìn của giới quý tộc. Người quý phái không bao giờ phô bày sự nhiệt tình ngoại trừ sự quan tâm có chừng mực. Quý tộc dựa vào âm điệu của giọng nói để phán đoán ý nghĩa bên dưới. Quý tộc sẽ nói “quan hệ” hoặc “bà con” thay vì “thân thuộc”. Và họ sẽ dùng cụm từ “liệu ngài có thể vui lòng” thay cho câu hỏi “ngài có thể”. Hơn thế nữa, một quý cô không bao giờ được bày tỏ ý kiến một cách thẳng thắn, mà phải khéo léo che dấu chúng đi.

Nếu được hỏi nữ bá tước thích ai hơn trong hai chị em thì người đó chắc chắn là Daisy vì cô đã chứng minh tiếp thu những luật lệ cổ xưa thuộc hệ thống hành vi quý phái. Trái lại, Lillian, không hề giấu giếm sự khinh miệt cô dành cho những quy tắc xã giao, những điều mà theo ý kiến cá nhân cô, là hoàn toàn vô vẩn. Tại sao một người nào đó không được trượt chai vang đỏ ngang qua bàn hay chỉ cần đơn giản là trao nó cho người khác, miễn sao chai rượu đến đúng chỗ của nó? Tại sao có quá nhiều chủ đề bị cấm đoán, trong khi những người không thèm quan tâm đến cô cứ nhất định thăm hỏi một cách rập khuôn? Tại sao phải đi đứng từ tốn thay vì sải bước mạnh mẽ, và tại sao một quý cô cố gắng đồng điệu với ý kiến của đàn ông thay vì tự đưa ra ý của bản thân?

Cô cảm thấy nhẹ lòng khi có được sự đồng hành của St. Vincent, người có vẻ quan tâm đến tính khí thất thường hay những từ ngữ cô sử dụng. Hắn thấy thích thú với tính bộc trực của cô, và hắn cũng không phù hợp một cách cương quyết. Ngay cả cha hắn, Công tước Kingston, cũng không được miễn trừ trong những trò chế nhạo của St. Vincent. Công tước tỏ vẻ không quan tâm đến việc làm cách nào trét kem đánh răng vào bàn chải của ông, hoặc mặc nịt bít tất, hay những nhiệm vụ luôn được làm cho ông qua tay đầy tớ. Lillian không thể nhin cười trước suy nghĩ với sự tồn tại đầy cứng chiều như thế, khó trách St. Vincent luôn nhìn cuộc sống ở Mỹ của Lillian qua cặp mắt giễu cợt, như việc sống trong một căn biệt thự với một con số đáng sợ trên cửa hoặc phải tự tay chải đầu và cột dây giày.

St. Vincent là người dễ bắt chuyện nhất mà Lillian từng gặp. Bên dưới bề mặt hào hoa xảo lý, tuy nhiên, có một sự cứng rắn, không thể xuyên thấu, chỉ thuộc về một người máu lạnh. Hoặc có lẽ rất thích phòng vệ. Theo bản năng Lillian biết dù loại tâm hồn nào ẩn bên trong tạo vật tao nhã kia thì cô cũng sẽ không bao giờ tìm hiểu được. Hắn đẹp mã và bí hiểm như một con nhân sư.

“St. Vincent cần cưới một cô gái giàu có” Một chiều nọ Annabelle thông báo với nhóm cánh-hoa-cô-đơn, bên dưới một tán cây, phác thảo và tô màu nước. “Theo lời Hunt thì cha Ngài St. Vincent, tức công tước, sẽ cắt trợ cấp hàng năm của tử tước trong nay mai vì ông ta đã cạn tiền. Minh e rằng St. Vincent sẽ không thừa kế được gì nhiều”

“Chuyện gì sẽ xảy ra một khi tiền hết sạch” Daisy hỏi, cây bút chì của cô di chuyển liên hồi trên tờ giấy khi cô phác họa cảnh vật xung quanh “Liệu St. Vincent có bán vài bất động sản và của cải khi anh ta trở thành công tước không?”

“Cũng còn tùy” Annabelle đáp, nhặt một chiếc lá và sấm soi từng thớ gân lá màu hổ phách “Nếu hầu hết tài sản anh ta thừa kế là theo thứ tự pháp luật, thì câu trả lời là không. Nhưng cậu không cần lo anh ta sẽ trở thành một gã ăn mày – có rất nhiều gia đình sẽ đền bù xứng đáng cho tử tước nếu anh ta chịu lấy con gái họ”

“Ví dụ như nhà mình” Lillian chua chát.

Annabelle lườm cô bạn rồi lầm bầm “Cô bạn của tôi ơi...Ngài St. Vincent đã đề cập gì về những ý định của anh ta chưa?”

“Không một lời”

“Anh ta có thử - ”

“Trời đất, không có”

“Vậy thì anh ta định cưới cậu rồi” Annabelle ngăn ngừa nói “Nếu anh ta chỉ vui qua đường thì cậu đã tiêu tùng từ lâu”

Sự im lặng bao trùm sau đó bởi tiếng xào xạc của lá cây khô rơi rụng trên đầu họ, và tiếng sột soạt từ cây viết chì bận rộn của Daisy.

“Cậu sẽ làm gì nếu Ngài St. Vincent ngỏ lời?” Evie hỏi, lén nhìn Lillian qua mép khung gỗ sơn nước của cô, và nửa trên được dùng như một giá vẽ giúp cô giữ nó thẳng bằng trên đùi.

Lillian không nghĩ ngợi nằm sòng soài trên bãi cỏ, ngón tay vò nát những chiếc lá mỏng manh. Bất chợt nhớ lại những hành động của Mercedes, bà có thói quen là kéo và xé mọi thứ mỗi khi lo âu, cô dừng lại và ném cọng cỏ qua một bên. “Tất nhiên mình sẽ nhận lời” cô nói. Cả ba cô gái còn lại nhìn Lillian với vẻ ngạc nhiên hòa nhã “Tại sao lại không?” cô tự vệ. “Các cậu không biết thời buổi này còn sót lại bao nhiêu công tước hả? Theo bản báo cáo quý tộc của mẹ thì chỉ còn vồn vẹn 21 người trên đất Anh thôi đấy”

“Nhưng Ngài St. Vincent là kẻ bám vấy phụ nữ không biết xấu hổ” Annabelle nói. “Mình không hình dung được cảnh cậu chịu đựng hành vi đó với tư cách là vợ anh ta”

“Mọi ông chồng đều không chung thủy theo cách này hoặc cách khác” Lillian làm ra vẻ tỉnh bơ, nhưng giọng cô hơi chổng đố và có phần gắt gỏng.

Đôi mắt xanh của Annabelle mềm lại cảm thông “Mình không tin điều đó”

“Mùa hội tiếp theo vẫn chưa bắt đầu” Daisy nói thẳng “và giờ với sự bảo trợ của nữ bá tước, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội hơn đợt vừa rồi. Không cần thiết phải lấy Ngài St. Vincent nếu chị không muốn – mặc kệ những gì mẹ nói đi”

“Chị muốn lấy anh ta” Miệng Lillian trơ ra bướng bỉnh “Thành thật mà nói, chị sẽ sống cho khoảnh khắc St. Vincent và chị tận hưởng bữa tối với tư cách vợ chồng công tước Kingston...một bữa tối mà Westcliff cũng sẽ có mặt, và chị sẽ được vào sảnh ăn trước anh ta vì tước hiệu của chồng chị cao hơn của bá tước. Chị sẽ buộc Westcliff cảm thấy tiếc nuối. Chị sẽ buộc anh ta ước rằng – ” Cô ngưng bật, nhận ra giọng cô quá cay nghiệt và phản trắc. Xương sống cô gồng cứng, cô nhìn vào một điểm xa xăm vô tận, và nao núng khi bàn tay nhỏ nhắn của Daisy đặt giữa hai vai cô.

“Có lẽ đến lúc đó chị sẽ không còn quan tâm đến chuyện như thế” Daisy thì thầm

“Có lẽ thế” Lillian buồn bã tán thành.

Buổi chiều tiếp theo chứng kiến lãnh địa gần như trống vắng, khi mà phần lớn quý ông tham dự buổi đua ngựa địa phương, để cá cược, uống rượu, và hút thuốc theo lý lẽ con tim. Quý bà được chuyên chở trong những xe ngựa vào làng, nơi ngày hội truyền thống sẽ được một công ty du lịch Luân Đôn tổ chức. Hào hứng vì trò tiêu khiển mới gồm những vở hài kịch và âm nhạc, khách nữ hồi hải kéo nhau rời lãnh địa. Mặc dù Annabelle, Evie, và Daisy đều thuyết phục Lillian đi với họ nhưng cô vẫn từ chối. Những trò hề trong một vài cuộc vui ngoài trời không hấp dẫn cô. Cô không muốn ép bản thân cười mỉm rồi cười rữ rượi. Cô chỉ muốn được đi dạo một mình...đi thật xa, cho đến khi cô rã rời đến mức không thể nghĩ thêm gì khác.

Cô tự mình tản bộ sau vườn, theo con đường dẫn ra suối nàng tiên, nơi có vị thế như một món trang sức giữa bãi đất trống lát đá. Hàng rào gần đó được che chắn bằng cây đậu tía, hiện ra như thể có ai đó đã buông rèm một chuỗi trà hồng ấm áp vắt vẻo qua nó. Ngồi bên bờ suối, Lillian nhìn chăm chăm dòng nước sôi bọt. Cô không biết có người đã tiến lại gần cho đến khi một giọng nói lạnh lẽo vang lên từ phía con đường.

“May quá, tôi tìm được cô ở nơi đầu tiên tôi nghĩ đến”

Ngước mắt với một nụ cười, cô trông thấy Ngài St. Vincent. Mái tóc vàng đồng của hắn tỏ vẻ hấp thu ánh nắng. Màu tóc Angle-Saxon, nhưng đường nét sắc cạnh của xương gò má lại tạo cảm giác hung tợn, và cái miệng đầy đặn gợi cảm làm vẻ ngoài của hắn đặc biệt quyến rũ.

“Ngài không đi xem cuộc đua sao?” Lillian hỏi

“Lát nữa. Tôi muốn nói chuyện với cô trước” St. Vincent đưa mắt nhìn khoảng trống bên cạnh cô “Liệu tôi có thể?”

“Chúng ta đang ở riêng” cô nói “Và ngài luôn khẳng khẳng phải có một người giám hộ”

“Hôm nay tôi đổi ý”

“Ồ” nụ cười cong cong của cô thoáng chút rụt rè “Trong trường hợp đó, mời ngài ngồi” Cô đỏ mặt vì đang ngồi đúng vị trí mà tiểu thư Olivia và Ông Shaw ôm nhau đắm đuối đêm hôm trước. Từ tia sáng lóe lên trong mắt St. Vincent, hình như hắn cũng nhớ lại sự kiện đó.

“Vào cuối tuần này” hắn nói, “Chuối tiệc sẽ kết thúc...và mọi người quay về Luân Đôn”

“Ngài hẳn phải rất mong chờ được quay về cuộc sống cuồng nhiệt trong thành phố” Lillian nhận xét “Với một kẻ trác táng thì hành vi của ngài được giáo dưỡng một cách đáng ngạc nhiên”

“Thậm chí những kẻ trác táng hoang phí như chúng tôi thỉnh thoảng cũng cần nghỉ ngơi. Sự kiên khem hành động suy đồi sẽ trở nên buồn chán”

Lillian cười. “Trác táng hay không, tôi đã rất thích có được tình bạn của ngài trong những ngày vừa qua, thưa ngài” Khi những lời đó rời khỏi môi, cô nhận ra rằng chúng là sự thật.

“Vậy cô nghĩ về tôi như một người bạn?” hắn êm ái nói “Tốt thôi”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi muốn tiếp tục gặp gỡ cô”

Tim cô đập thình thịch. Bất chấp câu nói vừa rồi không phải là không được mong đợi, cô vẫn bị ghen giộng. “Ồ Luân Đôn?” cô hỏi trống không.

“Nơi nào có cô. Cô có đồng ý không?”

“Ồi, tất nhiên là, tôi, ...tôi đồng ý”

Khi hắn nhìn cô đắm đắm với đôi mắt thiên thần sa ngã và nhoén miệng cười, Lillian buộc phải tán thành quan điểm của Daisy về sức quyến rũ không thể cưỡng lại của St. Vincent. Hắn trông giống một người đàn ông sinh ra cho tội lỗi...một người có thể phạm tội một cách thỏa mãn mà không bận tâm cái giá phải trả cho hành động đó.

St. Vincent chậm rãi vươn tay, ngón tay hắn lướt trên vai cô rồi xuống đến phần cổ. “Lillian, tình yêu của tôi. Tôi sẽ xin phép cha em cho tôi được tìm hiểu em”

Cô thở đứt quãng theo con đường từ hai bàn tay hắn “Tôi không phải là nữ thừa kế duy nhất ngài có thể theo đuổi”

Ngón tay hắn mơn trớn những chỗ hõm trên má cô, và hàng mi nâu đen hơi khép lại. “Không” hắn thẳng thắn trả lời “Nhưng em là người lý thú nhất. Hầu hết không như em, em biết đó. Ít ra là ở ngoài giường” Hắn xích lại gần hơn, cho đến khi những lời thì thầm nóng bỏng của hắn sưởi ấm đôi môi cô “Tôi dám nói em cũng sẽ rất lý thú kể cả lúc trên giường”

Ừ nhỉ, tới rồi nhé, Lillian mụ mị nghĩ – bước tiến được chờ đợi từ lâu – và rồi luồng suy nghĩ của cô bị rối tung khi miệng hắn nhẹ nhàng vuốt ve miệng cô. Hắn hôn như thể hắn là người đầu tiên khám phá nó, với sự thành thạo lười nhác thôi thúc cô từ những cấp độ thấp. Thậm chí với kinh nghiệm nhỏ giọt của mình, cô cũng cảm nhận được cái hôn được trui rèn về kỹ năng nhiều hơn là xúc cảm, nhưng những giác quan bị choáng ngợp của cô tỏ vẻ không quan tâm khi hắn lôi kéo lời đáp tuyệt vọng từ cô bằng những cái nhếch môi dịu dàng. Hắn tạo cho cô khoái cảm ở trạng thái không vồn vã, cho đến khi cô thở hổn hển vào môi hắn và yếu ớt ngoảnh mặt đi.

Ngón tay hắn lả lướt hai bên má rục nóng của cô, và hắn nhẹ nhàng ấn đầu cô vào bờ vai hắn. “Tôi chưa từng tán tỉnh một ai cả” hắn thì thầm, môi hắn chơi đùa bên tai cô “Không phải cho những mục đích cao đẹp”

“Ngài khởi đầu tốt đấy chứ” cô nói trong lúc rúc vào áo choàng của hắn.

Hắn cười và thả cô ra, tia nhìn ấm áp của hắn rà soát khuôn mặt đỏ bừng của cô. “Em thật đáng yêu” hắn ôn tồn nói “Và hấp dẫn”

Và giàu có nữa, cô cảm lạnh bổ sung. Nhưng hắn đang làm rất tốt công việc thuyết phục cô rằng hắn ham muốn cô nhiều hơn những lý do tài chính. Cô biết ơn vì điều đó. Cố nín cười, cô nhìn chằm chằm người

đàn ông bí ẩn nhưng quyền rũ có khả năng sẽ trở thành chồng cô. Thừa lệnh bà, cô nghĩ. Westcliff sẽ phải gọi cô như thế một khi St. Vincent thừa kế tước hiệu. Lúc đầu cô sẽ là Phu nhân St. Vincent, và sau đó là nữ công tước Kingston. Cô sẽ đứng trên Westcliff về mặt xã hội, và cô sẽ không bao giờ cho phép anh quên chuyện đó. Thừa lệnh bà, cô lặp lại, thoải mái với những vắn điệu. Thừa lệnh bà...

Sau khi St. Vincent rời đi tham dự cuộc đua, Lillian thơ thẩn quay lại trang viên. Sự thật là tương lai của cô cuối cùng đã được định hình lẽ ra phải đem lại cho cô sự nhẹ nhõm, nhưng thay vào đó nó lấp đầy trong cô cảm giác trống rỗng sâu sắc. Cô vào nhà, bên trong yên tĩnh và vắng lặng. Sau những tuần trông thấy nơi này đầy ắp người, giờ đây cảm giác đi băng qua đại sảnh hoang vắng thật lạ kì. Hành lang im ắng, thỉnh thoảng chỉ có một vài người hầu đi qua cắt ngang sự tĩnh mịch.

Đứng gần phòng sách, Lillian đưa mắt nhìn vào bên trong. Không có ai cả. Cô bước vào căn phòng mời gọi, hai tầng với những kệ sách chứa hơn mười nghìn cuốn sách. Không khí có mùi dễ chịu gồm giấy da bê, giấy da, và da thuộc. Một bức tường nhỏ không có sách thì dán đầy bản đồ đóng khung và chạm khắc. Cô quyết định tìm cho mình một cuốn sách, một tập thơ nhẹ nhàng hoặc một cuốn tiểu thuyết nho nhỏ. Tuy nhiên, đối mặt với tầng tầng lớp lớp kệ có gáy bọc da, thật khó cho ai đó muốn định vị cuốn sách họ cần tìm.

Khi cô đi qua những khung kệ, Lillian khám phá ra một hàng sách lịch sử, mỗi cuốn có trọng lượng đủ làm bẹp dóm một con voi. At-lat nằm kề bên, và rồi một chồng sách toán học có khả năng chứa hầu hết trường hợp mất ngủ tồi tệ nhất. Gần cuối một bức tường, một tủ kính được dựng lên trong một hốc tường vừa ngang hàng với kệ sách. Một khay khắc bạc bao bọc phần trên tủ kính, chứa đựng một tập hợp gồm chai lọ và bình đựng rượu nhìn đầy cám dỗ. Cái chai xinh xắn nhất, được làm từ thủy tinh đóng khuôn với thành phần lá cây, lưng lửng một loại rượu không màu. Sự chú ý của cô bị trái lê nằm trong chai thu hút.

Nâng chai lên, Lillian cúi sát kiểm tra và từ tốn xoay tròn thứ chất lỏng kia cho đến khi trái lê dâng lên và quay chậm chậm. Một trái lê vàng được bảo quản hoàn hảo. Đây ắt hẳn là một trạng thái của eau-de-vie, mà người Pháp gọi là... “nước của sự sống”, loại brandy không màu được chưng cất từ nho, mận, hoặc những quả chín mọng. Mà hình như còn có thêm lê.

Lillian bứt rứt muốn nếm thử thứ thức uống hấp dẫn kia, nhưng quý cô không bao giờ được phép uống rượu mạnh. Nhất là uống một mình trong phòng sách. Nếu cô bị bắt gặp thì sẽ trông rất tệ. Mặt khác, tất cả quý ông đều đã đi khỏi, quý cô thì vào làng, và hầu hết người hầu đều được tạm nghỉ.

Cô liếc ra hành lang trống, rồi sang cái chai trên người. Tiếng đồng hồ gõ tích tắc hối thúc trong im lặng. Bất thình lình giọng nói của St. Vincent vang lên trong tâm trí cô... Tôi sẽ xin phép cha em cho tôi được tìm hiểu em.

“Ồ, quý thật” cô lầm bầm, và cúi xuống lục lọi qua ngăn thấp hơn trên tủ để tìm một cái ly.

17. Chương 17

“Thưa ngài” Nghe giọng ông quản gia, Marcus cau mày ngược mắt lên. Anh đã làm việc suốt hai giờ để sửa chữa danh sách những lời đề nghị sẽ được đệ trình trước Nghị viện vào cuối năm bởi một hội đồng anh đồng ý góp sức. Nếu những kiến nghị này được chấp thuận, thì nó sẽ mang lại những cải thiện lớn cho nhà ở, đường sá, và đất đai khô hạn ở Luân Đôn và những vùng phụ cận.

“Sao vậy, Salter” anh cộc cằn nói, không hài lòng vì bị quấy rầy. Tuy nhiên, ông quản gia già nua của gia đình biết rằng không nên phiền nhiễu anh lúc làm việc trừ khi có chuyện thật sự quan trọng.

“Là...một tình huống, thưa ngài, và tôi cảm thấy ngài nên được biết”

“Tình huống gì vậy?”

“Liên quan đến một vị khách của chúng ta, thưa ngài”

“Hà?” hỏi ngay, cảm thấy bức mình vì vẻ rụt rè của lão quản gia. “Ai vậy? Và anh ta đang làm gì?”

“Tôi e rằng người đang được nói đến ở đây là ‘cô ta’, thưa ngài. Một người hầu vừa thông báo cho tôi rằng anh ta thấy cô Bowman trong phòng sách, và cô ấy...không được khỏe lắm”

Marcus đứng bật dậy. “Cô Bowman nào?”

“Tôi không rõ, thưa ngài”

“Ý ông nói ‘không khỏe lắm’ là sao? Có ai ở cùng cô ấy không?”

“Tôi không nghĩ vậy, thưa ngài”

“Cô ấy có bị thương không? Cô ấy bệnh à?”

Salter gửi cho chủ nhân của mình cái nhìn phiền hà dè dặt. “Cũng không, thưa ngài. Chỉ là...không khỏe lắm”

Quyết định không phí thêm thời gian cho mấy câu hỏi chẳng đi đến đâu, Marcus chửi thề rồi rời khỏi phòng, sai những bước dài đến phòng sách và mấp mé ngưỡng cửa của chạy rầm rầm. Chuyện quái gì có thể xảy ra cho Lillian và em cô ấy? Anh băn khoăn cực độ.

Trong lúc anh vội vã chạy qua những dãy hành lang, những luồng suy nghĩ không phù hợp cứ ồ ạt xuất hiện trong đầu anh. Làm thế nào ngôi nhà có vẻ sâu hoắm này một khi nó vắng khách, với hàng dặm sàn nhà và những căn phòng luôn tấp nập khách khứa. Một ngôi nhà vĩ đại, cổ kính mang vẻ xa cách của một khách sạn. Ngôi nhà giống nơi này cần tiếng hò hét vui sướng của trẻ con vang vọng khắp các hành lang, và đồ chơi bộn bề trên sàn nhà phòng khách, và tiếng vĩ cầm cọt két phát ra từ phòng nhạc. Đánh dấu trên tường, và giờ uống trà với bánh mứt dinh dính, và vòng đồ chơi lăn tròn trên hàng hiên sau nhà.

Cho đến tận lúc này Marcus chưa bao giờ cân nhắc đến ý tưởng kết hôn nào khác ngoại trừ trách nhiệm duy trì dòng họ Marsden. Nhưng gần đây tương lai của anh có vẻ sẽ rất khác lúc trước. Có thể nó sẽ là một khởi đầu mới – một cơ hội tạo dựng một gia đình anh chưa từng dám mơ tưởng sẽ có. Không phải với bất kì người phụ nữ nào anh đã gặp, nhìn thấy hoặc nghe nói...ngoại trừ người hoàn toàn đối lập mẫu người anh nên muốn. Anh bắt đầu không quan tâm đến chúng nữa.

Nắm tay anh ghì chặt, và nhịp chân của anh nhanh hơn. Đường đến phòng sách dường như xa tít tắp. Trước khi anh bước qua ngưỡng cửa, tim anh đập thình thịch trong lồng ngực...một nhịp điệu không có gì liên quan đến gắng sức quá mức mà hoàn toàn là kinh hoàng. Những gì anh thấy buộc anh đứng chết lặng giữa căn phòng rộng lớn.

Lillian đứng trước một chồng sách, và một chồng khác đang nằm xung quanh cô. Cô kéo những cuốn hiếm có ra khỏi kệ hết cuốn này tới cuốn khác, cau mày kiểm tra mỗi cuốn và vô tâm ném nó ra sau lưng. Cô tỏ ra lừ đừ một cách kì quặc, như thể cô đang di chuyển dưới nước. Và tóc cô tuột khỏi kẹp. Cô không có vẻ bệnh, thật đấy. Mà cô trông có vẻ...

Nhận ra sự hiện diện của anh, Lillian liếc ra sau vai với nụ cười méo xẹo. “Ồ, ngài đó hả” cô nói, giọng cô líu nhíu. Rồi cô quay lại với mấy kệ sách “Tôi không tìm được gì cả. Tất cả sách ở đây đều quá nhảm nhí...”

Nhăn mặt lo lắng, Marcus tiến lại gần trong khi cô tiếp tục huyền thuyên và sắp xếp những cuốn sách “Không phải cái này...cái này cũng không...ôi không, không, không, cái này thậm chí không viết bằng tiếng Anh...”

Cơ kinh hoàng của Marcus nhanh chóng chuyển thành cơn thịnh nộ, và thay thế bằng cảm giác tức cười một cách chóng vánh. Chết tiệt. Nếu anh cần thêm một bằng chứng nào để cho thấy Lillian Bowman là người vô cùng không thích hợp cho anh thì chính là lần này. Người vợ của dòng họ Marsden không bao giờ lên lút uống rượu trong phòng sách như cô, và mẹ anh sẽ phiên dịch thành “một thứ tầm thường đội lốt”. Nhìn chằm chằm đôi mắt nâu thẫm và khuôn mặt đỏ lựng của cô, Marcus sửa lại cụm từ kia. Lillian không đội lốt. Cô là cô gái láu lỉnh, làm người khác choáng váng, cáu bẳn, mất cân bằng, té lộn cổ, say xin bet nhè.

Thêm nhiều cuốn sách bị ném tung lên trời, một trong số chúng suýt va trúng tai anh.

“Có lẽ tôi giúp được” Marcus hòa nhã đề nghị, và đứng bên cạnh cô “Nếu cô nói cho tôi biết cô đang tìm cuốn nào”

“Một cuốn nào đó lãng mạn. Có kết thúc hạnh phúc. Chúng luôn có kết thúc hạnh phúc phải không?”

Marcus đưa tay vén tóc cô, ngón tay anh lướt dọc theo những sợi tơ sa-tanh sáng ngời. Anh chưa từng nghĩ bản thân như một người thích đụng chạm người khác, nhưng anh không thể không chạm vào cô mỗi khi họ ở gần. Cảm giác sung sướng bắt nguồn từ sự tiếp xúc giản đơn nhất với cô làm dây thần kinh anh bùng cháy. “Không phải luôn luôn” anh trả lời.

Lillian cười khùng khục “Ngài đúng là người Anh nhỉ. Làm thế nào tất cả các anh yêu việc chịu đựng với những cái ...” cô ngó chừng cuốn sách trong tay, phân tâm vì dòng chữ mạ vàng trên bìa. “...môi dưới...cũng nhắc đó hả ” cô lơ đãng kết thúc

“Chúng tôi không thích chịu đựng”

“Có, các người có. Ít nhất là các ngài luôn tìm cách né tránh tận hưởng một điều gì đó”

Lúc này Marcus đã dần quen với cảm giác trộn lẫn giữa ham muốn và vui thích cô luôn khuấy động nơi anh. “Giữ những vui thích một cách riêng tư không có gì là sai quấy hết”

Buông rơi cuốn sách đang cầm trong tay, Lillian quay lại đối mặt với anh. Bước đi chuyển đột ngột tự làm cô lảo đảo, và khi cô đu đưa ra sau kệ sách anh liền giữ cô thăng bằng với hai tay trên eo cô. Đôi mắt xéch của cô sáng ngời như những viên kim cương trên nền nhung nâu. “Chẳng mắc mớ gì đến riêng tư cả” cô nói “Sự thật là ngài không muốn được hạnh phúc, bởi vì – ” cô hơi nắc nứ “Bởi vì nó sẽ làm xói mòn lòng tự tôn của ngài. Westcliff đáng thương” cô nhìn anh đầy cảm thông.

Vào lúc đó, bảo vệ lòng tự tôn là điều cuối cùng còn tồn tại trong tâm trí Marcus. Anh dọn khung kệ sách qua một bên, ôm cô vào lòng. Khi anh chộp lấy làn hơi thở của cô, anh lắc đầu và thì thầm “Cô bé...cô đã uống cái gì vậy?”

“Ồ...” cô cúi nhanh xuống dưới cánh tay anh và nghiêng đầu về phía tủ kính cách đó vài feet “Tôi sẽ cho ngài biết...thứ tuyệt diệu, tuyệt diệu...này” Cô tự hào lôi một chai brandy uống gần hết từ rìa tủ kính và cầm lấy cổ chai. “Nhìn xem người ta làm cái gì này...một quả lê, ngay bên trong! Khéo léo không?” Dì chai rượu sát vào mặt, cô nheo mắt nhìn trái cây bị giam cầm “Lúc đầu không ngon. Nhưng một lúc sau thì đỡ hơn. Tôi cho rằng nó là một” – thêm một tiếng nắc “hương vị tích lũy dần dần”

“Hình như cô đã thành công trong việc tích lũy nó rồi đó” Marcus nhận xét

“Ngài sẽ không nói với ai chứ?”

“Không đâu” anh trang nghiêm hứa “Nhưng tôi sợ rằng sớm muộn gì họ cũng biết. Trừ khi chúng ta giả rượu cô hai hoặc ba giờ kế tiếp trước khi mọi người quay về. Lillian, thiên thần của tôi...cô uống bao nhiêu rồi?”

Đưa anh cái chai, cô dùng ngón tay ước lượng khoảng 1/3 tính từ đáy. “Lúc tôi thấy nó thì cao cỡ chừng này. Tôi nghĩ vậy. Hay là cỡ như vậy” cô nhăn mặt buồn bã “Giờ chỉ còn trái lê” cô lắc lư cái chai, làm phình quả lê mềm nhũn nằm dưới đáy “Tôi muốn ăn nó” cô thông báo.

“Không ăn được đâu. Nó ở trong đó để tăng hương vị – Lillian, đưa cái chai chết dẫm đó cho tôi”

“Tôi sẽ ăn nó” Lillian lơ ngơ vùng thoát khỏi anh vừa lắc chai điên cuồng “Nếu tôi có thể lấy nó ra...”

“Cô không thể làm được. Không thể”

“Không thể?” cô chế giễu, lảo đảo trước mặt anh “Ngài có những người hầu có thể moi óc khỏi đầu bê, nhưng không thể lấy một trái lê bé xíu khỏi một cái chai hay sao? Tôi không tin đâu. Kêu ai đó tới đây – huyết gió một cái thôi, và - ồ, tôi quên mất. Ngài không thể huyết gió” Cô tập trung nhìn anh, mắt cô nheo lại khi cô nhìn miệng anh “Đó là điều ngu xuẩn nhất mà tôi từng nghe. Ai cũng huyết gió được cả. Tôi sẽ dạy cho ngài. Ngay bây giờ. Thu môi ngài lại. Như thế này. Đưa ra...thấy chưa?”

Marcus đỡ cô khi cô đứng không vững. Nhìn xuống cặp môi chúm chím đáng yêu của cô, một cảm giác ấm áp xâm chiếm trái tim anh, căng tràn qua những rào cản trong quá khứ. Lạy Chúa, anh mệt mỏi vì mãi đấu tranh với khao khát anh dành cho cô. Chiến đấu với một điều gì đó choáng ngợp đã làm anh kiệt sức. Tựa như lúc ta cố gắng nín thở.

Lillian nhìn anh tha thiết, tỏ vẻ không hiểu bởi sự từ chối chiếu lệ của anh. “Không, không, không phải vậy. Thế này mới đúng” Chai rượu rơi xuống thảm. Cô đưa tay lên miệng anh và dùng ngón tay nắn môi anh. “Thả lỏng lưỡi ngài trên viền răng và...chỉ là vấn đề của lưỡi thôi, thật đấy. Nếu ngài sử dụng lưỡi lệ làng thì sẽ rất, rất tốt” – cô tạm thời bị cắt ngang vì anh đã bao phủ miệng cô bằng một cái hôn ngắn, thèm khát – “người hút gió. Thưa ngài, tôi không thể nói khi ngài – ” Anh khít miệng anh lên miệng cô lần nữa, ngấu nghiêng vị brandy ngọt lịm của cô.

Cô yếu ớt dựa vào anh, ngón tay cô luồn trong tóc anh, trong khi hơi thở của cô phì phò bên má anh nhanh và nhẹ. Một làn sóng bức bách đầy cảm xúc cuộn tròn xuyên qua anh khi nụ hôn sâu hơn thành sự thúc ép mạnh mẽ. Kí ức về buổi gặp gỡ trong khu vườn bí ẩn đã ám ảnh anh nhiều ngày qua...làn da mềm mại của cô bên dưới bàn tay anh. Anh muốn cảm nhận cô bao phủ xung quanh anh, tay cô bầu vào lưng anh, đầu gối cô ôm ghì quanh thắt lưng anh...bộ phận ẩm ướt trơn mượt của cô khi anh di chuyển bên trong cô.

Giật đầu ra sau, Lillian nhìn anh với cặp mắt lạ lùng, môi cô sưng tấy và đỏ mọng. Tay cô đưa lên tóc anh, ngón tay cô vươn đến góc cạnh trên xương gò má, những cú khảy khe khẽ mát lạnh trên làn da nóng hừng hực. Anh cúi đầu, hít hà quai hàm vào lòng bàn tay trắng nhợt của cô. “Lillian” anh thì thầm “Tôi đã cố tránh xa em. Nhưng tôi không thể tiếp tục làm thế. Trong hai tuần vừa qua đã hàng ngàn lần tôi ngăn mình đến với em. Bất kể tôi tự bảo mình hàng ngàn lần rằng em không thích hợp...” Anh ngưng lại khi cô đột ngột quăn quại, cong vẹo và nghển cổ để ngoái đầu xuống sàn nhà. “Bất kể tôi có – Lillian, em có nghe tôi nói gì không? Em đang tìm cái quái gì vậy?”

“Trái lê của tôi. Tôi đánh rơi nó, và – ê, nó kia” Cô lách người khỏi anh và quỵ hai bàn tay và đầu gối, lồm cồm bò dưới một cái ghế. Lượm chai brandy, cô ngồi trên sàn và đặt cái chai trên đùi.

“Lillian, quên trái lê khốn kiếp ấy đi”

“Làm sao mà nó vào trong ấy được, ngài có biết không?” Cô thọc ngón tay kiểm tra cổ chai “Tôi không biết làm cách nào một thứ to như thế lại lọt vừa cái lỗ bé xíu này”

Marcus nhắm mắt trước làn sóng đam mê trầm trọng, và giọng anh giòn giã “Người ta...người ta treo nó trên cây. Nụ hoa lớn lên...bên trong...” Anh hé mắt và ép chúng nhắm lại lần nữa khi anh nhìn thấy tay cô thọc sâu vào trong chai. “Lớn lên...” anh ráng tiếp tục “cho đến khi trái chín”

Lillian tỏ vẻ ấn tượng trước thông tin vừa được cung cấp “Người ta làm thế hả? Khéo quá, khéo quá...một trái lê bên trong nhỏ...ôi không”

“Sao vậy?” Hàm răng Marcus nghiêng chặt.

“Ngón tay tôi bị mắc kẹt rồi”

Hai mắt Marcus mở ra ngay lập tức. Anh điếng người nhìn xuống thì thấy Lillian loay hoay với ngón tay bị kẹt.

“Tôi không rút ra được” cô nói

“Chỉ cần kéo mạnh ra”

“Đau quá. Đau quá”

“Kéo mạnh hơn nữa đi”

“Không được. Nó kẹt thiệt rồi. Tôi cần một cái gì đó làm nó tuột ra. Ngài có ít dầu nhờn nào ở gần đây không?”

“Không”

“Không có chút nào à?”

“Có lẽ tin này sẽ làm em bất ngờ, nhưng chúng tôi chưa bao giờ cần dầu nhờn trong phòng sách cho đến lúc này”

Lillian cau mày nhìn anh “Trước khi ngài bắt đầu chỉ trích, Wes’cliff (xỉn nên phát âm sai đây ạ, không phải mình type sai đâu), tôi muốn nói rõ là tôi không phải người đầu tiên kẹt ngón tay trong một cái chai. Việc này xảy đến với tất cả mọi người”

“Vậy sao? Chắc em đang muốn ám chỉ người Mĩ phải không. Vì tôi chưa thấy người Anh với cái chai treo tòn ten trên ngón tay cả. Ngay cả một người lấu cá cũng không”

“Tôi không lấu cá, tôi chỉ - ngài đi đâu thế?”

“Ngồi yên đi” Marcus lẩm bẩm, và sải bước khỏi phòng. Ngay khi anh đi ra hành lang, một người hầu đến gần anh với một cái túi đầy giẻ rách và đồ dự trữ sạch. Cô hầu tóc đen sững sờ khi cô ta nhìn thấy bá tước, bị hăm dọa bởi gương mặt nhăn nhúm của anh. Anh cố gắng nhớ tên cô ta “Meggie” anh cộc cằn “Phải Meggie không?”

“Vâng thưa ngài” cô ngoan ngoãn nói, và nhìn xuống.

“Cô có xà phòng hay dầu bóng trong cái túi đó không?”

“Có, thưa ngài” cô bối rối đáp “Quản gia bảo tôi đánh bóng những chiếc ghế trong phòng bi da – ”

“Nó được làm từ thứ gì?” anh cất lời, tự hỏi không biết nó có chứa một thành phần gây dị ứng nào không. Trước vẻ hoang mang lờ lờ của cô gái, anh chỉ rõ “Dầu bóng đó, Meggie”

Hai mắt cô gái trợn ngược vì sự quan tâm lạ đời của ông chủ đối với những đồ vật tầm thường. “Sếp ơng,” cô lưỡng lự “Và nước chanh, một hay vài giọt dầu”

“Hết chưa?”

“Vâng, thưa ngài”

“Tốt” anh gạt đầu cụt lủn “Đưa nó cho tôi”

Cô hầu tò mò thọc tay vào xô rồi lôi ra một hũ sáp tự chế màu vàng nhạt, và trao nó cho anh “Thưa ngài, nếu ngài muốn tôi đánh bóng món đồ nào đó – ”

“Vậy là được rồi, Meggie. Cảm ơn cô”

Cô khẽ nhún gối cáo lui, trước khi bỏ đi cô ta nhìn anh như người mất trí.

Quay lại phòng sách, Marcus nhìn thấy Lillian nằm xấp trên sàn lót thảm. Ý nghĩ đầu tiên đến với anh là cô đã mất ý thức, nhưng khi anh đến gần thì anh mới biết cô đang cầm một thanh gỗ hình trụ dài, và nhìn nó từ khúc đuôi. “Tôi tìm ra rồi” cô hò reo thắng lợi “Kính vạn hoa. Nó r-rất thú vị. Nhưng không như tôi mong đợi”

Anh im lặng bước tới, giật dụng cụ ra khỏi tay cô, và xoay đầu còn lại cho cô nhìn vào.

Lillian nói ngay thở hổn hển trong sự kinh ngạc “Ồi, đáng yêu quá...nó hoạt động ra sao?”

“Mặt sau được lắp vừa với những tấm kính bạc sắp xếp một cách hợp lý, và rồi...” anh lạc giọng khi cô quay chiếc kính về phía anh.

“Thưa ngài” cô phát âm bằng một sự quan tâm sâu sắc, quan sát anh qua thanh gỗ hình trụ “Ngài có ba...trăm...con mắt” cô rã rời với một tràng cười khúc khích làm cô run lên đến nỗi đánh rơi kính vạn hoa.

Ngồi thụp xuống bên cạnh cô, Marcus nói ngắn gọn “Đưa tay cho tôi. Không, không phải tay này. Cái tay cầm chai rượu kia”

Cô vẫn nằm xấp khi Marcus bôi một cục dầu bóng trên đoạn ngón tay còn lộ ra của cô. Anh chà xát lớp dầu vào chỗ phân cách giữa cổ chai và da cô. Hơi nóng từ lòng bàn tay anh, sáp có hương chanh, và Lillian hít thở khoan khoái “Ồ, tôi thích mùi đó”

“Em rút tay ra được chưa?”

“Chưa được”

Nắm tay cô, anh tiếp tục bôi dầu nhờn lên những ngón tay và cổ chai. Lillian thả lỏng người, tỏ vẻ nằm yên và quan sát anh.

Anh cúi xuống nhìn cô, cảm thấy khó lòng kháng cự ham muốn được trèo lên cơ thể ngả ngớn của cô và hôn cô đến bất tỉnh “Em có thể nói cho tôi biết lý do tại sao em uống brandy lê giữa buổi chiều không?”

“Bởi vì tôi không thể mở được chai rượu sơ ri”

Môi anh cong lên “Ý tôi là, tại sao em lại uống rượu?”

“Ồ. À, tôi cảm thấy khá...kích động. Và tôi nghĩ nó có thể giúp tôi bớt phiền muộn”

Marcus chà xát bề mặt ngón tay cô một cách nhẹ nhàng. “Tại sao em cảm thấy kích động?”

Lillian ngoảnh mặt đi “Tôi không muốn nói về chuyện đó”

“Hmm”

Cô quay đầu lại nhìn anh, mắt cô nheo nheo “Ngài làm thế là có ý gì?”

“Tôi không có ý gì cả”

“Ngài có. Không phải là một ‘hmm’ bình th- thường. Là một cái ‘hmm’ phản đối”

“Tôi chỉ quan sát thôi”

“Đoán thử đi” cô thách thức “Cái hay nhất ngài có”

“Tôi nghĩ việc đó có liên quan đến St. Vincent” Anh nhìn từ bóng mờ phủ trên khuôn mặt cô khi anh ước đoán “Kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra” anh nói và nhìn cô chăm chú.

“Ngài biết đó” cô mơ màng, bỏ qua câu hỏi của anh “Ngài không đẹp trai bằng Ngài St. Vincent”

“Ngạc nhiên chưa” anh khô khan nói

“Nhưng vì vài lý do” cô tiếp tục “Tôi không bao giờ muốn hôn anh ta theo cách tôi có với ngài” Việc cô nhắm mắt trong lúc nói hóa ra lại hay, vì nếu cô nhìn thấy được biểu hiện trên mặt anh, cô sẽ không tiếp tục được “Có điều gì đó ở ngài làm tôi cảm thấy hư hỏng khủng khiếp. Ngài khiến tôi muốn làm những thứ không ai ngờ tới. Có lẽ bởi vì ngài quá nguyên tắc. Cà vạt của ngài không bao giờ lệch, và giày của ngài luôn sáng bóng. Áo ngài quá thẳng nếp. Thỉnh thoảng khi tôi nhìn ngài, tôi muốn giật phăng những cái nút áo của ngài. Hoặc ném quần của ngài vào lửa” cô khúc khích điên loạn “Tôi thường tự hỏi – có phải ngài gặp chuyện khó nói không, thưa ngài?”

“Không” Marcus khò khè, tìm anh đập thành thịch bên dưới áo sơ mi phẳng phiu. Đam mê nhức buốt làm da thịt anh căng phồng, cơ thể anh háo hức được cưỡng đoạt cơ thể phụ nữ thanh mảnh đang nằm sóng soài trước mặt. Anh bị cảm giác danh dự bủa vây phản đối rằng anh không phải hạng người đưa một cô gái say rượu vào giường. Cô không có sức chống cự. Cô còn trong trắng. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu lợi dụng cô trong tình trạng này –

“Được rồi nè” cô đưa tay lên và phe phẩy mừng chiến thắng “Ngón tay tôi rút ra được rồi” môi cô cong lên thành một cái toét miệng nóng nẩy. “Sao ngài nhăn nhó vậy?” Rướn người ngồi lên, cô ngã vào vai anh tìm sự nâng đỡ “Nếp nhăn nhỏ giữa hai chân mày anh...làm cho tôi muốn...” Giọng cô lạc lõng khi cô nhìn vào vầng trán anh.

“Sao?” thì thầm, sự tự chủ của anh gần như bị tiêu hủy.

Vẫn dựa vào vai anh, Lillian nhắc người lên “Làm thế này” Môi cô ấn vào giữa hai hàng chân mày.

Marcus nhắm mắt và rên rỉ một cách tuyệt vọng, ừ ừ. Anh muốn cô. Không chỉ muốn ngủ với cô – dù thời điểm này đó là ý nghĩ quan trọng nhất – nhưng còn những cái khác nữa. Anh không thể tiếp tục phủ nhận trong suốt phần đời còn lại, anh sẽ mãi so sánh những người đàn bà khác với cô, và nhận ra tất cả bọn họ đều khiếm khuyết. Nụ cười của cô, cái lưỡi chua ngoa, tính khí thất thường, tiếng cười dễ lan truyền, thân thể và tinh thần tràn đầy nhựa sống, mọi thứ ở cô đều tạo cảm giác dễ chịu bên anh. Cô độc lập, cứng

đầu, bướng bỉnh...những phẩm chất mà hầu hết đàn ông không mong mỗi vợ mình sẽ có. Sự thật anh mong chúng là không thể chối bỏ cũng như không mong đợi.

Chỉ có hai cách giải quyết trong tình huống này. Anh sẽ tiếp tục lảng tránh cô, việc mà cho đến lúc này là một thất bại thảm hại, hoặc anh sẽ chấp nhận nó. Chấp nhận...biết rằng cô sẽ không bao giờ là một người vợ diễm tĩnh, đảm đang mà anh luôn hình dung. Lấy cô, anh sẽ bắt chấp vận mệnh đã chi phối cuộc đời anh ngay từ lúc anh lọt lòng mẹ.

Anh không bao giờ chắc chắn những gì có thể mong đợi từ Lillian. Cô sẽ hành động theo những cách anh không hiểu hết, hoặc cô sẽ phản công như một sinh vật chưa được thuần hóa hoàn toàn mỗi khi anh cố khống chế cô. Cô là một tạo vật sở hữu những xúc cảm mãnh liệt và sức mạnh tinh thần lớn lao.

Họ sẽ tranh cãi. Cô sẽ không bao giờ cho phép anh trở nên thoải mái, ổn định.

Lạy Chúa, có phải đây chính là tương lai mà anh muốn?

Phải. Phải. Phải

Rúc đầu vào đường cong trên má cô, Marcus hít hà một làn hơi brandy nóng phả vào mặt anh. Anh sẽ có cô. Anh trượt tay quanh đầu cô, đưa miệng cô đến với anh. Cô tạo ra một âm thanh ú ớ và đáp trả nụ hôn với sự nhiệt tình không hề nữ tính, quá ngọt ngào và nồng nàn trong cách cô phản ứng làm anh gần như mỉm cười. Nhưng nụ cười đó trôi tuột giữa sự tương tác khêu gợi của hai cặp môi. Anh yêu cách cô hôn trả anh, thỏa thuê trên miệng anh với đam mê xúng tằm. Đỡ cô nằm xuống sàn nhà, anh đặt cô trên cánh tay và dùng lưỡi khám phá miệng cô thật sâu, thật gợi tình. Váy cô nhàu nhĩ bởi những cố gắng áp sát vào nhau của hai người. Rít lên như một con mèo, Lillian vật lộn đẩy tay vào trong áo choàng của anh. Họ từ từ lăn tròn trên sàn nhà, lúc đầu anh ở trên, rồi đến cô, cả hai vuốt ve nhau trong lúc cơ thể họ xoắn xít lại.

Cô mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ, tay chân cô quấn quanh người anh, bàn tay cô lang thang nồn nóng trên lưng anh. Marcus chưa từng trải qua cảm giác bị khuấy động như vậy trong đời, hơi nóng lan tỏa trên trên thổ thịt. Anh phải đi vào bên trong cô. Anh phải cảm nhận, phải hôn, phải vuốt, phải ném từng inch cơ thể cô.

Họ lăn tròn thêm lần nữa, và cảm giác bị cái chân ghế cán vào lưng tạm thời đưa anh quay về thực tại. Anh nhận ra họ sắp sửa làm tình ở một nơi thường được thăm viếng nhất trong nhà. Không được rồi. Anh rửa sạch rồi nâng Lillian theo cùng, đỡ cơ thể cô tựa vào anh khi họ đứng lên. Cái miệng mềm mại của cô tìm kiếm anh, và anh cười khàn “Lillian...” giọng anh khàn đặc “Đi với anh”

“Đi đâu?” cô yếu ớt hỏi

“Lên lầu”

Từ sống lưng căng cứng bất chợt anh biết cô hiểu anh muốn làm gì. Brandy đã làm suy giảm tính kiềm chế, nhưng nó không cướp đi sự sáng suốt của cô. Không hoàn toàn. Cô đưa những ngón tay nhẹ, nóng bức chạm vào má anh, nhìn vào mắt anh với sự tập trung cao độ “Lên giường của ngài?” cô thì thầm. Anh khẽ gật đầu, cô cúi người về trước và nói sát bên miệng anh “Ồ, vâng...”

Môi anh tìm đôi môi sưng tấy vì hôn của cô. Cô tuyệt vời, miệng cô, lưỡi cô...hơi thở của anh đứt đoạn, và anh dùng sức đẩy từ hai tay để đóng khuôn cơ thể cô theo anh. Họ loạn choạng cùng nhau cho đến khi anh nắm một tay gần kệ sách để giữ thăng bằng cho cả hai. Anh hôn cô không đủ sâu. Anh cần nhiều hơn ở cô. Da cô, mùi hương của cô, mạch đập điên rồ của cô bên dưới lưỡi anh, tóc cô rối bù quanh ngón tay anh. Anh cần cơ thể trần truồng cong vồng bên dưới anh, móng tay cô cào cào lưng anh, cao trào rùng mình của cô khi những cơ thịt bên trong ôm lấy anh. Anh muốn có cô nhanh, chậm, thô lỗ, nhẹ nhàng...vô vàn cách, với đam mê không thể đo lường.

Không biết làm thế nào anh ngừng đầu đủ lâu để lên tiếng “Vòng tay em qua cổ anh đi” Và khi cô làm theo, anh nhanh chóng bế cô lên.

18. Chương 18

Vài phút sau Lillian trầm nghĩ, nếu đây là một giấc mơ, thì nó xảy ra với vẻ sáng sủa một cách đáng ngạc nhiên. Một giấc mơ, đúng vậy...cô bám víu luận điểm ấy. Người ta có thể làm mọi thứ trong mơ. Không có quy tắc, không ràng buộc...chỉ có khoái cảm. Ồ, khoái cảm...Marcus, cởi quần áo của cô và của anh, trang phục của họ trộn lẫn thành một đồng lòng nhùng trên sàn nhà, và anh bế cô lên chiếc giường rộng có những cái gối nằm mềm xốp phủ vải lanh trắng trơn láng. Đây rõ ràng là một giấc mơ, bởi vì người ta chỉ làm tình trong bóng tối, mà ánh nắng chiều tà thì lại đang quét qua căn phòng.

Marcus ở cạnh cô, chồm người bên trên, miệng anh đùa bỡn trong những cái hôn lười nhác và phụ thuộc khiến cô không thể nói khi nào nó kết thúc để một cái khác lại bắt đầu. Cơ thể trần trụi của anh ép sát vào cô, làm cô ngạc nhiên bởi sức mạnh của nó, da thịt anh như thép bên dưới hai bàn tay dò tìm của cô. Cứng và ôn hòa, nóng hầm hập...cơ thể anh là một khám phá chấn động. Những sợi lông đàn hồi trên ngực anh cọ vào hai bầu ngực trần của cô trong lúc anh di chuyển. Anh đặt quyền sở hữu từng inch trên người cô qua những nụ hôn và vuốt ve chậm chạp, thăm thú đầy nhục cảm.

Hình như mùi hương tỏa ra từ anh – và cô, nếu có quan trọng – đã thay đổi dưới sức nóng của sự khát khao, hấp thu một vị hăng mặn làm tắc nghẽn từng hơi thở với hương thơm khoái lạc. Cô vùi mặt vào dưới cổ anh, tham lam tìm kiếm. Marcus...- trong mơ không phải là quý ông người Anh kín đáo, mà là một người lạ dịu dàng, táo bạo làm cô kinh ngạc với những sự thân mật anh đang đòi hỏi. Lật úp cơ thể cô, anh gặm nhấm suốt chiều dài sống lưng, lưỡi anh tìm ra những nơi sau lưng đem lại cho cô sự dễ chịu đến ngỡ ngàng. Nhiệt lượng từ bàn tay anh lan tỏa đến móng cô. Khi ngón tay anh thăm dò khe hở thắm kín giữa hai đùi cô, Lillian không nén nổi tiếng kêu yếu ớt, bắt đầu nhấp nhòm trên nệm.

Kéo cô lùi lại với một lời thêu thào, Marcus tách đôi nhúm lông lòa xòa và đưa một ngón tay vào bên trong cô, trêu đùa và chọc ngoáy bộ phận nhạy cảm. Cô úp một bên mặt nóng rát xuống tấm vải lanh trắng tinh, thở hổn hển vì sung sướng. Anh rừ rì trên gáy cô và chuyển động để dang chân cô. Vật đàn ông mượt mà của anh chạm vào mặt trong chân cô trong khi tay anh mơn trớn giữa đùi một cách quý quai nhẹ và dịu dàng. Quá dịu dàng. Cô muốn nhiều hơn...cô muốn bất kì cái gì...mọi thứ. Tim cô đập dữ dội, và cô bấu víu tấm trải giường, kẹp nó vào nắm tay. Cảm giác căng thẳng riêng biệt cồn cào bên trong cô, làm cô oằn người bên dưới cơ thể săn chắc mạnh mẽ của anh.

Tiếng nấc nghẹn của cô có vẻ làm anh vui. Anh trườn lên lưng cô, mắt anh lấp lánh ngọn lửa đen tối “Lillian” anh thì thầm trên cái miệng run rẩy bầy của cô “thiên thần của anh, tình yêu của anh...ở đây có đau không” Ngón tay anh đẩy vào trong cô “Nơi ngọt ngào, trống rỗng này...em có muốn anh lấp đầy nó không?”

“Có” cô thổn thức, len lỏi để được gần anh hơn “Có..., có...”

“Sớm thôi” Anh giục lười lướt qua núm vú căng cứng của cô.

Cô rên rĩ khi cái chạm bỡn cợt của anh được rút ra. Lúng túng và mất trí, cô cảm nhận được anh xuống thấp hơn, thấp hơn, liếm và mút cơ thể đỡ đỡ của cô, cho đến khi...cho đến khi...

Hơi thở của cô như nghẹn lại ngỡ ngàng khi tay anh đẩy hai đùi cô dang rộng, và cái lưỡi ẩm ướt mát lạnh luồn lách qua những sợi lông ướt át. Mông cô cong lên đón lấy miệng anh. Anh không thể, không thể, cô bần thần nghĩ ngợi, thậm chí khi anh liếm sâu hơn bộ phận nổi lên của cô, đầu lưỡi anh xoắn lại hành hạ, ngúng nguẩy ranh mãnh làm cô bật khóc. Anh sẽ không ngừng lại. Anh tập trung vào điểm bé xíu trên cơ thể cô, tìm ra nhịp điệu đem lại ngọn lửa hoang dại khắp người cô, rồi dừng lại để hé mở từng nếp gấp đến khi cô gào gừ trước cảm xúc do lưỡi anh mang lại.

“Marcus” cô khọt khẹt rạn vỡ, lần nữa và lần nữa, như thể tên anh là một kích động cảm tính. “...” Bàn tay run rẩy đi xuống đầu anh khi cô ráng kéo anh lên cao hơn, để đẩy miệng anh vào đúng nơi cô cần. Nếu cô còn nói được chắc chắn cô sẽ cầu xin. Bất thình lình miệng anh trượt lên cao, một khoảng cách ít ỏi nhưng thiết yếu, kèm chặt trên cô với xúc giác nhạy bén, vùi lấp và nếm trải cô không thương tiếc. Cô khóc khản cổ khi đợt sóng mê ly dữ dội cuốn lấy cô, lộn nhào và đánh bật mọi giác quan.

Marcus đẩy bản thân bên trên và nâng niu cô trong cánh tay anh, miệng anh ầm ập khi hôn hai má ướt. Lillian ôm anh thật chặt, cô thở nhanh và khó nhọc. Vẫn chưa đủ. Cô muốn cơ thể anh, tâm hồn anh, bên

trong cô. Vụng về chút người xuống, cô chạm chiều dài từng từng của anh và đưa anh vào bộ phận kín đáo ẩm ướt giữa hai đùi cô.

“Lillian...” Đôi mắt anh giống như kim loại nóng chảy. “Nếu chúng ta làm điều này, em phải hiểu là nhiều chuyện sẽ thay đổi. Chúng ta sẽ phải – ”

“Bây giờ” cô hồi hã cắt lời. “Bên trong em. Bây giờ” Đầu ngón tay cô lần mò tìm phần cán vào bộ phận căng phồng. Úp mặt vào thanh quần mạnh mẽ của anh, cô khẽ cắn môi. Anh di chuyển đột ngột và đẩy lưng cô, cơ thể anh len xuống dưới. Anh dang hai chân cô ra. Một áp lực thiêu đốt giữa hai đùi cô, và cơ bắp cô gồng lên trước sự xâm nhập

Marcus với tay giữa cơ thể họ và tìm được chóp trên bộ phận nữ tính của cô, ngón tay anh nhen nhóm luồng khoái cảm mới bên trong da thịt cô cho đến khi cô vật vã trong sự đáp trả bất lực. Với mỗi lần ưỡn hông, cô cảm nhận được anh lại vào sâu hơn, nhiều hơn. Và rồi anh đâm vào dứt khoát và lấp đầy bên trong cô. Nghẹn ngào vì cơn đau bất ngờ, cô nằm yên, tay cô cào cào tấm lưng cứng, trơn trượt của anh. Da thịt cô co quắp dữ dội xung quanh anh, một cơn đau nhói buốt không dễ dàng trôi qua cho đến khi cô sẵn lòng tiếp nhận anh. Lắm lắm khuyên cô thả lỏng, anh nằm im bên trong cô với sự kiên trì vô hạn, cố không làm cô đau.

Khi anh ôm ấp và hôn cô, Lillian ngược mắt nhìn vào đôi mắt đen láy dịu dàng. Tia nhìn của họ gặp nhau, cơ thể cô bất chợt bớt xót xa, mọi kháng cự dần tan biến. Tay anh khum khum ôm hông cô, nâng cô lên khi anh bắt đầu chuyển động với một nhịp điệu từ tốn “Ồn chứ?” Anh thì thầm

Cô rì rầm gì đó và vòng tay quanh cổ anh thay câu trả lời. Đầu cô gục xuống và anh hôn lên cổ cô, trong lúc cơ thể cô mở ra hoàn toàn cho sự xâm nhập nóng – trơn. Cô bắt đầu trườn người vịn vào theo từng cú thúc của những nỗi đau ngọt ngào, và có vẻ sự dịch chuyển của cô tăng cường khoái cảm của anh. Nét mặt anh trở nên cứng đờ vì phấn khích, còn hơi thở ngắt ngứ trong yết hầu. “Lillian” anh ậm ừ, bầu vào hông cô “Lạy Chúa, anh không thể...Lillian...” Mắt anh nhắm nghiền, và anh rú lên hoang dại khi anh đạt đến cao trào, vật đàn ông của anh thốn thụt mãnh liệt bên trong cô.

Sau đó anh buộc phải rút ra khỏi cô, nhưng cô ôm chặt lấy anh và thì thầm “Không. Chưa được, làm ơn...” Anh lặn cả hai về cùng một bên, cả hai cơ thể vẫn không rời nhau. Miễn cưỡng để anh rời cô, cô quàng cảng chân mảnh khảnh qua thắt lưng anh trong lúc ngón tay anh chạy chơi trên lưng cô với điệu bộ gợi tình. “Marcus” cô lè nhè “Đây là giấc mơ...phải không?”

Cô cảm nhận được anh lặng lẽ cười bên má cô “Ngủ đi” anh nói, và hôn cô.

Khi Lillian mở mắt ra lại thì ánh nắng ban chiều đã giảm đi đáng kể, và khung trời nhìn từ cửa sổ nhuộm màu hoa oải hương. Đôi môi của Marcus tha thẩn từ gò má đến quai hàm cô, và cánh tay anh đỡ dưới vai cô, nâng cô thành tư thế nửa ngồi. Cô lơ mơ hít thở mùi hương quen thuộc của anh. Miệng cô khô rang, và cổ họng cô đắng nghét, và khi cô cố gắng nói chuyện, giọng cô khô khè “Khát”

Mép ly thủy tinh được ấn vào môi cô, và cô uống dễ chịu. Chát lỏng mát lạnh và ngon lành với quýt và mật ong.

“Nửa không?”

Khi Lillian nhìn sang người đàn ông đang ôm cô, cô nhận ra anh đã ăn mặc tươm tất, tóc anh chải thẳng nếp, mùi cơ thể chứng tỏ anh vừa tắm gội. Lưỡi cô nặng nề và khô khan “Tôi đã mơ...ôi, tôi đã mơ...”

Nhưng rõ ràng đó không phải là một giấc mơ. Bất chấp việc Westcliff đã mặc áo quần đầy đủ, cô vẫn đang khóa thân trên giường anh, và được một tấm vải quấn quanh người “Ồi trời” cô thì thầm, kinh ngạc và giận dữ vì nhận ra những gì mình đã làm. Đầu cô đau như búa bổ. Cô xoa tay lên thái dương.

Lấy cái khay trên chiếc bàn cạnh giường, Westcliff rót thêm một ly nước mới.

“Em đau đầu à?” anh hỏi “Anh nghĩ là vậy. Đây này” anh đưa cô một gói giấy mỏng, và cô mở nó ra với những ngón tay run run. Ngửa đầu ra sau, cô đắp những tờ giấy rét buốt xuống dưới cổ họng và lau xuống vừa hớp một ngụm nước ngọt lịm. Tấm chăn trượt xuống thắt lưng cô. Mặt đỏ bừng vì xấu hổ, cô kéo chăn lên với một tiếng nấc. Dù Westcliff kiên nhẫn không nói gì, cô nhận ra từ nét mặt anh rằng giờ đây không cần phải e lệ. Cô nhắm mắt lại và than trời.

Nhận lại ly nước, Westcliff đỡ cô nằm xuống và đợi cho đến khi cô đưa mắt nhìn anh lần nữa. Anh cười và vỗ về gò má nóng rát của cô bằng lưng bàn tay. Ước rằng anh không tỏ ra quá thỏa mãn với bản thân, Lillian quắc mắt “Thưa ngài – ”

“Chưa đâu. Chúng ta sẽ nói chuyện sau khi anh chăm sóc em”

Cô kêu ăng ẳng bất lực khi anh kéo tấm chăn khỏi người cô, phơi bày từng inch trên da cô với tia nhìn của anh “Đừng!”

Phớt lờ cô, Westcliff bận rộn ở chiếc bàn cạnh giường, đổ một ít nước nóng từ vòi nước nhỏ vào tô kiêu. Anh thấm ướt một mảnh vải, vắt khô, và ngồi xuống cạnh Lillian. Nhận ra anh định làm gì, cô liền gạt tay anh ra. Quảng cô cái liếc lạnh lùng, anh nói “Nếu em định làm đáng vào lúc này – ”

“Được rồi” Đổ mặt, cô nằm xuống và nhắm mắt “Chỉ là...làm cho xong đi”

Mảnh vải nóng được ấn giữa hai đùi cô, làm cô giật mình “Không sao” anh thì thầm, săn sóc phần thịt nhứt nhối một cách dịu dàng “Anh xin lỗi. Anh biết em đau. Nằm yên đi”

Lillian lấy tay che mắt, xấu hổ đến mức không thể quan sát anh dùng thêm một miếng gạc nóng khác để xoa dịu cơn đau ngốc nghếch ở những phần riêng tư của cô “Làm thế có đỡ hơn không?” cô nghe tiếng anh hỏi. Cô gạt đầu cứng nhắc. Westcliff lại lên tiếng, giọng anh nhuốm màu thích thú “Anh không thể mong chờ về nhu mì từ một cô gái nô đùa ngoài trời với trang phục lót. Sao em che mắt vậy?”

“Bởi vì tôi không thể nhìn ngài trong khi ngài nhìn tôi” cô rầu rĩ nói, và anh cười vang. Lấy miếng gạc ra, anh xả nó trong chậu nước.

Lillian lén nhìn anh từ kẽ ngón tay khi anh ấn mảnh vải nóng xoa dịu giữa hai chân cô lần nữa “Ngài đã rung chuông gọi người hầu” cô nói “Anh ta – hay cô ta – có thấy gì không? Có ai biết tôi đang ở cùng ngài không?”

“Chỉ có đầy tớ của anh. Và anh ta sẽ không hé môi nói gì về ...”

Anh ngập ngừng, rõ ràng đang tìm từ phù hợp, Lillian căng thẳng nói “Những chiến tích?”

“Việc này không phải là một chiến tích”

“Vậy thì là một sai lầm”

“Em muốn định nghĩa ra sao tùy em, nhưng sự thật là chúng ta phải giải quyết tình huống này với một thái độ thích hợp”

Nghe đáng ngại quá. Bỏ tay khỏi mắt, Lillian nhìn thấy Westcliff rút mảnh vải ra, và nó lấm tấm máu. Máu của cô. Dạ dày cô trống trơn, và tim cô đập hồi hẫ. Bất kì phụ nữ nào cũng biết nếu cô ta ngủ với một người đàn ông trước ngày cưới thì cô ta đã bị hủy hoại. Từ “hủy hoại” tạo cảm giác khó bảo...như thể cô thường xuyên hư hỏng. Như trái chuối nằm lọt thõm dưới đáy tô hoa quả.

“Tất cả những gì chúng ta cần làm là không để ai phát hiện ra” cô dè dặt nói “Chúng ta sẽ giả vờ rằng nó chưa từng xảy ra”

Westcliff kéo tấm chăn cao lên ngang vai cô và nhào người về trước, hai bàn tay đặt trên hai bên vai cô “Lillian. Chúng ta đã ngủ với nhau. Đó không phải là chuyện có thể chối bỏ”

Lòng cô ngập tràn kinh hoàng “Tôi có thể chối bỏ. Và nếu tôi có thể, thì ngài – ”

“Anh đã lợi dụng em” anh nói, nỗ lực đỡ hơi nhất mà cô từng thấy để cố tỏ ra ă năn “Hành động của anh là không thể tha thứ. Tuy nhiên, căn cứ theo tình huống hiện nay thì – ”

“Tôi tha thứ cho ngài” Lillian vội vàng nói “Được chưa, kết thúc nhé. Quần áo của tôi đâu?”

“ – giải pháp duy nhất cho chúng là hôn nhân”

Một lời cầu hôn từ bá tước Westcliff.

Bất kì cô gái chưa chồng nào ở Anh nếu nghe được những lời này sẽ khóc ngất vì hãnh diện. Nhưng chuyện này sai hết rồi. Westcliff không ngổ lời vì anh muốn như vậy, hoặc vì cô là người phụ nữ anh khao khát hơn hết thấy những người khác. Anh cầu hôn vì nghĩa vụ.

Lillian nhấp nhòm trong tư thế ngồi. “Thưa ngài” cô một mỗi hỏi “Có lý do nào khác hơn sự thật là chúng ta đã ngủ với nhau đã thúc giục ngài cầu hôn tôi?”

“Hiển nhiên em hấp dẫn...thông minh...không nghi ngờ gì em sẽ sinh ra những đứa trẻ khỏe mạnh..và liên minh giữa hai gia đình sẽ càng bền chặt ...”

Đảo mắt tìm áo quần, cô nhìn thấy chúng nằm vắt vẻo trên một cái ghế cạnh lò sưởi. Lillian bò khỏi giường “Tôi phải mặc quần áo” cô chớp mắt khi bàn chân chạm sàn.

“Anh sẽ giúp em” Westcliff nói ngay tức thì và sải bước đến chiếc ghế.

Cô vẫn ở bên cạnh giường, tóc cô phủ lòa xòa trước ngực và một ít sau lưng. Mang quần áo lại cho cô và đặt chúng trên giường, Westcliff lướt mắt khắp người cô “Em thật đáng yêu” anh lẩm bẩm. Anh chạm vào bờ vai trần và để ngón tay đi xuống khuỷu tay cô. “Anh xin lỗi vì đã làm em đau” anh êm ái nói “Lần sau sẽ khá hơn. Anh không muốn em sợ hãi chuyện đó...hoặc sợ anh. Anh hy vọng em sẽ tin rằng anh – ”

“Sợ ngài ư?” Cô nói không thêm nghĩ “Chúa lòng lành, tôi không bao giờ sợ ngài”

Ngẩng đầu cô ra sau, Westcliff nhìn cô với nụ cười chậm chạp quét ngang mặt anh “Không, em không sợ” anh đồng tình “Em sẽ xiên cả mắt quỷ nếu điều kiện cho phép”

Không thể nhận định câu nói kia là phê bình hay ngưỡng mộ, Lillian nhún vai bức tức. Cô với tay lấy quần áo và lóng ngóng mặc vào. “Tôi không muốn lấy ngài” cô nói. Tất nhiên đó không phải là sự thật. Nhưng cô không thể phớt lờ cảm giác sai lệch trong hết thấy mọi chuyện...rằng cô không nên chấp nhận một lời cầu hôn xuất phát từ lòng trách nhiệm.

“Em không được chọn lựa” anh nói sau lưng cô

“Tất nhiên là tôi có. Tôi dám nói Ngài St. Vincent sẽ chấp nhận tôi dù tôi không còn trong trắng. Và nếu anh ta không đồng ý, cha mẹ tôi cũng khó lòng ném tôi ra đường. Tôi tin chắc ngài sẽ cảm thấy nhẹ nhõm vì biết tôi giải thoát ngài khỏi mọi nghĩa vụ” chộp quần chèn từ giường, cô cúi xuống mặc nó vào.

“Sao em lại đề cập đến St. Vincent” anh hỏi sắc lẹm “Anh ta đã cầu hôn em phải không?”

“Khó tin quá hả?” Lillian phản kích, cột lại dây quần. Cô với tay lấy áo ngực “Thành thật mà nói, anh ta đã xin phép được nói chuyện với cha tôi”

“Em không thể lấy anh ta” Westcliff quắc mắt khi đầu và cánh tay cô choàng qua áo ngực.

“Tại sao không?”

“Vì từ giờ em là của anh”

Cô tạo ra một âm thanh nhạo báng, dù tim cô đập lố một nhịp khi nghe thấy sự sở hữu của anh “Việc tôi ngủ với ngài không hình thành quyền sở hữu”

“Em có thể đã mang thai” anh chỉ ra với vẻ hài lòng nhẫn tâm “Ngay lúc này, con của anh có thể đang lớn lên trong bụng em. Điều đó hình thành một dạng xác nhận. Anh nghĩ là vậy”

Lillian cảm thấy đầu gối bủn rủn, mặc dù giọng điệu của cô vẫn mát mẻ “Chúng ta sẽ biết ngay thôi mà. Vào lúc thích hợp, tôi sẽ từ chối đề nghị của ngài. Ngoại trừ chuyện ngài chưa thực sự đề nghị gì cả, phải vậy không?” cô xỏ bàn chân trần vào một bên vớ “Nó giống mệnh lệnh hơn là đề nghị”

“Phải vậy không? Có phải những điều anh nói không làm em hài lòng?” Westcliff lắc đầu nôn nóng “Được rồi. Em sẽ lấy anh chứ?”

“Không”

Mặt anh trở nên dữ dằn “Tại sao không?”

“Vì ngủ với nhau không phải lý do đủ để hai ta xiềng xích nhau cả đời”

Anh nhướn một bên mày với vẻ cao ngạo không lằm lằm vào đâu được “Nó đủ cho anh” Nhặt áo ngực của cô lên và đưa nó cho cô “Em không thể nói hay làm để có thể thay đổi quyết định của anh. Chúng ta sẽ sớm kết hôn”

“Đó là quyết định của ngài, không phải của tôi” Lillian chống đối, thở dốc khi anh túm lấy dây buộc và kéo léo móc chúng vào nhau. “Và tôi muốn được nghe nữ bá tước sẽ nói gì khi ngài bảo với bà sẽ mang thêm một người Mĩ vào dòng họ”

“Bà ấy sẽ chấp nhận dù tức muốn học máu” Marcus điềm nhiên nói, thắt lại dây buộc áo nịt ngực cho cô “Bà sẽ tiếp tục gào rống rửa xả, cuối cùng sẽ lẫn ra xủ. Và rồi bà sẽ đi du lịch châu Âu trong 6 tháng, và không thèm viết gì cho chúng ta” Anh ngừng lại rồi thích thú bổ sung “Sao mà anh mong được thấy chuyện đó quá chừng”

19. Chương 19

“Lillian. Lillian, chị ơi..chị phải dậy thôi. Mẹ nói em kêu chị dậy dùng trà nè” Daisy đứng bên giường chị gái, bàn tay nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng lay vai Lillian.

Cầu nhàu và cựa quậy, Lillian liếc nhìn gương mặt cô em “Chị không muốn dậy”

“Hả, chị phải dậy. Có chuyện rồi, và em nghĩ chị nên chuẩn bị”

“Có chuyện? Chuyện gì?” Lillian lảo đảo ngồi lên và đặt tay lên vầng trán nhức buốt. Liếc qua gương mặt hằn sâu lo lắng của Daisy làm tim cô bỗng chồn không yên.

“Nằm xuống đi” Daisy đáp “Và em sẽ mang trà đến cho chị. Ở đó kìa”

Nhận ly trà nghi ngút khói, Lillian chăm chỉ tập trung tư tưởng vẫn còn đang phân tán và rối như tơ vò.

Cô có một kí ức mập mờ về bí mật trong phòng cô tối qua, nơi có chậu tắm ấm áp và cô hầu gái mẫn cán đang đứng đợi. Cô đã tắm và thay một váy ngủ mới, và đổ sập xuống giường trước khi em gái cô trở về từ lễ hội trong làng. Sau một giấc ngủ dài không mộng mị, lẽ ra cô đã có thể thuyết phục bản thân những sự việc của tối ngày hôm trước chưa từng xảy ra, nếu như giữa hai đùi cô không có cơn đau âm ỉ.

Còn bây giờ? Cô lo lắng tự hỏi. Anh đã nói anh dự định sẽ cưới cô. Tuy nhiên, dưới ánh sáng ban ngày, rất có thể anh sẽ cân nhắc lại đề nghị đó. Và cô không chắc cô muốn chính xác điều gì. Nếu cô phải trải qua phần đời còn lại trong mặc cảm trở thành nghĩa vụ bắt buộc đối với Westcliff thì...

“Chuyện gì đang xảy ra?” Cô hỏi

Daisy ngồi trên mép giường đối mặt với Lillian. Cô mặc một chiếc váy sáng màu xanh, tóc cô kẹp tạm bợ sau gáy. Tia nhìn quan tâm của cô lộ trần nét mặt chán nản của Lillian. “Khoảng hai giờ trước, em đã nghe một vài chuyện trong phòng cha mẹ. Có vẻ như Ngài Westcliff đã xin phép gặp riêng cha – trong phòng khách Marsden, em tin rằng – và rồi sau đó cha quay lại, và em thò đầu hỏi thăm chuyện gì đang diễn ra. Cha không giải thích, nhưng ông có vẻ phẫn khích, và mẹ điên lên vì một điều gì đó, khóc cười lẫn lộn, và rồi cha an ủi bà. Em không biết Ngài Westcliff và cha đã nói gì, nhưng em hy vọng là chị sẽ – ” Daisy im lặng khi thấy chiếc tách của Lillian lắc lư trên đĩa hứng nước. Cô vội vàng với tay đỡ lấy đôi tay run rẩy của chị “Chị ơi, sao vậy? Chị trông lạ quá. Hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Có phải đi đã làm gì khiến Ngài Westcliff phản đối?”

Cổ họng Lillian thắt lại thành tràng cười hằn học. Cô chưa từng có cảm giác này, bị mắc kẹt giữa hiểm họa giận dữ và nước mắt chực chờ. Cơn giận đã thắng. “Ừ” cô nói “Đã có chuyện. Và giờ anh ta dùng nó để buộc chị làm theo ý muốn của anh ta. Đâm sau lưng chị và sắp xếp mọi chuyện với cha chúng ta...ôi, chị không chịu nổi nữa! Chị không thể!”

Đôi mắt Daisy tròn tròn như đĩa thức ăn “Chị cưới ngựa của Ngài Westcliff mà không xin phép? Phải vậy không?”

“Chị mà...Chúa ôi, nếu chỉ có vậy” Lillian vui khuôn mặt đỏ tươi vào hai bàn tay “Chị đã ngủ với anh ta” giọng cô xuyên qua kẽ tay lạnh ngắt “Hôm qua, lúc mọi người rời khỏi lãnh địa”

Một sự im lặng kinh ngạc theo sau lời thú nhận lộ liễu “Chị...nhưng...nhưng em không hiểu sao chị có thể...”

“Chị đã uống brandy trong phòng sách” Lillian đỡ đầu nói “Và anh ta tìm ra chị. Hết chuyện này đến chuyện khác, và rồi chị nằm trong phòng ngủ của anh ta”

Daisy tiếp thu thông tin với sự ngạc nhiên không lời. Cô cố gắng nói, rồi hộp một ngụm trà trong tách của Lillian để thông cổ. “Em cho rằng khi chị nói chị đã ngủ với anh ta, có nghĩa nó nhiều hơn một lúc chớp mắt”

Lillian bắn cho em gái cái nhìn bối rối “Daisy, đừng có tài lanh”

“Chị có nghĩ anh ta sẽ làm một việc danh dự là ngỏ lời cầu hôn chị?”

“Ồ, có chứ” Lillian cay đắng nói “Anh ta sẽ biến “việc danh dự” thành một cái cúi đầu uỵch và đánh vào đầu chị cho đến khi chị đầu hàng”

“Anh ta có nói anh ta yêu chị không?” Daisy hỏi liều.

Lillian mĩa mai “Không, anh ta không thêm quan tâm cảm giác đó”

Trên trán Daisy hằn sâu những nếp nhăn “Lillian...có phải chị sợ anh ta chỉ muốn chị vì mùi nước hoa?”

“Không, chị...Chúa ơi, chị thậm chí không thêm nghĩ đến, chị quá phân tâm...” Lillian rên rỉ rồi chớp lấy cái gối gần nhất và nhét nó ngang mặt như thể cô muốn che dấu bản thân. Việc mà, vào thời điểm này, không phải là ý kiến tồi.

Dù cái gối khá dày nhưng cũng không bóp nghẹt được giọng nói Daisy “Chị có muốn lấy anh ta không?”

Câu hỏi như một nhát dao đâm vào tim Lillian. Ném gối qua một bên, cô lầm bầm “Không phải như thế này! Không phải theo kiểu anh ta quyết định bất chấp cảm nhận của chị, và thừa nhận rằng anh ta làm thế chỉ vì chị đã bị tổn hại”

Daisy thận trọng cân nhắc những lời Lillian vừa nói “Em không tin rằng Ngài Westcliff sẽ đánh giá theo cách đó” cô nói “Anh ta không giống loại người đưa một cô gái lên giường, hay cưới cô ta, trừ khi anh ta thật sự mong muốn điều đó”

“Ai đó chỉ có thể ước ao” Lillian nói dứt khoát “rằng chị muốn gì đối với anh ta cũng không quan trọng” cô rời giường và bước đến bồn rửa mặt, nơi đáng người hốc hác phản chiếu qua tấm gương soi. Đổ nước từ vòi phun vào chậu rửa, cô tát nước lên mặt và vùi mặt vào chiếc khăn vuông mềm mại. Một làn hương quế bột phảng phất trong không khí khi cô quét kem lên bàn chải. Cắn một miếng quế giòn đánh tan cảm giác chua chát, sền sệt trong miệng cô, và cô xúc miệng một cách mạnh mẽ cho đến khi nó sạch và bóng như gương. “Daisy” cô nói ra sau vai “Em làm việc này cho chị được không?”

“Vâng, tất nhiên”

“Chị không muốn nói chuyện với cha hay mẹ ngay lúc này. Nhưng chị muốn biết chắc liệu Westcliff có cầu hôn hay không. Nếu có thể tìm ra cách – ”

“Không cần nói thêm” Daisy nhanh nhẩu đáp, sải bước ra khỏi phòng.

Trước khi Lillian hoàn tất việc tắm gội buổi sáng và gài khuy một áo choàng làm từ vải lanh trắng bên váy ngủ thì em gái cô đã quay lại. “Không hỏi được” Daisy rầu rĩ báo cáo “Cha đi rồi, nhưng mẹ đang nhìn chăm chăm một ly whiskey và ngâm nga nhạc cưới. Và mẹ trông có vẻ cực kì hạnh phúc. Em nghi ngờ rằng Ngài Westcliff đã hỏi cưới chị”

“Tên khốn” Lillian thì thầm. “Sao anh ta dám để mọi chuyện lại thế này như thể chị là vai phụ trong toàn bộ sự việc?” Mắt cô se lại “Chị thắc mắc không biết hiện giờ anh ta đang làm gì? Có lẽ đang đảm bảo các mối nối đã được buộc chặt. Có nghĩa người tiếp theo anh ta muốn nói chuyện sẽ là – ” Cô uất nghẹn với một tiếng ứ ớ, trong lúc cơn thịnh nộ tuôn trào cho đến khi nó gần như bốc hơi khỏi lỗ chân lông. Suy đi nghĩ lại, Westcliff sẽ không để cô tự kết thúc tình bạn với Ngài St. Vincent. Cô sẽ không được phép có lòng

tự trọng của một buổi chia tay tương xứng. Không, Westcliff sẽ lo liệu mọi thứ, trong khi Lillian nhìn như con ranh yếu ớt trước lối hành xử máy móc của anh ta. “Nếu anh ta đang làm những gì chị nghĩ” cô trừng mắt “Chị sẽ đánh vỡ đầu anh ta với một thanh sắt coi là sưởi!”

“Cái gì?” Daisy hoàn toàn bối rối “Chị nghĩ anh ta – không, Lillian, chị không thể rời khỏi phòng với bộ đồ ngủ” Cô chặn ngang cửa và thì thầm với cô chị đang lướt đi như vũ bão ra hành lang “Lillian! Làm ơn quay lại đây! Lillian!”

Vạt váy ngủ trắng và áo choàng cuộn cuộn sau lưng cô giống những cột buồm của một con tàu khi cô hiên ngang đi qua hàng lang và đi xuống cầu thang lớn. Hầu hết khách khứa vẫn còn an giấc. Lillian kiên tiết không cần quan tâm là có ai nhìn thấy cô hay không. Cô giận dữ đi qua một số người hầu đang tròn mắt ngạc nhiên. Khi đến phòng làm việc của Marcus, cô thở khó nhọc. Cánh cửa đóng. Không chút do dự cô xông vào, tạo ra một tiếng va đập khi cô bước qua ngưỡng cửa.

Đúng như cô nghi ngờ, Marcus đang ở trong cùng Ngài St. Vincent. Cả hai người đưa mắt nhìn về phía cô.

Lillian nhìn chăm chú gương mặt đứng đưng của St. Vincent “Ngài ấy đã nói gì với ngài?” Cô hỏi không cần câu mở đầu.

Khoác lên mình một điệu bộ hòa hoãn và dễ chịu, St. Vincent êm ái đáp “Anh ta nói cho tôi nghe vừa đủ”

Cô chuyển tia nhìn sang nét mặt không chút ăn năn của Marcus, cảm nhận được anh đã đưa thông tin với hiệu quả chết người của một ca phẫu thuật chiến trường. Khi đã quyết tâm thì anh sẽ hành động mạnh mẽ để giành thắng lợi. “Ngài không có quyền” cô nói trong cơn giận run người “Tôi sẽ không bị khống chế, Westcliff!”

Giả vờ thư giãn, St. Vincent cất bước khỏi bàn làm việc và đến gần cô “Tôi sẽ không khuyên lan man về việc ăn mặc không kín đáo, em yêu,” Hắn thì thầm “Đây, cho phép tôi đề nghị - ”

Tuy nhiên, Marcus đã tiếp cận Lillian từ phía sau và khoác áo choàng của anh qua vai cô, anh đang muốn che trang phục ngủ của cô khỏi ánh nhìn của một gã đàn ông khác. Cô giận dữ cố gạt chiếc áo đi. Marcus kẹp nó vững chãi trên vai cô và kéo cơ thể gồng cứng của cô dựa vào anh “Đừng hành động ngu ngốc” anh nói nhỏ vào tai cô. Cô vận người thoát khỏi anh.

“Đi đi! Tôi sẽ nói chuyện với Ngài St. Vincent. Ngài ấy và tôi xứng đáng được như vậy. Và nếu ngài cố cản trở, thì tôi sẽ làm việc đó lên lút sau lưng ngài”

Marcus miễn cưỡng buông cô ra và đứng bên cạnh với hai tay khoanh lại. Bất chấp vẻ bình tĩnh bên ngoài của anh, Lillian vẫn đánh hơi thấy sự hiện diện của những cảm xúc mạnh mẽ bên trong anh, cái mà anh không hoàn toàn chế ngự thành công “Rồi đó nói đi” Marcus cộc cằn. Từ quai hàm ương ngạnh cho thấy anh không có ý định cho hai người họ có được một phút giây riêng tư nào.

Lillian cho rằng có rất ít phụ nữ đủ ngu xuẩn để tin rằng cô ta có thể xoay sở với con người ngạo mạn, cứng đầu này. Cô sợ rằng cô là một trong số đó. Cô cúi bần liếc anh “Ngài có thể đừng cố ngắt lời tôi được không?” cô khôn khéo hỏi, và quay lưng lại với anh.

Vẫn giữ vẻ ngoài hờ hững, St. Vincent hơi tựa vào bàn làm việc. Lillian nhả mặt trầm ngâm, cô rất muốn nói cho anh ta hiểu rằng cô không cố tình gây ra cố sự “Thưa ngài, hãy tha thứ cho tôi. Tôi đã không định – ”

“Em yêu, không cần phải xin lỗi” St. Vincent sẫm soi cô một cách thận trọng và uể oải có vẻ đảo bới những suy nghĩa thâm kín của cô “Em không làm gì sai cả. Tôi biết rất dễ quyến rũ một cô gái ngây thơ” Sau một khoảng lặng mưu mẹo, hắn lịch sự nói thêm “Hình như Westcliff cũng thấy như vậy”

“Này – ” Marcus tỏ vẻ sẵn sàng xung trận.

“Vậy khi tôi cố gắng trở thành một quý ông thì lại nhận kết quả như thế này” St. Vincent cất lời. Hắn với tay chạm vào lọn tóc dài đang rũ xuống vai cô. “Nếu tôi dùng đến những cách thức thông thường thì tôi đã quyến rũ em hơn 10 lần trước giờ phút này, và lẽ ra em đã là của tôi. Nhưng hình như tôi đã đặt quá nhiều lòng tin vào sự tôn trọng danh dự mang tính khoác lác của Westcliff”

“Lỗi tại tôi nữa” Lillian quyết định sẽ thành thật. Tuy nhiên, cô nhìn thấy từ nét mặt của hắn ta, rằng hắn không tin cô.

Thay vì tranh luận về điểm đó, St. Vincent rời tay khỏi tóc cô và nói khi đầu hắn cúi đầu bên trên cô “Em yêu, sẽ ra sao nếu tôi nói tôi vẫn muốn em, bất chấp những gì đã xảy ra giữa em và Westcliff?”

Cô không thể giấu vẻ kinh ngạc khi nghe câu hỏi đó.

Sau lưng cô, Marcus dường như không thể tiếp tục giữ im lặng, giọng anh nghe lộp bộp vì bức tức “Khao khát của anh không phù hợp rồi, St. Vincent. Vì cô ấy đã là của tôi”

“Vì một hành động vô nghĩa?” St. Vincent lạnh lùng phản kích.

“Thưa ngài” Lillian nói với St. Vincent “Chuyện đó...chuyện đó không vô nghĩa đối với tôi. Và có khả năng chuyện đó còn có những hậu quả. Tôi không thể lấy một người trong khi mang trong mình đứa con của người khác”

“Em yêu, chuyện đó xảy ra suốt. Tôi sẽ chấp nhận đứa trẻ là con tôi”

“Tôi không thể nghe thêm được nữa” Marcus quắc mắt cảnh cáo.

Phớt lờ anh, Lillian nhìn đắm đắm St. Vincent với vẻ hồi lỗi công khai. “Tôi không thể. Xin lỗi. Mọi chuyện đã an bài, thưa ngài, và tôi không thể làm gì để thay đổi sự thật. Nhưng...” Cô bốc đồng chìa tay ra “Bỏ qua những gì đã xảy ra, tôi hy vọng chúng ta vẫn còn là bạn”

Nở nụ cười tò mò, St. Vincent đón lấy tay cô một cách nồng nhiệt trước khi thả ra. “Chỉ một trường hợp duy nhất tôi có thể tưởng tượng phải từ chối em, em yêu...nhưng không phải lần này. Tất nhiên tôi sẽ tiếp tục làm bạn với em” Nhìn qua đầu cô, hắn bắt gặp tia nhìn của Marcus với một nụ cười âm thầm hứa hẹn rằng như vậy vẫn chưa xong đâu. “Tôi không nghĩ tôi sẽ ở lại đến hết buổi tiệc” hắn ôn tồn nói “Dù tôi không muốn sự vắng mặt của tôi gây nên những đồn thổi không hay, nhưng tôi không chắc tôi sẽ che giấu thỏa đáng...ờ thì, sự thất vọng của tôi, vì thế tốt hơn hết tôi nên rời khỏi đây. Chắc chắn lần sau gặp lại chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn”

Marcus quan sát qua đôi mắt nheo nheo khi hắn bỏ đi, và đóng cửa lại sau lưng anh.

Trong sự im lặng căm hờn âm ỉ cháy ngay sau đó, Marcus nghiền ngẫm những bình phẩm của St. Vincent “Chỉ một trường hợp anh ta từ chối em...nghĩa là sao?”

Lillian quay lại trừng mắt giận dữ “Tôi không biết và tôi không quan tâm! Ngài đã hành xử một cách đáng ghê tởm trong khi St. Vincent tỏ ra là một quý ông hơn ngài đến mười lần!”

“Em sẽ không nói như thế nếu em biết rõ anh ta”

“Tôi biết rằng ngài ấy đã đối xử với tôi bằng sự tôn trọng, trong lúc ngài coi tôi như con tốt thì phải bị quăng ra thế này – ” Khi cô dùng nắm tay đâm vào ngực anh thì anh liền giữ cả cánh tay cô.

“Em sẽ không hạnh phúc với anh ta” Marcus nói, không đếm xỉa đến sự chống trả của cô dễ dàng như thể cô là một con mèo uốn éo anh đã tóm gọn phần cổ. Áo choàng của anh trên vai cô rơi xuống sàn nhà.

“Điều gì làm cho ngài nghĩ tôi sẽ hạnh phúc hơn nếu ở với ngài?”

Anh siết bàn tay quanh cổ tay cô, và bẻ ngoặt cánh tay ra sau lưng, làm cô kinh ngạc cầu nhàu khi cô vấp phải mu bàn chân anh “Bởi vì em cần anh” anh nói, hít một hơi khi cô lườm anh “Như anh cần em” Anh chà miệng anh lên miệng cô “Anh cần em nhiều năm rồi” Một cái hôn nữa, lần này sâu và thèm khát, lưỡi anh len lỏi thân mật.

Lẽ ra cô phải tiếp tục vật lộn với anh nếu anh không làm cô ngạc nhiên. Anh buông cổ tay cô và vòng tay quanh người cô, ôm cô thắm thiết. Mắc kẹt, cô đứng yên, tim đập điên loạn.

“Đó cũng không phải một hành động vô nghĩa đối với anh” Marcus nói, giọng thì thầm khàn khàn nhột nhột bên tai cô “Hôm qua cuối cùng anh đã nhận ra mọi chuyện anh nghĩ là sai lầm về em hóa ra là những gì anh ưa thích nhất. Anh cóc cần biết em làm gì cho đến khi nào em còn thấy thoải mái. Chạy chân trần trên cỏ. Ăn pudding bằng tay. Bảo anh xuống địa ngục mỗi khi em thích. Anh muốn em hãy là chính em. Sau hết,

em là người phụ nữ duy nhất bên cạnh hai em gái của anh dám gọi thẳng mặt anh là tên khốn kiếp ngạo. Làm sao anh có thể kháng cự lại em?” miệng anh di chuyển trên má cô “Lillian thương yêu” anh thì thầm, ngửa đầu cô ra sau và hôn vào mí mắt cô “Nếu anh có tài làm thơ, anh sẽ tắm em trong những áng thơ trữ tình. Nhưng bộc lộ cảm xúc mạnh mẽ qua lời nói là một chuyện khó khăn. Và nhất là một từ anh không thể ép bản thân nói với em... ‘tạm biệt’. Anh không thể chịu được cảnh em rời xa anh. Nếu em không kết hôn với anh vì danh dự của em, thì hãy làm vì lợi ích của những người sẽ phải chịu đựng anh. Lấy anh đi vì anh cần ai đó giúp anh tự cười nhạo mình. Bởi vì ai đó cần dạy anh huyết gió. Lấy anh đi, Lillian...vì anh có một đam mê không thể cưỡng lại với đôi tai của em”

“Tai của em?” Lillian bối rối khi anh gục đầu vào vành tai đỏ hồng của cô.

“Mmm. Đôi tai hoàn hảo nhất anh từng gặp” Khi anh lần theo đường cong bên trong rãnh tai bằng lưỡi của mình, tay anh trượt từ eo lên ngực cô, vuốt ve đường nét trên cơ thể không bị khung áo ngực điều chỉnh. Cô say mê nhận ra sự trần trụi của mình bên dưới váy áo khi anh chạm ngực cô, ngón tay anh co tròn trên bầu ngực mềm mại cho đến khi núm vú dựng đứng lên trong lòng bàn tay anh “Cái này nữa” anh lẩm bẩm “Hoàn hảo...” Mê mải mơn trớn cô, anh cởi bỏ những cái nút bé xíu trên áo ngực.

Lillian cảm nhận được nhịp tim của cô bắt đầu vang rền như sấm, hơi thở của cô dồn dập cùng anh. Cô nhớ đường nét cứng cáp của cơ thể anh nhẹ nhàng cọ xát cơ thể cô lúc họ làm tình, sự vừa vặn của họ, uốn cong trơn tuột của cơ bắp và sợi gân bên dưới bàn tay anh. Da cô ngứa ngáy với kí ức những lần anh chạm vào cô, và sự khám phá nhạy bén của miệng và ngón tay anh đã giảm những cơn run rẩy đòi hỏi của cô. Không ngạc nhiên vì sao anh lạnh lùng và lý trí vào ban ngày – vì anh đã dành tất cả ham muốn thể xác cho thời gian trên giường.

Xốn xang bởi sự gần gũi của anh, cô vô lấy hai cổ tay anh. Họ cần phải thảo luận...quá nhiều vấn đề quan trọng không thể bị phớt lờ “Marcus” cô hỗn hển không ra hơi “Đừng. Không phải bây giờ. Việc này chỉ làm rối tung mọi chuyện, và – ”

“Đối với anh nó làm mọi việc trở nên rõ ràng”

Hai bàn tay anh đưa lên mặt cô, lướt trên má cô với sự dịu dàng ước ao. Mắt anh tối hơn mắt cô nhiều, và chỉ một vệt sáng mỏng manh của màu hổ phách sâu lắng nhất mới phân biệt được chúng có màu nâu chứ không phải đen. “Hôn anh đi” anh thì thầm, và miệng anh tìm miệng cô, cắn môi trên rồi sang môi dưới, vuốt ve vồn vã làm cô run rẩy từ đầu đến ngón chân. Sàn nhà như quay cuồng, cô bám vào vai anh để giữ thăng bằng. Anh bao phủ miệng cô nhiều hơn nữa, áp lực ẩm ướt làm cô mụ mị vì khoái cảm mới mẻ đáng kinh ngạc.

Tiếp tục hôn cô, anh giúp cô choàng tay qua cổ anh, và mơn trớn lưng và vai cô, và khi chân cô bủn rủn, anh đặt cô nằm xuống sàn lót thảm. Miệng anh lơ đãng trên ngực cô, liếm nụ hoa xuyên qua lớp vải trắng mỏng manh. Cô lóa mắt vì màu sắc, đỏ sẫm, xanh và vàng, cô nhận ra họ đang nằm dưới chùm tia nắng khúc xạ qua những tấm kính cửa sổ hình chữ nhật. Nó làm da cô lốm đốm sắc màu như thể cô đang nằm dưới một cầu vồng bí mật.

Marcus mở lớp váy trước của cô, nôn nóng kẹp nó qua hai bên cho đến khi những cái nút bật ra và tách bạch trên thảm. Mặt anh trông thật khác; mềm mại hơn, trẻ hơn, da anh nhuộm màu của lửa tình. Không ai từng nhìn cô chăm chăm theo cách này, với sự say mê nẩy lửa tìm kiếm mọi nhận thức. Cúi đầu xuống bầu ngực bị phơi bày của cô, anh liếm làn da trắng ngần đến khi tìm được nụ hồng sẫm, và đóng miệng anh bên trên nó.

Lillian thở dốc và vắn vẹo, đẩy người cô nảy lên, gồng người vì đòi hỏi được cởi bỏ anh hoàn toàn. Cô với tay tìm đầu anh, ngón tay cô luồn qua những lọn tóc đen dày. Hiểu được lời khẩn cầu không thành tiếng, anh mút nụ hoa cô, dùng răng và lưỡi mà dày vò cô. Một tay anh mò mẫm nếp gấp mặt váy trước và đến bụng cô, ngón áp út của anh vẽ một đường cong trên rốn cô. Cơn sốt đam mê hâm hấp đốt cháy cô cùng quần quai dưới mặt hồ màu sắc tỏa ra từ cửa sổ. Ngón tay anh trượt xuống thấp hơn, viền những sợi lông se khít, mềm, và cô biết ngay khi anh chạm đến nơi sâu kín bên trong bộ phận nữ tính của cô, cô sẽ đạt được cảm giác sung sướng mù quáng.

Bất thành lĩnh, anh rút tay lại, và Lillian thút thít phản đối. Marcus chửi thề rồi che chắn cơ thể cô bên dưới anh và kéo mặt cô vào vai anh ngay khi cửa phòng hé mở.

Khoảng khắc im lặng đông cứng tan vỡ chỉ bởi nhịp thở khản đặc của cô, Lillian lén nhìn xuyên chỗ nấp vốn là thân thể của Marcus. Cô nhìn thấy với một sự hoảng sợ nguyên chất rằng có ai đó đang đứng nhìn. Là Simon Hunt. Cuốn sổ thu chi và vài tài liệu quan trọng với ruy băng đen nằm trong tay anh. Đơ mặt, Hunt hạ tia nhìn xuống cặp đôi đang nằm trên sàn. Với sự cố gắng của bản thân, Hunt xoay sở góp nhặt về phút tĩnh, cho dù việc đó là rất khó khăn. Bá tước Westcliff, được biết tới như một hình mẫu trường tồn của sự điều độ và tự chủ, là người cuối cùng Hunt mong đợi lẩn trốn trên sàn nhà của phòng làm việc với một phụ nữ lúng nhùng trong váy ngủ.

“Thưa ngài” Hunt cân nhắc giọng điệu “Tôi đã không đoán được là ngài đang...hợp mặt...với ai đó vào giờ này”

Marcus quăng cho Hunt cái nhìn câu tiết “Lần sau anh nên gõ cửa”

“Tất nhiên, ngài đúng mà” Hunt toan mở miệng nói thêm gì đó, nhưng lại thôi, và nuốt khan “Tôi sẽ để ngài ở đây hoàn tất...ừ...cuộc nói chuyện” Tuy nhiên, khi anh rời khỏi phòng, có vẻ anh không thể ngăn bản thân quay đầu lại và kín đáo hỏi Marcus “Một lần trong tuần, ngài đã nói thế phải không?”

“Đóng cửa lại” Marcus lạnh tanh, và Hunt làm theo với một âm thanh bưng bít rất giống tiếng cười.

Lillian giữ mặt tựa vào vai Marcus. Nếu so với cái ngày cô bị anh bắt gặp đang chơi run-đơ với quần chen thì lần này còn bối rối gấp mười lần. Cô sẽ không bao giờ dám nhìn mặt Simon Hunt, cô nghĩ thầm và than thở.

“Ồn mà” Marcus thì thầm “Anh ta sẽ giữ kín chuyện này”

“Em không bận tâm anh ta kể cho ai nghe hay không” Lillian cố gắng nói “Em sẽ không lấy anh. Dù anh có tổn hại danh dự của em hàng trăm lần”

“Lillian” anh nói, giọng anh rung lên vì cười “Anh sẽ rất vui nếu được tổn hại danh dự của em hàng trăm lần. Nhưng trước hết anh muốn biết sáng nay anh đã làm gì mà em không thể bỏ qua”

“Bắt đầu là việc anh đã nói chuyện với cha em”

Anh nhướn mày cao cỡ một inch “Chuyện đó làm cho em bức bối?”

“Tại sao không? Anh đã cư xử hết sức độc đoán bằng cách đi ngỗ sau và cố sắp xếp mọi việc với cha em, mà không thèm nói cho em biết – ”

“Đợi đã” Marcus mĩa mai, ngồi qua một bên. Anh với tay kéo Lillian ngẩng lên nhìn anh. “Anh không tỏ ra độc đoán khi gặp cha em. Anh tuân thủ truyền thống. Một chú rể tương lai thường gặp mặt cha người phụ nữ trước khi ngỏ lời cầu hôn chính thức” Một dấu nhấn châm chọc nhẹ nhàng nhuộm màu trong giọng anh “Ngay cả ở Mi. Trừ khi anh bị lạc hậu?”

Chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi miễn trừ một nụ cười nửa miệng trước khi Lillian hần học đáp. “Phải, thường là vậy, Nhưng em cho rằng anh đã tuyên bố hôn ước, bất chấp em có muốn hay không – ”

“Phán đoán của em trật lất rồi. Chúng tôi không bàn bạc bất kì chi tiết nào về hôn ước, hoặc của hồi môn hay ngày cưới gì hết. Tất cả những gì anh làm là xin phép cha em cho anh được tìm hiểu em”

Lillian nhìn anh chăm chú với thất vọng ngỡ ngàng, cho đến khi một câu hỏi khác ập đến với cô “Còn câu chuyện giữa anh và St. Vincent lúc nãy thì sao?”

Lần này đến lượt Marcus trông có vẻ thất vọng. “Đó là độc đoán” anh thừa nhận “Lẽ ra anh nên xin lỗi vì việc đó. Tuy nhiên, anh không làm. Anh không thể mạo hiểm với khả năng St. Vincent có thể thuyết phục em cưới anh ta thay vì anh. Vậy nên anh cảm thấy cần phải cảnh báo anh ta tránh xa em ra” Anh ngừng một lúc trước khi nói tiếp, và Lillian nhận ra sự lưỡng lự bất thường trong thái độ của anh. “Vài năm trước” anh nói, tránh nhìn cô “St. Vincent có hứng thú với một phụ nữ anh...có liên quan. Anh không yêu cô ta, nhưng vào lúc đó có khả năng anh và cô ta sẽ - ” Anh ngừng lại và lắc đầu “Anh không biết mối quan hệ đó sẽ đi đến đâu. Anh không bao giờ có cơ hội tìm hiểu. Khi St. Vincent bắt đầu tán tỉnh cô ta, thì cô ta ngay lập tức bỏ anh theo St. Vincent” Môi anh cong lên nụ cười mỉa máo “Để đoán thôi, St. Vincent chán cô ta chỉ trong vài tuần”

Lillian nhìn bộ dạng nghiêm trọng của anh một cách thương cảm. Không hề có bóng dáng của cơn giận hay tiếc nuối trong đoạn tự sự ngắn ngủi, nhưng cô cảm nhận được anh đã bị tổn thương bởi kỉ niệm kia. Đối với một người đánh giá cao lòng trung thành như Marcus thì việc bị bạn và người yêu phản bội sẽ rất khó chịu đựng. “Vậy mà anh vẫn còn làm bạn với anh ta?” giọng cô mềm mỏng.

Giọng anh đều đều thận trọng. Rõ ràng nói về những vấn đề cá nhân là việc khó khăn với anh “Mọi tình bạn đều có vết xước. Và anh tin rằng nếu St. Vincent hiểu những cảm xúc anh dành cho người phụ nữ đó thì anh ta sẽ không tán tỉnh cô ta. Tuy nhiên, trong trường hợp này, anh không cho phép quá khứ lặp lại. Em quá...quan trọng...với anh”

Cảm giác ghen tuông xuyên qua Lillian khi ý nghĩ Marcus từng có cảm xúc với người phụ nữ khác...và rồi tim cô ngừng đập vì choáng váng khi cô tự hỏi mức độ của từ “quan trọng”. Marcus bẩm sinh có thói quen không thích biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Nhưng cô nhận ra anh đang rất cố gắng mở lòng với cô, và một vài động viên nho nhỏ của cô có thể đem lại kết quả vượt ngoài mong đợi.

“Vì St. Vincent rõ ràng có lợi thế hơn anh về ngoại hình và sự quyến rũ” Marcus tiếp tục đều đều, “Anh có lý do tin rằng anh chỉ đạt được thế cân bằng nhờ lòng kiên định. Vì vậy anh đã gặp anh ta sáng nay để nói cho anh ta – ”

“Không, anh ta không có” Lillian không thể không phản đối

Marcus ngơ ngác nhìn cô “Sao cơ?”

“Anh ta không có ưu thế hơn anh” Lillian thông báo, mặt cô đỏ gay vì nhận ra không dễ dàng để cô trải lòng mình ra với anh “Anh rất quyến rũ mỗi khi có dịp. Và về ngoại hình của anh...” cô đỏ mặt hơn nữa cho đến khi cảm nhận được hơi nóng tỏa ra khắp người “Em cảm thấy anh rất cuốn hút” cô phun ra “Em...em luôn cảm thấy như vậy. Tối qua em sẽ không bao giờ ngủ với anh trừ khi em muốn như thế, bất chấp em có uống nhiều đến mức nào”

Nụ cười bất chợt cong cong trên khóe miệng Marcus. Với tay chạm vạt trên váy ngủ, anh dịu dàng kéo cô lại gần, và gẩy khớp tay lên phần cổ hồng hào “Vậy thì anh kết luận rằng sự phản đối của em về việc lấy anh dựa vào ý tưởng bị ép buộc, hơn là bắt nguồn từ sĩ diện cá nhân?”

Đón nhận cảm giác khoan khoái của sự môn trớn của anh, Lillian đưa mắt khiêu khích “Hmm?”

Anh cười êm tai “Điều anh đang hỏi là, liệu em có cân nhắc kết hôn với anh nếu anh hứa rằng em sẽ không bị ép buộc?”

Cô từ tốn gật đầu “Em...em sẽ cân nhắc. Nhưng nếu anh định hành xử như một lãnh chúa thời phong kiến và cố dọa nạt em làm theo những gì anh muốn – ”

“Không, anh sẽ không dọa nạt em” Marcus trang nghiêm nói, mặc dù cô thấy được tia nhìn thích thú lóe lên trong mắt anh “Rõ ràng chiến thuật đó không có hiệu quả. Có vẻ anh đã gặp đối thủ xứng tầm”

Người ngoại bối phát biểu trên, Lillian cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Cô thậm chí không chống cự khi anh kéo cô ngồi lên đùi anh, hai chân cô đan chéo qua chân anh. Bàn tay ấm áp mơn mẫm bên dưới váy cô trong lớp váy mang tính vỏ về hơn nhục cảm, và anh nhìn sắc cạnh “Hôn nhân là loại hình đối tác” anh nói “Và vì anh chưa từng bước vào hợp tác kinh doanh mà không thảo luận điều khoản đi kèm, nên chúng ta sẽ làm tương tự trong tình huống này. Chỉ anh và em, riêng tư. Chắc chắn sẽ có vài điểm gây tranh cãi – nhưng em sẽ biết anh là một bậc thầy đàm phán”

“Cha em sẽ giữ quyền quyết định của hồi môn”

“Anh không nói vấn đề tài chính. Cha em không thể thương lượng những gì anh muốn ở em”

“Anh định sẽ bàn bạc về...mong ước của chúng ta đối với người kia? Và nơi chúng ta sẽ sống?”

“Chính xác”

“Và nếu em nói rằng em không muốn sống xa thành thị...rằng em thích ở Luân Đôn hơn Hampshire...anh sẽ đồng ý đến sống tại dinh thự Marsden?”

Anh nghiên cứu nét mặt cô khi trả lời “Anh sẽ thực hiện vài nhượng bộ với ảnh hưởng đó. Cho dù anh phải trở về đây thường xuyên để quản lý lãnh địa. Anh kết luận rằng em không thích Stony Cross Park?”

“Ôi không phải. Chỉ là...em rất thích nơi này. Em chỉ giả sử vậy thôi”

“Ngay cả như vậy thì em đã quen với cuộc sống tiện nghi”

“Em muốn sống ở đây” Lillian khẳng định, nghĩ về vẻ đẹp của Hampshire, những dòng sông, cánh rừng, đồng cỏ nơi cô chơi đùa cùng những đứa con. Làng mạc với tính cách lập dị và những chủ cửa hiệu, những lễ hội địa phương sẽ làm sống dậy nhịp sống hối hả chốn đô thị. Còn về bản thân trang viên, to lớn và tách biệt, với những xó xỉnh và góc khuất để trú ẩn trong những ngày mưa...hay những buổi tối say đắm. Cô đổ mắt khi nghĩ đến vị chủ nhân của Stony Cross Park mới là sức hấp dẫn đáng giá nhất ở đây. Cuộc sống với người đàn ông đầy nhiệt huyết này, dù có ở đâu, thì sẽ không bao giờ buồn chán.

“Tất nhiên” cô tiếp tục chỉ ra “Em sẽ rất muốn sống ở Hampshire nếu em được phép cưới ngựa”

Tuyên bố gặp phải tiếng cười khúc khích “Anh sẽ cho người chuẩn bị con Ánh sao cho em mỗi sáng”

“Ôi, cảm ơn anh” cô mĩa mai “Hai ngày trước khi ngày tiệc kết thúc, anh đã cho phép em cưới ngựa. Sao vậy kia? Vì tôi qua em đã ngủ với anh?”

Anh cười lười nhác, và tay anh di chuyển lên lút trên mông cô “Lẽ ra vài tuần trước em đã ngủ với anh. Anh lẽ ra đã cho em toàn quyền chạy rong trên lãnh địa”

Lillian bặm môi để không cười lại với anh. “Em biết rồi. Trong hôn sự này em sẽ bị bắt buộc đối chác những đòi hỏi tình dục mỗi khi em muốn một điều gì đó từ anh”

“Không hẳn. Mặc dù...” Mắt anh ánh lên vẻ tinh nghịch “Những đòi hỏi của em hình như sẽ đặt anh vào vị thế phải đồng ý”

Marcus đang tán tỉnh cô, thư giãn và bông đùa theo cách mà trước đây cô chưa từng thấy ở anh. Lillian sẽ đánh cược rằng rất ít người nhận ra bá tước Westcliff chuẩn mực với người đàn ông đang nằm trên thảm với cô. Và khi anh kéo cô vào sát cánh tay anh, bàn tay anh di chuyển trên khăn choàng của cô, kết thúc với một cái ve vuốt dịu dàng của mắt cá chân nhỏ nhắn, Lillian trải qua một cảm giác vui thích vượt xa thỏa mãn thể xác. Đam mê của cô có vẻ len lỏi trong từng mảnh xương.

“Chúng ta bàn luận ăn ý đấy nhỉ?” cô mơ hồ hỏi, đánh liều chơi với gút thắt trên cà vạt của anh, nói lỏng sợi vải lụa xám bạc bằng đầu ngón tay. “Dù chúng ta trái ngược trong hầu hết mọi chuyện”

Marcus cúi đầu rúc nhẹ nhàng mặt trong cổ tay cô, môi anh chà lên gân máu đang nằm như sợi đăng ten đẹp đẽ bên dưới da. “Anh đang dần tin rằng cưới một cô vợ giống hệt anh có thể sẽ là quyết định tệ hại nhất mà anh có thể làm”

“Có lẽ anh nói đúng” Lillian buồn cười, để ngón tay xoắn những sợi tóc cắt sát của anh. “Anh cần một người vợ không để anh làm theo ý thích của anh. Một người...” cô rùng mình khi lưỡi anh chạm vào nơi nhạy cảm gần khuỷu tay cô “Người mà,” cô tiếp tục, cố gắng tập trung tư tưởng “Sẵn lòng kéo anh quay lại mặt đất khi anh trở nên quá tự cao...”

“Anh chưa từng tự cao” Marcus nói, kéo mép váy khỏi viền cổ lỏng ngóng của cô.

Nhịp thở của cô trở nên đứt quãng khi anh bắt đầu hôn cạnh bên xương đòn “Vậy anh gọi nó là gì khi anh cho rằng anh biết hết những điều tốt đẹp nhất, và những ai không đồng ý với anh đều là những tên ngốc?”

“Hầu như những người không đồng ý với anh hóa ra đều là những kẻ ngốc. Anh không thể làm gì khác”

Cô cười không thành tiếng, và cô để đầu tựa vào cánh tay anh khi miệng anh di chuyển trên viền cổ của cô. “Khi nào chúng ta thương lượng?” Lillian hỏi, ngạc nhiên vì giọng nói quá khàn của cô.

“Tối nay. Em sẽ đến phòng anh”

Cô nhìn anh soi mói “Sẽ không phải một mưu mẹo để bẫy em vào tình huống mà anh có thể không ngần ngại nắm thế chủ động?”

Lui lại nhìn cô, Marcus thận trọng trả lời. “Tất nhiên là không. Anh dự định có một buổi thảo luận đầy đủ để xóa tan những nghi ngờ em có thể có về hôn sự của chúng ta”

“Ồ”

“Vậy thì anh sẽ không ngần ngại nắm thế chủ động”

Lillian nén cười khi môi họ chạm nhau. Cô nhận ra đây là lần đầu tiên Marcus buông lời trêu chọc một cách cợt nhả. Anh thường quá dè dặt đến mức phô bày một dạng bất kính tự nhiên với cô. Có lẽ đây là dấu hiệu nhỏ nhoi cho thấy cô có ảnh hưởng lên con người anh.

“Nhưng ngay bây giờ...” Marcus nói “Anh có một vấn đề hợp lý cần phải giải quyết”

“Vấn đề gì?” cô hỏi, hơi nhúc nhích khi nhận ra sự căng thẳng khuấy động của cơ thể anh bên dưới cô.

Anh lia ngón tay trên môi cô, nhẹ nhàng xoa bóp, định hình miệng cô. Như thể không ngăn được bản thân, anh trộm thêm nụ hôn cuối cùng. Những lần thúc vào sâu, hăng say của miệng anh làm môi cô ngứa ngáy, khoái cảm lan tràn khắp người cô, và cô nín thở rồi lả đi trong vòng tay anh “Vấn đề là làm sao đưa em trở lên lầu” Marcus thì thầm “trước khi có thêm ai đó thấy em trong váy ngủ”

20. Chương 20

Không rõ Daisy có phải là người “lộ tin” theo cách người ta thường dùng ở New York, hoặc là tin đồn đã lan ra từ Annabelle sau khi chồng cô rất có khả năng đã kể cô nghe sự việc trong phòng làm việc. Điều Lillian chắc chắn là, cô hòa vào nhóm cánh-hoa-cô-đơn trong tiệc trưa giữa sáng ở phòng ăn sáng, và họ đã biết. Cô có thể nhìn thấy nó trên mặt các bạn – trong nụ cười bên lên của Evie, trong không khí mờ mờ của Daisy, và vẻ thong dong chăm chú của Annabelle. Lillian đỏ mặt và tránh né những tia nhìn tập thể khi cô ngồi xuống bàn. Cô luôn giữ vẻ ngoài khinh khỉnh, dùng nó để chống lại sự xấu hổ, sợ hãi, cô đơn...nhưng vào lúc này cô cảm thấy lúng túng bất thường.

Annabelle là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng “Một buổi sáng buồn chán” cô đưa tay lên che cái ngáp một cách duyên chuyển “Mình đã mong có ai đó đến làm buổi nói chuyện sinh động hơn. Tiện thể, có tin đồn nào cần chia sẻ không vậy cậu?” Tia nhìn trêu chọc đâm thọc nét mặt chưng hửng của Lillian. Một người hầu đến gần rót đầy ly trà của Lillian, và Annabelle đợi cho đến khi anh ta đi khỏi mới nói tiếp “Sáng nay cậu xuất hiện khá trễ, cô bạn của tôi. Cậu ngủ ngon không?”

Lillian nheo mắt nhìn chằm chằm người bạn đang hoan hỉ trêu ghẹo, trong khi cô nghe thấy tiếng Evie sắc trà “Nếu đó là vấn đề thì, không”

Annabelle cười nhả nhỏ, trông có vẻ hào hứng thái quá “Sao cậu không kể cho bọn mình, Lillian, và mình sẽ kể chuyện của mình? Dù mình ngờ rằng chuyện của mình chỉ thú vị bằng một nửa chuyện của cậu”

“Có vẻ cậu đã biết hết rồi còn gì” Lillian lầm bầm, cố giấu sự xấu hổ sau tách trà lớn. Chỉ thành công trong việc làm phồng lưỡi, cô đặt tách xuống và ép bản thân nhìn Annabelle, lúc này đang thể hiện vẻ cảm thông buồn cười.

“Cậu có ổn không?” Annabelle từ tốn hỏi.

“Mình không biết” Lillian thú nhận “Mình cảm giác mình không còn là mình nữa. Mình quá phấn khích và vui mừng, nhưng cũng...”

“Sợ?” Annabelle thì thầm.

Lillian của một tháng trước thà chết vì bị hành hạ từng chút một còn hơn là phải nhìn nhận khoảng khắc sợ hãi...nhưng cô gật đầu. “Mình không thích yếu đuối trước một người đàn ông không thường được biết đến vì sự nhạy cảm hay mềm mỏng. Khá rõ là tụi mình không hợp tính”

“Nhưng cậu bị anh ta cuốn hút về mặt sinh lý?” Annabelle hỏi

“Xui xẻo thay, đúng vậy”

“Tại sao lại xui?”

“Bởi vì cuộc sống sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cậu lấy một người chịu chia sẻ tình bạn riêng lẻ hơn là...là...”

Cả ba phụ nữ trẻ chồm người nghe chăm chú “H-Hơn là cái gì?” Evie tròn mắt hỏi.

“Hơn là đam mê cháy bỏng, cồn cào, khủng khiếp, không hợp khuôn phép”

“Ôi trời” Evie thẹn thùng, ngả người ra ghế, trong khi Annabelle cười nắc nẻ và Daisy nhìn chị với sự tò mò mê mẩn.

“Đam mê từ người đàn ông có những cái hôn “chỉ tạm chấp nhận được?” Annabelle hỏi.

Lillian nhếch mép cười vừa nhìn xuống tách trà bốc khói “Ai đoán được một người cứng nhắc và bảo thủ như vậy có thể rất khác trên giường ngủ?”

“Với cậu, mình hình dung được là anh ta không thể làm khác hơn” Annabelle nhận định

Lillian ngược mắt lên “Sao cậu nói vậy?” cô cau mày hỏi, sợ rằng lúc này Annabelle đang ám chỉ sức ảnh hưởng từ mùi nước hoa.

“Mỗi khi cậu bước vào phòng, bá tước trở nên hoạt bát hơn hẳn. Rõ ràng anh ta bị cậu cuốn hút. Người khác không thể trò chuyện gì nhiều với Ngài Westcliff vì anh ta liên tục căng tai nghe xem cậu nói gì, và quan sát từng cử chỉ của cậu”

“Có sao?” Vui lòng với thông tin vừa được cung cấp, Lillian ngụy tạo vẻ hồ hững “Tại sao trước đây cậu không nói?”

“Mình không muốn xen vào, vì có khả năng cậu thích được Ngài St. Vincent chú ý hơn”

Lillian chớp mắt và lấy tay chống trán. Cô kể họ nghe tình cảnh đáng sợ giữa cô, Marcus và St. Vincent lúc sáng, trong lúc họ thể hiện sự cảm thông và khó chịu.

“Điều duy nhất ngăn cản lòng thương cảm cho Ngài St. Vincent” Annabelle nói, “là hấn ta đã làm tan nát biết bao con tim trong quá khứ - vì lẽ đó hấn nên biết thế nào là cảm giác bị chối từ”

“Dù là vậy, mình cảm thấy như thể mình đã lừa dối anh ta” Lillian mặc cảm “Và anh ta đã rất tử tế. Không một lời trách cứ. Mình không thể ghét anh ta được”

“C-cẩn thận” Evie nhỏ nhẹ xen ngang “Từ những gì chúng ta được nghe từ Ngài St. Vincent, anh ta không dễ chịu thua. Nếu anh ta đến gần cậu lần nữa, hãy hứa là cậu không đồng ý đi đâu đó riêng lẻ với anh ta”

Lillian nhìn chằm chằm cô bạn hay lo nghĩ với một nụ cười. “Evie, mấy câu đó nghe có vẻ châm chích quá. Được thôi, mình hứa. Nhưng không cần phải lo lắng. Mình không nghĩ Ngài St. Vincent ngu ngốc đến mức dám đối đầu với một người quyền lực như bá tước” Muốn thay đổi không khí một chút, cô liền hướng sự chú ý về phía Annabelle “Mình đã chia sẻ tin của mình, giờ đến lượt cậu. Có chuyện gì vậy?”

Với đôi mắt nhảy múa, và ánh nắng bùng tỏa trên mái tóc óng mượt, Annabelle trông trẻ lại mười hai tuổi. Cô nhìn quanh quất để cam đoan không ai nghe trộm “Mình khá chắc chắn là mình đang có thai” cô thì thầm “Gần đây mình có những dấu hiệu...hay nôn và buồn ngủ...và đây là tháng thứ hai mình lỡ chu kỳ”

Tất cả cùng thở phào vui sướng, và Daisy kín đáo ngang qua bàn để cầm tay Annabelle. “Bạn ơi, đây là tin tức tuyệt vời nhất! Ông Hunt đã biết chưa?”

Nụ cười của Annabelle trở nên méo mó “Chưa. Mình muốn hoàn toàn chắc chắn trước khi nói cho anh ấy biết. Và mình muốn ngăn anh ấy biết tin càng lâu càng tốt”

“Tại sao?” Lillian hỏi.

“Bởi vì ngay khi anh ấy biết thì mình sẽ không được đi đâu một mình”

Hiếu được đam mê mù mị Hunt dành cho những gì liên quan đến Annabelle, nhóm cánh-hoa-cô-đơn im lặng tán thành. Một khi Hunt biết về đứa bé, anh ta sẽ theo sát cô vợ mang thai như điều hâu sắn mồi.

“Một thắng lợi lớn” Daisy kêu lên dù cố giữ giọng trầm “Năm ngoái là cánh-hoa-cô-đơn, năm nay là mẹ. Mọi thứ đang diễn ra hết sức tốt đẹp với cậu”

“Và sẽ tới lượt Lillian” Annabelle cười nói thêm.

Những dây thần kinh non nớt của Lillian rung lên vì cảm xúc hòa trộn giữa vui sướng và báo động.

“Gi vậy?” Daisy lẩm bẩm với giọng thánh thốt, còn hai người còn lại hào hứng trao đổi về đứa bé sắp chào đời. “Chị trông có vẻ bất an. Có nghi ngờ gì à?...em cho rằng chuyện đó là bình thường”

“Nếu chị lấy anh ấy, tụi chị sẽ cãi nhau như chó với mèo” Lillian căng thẳng.

Daisy mỉm cười “Có khi nào chị chú trọng quá nhiều về những điểm khác biệt hay không? Em nghi ngờ là chị và bá tước giống nhau nhiều hơn chị nghĩ”

“Làm thế nào chị và bá tước có điểm chung được chứ?”

“Nghĩ thử đi” Em gái cô cười rạng rỡ và khuyên nhủ “Em chắc rằng chị sẽ tìm ra một vài điểm nào đó”

Cho gọi cả mẹ và em gái đến phòng khách Marsden, Marcus đứng trước mặt họ với hai tay chắp sau lưng. Anh nhận ra mình đang làm theo con tim chứ không phải lý trí. Không giống một người dòng họ Marsden. Gia tộc nổi tiếng với truyền thống thực dụng lạnh lùng từ trong quá khứ, với ngoại lệ là Aline và Livia. Về phần Marcus, theo tiêu chuẩn thông thường của người nhà Marsden...cho đến khi Lillian Bowman bước vào cuộc đời anh như một cơn lốc xoáy.

Giờ đây cam kết anh vừa thực hiện với người phụ nữ trẻ mạnh mẽ đem lại sự bình yên trong tâm hồn Marcus nhiều hơn anh nghĩ. Anh nhắc nhở phì cười làm giật giật vài nhóm cơ trên mặt khi anh tự hỏi làm cách nào nói cho nữ bá tước biết bà sẽ có con dâu – người con gái cuối cùng mà bà sẽ cân nhắc lựa chọn vào vị trí đó.

Như thường lệ nữ bá tước ngồi trên trường kỷ còn Livia ngồi trên một chiếc ghế gần bà. Marcus buộc lòng nhận ra sự khác biệt giữa hai ánh nhìn, của em gái anh thì ấm áp và chờ mong, mẹ anh thì khó chịu và chán chường.

“Giờ con đã đánh thức mẹ dậy giữa giờ ngủ trưa” nữ bá tước cúi kính nói “Mẹ đề nghị con nói nhanh ý định của con. Có tin gì mới sao? Vấn đề quá cấp bách đến mức phải cho gọi mẹ vào cái giờ bất tiện này? Vài thư từ vụn vặt về cô em gái khó ưa mất gốc của con ư, mẹ đoán là vậy. Thôi, nói ngay đi!”

Marcus cứng hàm. Mọi ý nghĩ đưa tin một cách lịch sự theo khuôn phép đã biến mất vì những ám chỉ khắt nghiệt về đứa cháu của anh. Bất thành linh anh có mong muốn ghê gớm là được thông báo cho mẹ anh biết, từ giờ mọi đứa cháu của bà, kể cả người thừa kế tước hiệu tương lai, sẽ mang một nửa dòng máu Mĩ.

“Con chắc rằng mẹ sẽ hài lòng vì con đã làm theo lời khuyên của mẹ và tìm được một cô dâu” anh ngon ngọt nói “Mặc dù con chưa ngỏ lời cầu hôn chính thức, nhưng con có lý do tin rằng cô ấy sẽ đồng ý”

Nữ bá tước chớp mắt ngạc nhiên, vẻ điềm tĩnh của bà bỗng chốc chuyển sang nao núng.

Livia nhìn anh trai đăm đăm với nụ cười dò hỏi. Mắt cô sáng lên ranh mãnh làm Marcus nghĩ rằng cô đã đoán ra danh tính cô dâu kia “Tuyệt quá đi” cô nói “Cuối cùng anh đã tìm ra một người đủ sức chịu đựng anh rồi hả Marcus?”

Anh cười rạng rỡ “Hình như là thế. Dù anh nghi ngờ là anh phải gấp gáp tổ chức lễ cưới trước khi cô ấy sực tỉnh và bỏ chạy”

“Vớ vẩn” nữ bá tước gắt gỏng “Không người phụ nữ nào bỏ chạy khỏi triển vọng được kết hôn với bá tước Westcliff. Con sở hữu tước vị lâu đời nhất nước Anh. Vào ngày cưới của con, con sẽ đem lại cho vợ con danh giá hơn bất cứ cái đầu không ngai nào trên trái đất. Giờ hãy nói ta nghe tên người con đã lựa chọn”

“Cô Lillian Bowman”

Nữ bá tước phát ra âm thanh ghê tởm “Giống đủ rồi, Westcliff. Nói mẹ nghe tên cô gái”

Livia lắc đầu thích thú. Nhìn xoáy vào Marcus, cô nghiêng người gần mẹ và nói rõ to “Con nghĩ anh ấy nghiêm túc, thưa mẹ. Đúng là cô Bowman”

“Không thể nào!” Nữ bá tước trông có vẻ thất kinh. Ai đó có tính thiết thực đều nhìn thấy mạch máu nổi lên hai bên má bà. “Mẹ yêu cầu con từ bỏ trò điên khùng này đi, Westcliff, và vận dụng lý trí của con. Mẹ sẽ không cho phép con người tệ hại đó là con dâu mẹ!”

“Mẹ sẽ làm” Marcus dứt khoát nói

“Con có thể chọn bất kì cô gái nào ở đây hoặc ở châu Âu...với dòng dõi chấp nhận được và huyết thống...”

“Cô Bowman là người con muốn”

“Cô ta không bao giờ có thể làm một người vợ khuôn phép của dòng họ Marsden”

“Vậy khuôn phép đó sẽ phải bị phá bỏ”

Nữ bá tước cười gằn, âm thanh đáng ghét đến mức Livia phải bấu tay vào thành ghế để ngăn bản thân dùng bàn tay che tai. “Con lên cơn điên gì vậy? Cô Bowman đó là một người lai! Sao con có thể gây trở ngại cho các con của mình với một người mẹ xem thường truyền thống, phỉ nhổ phong tục, và nhạo báng những phẩm chất cao quý? Sao một người vợ như thế có thể phục vụ con? Chúa lòng lành, Westcliff!” Ngừng lời, người phụ nữ giận dữ thở khó nhọc. Đưa mắt nhìn Marcus rồi sang Livia, bà bùng nổ “Sao gia đình này lại bị ám ảnh quỷ quái với những người Mĩ vậy?”

“Câu hỏi thật thú vị, mẹ à” Livia đùa cợt. “Vì vài lý do không đưa con nào của mẹ có thể chịu đựng ý nghĩ phải lấy một người cùng giai cấp. Anh nghĩ sao, Marcus?”

“Anh nghĩ ngờ rằng câu trả lời sẽ chẳng làm ai trong số chúng ta vui vẻ” Anh châm chọc.

“Con phải có trách nhiệm kết hôn với một cô gái danh giá” nữ bá tước khóc than, mặt bà nhăn nhúm. “Lý do duy nhất cho sự tồn tại của con là để duy trì huyết mạch và bảo vệ tước hiệu cho những người thừa kế của con. Và cho đến lúc này con đã thất bại thảm hại”

“Thất bại?” Livia cắt lời, mắt cô lóe sáng. “Marcus đã nhân bốn lần gia sản từ khi cha qua đời, chưa kể cải thiện đời sống của người hầu và tá điền trong lãnh địa này. Anh ấy góp phần vào những hóa đơn tài trợ nhân đạo ở Nghị viện và tạo việc làm cho hơn một trăm người trong xưởng đúc, và hơn thế nữa anh ấy là người anh tốt nhất từng – ”

“Livia” Marcus thì thầm “Không cần biện minh cho anh”

“Phải làm chứ! Sau tất cả những chuyện anh đã làm cho mọi người, tại sao anh không nên cưới cô gái anh tự chọn – một cô gái mạnh mẽ đáng yêu một cách hoàn hảo, em có thể nói thêm – không phải chịu đựng những bài giảng ngu ngốc của mẹ về huyết thống gia tộc?”

Nữ bá tước ném cho đứa con nhỏ nhất cái nhìn ác ý “Cô không có quyền tham dự bất cứ thảo luận nào về huyết thống gia tộc cả, dưới ánh sáng của sự thật cô không được xem là người nhà Marsden. Hay tôi phải nhắc cho cô nhớ cô là kết quả của một đêm chơi bời với gã hầu phòng? Bá tước quá cổ không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ phải chấp nhận cô thay vì bị dán mác cấm sùng, nhưng vẫn còn đó – ”

“Livia” Marcus lệ làng ngắt lời, chìa tay cho em gái lúc này đã trắng bệch. Tin tức này chẳng xa lạ gì với cô, nhưng nữ bá tước chưa từng nói thẳng ra cho đến lúc này. Đúng đây, Livia đến bên anh ngay lập tức, mắt cô tóe lửa trên khuôn mặt tái nhợt. Marcus vòng tay bảo vệ qua lưng cô và kéo cô lại gần và thì thầm vào tai cô “Em nên đi đi. Anh phải nói vài điều – và anh không muốn em bị kẹt giữa làn đạn”

“Không sao đâu anh” giọng Livia hơi rung “Em không để tâm những lời mẹ nói...bà đã mất sức mạnh làm tổn thương em từ lâu rồi”

“Nhưng anh để tâm đến chúng nhân danh em” anh dịu dàng đáp “Đi gặp chồng em đi, Livia, hãy để cậu ta an ủi em, trong khi anh giải quyết một số việc với nữ bá tước”

Livia ngược mắt nhìn anh, gương mặt cô bình tĩnh hơn nhiều “Em sẽ tìm anh ấy” cô nói “Dù em không cần an ủi”

“Ngoan lắm” anh hôn lên trán cô.

Cảm thấy bất ngờ, Livia khúc khích và lui đi.

“Hai người thì thầm chuyện gì?” nữ bá tước gắt gỏng hỏi.

Marcus phớt lờ bà khi anh đi cùng em gái ra cửa, và lặng lẽ đóng nó lại sau khi cô đi. Khi anh quay lại đối mặt với nữ bá tước, mặt anh dữ tợn. “Xuất thân của Livia không phản ánh tính cách của em ấy” anh nói “Nó thể hiện tính cách của mẹ. Tôi cóc cần quan tâm là mẹ chọn những nhút với người hầu hoặc thậm chí mẹ chán hấn...nhưng tôi rất quan tâm nếu mẹ làm Livia cảm thấy nhục nhã vì chuyện đó. Con bé đã sống dưới bóng của những sai lầm của mẹ trong suốt phần đời đã qua, và trả giá đắt cho những ham mê quá khứ của mẹ”

“Mẹ sẽ không xin lỗi vì những nhu cầu của mình” nữ bá tước cúi kính “Cha con vắng mặt thường xuyên, mẹ phải nắm lấy niềm vui nếu có thể chứ”

“Nhưng mẹ để Livia gánh hết những cáo buộc” Anh mím môi “Dù tôi đã thấy cách con bé bị ngược đãi và bỏ bê khi còn là một đứa trẻ, tôi không thể làm gì để bảo vệ nó vào thời điểm đó. Nhưng giờ thì tôi đã có thể. Sẽ không còn những chủ đề xa hơn về gốc gác con bé. Không bao giờ. Mẹ hiểu chưa?”

Bất chấp âm sắc tĩnh lặng trong giọng anh, cơn giận phun trào đã lan đến bà, nên bà không phản đối hay tranh cãi. Bà chỉ nuốt khan và gật đầu.

Một phút trôi qua để hai người ổn định cảm xúc của mình về trật tự cũ. Nữ bá tước là người đầu tiên phản công “Westcliff” bà cố gắng khống chế tâm trạng “Con không nghĩ cha con sẽ khinh miệt cô Bowman đó và mọi thứ liên quan đến cô ta hay sao?”

Marcus nhìn bà thẳng thừng “không” rồi anh nói thêm “Tôi không nghĩ vậy” Người cha quá cố của anh đã vắng mặt trong mọi suy nghĩ của anh quá lâu đến mức Marcus không thể tự hỏi ẩn tượng ông dành cho Lillian Bowman có thể là gì. Sự thật là mẹ anh cho rằng ông bận tâm đến cô làm anh bất ngờ.

Cho rằng bà đã tìm ra lý do buộc anh cân nhắc quyết định, nữ bá tước quả quyết nhấn mạnh “Con luôn muốn làm vừa lòng cha con” bà nói tiếp “và con thường làm được, dù ông ấy hiếm khi nhìn nhận. Có lẽ con không tin mẹ cho rằng sâu thẳm trong tim, cha con chỉ có những sự quan tâm về con trong đầu. Ông muốn huấn luyện con trở thành một người xứng đáng với tước hiệu, một người thành đạt không bao giờ bị lợi dụng. Một người giống ông. Và phần lớn ông ấy đã thành công”

Những lời đó được thốt ra nhắm mục đích tăng bốc Marcus. Nhưng lại gây tác dụng ngược, giáng một đòn đau vào giữa ngực anh “Không, ông ta không thành công” anh khàn khàn nói.

“Con biết ông ấy muốn những đứa cháu của mình được sinh ra bởi kiểu phụ nữ nào” nữ bá tước nói. “Cô Bowman đó không xứng với con, Westcliff, không xứng với tên tuổi và dòng dõi của con. Hãy thử tưởng tượng một buổi gặp gỡ giữa hai người họ...cô ta và cha con. Con biết ông ấy sẽ căm ghét cô ta như thế nào”

Bất chợt Marcus mừng tượng hình ảnh Lillian đương đầu sự ác độc của cha anh, người làm khiếp sợ mọi người ông từng gặp. Nhưng anh chắc chắn Lillian sẽ cư xử với bá tước đời trước với vẻ xấc xược điển hình. Cô sẽ không sợ ông dù chỉ một giây.

Anh tiếp tục im lặng, nữ bá tước dùng giọng điệu mềm mỏng hơn “Tất nhiên cô ta quyến rũ. Mẹ có thể hiểu từ những kẻ dưới gậy ra cho chúng ta – họ thỉnh thoảng làm ta choáng ngợp. Và con, giống những người đàn ông khác, thêm muốn rất nhiều phụ nữ. Nếu con muốn cô ta, hãy tìm mọi cách để có được. Giải pháp ở đây là: sau khi cả hai cùng kết hôn với một người khác, con và cô ta sẽ quan hệ vụng trộm cho đến khi con thấy chán. Chúng ta luôn tìm được tình yêu thật sự bên ngoài hôn nhân – con sẽ thấy mọi chuyện trở nên tốt đẹp.”

Căn phòng tĩnh lặng một cách đáng ngại, trong lúc tâm trí Marcus sôi ục ục với kí ức bào mòn tâm hồn và vang vọng cay đắng từ sự yên lặng. Dù anh khinh miệt vai trò của một người tử vì đạo và chưa từng cho mình trở nên như thế, nhưng anh không thể quên anh đã bỏ qua những nhu cầu thiết yếu không rõ ràng để gánh vác trách nhiệm gia đình. Giờ đây anh có cơ hội tìm được một người đem lại sự ấm áp và vui thích đã lỗi hẹn với anh từ lâu...mà khôn nạn thay, anh có quyền đòi hỏi sự ủng hộ từ gia đình và bè bạn, bất kể định kiến chủ quan của họ là gì. Những luồng suy nghĩ của anh chìm vào khoảng không tối đen khi anh cân

nhắc những năm đầu đời, cha anh đã sa thải bất kì người nào có liên hệ với anh. Để tránh cho anh sự yếu mềm. Để tránh cho anh việc lệ thuộc người khác ngoại trừ bản thân anh. Nó đã thiết lập hình mẫu của sự cô lập và hoạch định cuộc đời anh cho đến tận lúc này. Nhưng như vậy là đủ rồi.

Theo như đề xuất của mẹ anh thì anh và Lillian sẽ lén lút qua lại trong khi đã cưới người khác, ý tưởng đó đã kích Marcus xuống vực sâu tâm hồn. Việc đó sẽ không là gì khác ngoại trừ một mô phỏng suy đồi về mối quan hệ thành thật mà họ xứng đáng có được.

“Nghe kĩ đây” cuối cùng anh đã gom đủ sức mạnh và nói “Trước khi cuộc chuyện trò này bắt đầu, tôi đã hoàn toàn quyết tâm cưới cô ấy làm vợ. Nhưng nếu có khả năng nào đó làm củng cố quyết định của tôi thì chính là những câu mẹ vừa nói. Đừng nghi ngờ gì khi tôi nói Lillian Bowman là người phụ nữ duy nhất trên trái đất tôi cần nhắc kết hôn. Con của cô ấy sẽ là người thừa kế của tôi. Và từ bây giờ mỗi bận tâm hàng đầu của tôi là niềm vui của cô ấy. Bất kì từ ngữ, điệu bộ, hay hành động đe dọa hạnh phúc của cô ấy sẽ nhận được hậu quả tệ hại nhất. Mẹ sẽ không bao giờ tạo lý do cho cô ấy tin rằng mẹ không bằng lòng với hôn sự của chúng tôi. Ý kiến trái chiều đầu tiên mà tôi được nghe sẽ giúp mẹ kiếm được một chuyến xe ngựa đi xa khỏi lãnh địa. Xa khỏi nước Anh. Mãi mãi”

“Con không thể làm vậy. Con đang bốc đồng. Sau này, khi con bình tâm lại, chúng ta sẽ - ”

“Tôi không bốc đồng. Tôi nói thật”

“Con điên rồi!”

“Không, thưa phu nhân. Lần đầu tiên trong đời tôi có cơ hội tìm được hạnh phúc – và tôi sẽ không để nó tuột khỏi tay”

“Ồ ngu” nữ bá tước thì thầm, run rẩy vì giận dữ.

“Mẹ muốn nói sao cũng được, nhưng lấy cô ấy là việc ít ngu nhất mà tôi từng làm” anh đáp và bỏ đi sau khi khẽ cúi chào.

21. Chương 21

Cuối buổi sáng Annabelle xin rút về phòng với giọng thì thầm “Mình lại thấy không khỏe nữa rồi” Cô nói “Mình nghĩ mình nên nghỉ trong phòng một lúc. May là Hunt đã cưới ngựa ra ngoài, và anh ấy sẽ không biết mình ngủ trưa”

“Mình sẽ về phòng cùng cậu” Evie lo lắng nói

“Ồ, Evie, không cần...”

“Đây sẽ là cái cớ hay nhất cho mình tránh mặt dì Florence, dì ấy có thể sẽ đi tìm mình”

“À, vậy thì cảm ơn cậu.” Chiến đấu với một cơn nôn mửa, Annabelle dựa vào cánh tay Evie và cả hai bỏ đi.

Lillian và Daisy dõi theo hai người.

“Em không nghĩ cậu ấy có thể giữ bí mật với Hunt được lâu đâu, chị thì sao?” Daisy thì thầm.

“Ừ” Lillian thì thầm ngược lại “Chị chắc chắn anh ta đã nghi ngờ rồi, vì thường ngày Annabelle khỏe như ngựa đua”

“Có lẽ. Tuy nhiên, em có nghe nói thỉnh thoảng đàn ông không chú ý những vấn đề...”

Khi họ rời phòng ăn sáng, họ nhìn thấy tiểu thư Olivia đi qua hành lang, gương mặt xinh đẹp của cô bồn chồn với biểu cảm bất an. Hơi lạ khi thấy cô cau có, vì cô là một phụ nữ vui vẻ. Lillian tự hỏi điều gì đã khiến cho cô buồn.

Tiểu thư Olivia ngược mắt nhìn thấy hai chị em, và mặt cô rạng rỡ hẳn ra. Cô cười ấm áp “Chào buổi sáng”

Mặc dù tiểu thư Olivia chỉ lớn hơn Lillian khoảng hai, ba tuổi, cô tỏ ra cứng chặc hơn hẳn, với con mắt của người từng cảm nhận được nỗi buồn vô hạn trong quá khứ. Đó là trực giác vượt trên khả năng của Lillian và nó làm cô luôn cảm thấy lúng túng trước tiểu thư Olivia. Cho dù em gái bá tước là một bạn trò chuyện thu hút, một người biết giới hạn của những gì được hỏi và những chủ đề nhạy cảm.

“Tôi đang đến vườn cam” Tiểu thư Olivia nói.

“Vậy thì chúng tôi không làm phiền” Lillian đáp, cô như bị cuốn hút vào những đường nét tựa tựa Westcliff trên khuôn mặt người phụ nữ...không gì đặc biệt, nhưng đôi mắt cương nghị, và nụ cười...

“Đi cùng tôi nào” Tiểu thư Olivia hồi thúc. Có vẻ vâng theo một thôi thúc bất chợt, cô với tay nắm bàn tay Lillian, những ngón tay nhỏ nhắn bao quanh những ngón tay dài rất nhiều của Lillian. “Tôi vừa có một buổi trò chuyện thú vị với bá tước. Tôi muốn thảo luận nó với cô”

Ôi Chúa ơi. Anh đã kể cho em gái anh nghe. Và rất có thể là cả mẹ anh nữa. Lillian bắn tia nhìn hoảng hốt cho em gái, người dù sao cũng không giúp được gì.

“Em sẽ đến phòng sách tìm một cuốn tiểu thuyết” Daisy rạng rỡ thông báo “Cuốn em đang đọc hơi đáng thất vọng, và em không muốn đọc hết”

“Đến hàng cuối cùng bên phải, kệ thứ hai tính từ dưới lên” Tiểu thư Olivia tận tình chỉ bảo “Và nhìn gáy sách trước nhé. Tôi đã giấu những cuốn tôi thích nhất ở đó – những câu chuyện hư hỏng mà một cô gái ngây thơ không nên đọc. Chúng sẽ hủy hoại cô một cách không thương tiếc”

Đôi mắt sẫm màu của Daisy sáng lên thích thú “Ôi, cảm ơn cô!” Rồi Daisy tung tăng bỏ đi mà không thèm ngoái đầu lại, trong khi tiểu thư Olivia cười toe toét.

“Đi thôi” cô nói, lôi Lillian băng qua phòng ăn sáng. “Nếu chúng ta trở thành chị em, có vài chuyện cô sẽ muốn biết. Tôi là một nguồn thông tin vô giá, và tôi đang cảm thấy khá ngứa miệng vào lúc này.”

Lillian buồn cười đi theo cô vào vườn cam, rẽ lối từ phòng ăn sáng. Hâm hấp nóng và thơm ngào ngạt, với ánh nắng giữa trưa đang đến gần và cái nóng từ lỗ thông lò nướng trên sàn nhà.

“Chưa chắc chúng ta sẽ trở thành chị em” Lillian nhận xét, ngồi bên cạnh cô trên ghế đá với mặt lưng kiểu Pháp “Nếu bá tước đã ám chỉ điều gì đó nằm ngoài sự đồng tình –”

“Không, anh ấy không làm đến mức như thế. Tuy nhiên, anh ấy đã thể hiện những dự định nghiêm túc dành cho cô” Đôi mắt xanh lục nhạt của tiểu thư Olivia sáng lên cười cợt, và kèm theo vẻ đề phòng “Đúng ra tôi nên biết kiềm chế và tế nhị hơn, nhưng tôi không nhịn nổi, tôi phải hỏi thôi...cô sẽ chấp nhận anh tôi chứ?”

Lillian, người chưa từng cứng họng, lại đang lắp bắp hết như Evie “Tôi...tôi...”

“Thứ lỗi cho tôi” Tiểu thư Olivia nói, tỏ ra tiếc nuối “Những người hiểu rõ về tôi có thể làm chứng là tôi rất hiếu kỳ về các mối tình của người khác. Tôi hy vọng tôi không làm cô bực mình”

“Không”

“Tốt. Tôi không bao giờ có thể thân thiết với những người dễ bị bực mình”

“Tôi cũng không” Lillian phân trần, vai cô giãn ra, và cả hai cùng cười “Thưa cô, trường hợp này thật là – mặc dù cô có thể không biết rõ chi tiết, trừ khi bá tước – ”

“Không” Tiểu thư Olivia lịch sự trấn an “Anh tôi luôn giữ kín miệng. Anh ấy là một người ưa chuộng sự riêng tư đến mức phiền toái làm những người tộc mạch như tôi cảm thấy khó chịu”

“Sự thật là tôi muốn chấp nhận ngài ấy” Lillian thẳng thắn nói “Nhưng tôi phải có một vài thỏa thuận”

“Tất nhiên rồi” Tiểu thư Olivia nhắc nhở “Marcus là một người khó chiều . Anh ấy làm mọi chuyện rất tốt, và làm cho mọi người đều nhận ra thành quả của anh ấy. Ai đó không thể tiếp cận nỗ lực đơn giản nhất, như là chải răng, mà không được anh ấy khuyến nên bắt đầu với răng hàm hoặc răng sữa”

“Đúng vậy”

“Một người cố gắng đến chết” Tiểu thư Olivia tiếp tục “Người cố chấp trên phương diện nhìn nhận vấn đề - đúng hoặc sai, tốt hoặc tệ. Anh ấy độc đoán và hống hách, chưa kể không biết nhận lỗi”

Rõ ràng tiểu thư Olivia sẽ tiếp tục kể tội Marcus, nhưng Lillian đột nhiên muốn biện hộ cho anh. Sau hết, phác họa một bức chân dung của anh một cách khắc nghiệt như thể có vẻ như không được công bằng. “Tất cả những điều đó có thể đúng” cô nói “nhưng cũng có thể nói Westcliff tôn trọng sự trung thực. Ngài ấy luôn luôn giữ lời. Và thậm chí khi bá tước có hống hách thì do ngài ấy chỉ đang cố làm những gì ngài nghĩ là tốt nhất cho mọi người”

“Tôi cho rằng...” tiểu thư Olivia lưỡng lự nói, và việc đó khuyến khích Lillian diễn giải thêm chủ đề này.

“Hơn thế nữa, người kết hôn với Westcliff sẽ không bao giờ sợ bị phản bội. Bá tước chung thủy. Ngài ấy sẽ làm cho cô ta cảm thấy an toàn, bởi vì ngài luôn chăm sóc cô ta và không mất bình tĩnh trong những tình huống khẩn cấp”

“Nhưng anh ấy cứng nhắc” Tiểu thư Olivia khẳng định.

“Không hẳn – ”

“Và lạnh lùng” Tiểu thư Olivia lắc đầu tiếc rẻ

“Ôi không” Lillian tranh luận, “không hề. Ngài ấy là người – ” Cô im bật, mặt tím tái khi nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của tiểu thư Olivia. Cô vừa bị dồn vào góc tường.

“Cô Bowman” Tiểu thư Olivia thì thầm “Cô nói chuyện y như phụ nữ đang yêu. Và tôi thật tâm hy vọng như vậy. Bởi vì Marcus đã mất rất lâu mới tìm ra cô ...và trái tim tôi sẽ tan nát mất nếu tình yêu của anh tôi chỉ là đơn phương”

Lillian tần ngần trước nhịp tim đập nhanh đột ngột. “Bá tước không yêu tôi” cô khó nhọc “Ngài ấy chưa hề đề cập đến cảm xúc đó”

“Tôi không hề ngạc nhiên. Anh trai tôi có xu hướng thể hiện bằng hành động nhiều hơn là lời nói. Cô sẽ phải kiên nhẫn với anh ấy”

“Tôi đang tìm hiểu đây” Lillian ủ rũ đáp, và người phụ nữ kia bật cười.

“Tôi chưa từng biết anh ấy rõ như chị của tôi, Aline. Họ xấp xỉ tuổi nhau, và chị ấy là tri kỷ của anh tôi cho đến khi di cư sang Mỹ với chồng. Aline đã giải thích khá nhiều cho tôi về thái độ của Marcus mỗi khi tôi sắp sửa giết anh ấy”

Lillian chăm chú lắng nghe từng lời phát ra từ giọng nói thấp, ngọt như mía lùi. Cô không nhận ra cho đến giờ phút này cô luôn muốn được hiểu hơn về Marcus. Nếu trước đây cô không hiểu tại sao những người yêu nhau luôn bận rộn với việc thu thập đồ lưu niệm, thư, tóc, găng tay thất lạc, hay nhẫn. Nhưng bây giờ cô đã biết cảm thấy bị ai đó ám ảnh là như thế nào. Trong cô tràn đầy khao khát ép buộc muốn biết đến từng chân tơ kẽ tóc của người đàn ông có vẻ thẳng thắn và hầu như rất thực tế.

Tiểu thư Olivia quàng cánh tay ngang thành trường kỷ, và tư lự nghiền cứu giàn cây bên cạnh họ. “Có vài chuyện Marcus không bao giờ thổ lộ cho bất kì ai về quá khứ của anh, vì anh nghĩ rằng đàn ông không nên than thở, và anh thà chết chứ không muốn làm mục tiêu của sự thương hại. Và nếu anh ấy phát hiện ra tôi đã kể cho cô nghe mọi thứ anh ấy sẽ lấy đầu tôi”

“Tôi kín miệng lắm” Lillian cam đoan.

Tiểu thư Olivia khẽ cười, và nhìn xuống đôi giày dưới chân khi nó lộ ra từ mép váy lòa xòa của cô “Vậy thì cô rất phù hợp với dòng họ Marsden. Chúng tôi không là gì nếu không biết giữ bí mật. Và không ai trong chúng tôi thích đắm chìm trong quá khứ. Marcus, Aline và tôi đã hứng chịu những hành động khác nhau của cha mẹ, những người mà, theo ý kiến của tôi, không xứng đáng có con cái. Mẹ tôi chỉ chăm chút cho bản thân bà, hoặc những gì ảnh hưởng trực tiếp đến bà. Và cha tôi không thêm để mắt đến những cô con gái”

“Tôi rất tiếc” Lillian chân thành nói.

“Không, sự dửng dưng của ông là một ân đức, và chúng tôi biết điều đó. Nhưng tình cảnh của Marcus thì tệ hơn nhiều, anh ấy là nạn nhân của những suy nghĩ tâm thần trong việc nuôi dạy người thừa kế Westcliff.” Mặc dù giọng tiểu thư Olivia lạnh lẽ và hòa hoãn nhưng Lillian cảm nhận được cô đang rùng mình và cô chà hai bàn tay lên hai ống tay áo để xua đuổi cánh tay nổi đầy gai. “Cha tôi không chấp nhận một đứa con trai không hoàn hảo. Ông thiết lập những chuẩn mực rất cao hết sức nực cười cho mọi khía cạnh trong cuộc đời Marcus, và trừng phạt anh ấy một cách tệ bạc nếu anh tôi gặp thất bại. Marcus học được cách chịu đựng những trận đòn mà không rơi một giọt nước mắt hay bày tỏ sự nổi loạn, vì nếu anh ấy làm, hình phạt sẽ tăng gấp đôi. Và cha tôi sẽ không thương xót nếu ông phát hiện ra bất kì sự yếu đuối nào. Một lần nọ tôi đã hỏi Aline tại sao Marcus không thích chó...và chị ấy đã kể câu chuyện xảy ra khi anh còn nhỏ, anh sợ một cặp chó săn cha dùng như chó giữ nhà. Hai con chó đã đánh hơi được sự sợ hãi của anh, và vì vậy tỏ ra rất dữ tợn, sủa và gầm gừ mỗi khi chúng thấy Marcus. Rồi cha biết được Marcus sợ chúng như thế nào, ông đã nhốt anh ấy chung với chúng, buộc anh đương đầu với thứ anh sợ nhất. Tôi không thể hình dung một cậu bé năm tuổi bị nhốt kín với những con quái vật đó trong nhiều giờ liền” cô cười chua chát “Tin là cha tôi đã thực hiện cụm từ “ném cho chó” theo đúng nghĩa đen. Vào lúc mà lẽ ra ông phải bảo vệ con trai mình thì ông lại ném nó vào địa ngục”

Lillian nhìn cô không chớp mắt. Cô cố nói chuyện, để hỏi một điều gì đó, nhưng cổ họng cô thắt chặt. Marcus quá tự tin và an toàn đến mức không thể hình dung anh như một đứa trẻ hoảng sợ. Và vẻ cổ thủ của anh bắt nguồn từ bài học thuở ấu thơ, khi mà không ai đến giúp. Không ai che chở anh khỏi những nỗi sợ. Buồn cười thay, dù giờ đây Marcus đã là một người đàn ông trưởng thành, thì cô vẫn muốn vỗ về đứa trẻ xưa kia.

“Cha tôi ước mong người thừa kế của ông độc lập và chai sạn” Tiểu thư Olivia tiếp tục “Để không ai lợi dụng được anh tôi. Vì thế mỗi khi ông nhìn thấy Marcus yêu thích một ai đó, ví dụ như cô bảo mẫu, là cô ta bị thải hồi ngay lập tức. Anh trai tôi khám phá ra rằng bày tỏ sức ảnh hưởng của một ai đó sẽ dẫn đến kết cục người đó bị đuổi đi. Anh trở nên xa cách với tất cả những người anh thương yêu nhưng không muốn mất họ, bao gồm Aline và tôi. Từ những gì tôi biết, mọi chuyện có đỡ hơn khi Marcus rời nhà đi học xa, nơi những người bạn thay thế cho gia đình”

Điều đó giải thích tại sao Marcus duy trì tình bạn trước sau như một với St. Vincent, Lillian nghĩ ngợi “Mẹ cô không bao giờ ra mặt vì con trai sao?” cô hỏi.

“Không, bà ấy quá bận rộn với những mối quan hệ bên ngoài”

Họ im lặng một lúc. Tiểu thư Olivia kiên nhẫn chờ đợi Lillian lên tiếng, tỏ vẻ thông hiểu cho những gì cô phải tiếp thu. “Chắc cô phải nhẹ nhõm khi bá tước qua đời” cô thì thầm.

“Đúng. Một tuyên bố buồn cho một đời người, rằng thế giới sẽ tốt đẹp hơn khi thiếu vắng ông”

“Ông ấy đã không thành công trong việc biến anh cô thành kẻ máu lạnh vô tâm”

“Thành thật là không” Tiểu thư Olivia lầm bầm “Tôi mừng vì cô nhận ra điều đó. Marcus đã đi quá xa, và anh ấy rất cần...sự mềm mỏng”

Thay vì giảm bớt sự tò mò cô dành cho Marcus, buổi nói chuyện chỉ đánh thức nhiều câu hỏi hơn, dồn dập từng câu một. Tuy nhiên, cô chỉ vừa quen biết tiểu thư Olivia và chưa kiểm tra độ sâu câu hỏi trước khi nó bị bỏ qua. “Theo như tôi biết, thưa cô” Lillian đánh bạo “rằng Ngài Westcliff đã từng nghiêm túc cân nhắc kết hôn với một người nào đó? Tôi biết rằng ngài ấy đã từng có cảm xúc...”

“Ôi, lần đó...không có gì đâu, thật đấy. Marcus sẽ chán cô ta ngay nếu Ngài St. Vincent không cướp cô ta đi. Tin tôi đi, nếu Marcus mong muốn tranh giành cô ta thì mọi chuyện đã êm xuôi lâu rồi. Điều mà anh tôi tỏ ra không hiểu – dù mọi người đều biết – là những trò của cô ta chủ yếu để khơi gợi sự ghen tức của anh ấy, và xui khiến anh tôi cười cô ta. Nhưng kế hoạch của cô ta thất bại vì Marcus không thật sự chú tâm vào mối quan hệ. Cô ta là hạng phụ nữ...ừm, cô có thể đoán, Marcus chưa bao giờ thiếu đàn bà. Anh tôi hơi hư hỏng theo cách đó, luôn có phụ nữ ngã vào vòng tay từ khi trưởng thành” cô quảng cho Lillian tia nhìn cười cợt “Tôi chắc chắn anh tôi cảm thấy tươi mới khi đụng độ một phụ nữ thật sự dám bắt đồng quan điểm của anh”

“Tôi không chắc “tươi mới” có phải là từ ngài ấy thích hay không” Lillian nhún nhó đáp “Tuy nhiên, mỗi khi tôi không thích điều gì đó ngài ấy đã làm thì tôi sẽ nói ngay”

“Tốt” Tiểu thư Olivia đáp “Đó chính xác là những gì anh tôi cần. Rất ít phụ nữ - hoặc đàn ông, có gan đối đầu với anh ấy. Anh ấy là người đàn ông mạnh mẽ cần một người vợ mạnh mẽ không kém để cân bằng bản năng”

Lillian lấy tay vuốt mép váy xanh nhạt một cách tuyệt vọng khi cô nhận định cần trọng “Nếu Ngài Westcliff và tôi lấy nhau...ngài ấy sẽ đối mặt với sự phản đối từ họ hàng và bạn bè. Đặc biệt là từ nữ bá tước”

“Những người bạn của anh ấy không bao giờ dám” Tiểu thư Olivia nói ngay tức thì “Còn về mẹ tôi...” cô lưỡng lự rồi nói dứt khoát “Bà đã nói rõ là không thích cô. Tôi nghi ngờ bà sẽ không bao giờ thay đổi. Tuy nhiên, để cô cảm thấy vui hơn, bà không thích gần như hết thảy mọi người. Cô lo ngại bà ấy sẽ phản đối mối duyên này?”

“Việc đó thúc giục tôi vượt trên mọi lý do” Lillian nói và tiểu thư Olivia phá ra cười.

“Ồ, tôi thích cô quá” cô thở hắt hắt “Cô phải lấy Marcus, và tôi rất muốn có cô với tư cách chị dâu” Cô điềm điềm nhìn chăm chăm Lillian với nụ cười ảm áp “Và tôi có một lý do ích kỷ là hy vọng cô sẽ bằng lòng. Mặc dù tôi và Shaw chưa có ý định đến sống ở New York, nhưng tôi biết ngày đó sẽ không còn bao xa. Khi chuyện đó xảy ra, tôi sẽ cảm thấy an lòng nếu biết Marcus đã kết hôn và có ai đó chăm sóc, với cả hai em gái đều sống xa nhà” Cô đứng lên, phẩy váy. “Lý do tôi kể chuyện này là vì tôi muốn cô hiểu tại sao Marcus rất khó mở lòng mình để tìm lấy tình yêu. Khó, nhưng không phải là không thể. Chị gái và tôi cuối cùng đã xoay sở phá được xiềng xích quá khứ với sự giúp đỡ của chồng chúng tôi. Nhưng gông cùm của Marcus là khó phá nhất. Tôi biết anh ấy không dễ dàng yêu. Tuy nhiên, nếu cô có thể tiến thêm một bước...có thể nhiều hơn một bước...tôi tin rằng cô sẽ không bao giờ hối hận”

Lãnh địa chật ních người hầu thời vụ, những người làm ta nhớ đến những chú ong trong tổ khi họ túa ra giúp khách khứa đóng gói hành lý. Đoàn người đông nhất sẽ khởi hành vào ngày kia, dù một vài người đã sẵn sàng rời khỏi. Một số ít bị buộc rời đi sớm hơn, tuy nhiên, không ai muốn bỏ lỡ buổi dạ vũ chia tay rất lớn được tổ chức vào buổi tối cuối cùng.

Lillian bị mẹ cô kè cận thường xuyên, người đã giám sát (quấy nhiễu, từ đó nghe chính xác hơn) hai cô hầu khi họ vắt và đóng gói hàng trăm bài báo trong những va li bọc da khổng lồ được người hầu khuân tới. Sau những sự kiện gây sốc hai ngày vừa qua, Lillian hoàn toàn mong đợi mẹ cô chia nhỏ mỗi câu cô nói và cử chỉ nhằm bảo đảm cho một lễ đính hôn với Ngài Westcliff. Tuy nhiên, Mercedes im lặng và khoan dung một cách bất ngờ, bà tỏ vẻ chọn lựa từ ngữ cẩn thận mỗi khi bà và Lillian nói chuyện với nhau. Trên hết, bà không hề đề cập đến Westcliff.

“Mẹ bị sao vậy?” Lillian hỏi Daisy, hoang mang bởi tâm tính dễ thương của mẹ cô. Thật là tốt vì không phải cãi cọ với Mercedes, nhưng cùng lúc đó, Lillian lại mong Mercedes giày xéo cô như một đoàn kỵ mã hùng hổ.

Daisy nhún vai và tinh nghịch đáp “Chỉ có thể nói vì chị đã làm điều trái ngược những gì mẹ khuyên, và chị có vẻ đã đưa Ngài Westcliff lên bệ phóng, mẹ quyết định để chị tự giải quyết vấn đề. Em dự đoán rằng mẹ sẽ giả câm giả điếc với mọi điều chị làm cho đến khi nào chị còn giữ được sự quan tâm của bá tước”

“Vậy thì...nếu tối nay chị đến phòng Ngài Westcliff thì mẹ sẽ không phản đối?”

Daisy cười trộm “Nếu chị hỏi thì mẹ có thể sẽ giúp đỡ chị lên đi đấy” cô nhướn mày nhìn Lillian “Mà chị với Ngài Westcliff làm gì trong phòng vào giờ đó vậy?”

Lillian đỏ mặt “Thương lượng”

“Ồ, chị gọi việc đó là thương lượng hả?”

Lillian mím môi nheo mắt “Không được hỗn, bằng không chị sẽ không kể chi tiết câu chuyện đâu”

“Em không cần” Daisy hời hợt nói “Em đã đọc những cuốn tiểu thuyết do tiểu thư Olivia giới thiệu...và giờ em dám nói em biết nhiều hơn chị và Annabelle cộng lại”

Lillian không thể nhịn cười “Em ơi, chị không chắc những cuốn tiểu thuyết đó mô tả chính xác những người đàn ông, hay việc..việc đó”

Daisy cau mày “Không chính xác chỗ nào?”

“Ừm, có những việc...em biết đó, sương oải hương và ngắt lily, và tất cả những lời hoa mĩ”

Daisy thành thật nhìn chị gái với vẻ bàng hoàng “Không có một chút choáng ngắt nào sao?”

“Lạy Chúa, em sẽ không muốn ngắt đi vì em có thể bỏ qua một điều gì đó”

“Đúng vậy. Em nên thích tĩnh táo hoàn toàn ngay từ đầu, và rồi em sẽ ngắt đi trong suốt thời gian còn lại”

Lillian cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa buồn cười “Tại sao?”

“Vì nó nghe có vẻ rất rất không dễ chịu. Chưa kể gây phản nộ”

“Không có đâu”

“Không có cái gì? Dễ chịu, hay gây phản nộ?”

“Cả hai” Lillian nói rành mạch dù đang nín cười “Thật đấy, Daisy. Nếu nó ngược lại những gì em đọc thì chị sẽ nói vậy. Đáng yêu. Thật lòng luôn”

Em gái cô suy ngẫm và liếc chị soi mói “Nếu chị nói đã nói thế”

Lillian cười và nghĩ về buổi tối sắp tới, và làn sóng hào hứng được ở riêng với Marcus. Câu chuyện giữa cô và tiểu thư Olivia đã giúp cô hiểu tầm quan trọng của việc Marcus hạ tấm khiên phòng vệ và dang tay đón cô.

Có lẽ quan hệ của họ sẽ không bị sự xáo trộn lấp đầy. Cả hai vẫn sẽ tranh cãi. Có lẽ cô sẽ tìm ra những cách đấu tranh, hay cô chỉ đơn giản lược bớt những gì không quan trọng. Và Marcus đã cho thấy những dấu hiệu rằng anh sẵn lòng dần xếp với cô. Ví dụ, lời xin lỗi trong phòng sách, khi mà Marcus có thể đập tan lòng tự trọng của cô, và anh đã chọn không làm. Đó không phải là hành động của một người đàn ông không chịu thỏa hiệp.

Nếu cô tinh tế hơn một chút, như Annabelle, Lillian nghĩ rằng cô sẽ có cơ hội kiểm chế Marcus. Nhưng cô quá thẳng tính và lỗ mãng nên không thể sở hữu những mưu mẹo nữ tính. À, cô nhớ nghĩ, mình đã đi rất xa mà không có mưu mẹo nào...tôi cho rằng tôi sẽ làm tốt nếu tôi chỉ ngó ngàng theo cách tôi đang làm.

Chậm rãi bỏ món đồ vào ngăn kéo ở góc tường, Lillian đặt những đồ dùng hàng ngày qua một bên cho đến ngày họ rời khỏi đây. Bàn chải trắng bạc, lược, găng tay mới...cô dừng tay quanh chai nước hoa của Ông Nettle “Ôi trời” cô lầm bầm, ngồi trên chiếc ghế bọc nhung. Cô nhìn đắm đắm cái chai sáng loáng đang lắc lư trong lòng bàn tay “Daisy...chị có nên kể cho bá tước chuyện chị đã dùng một loại tình được vào anh ấy?”

Em gái cô tỏ ra thất kinh với ý tưởng kì cục kia. “Em nên nói không. Sao chị lại muốn kể cho anh ta?”

“Thành thật?” Lillian đề nghị.

“Thành thật luôn được đánh giá quá cao. Như lời một người nào đó ‘bí mật là điều kiện tiên quyết trong những mối quan hệ của con tim’ ”

“Là của Duc de Richelieu” Lillian nói, cô đã đọc cùng một cuốn sách triết học trong thời gian họ học ở trường “Và câu đó chính xác là thế như này “bí mật là điều kiện tiên quyết trong những việc làm của Nhà Nước”

“Nhưng ông ta là người Pháp” Daisy cãi “Em tin chắc ông ấy cũng có ý muốn nói đến con tim”

Lillian cười và đưa mắt nhìn em đầy cảm thông “Có lẽ thế. Nhưng chị không muốn giữ bí mật với Ngài Westcliff”

“Ồ, tốt thôi. Nhưng để ý lời em – sẽ không phải là một mối tình thật sự nếu chị không có một vài bí mật”

22. Chương 22

Vào một giờ khá trễ “thích hợp”, khi một vài vị khách đã mệt mỏi và những người khác đi xuống cầu thang vào phòng chơi bài hay bi-da, Lillian trốn khỏi phòng với mục đích gặp mặt Marcus. Cô nhón chân rón rén đi qua hành lang, và ngừng lại khi thấy một người đàn ông dựa tường ngay ở điểm tiếp giáp của hai hành lang rộng lớn. Người đó tiến lên, và ngay lập tức cô nhận ra anh ta là đầy tớ của Marcus.

“Thưa cô” anh ta điềm nhiên nói “Chủ nhân sai tôi đến dẫn đường cho cô”

“Tôi biết đường. Và ngài ấy cũng nghĩ là tôi biết. Anh đang làm cái quái gì ở đây?”

“Chủ nhân không muốn cô lang thang trong nhà mà không có ai đi cùng”

“Rõ rồi” cô nói “Tôi sẽ bị ai đó gạ gẫm. Hay thậm chí là bị quyến rũ”

Tỏ vẻ mỉa mai vờ vĩnh, khi mà cô rõ ràng không đến phòng bá tước cho một chuyến thăm minh bạch, và người đầy tớ quay đầu dẫn đường.

Phấn khích vì sự chu đáo của anh, Lillian buột miệng hỏi “VẬY...anh có thường tháp tùng những quý cô chưa chồng đến phòng riêng của Ngài Westcliff không?”

“Không, thưa cô” anh ta bình thản đáp.

“Nếu có liệu anh có nói cho tôi biết không?”

“Không, thưa cô” anh ta dùng đúng giọng điệu vừa rồi làm cô cười toe toét.

“Bá tước có phải là một người chủ tốt không?”

“Ngài ấy là một chủ nhân tuyệt vời, thưa cô”

“Tôi cho rằng anh sẽ nói vậy dù ngài ấy có là một ông chủ tàn ác”

“Không, thưa cô. Trong trường hợp đó tôi sẽ chỉ nói ngài là một chủ nhân tạm được. Tuy nhiên, khi tôi nói ngài là một chủ nhân tuyệt vời thì đó chính xác là những gì tôi muốn nói”

“Hmm” Lillian cảm thấy như được động viên từ những lời của người đầy tớ. “Ngài ấy có nói chuyện với người hầu không? Cảm ơn họ vì đã làm tốt, hay đại loại thế?”

“Không gì nhiều hơn những lúc thích hợp, thưa cô”

“Có nghĩa là không bao giờ?”

“Chính xác hơn là không thường xuyên, thưa cô”

Vì đầy tớ tỏ ra không hào hứng nói tiếp, Lillian im lặng theo sau anh ta đến phòng Marcus. Anh ta đưa cô đến trước cửa, cào cửa bằng đầu ngón tay, và đợi cho đến khi bên trong có tiếng trả lời.

“Sao anh lại làm thế?” Lillian thều thào “Cái việc cào cửa đó. Sao anh không gõ?”

“Nữ bá tước thích cào cửa hơn vì phu nhân sẽ không bị giật mình”

“Bá tước có thích anh cào cửa không?”

“Tôi nghi ngờ rằng chủ nhân không quan tâm cả hai cách đó, thưa cô”

Lillian cau mày suy nghĩ. Trong quá khứ cô đã từng nghe những người hầu khác cào cửa phòng chủ nhân, và nó luôn làm đôi tai Mĩ của cô trở nên chột rợn...giống như một con chó bị xích lại để không vào nhà được.

Cánh cửa hé mở, và Lillian đón nhận cảm giác mừng vui ban sơ khi nhìn thấy gương mặt sạm đen của Marcus. Nét mặt anh vô cảm, nhưng mắt anh ngời sáng ấm áp. “Được rồi” anh nói với đầy tớ trong lúc không rời mắt khỏi khuôn mặt Lillian và kéo cô qua ngưỡng cửa.

“Vâng, thưa ngài” Người đầy tớ biến mất với tốc độ đáng ngạc nhiên.

Đóng cửa lại, Marcus nhìn chằm chằm Lillian, đôi mắt anh rực lửa, nụ cười cong cớn nơi khóe môi. Anh trông cực kì đẹp trai, với nét mặt nghiêm nghị sáng bừng như ngọn lửa bếp lò, và cơn rùng mình êm ả chạy

khấp người cô. Thay cho trang phục chần chu thường ngày, anh không mặc áo choàng, chiếc áo sơ mi trắng không cài nút để lộ làn da màu đồng trơn láng. Cô đã hôn chỗ hõm hình tam giác...cô đã để lưỡi mình chơi đùa nơi đó.

Tập trung tư tưởng khỏi kí ức nóng bỏng, Lillian rời mắt khỏi anh. Ngay lập tức cô cảm nhận được những ngón tay nghiêng nghiêng của anh trên bờ má nóng rực của cô, hướng mặt cô về phía anh. Đầu ngón cái của anh trượt xuống cằm cô “Hôm nay anh đã muốn em” anh êm ái nói.

Nhịp tim của cô leo thang khủng khiếp, và bên má dưới ngón tay anh sẵn lại với một nụ cười “Anh không nhìn về phía em trong suốt bữa tối”

“Anh sợ”

“Sao lại sợ?”

“Vì anh biết nếu anh làm thế, anh sẽ không ngăn được bản thân biến em thành món ăn kế tiếp”

Mi mắt Lillian sụp xuống khi cô để anh kéo cô lại gần, tay anh vòng qua sống lưng cô. Ngực và eo cô sưng phồng vì khung áo ngực quá chặt, và bất chợt cô muốn được giải thoát khỏi nó. Hít một hơi thật sâu, cô nhận ra mùi không khí hăng hắc.

“Gi thế?” Cô thì thầm, bị mùi hương cuốn hút “Quế và rượu...” Xoay người trong vòng tay anh, cô nhìn quanh quất khắp phòng ngủ, đi qua tấm khăn trải giường đến bên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ. Một chiếc đĩa bạc bị che bề mặt nằm đĩnh đạc trên bàn, và mùi hương ngọt dịu vẫn tỏa ra từ nó. Cô bối rối quay lại nhìn Marcus.

“Đến đó xem thử đi” Anh nói.

Lillian tò mò bước đến. Cầm tay vịn, được một mảnh khăn trải che phủ, cô nâng nắp đậy và mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí. Bị bất ngờ trong khoảnh khắc, Lillian nhìn đăm đăm chiếc đĩa, và rồi bật cười. Chiếc đĩa sứ trắng chứa năm quả lê trong tư thế đứng, vỏ chúng bóng lưỡng và nhuộm đỏ vì được nhúng trong rượu. Chúng ngập lặn trong nước sốt màu hổ phách thơm phức của quế và mật ong.

“Vì anh không thể lấy lê ra khỏi chai cho em” giọng Marcus vang lên từ phía sau “Cái này là thay thế tốt nhất”

Lillian vui thích xúc một muỗng lê mọng nước lên môi. Cắn một miếng trái cây ấm, ướp rượu và để nó tan chảy trong miệng cô, lớp mật ong cay cay chộn rộn trong cổ họng. “Mmm...” cô nhắm mắt tận hưởng.

Marcus thích thú quay cô lại đối mặt với anh. Tia nhìn của anh rơi trên khóe môi cô, nơi một giọt sốt mật còn vương lại. Anh cúi đầu, hôn và liếm đi giọt sốt ấy, miệng anh vuốt ve làm sâu thẳm bên trong cô nhức nhối dễ chịu. “Ngon quá” anh thì thầm, môi anh vững chắc, cho đến khi cô cảm thấy máu trong người sôi lên ừng ực. Cô chia sẻ mùi vị của rượu và quế với anh, ướm thử thăm dò miệng anh bằng lưỡi cô, và anh càng khuyến khích nên cô vòng tay qua cổ anh và ấn cô sát vào. Anh ngon lành, miệng anh có vị ngọt và sạch, cảm giác cơ thể nghiêng nghiêng rần rỏ càng tăng thêm phần kích. Phổi cô ngập ngụa hơi nóng, kiểm soát khung áo ngực, cô tách môi hôn hần.

“Em không thử được”

Marcus không nói một lời xoay cô một vòng và cởi bỏ áo váy. Chạm đến áo ngực, anh tháo móc và nhanh chóng lột bỏ nó, và khung áo dần ra để lại cho cô sự nhẹ nhõm “Sao em buộc chặt quá vậy?” anh lên tiếng hỏi.

“Để chiếc váy này sẽ không bị tuột. Và bởi vì theo lời mẹ em thì đàn ông Anh quốc thích phụ nữ có eo thon”

Marcus khịt mũi khi cô xoay người lại lần nữa “Đàn ông Anh thích phụ nữ có vòng eo lớn để khỏi ngất xỉu vì thiếu oxi. Chúng tôi khá thực tế” Nhận ra tay áo của chiếc váy vừa cởi ra đang trượt xuống bên vai trắng ngần của cô, anh cúi miệng xuống đường cong mềm mại. Môi anh sượt trên da cô làm cô run rẩy, và cô rúc vào anh, để mặc xúc cảm bên trong tuôn trào những ánh nắng mặt trời. Cô mơ màng đưa tay lên tóc anh, ngón tay cô luồn lách tìm những lọn tóc óng mượt. Nhịp tim của cô đang theo chiều hướng tự do và đập thành thịch trong lồng ngực, cô di chuyển không ngừng trong vòng tay của anh khi anh hôn lên cổ cô.

“Lillian” giọng anh hồi hã và khàn đục “Thế này là quá sớm. Anh hứa với em...” Anh ngừng nói, cướp thêm một cái hôn bên dưới tai cô “Hứa...” anh bẽn bĩ tiếp tục “rằng chúng ta sẽ thương lượng theo những điều khoản của em”

“Điều khoản?” cô lơ đãng hỏi, dùng tay kéo đầu anh xuống và đưa miệng anh trở về với miệng cô.

“Phải, anh – ” Marcus hôn cô, ấn miệng anh trên cô tạo áp lực kép. Cô thám hiểm cổ và mặt anh, ngón tay cô sờ soạng những đường nét thanh tú trên quai hàm và xương gò má của anh. Mùi da anh đầu độc cô trong từng nhịp thở. Cô muốn đắm chìm trong anh cho đến khi giữa hai người không còn một khoảng trống nào. Bất thành lình cô không thể hôn anh đủ sâu, đủ lâu.

Anh cảm nhận được sự hoang dại leo thang của cô, Marcus buộc cô ngửa ra sau, phớt lờ những tiếng thút thút phản đối. Hơi thở của anh phì phò trong lồng ngực, và có vẻ cần nỗ lực rất lớn mới kéo anh quay lại với những suy nghĩ lộn xộn “Em yêu...” Hai tay anh chà nhẹ lưng và vai cô “Từ từ. Từ từ. Em sẽ có mọi thứ em muốn. Em không cần phải tranh giành gì cả”

Lillian gật đầu nhát gừng. Cô chưa từng nhận ra điểm khác biệt về kinh nghiệm của hai người, rằng anh có thể không chế đam mê cao ngất, còn cô bị đắm chìm mãnh liệt. Trán cô nóng bừng khi anh chạm miệng vào rồi tới chân mày. “Sẽ tốt cho em...cho cả hai ta...nếu chuyện này kéo dài” anh thì thầm “Anh không muốn có em một cách vội vã”

Cô rúc vào mặt anh, tay anh như một chú mèo cần được vỗ về.

Lòng bàn tay anh lướt ra mặt sau váy cô, tìm kiếm phần da bên trên áo ngực, và thở dài khi cảm nhận được sự mềm mại của cô “Chưa đâu” anh khàn khàn, không rõ là đang nói cho cô hay là cho anh nghe. Anh ôm đường cong trên cổ cô bằng một tay, và cúi đầu thưởng thức đôi môi hé mở, cảm, và mặt trước cổ họng. “Em rất ngọt ngào” anh khàn khàn.

Cô cười rạn rở, và đỏ mặt vì khao khát “Em sao?”

Marcus đói khát hôn cô lần nữa “Rất ngọt ngào” anh vội vàng xác nhận “Nếu anh là một kẻ dối trá thì em đã phải cắt đầu anh ra rồi”

Cô cười rúc rích “Giờ thì em đã hiểu lực hút giữa chúng ta. Chúng ta gây nguy hiểm cho mọi người ngoại trừ đối phương. Như một cặp nhím kiểng xấu tính” cô ngập ngừng khi có một ý tưởng mới xuất hiện trong đầu, và cô lùi lại “Nói về sức hút...” Chân cô hơi loạng choạng, và cô thần thờ tìm sự nâng đỡ của chiếc giường. Dựa lưng vào thành giường, cô thì thầm “Em phải thú nhận với anh chuyện này”

Marcus theo sau cô, ánh sáng chập choạng trên những đường nét cứng cỏi lảng lẩy tuyệt đối. Chiếc quần dài của anh buông thõng thời trang, nhẹ nhàng di chuyển theo cơ thể vạm vỡ không thể che dấu bên dưới. “Anh không ngạc nhiên đâu” anh chống tay lên cột giường ngay phía trên đầu cô, điệu bộ anh thông dong. “Mà anh có thích sự thú nhận này không?”

“Em không biết” cô thọc tay vào túi bí mật nằm lọt thỏm trong những nếp váy và tìm ra chai nước hoa “Đây này”

“Gì vậy?” Đón lấy cái chai, Marcus mở ra và hít một hơi “Nước hoa” anh nói, tia nhìn dò hỏi quay lại chỗ cô.

“Không phải nước hoa thông thường” Lillian từ tốn đáp “Nó là lý do lúc đầu anh bị em thu hút”

Anh hít thêm lần nữa “Hả?”

“Em đã mua nó từ một nhà chế tạo nước hoa già nua ở Luân Đôn. Nó là thuốc kích thích tình dục”

Nét cười thấp thoáng trong mắt anh “Em học từ đó ở đâu thế?”

“Từ Annabelle. Thật đó” Lillian thành thật kể lại “Chuyện này có thật. Một thành phần đặc biệt sẽ thu hút người thích hợp”

“Thành phần đặc biệt gì?”

“Ông ấy không nói cho em biết. Nhưng nó phát huy tác dụng. Đừng cười, thật mà! Em nhận thấy ảnh hưởng của nó lên anh vào cái ngày chúng ta chơi run-đơ, khi anh hôn em đằng sau hàng rào. Anh nhớ không?”

Marcus tỏ ra thích thú với ý tưởng kia, nhưng rõ ràng anh không tin rằng anh bị một chai nước hoa cảm dỗ. Anh để nó dưới mũi lần nữa, và thầm thì “Anh nhớ đã chú ý đến mùi hương này. Nhưng anh bị em thu hút vì nhiều lý do trước cái ngày đó”

“Dóc quá” cô buộc tội “Anh đã ghét em”

Anh lắc đầu. “Anh chưa từng ghét em. Anh bị quấy rầy, làm phiền và hành hạ, nhưng không hoàn toàn là vậy”

“Nước hoa đã phát huy tác dụng” cô bướng bỉnh “Không chỉ có mình anh đâu, Annabelle đã thử nó với chồng – và cô ấy thề rằng anh ta đã giữ vợ thức suốt đêm”

“Em yêu” Marcus nhăn nhó “Hunt hành xử như con gấu xổng chuồng lớn vờn quanh Annabelle ngay từ ngày đầu họ gặp nhau. Đó là hành động bình thường của anh ta mà thôi”

“Nhưng không bình thường với anh! Anh hoàn toàn không quan tâm em cho đến khi em xúc loại nước hoa này, và lần đầu tiên anh gửi một hơi – ”

“Em đang cố nói” anh cắt lời, mắt anh sẫm lại “là anh sẽ có phản ứng tương tự với bất kì phụ nữ nào có mùi hương này?”

Lillian mở miệng đáp, rồi ngưng bặt khi nhớ lại anh không thể hiện tí ti cảm xúc khi những cánh-hoa-cô-đơn khác cổ tiếp cận anh. “Không” cô thừa nhận “nhưng với em thì hơi khác”

Môi anh cong cong “Lillian, anh muốn em ngay từ giây phút anh ôm em trong tay. Và cái thứ nước hoa chết tiệt của em không đóng vai trò gì hết. Tuy nhiên” anh hít thêm lần nữa trước khi vịn lại nắp chai nhỏ xíu – “Anh biết thành phần bí mật bên trong là gì rồi”

Lillian trợn mắt nhìn anh “Anh không biết!”

“Anh biết” anh tự mãn nói.

“Đúng là ngài biết-tuốt” Lillian kêu lên tức tối “Có lẽ anh đoán mò, nhưng em cam đoan rằng nếu em cũng không biết thì anh đừng hòng tìm ra, chắc chắn anh không thể - ”

“Anh đã kết luận được thành phần đó là gì” anh thông báo

“Vậy nói cho em biết đi”

“Không. Anh nghĩ anh sẽ để em tự tìm hiểu”

“Nói em nghe đi” cô vồn vã, dấn vào ngực anh thùm thụp. Hầu hết đàn ông sẽ lùi bước trước những miếng đòn búa tạ, nhưng anh chỉ cười và đứng yên “Westcliff, nếu anh không nói cho em biết ngay lập tức, em sẽ - ”

“Hành hạ anh? Rất tiếc, không có hiệu nghiệm đâu. Anh đã quen rồi” Bế cô lên dễ dàng, anh ném cô lên giường như một gói khoai tây. Trước khi cô có thể cử động, anh đã nằm đè bên trên, rù rì và cười đùa khi cô vật lộn với anh bằng hết sức lực.

“Em sẽ buộc anh chịu thua!” cô móc chân qua người anh và đẩy mạnh vai trái anh. Những năm lần lóc với những người anh trai ồn ào đã dạy cô một vài mánh khóe. Tuy nhiên, Marcus phản đòn dễ dàng, cơ thể anh là một khối cứng như thép và đẩy cơ bắp. Anh rất lạnh lẽo và bệ vệ đến ngạc nhiên. “Em không có cơ hội nào đâu” anh chọc ghẹo, cho phép cô lăn vòng bên trên trong khoảng thời gian ngắn. Trong khi cô loay hoay tìm cách kẹp anh, thì anh đã vịn người và đè cô thêm lần nữa. “Đừng nói là em đã dùng hết sức rồi đó”

“Mẹ kiếp” Lillian lâm bầm, gắng sức đẩy mạnh “Em có thể thắng...nếu em không mặc váy...”

“Mong ước của em sẽ được đáp ứng” anh đáp mỉm cười nhìn xuống cô. Sau một vài giây, anh đưa cô xuống nệm, cẩn thận không làm tổn thương trò chơi ái tình của họ “Đủ rồi” anh nói “Em đang mệt. Lần này coi như huê”

“Chưa đâu” cô hồng hển, cương quyết phải thắng được anh.

“Lạy Chúa, cô nhóc hiếu chiến” anh nói trong lúc cười “Đến lúc chịu thua rồi”

“Không bao giờ!” cô căng thẳng đối chọi với anh, cánh tay gầy nhẳng của cô run rẩy.

“Thư giãn nào” giọng anh thì thầm vuốt ve, mắt cô mở to khi nhận ra vật đàn ông cương cứng của anh giữa hai bên đùi. Cô thở hồng hển, và sức chống cự suy giảm đáng kể “Bây giờ, từ từ...” Anh kéo mặt trước vấy xuống, vừa lúc khóa cô giữa hai cánh tay “Để thôi,” anh thì thầm.

Lillian nằm yên, máu cô chảy rần rần trong huyết quản khi cô nhìn anh. Nơi này ánh sáng không chiếu tới, và cái giường cắt xẻ trong bóng đêm. Dáng người đen đen của Marcus di chuyển bên trên cô, lật cô qua một bên để dễ bề cởi váy, và tháo móc áo nịt ngực. Và rồi cô đột ngột thở, thở, rất to, rất nhanh, khi mà những lần chạm tay của anh chỉ làm cơ thể cô bị kích động nhiều hơn.

Da cô trở nên nhạy cảm đến nỗi luồng khí bên ngoài cũng có vẻ xây xát cô, toàn bộ cơ thể cô ngứa râm ran và nhức nhối. Cô bắt đầu run rẩy khi anh mở toang áo ngực, vớ và quần trong, thỉnh thoảng khớp tay hay đầu ngón tay chai sần làm cô giật nảy.

Marcus đứng trước giường, nhìn cô chăm chú trong lúc tự cởi quần áo một cách chậm rãi thành thói. Hình thể thanh tú như tượng của anh đã dần quen thuộc dưới mắt cô, làm cho từng tế bào trong cơ thể cô tuân trào phấn khích. Cô hơi rên rỉ khi anh bước lên nệm cùng cô, anh cho tay bên trên mặt lưng trắng nhợt và cặp mông tròn căng thẳng. Mỗi nơi anh chạm cô, cô đều cảm nhận được một làn sóng nhẹ nhõm song hành cùng nỗi đau khoái lạc.

Anh hôn cô từ tốn, mãnh liệt, liếm viền môi mềm mại cho đến khi cô hít hà than van. Di chuyển xuống ngực cô, anh khám phá chúng qua những nụ hôn nhẹ, gợi mở, và lưỡi anh lả lướt trên núm vú cô. Anh vỗ về và tán tỉnh cô nhưng thể cô chưa đủ đỏ mặt và ngất ngây vì ham muốn, như thể cô chưa buông lời cầu xin anh giải phóng cô khỏi những nhu cầu bức bách. Khi ngực cô đã sưng phồng và núm vú đã vút cao, anh hé môi ngậm một bên và bắt đầu mút chậm rãi, tay anh đặt trên bụng cô.

Một cơn co thắt cuộn lên bên trong cô, sự khẩn thiết đang làm cô điên lên. Tay cô múa máy loạn xạ khi cô túm tay anh, và đưa nó đến bên vùng ẩm ướt giữa hai đùi cô. Anh cười bên bầu ngực, và di chuyển sang núm còn lại, kéo nó vào lỗ đen trong miệng anh. Thời gian như ngừng trôi khi ngón tay anh tình tứ kiểm tìm, xê đôi những sợi lông tơ, rồi sượt qua đỉnh điểm ướt dầm, nhạy cảm của cô. Ahhh...sự vuốt ve của anh như ánh sáng tờ hồng đi cùng cảm giác cổ chấp, lúc đầu trêu đùa, rồi ủi an, rồi lại trêu đùa, cho đến khi cô bất lực bùng nổ, mông cô ép chặt vào tay anh.

Bảo bọc cô trong tay, Marcus xoa dịu tứ chi cô. Anh thì thầm những lời âu yếm bên ngoài cái miệng khép hờ, những từ dịu dàng và gợi tình, trong khi tay anh du hành khắp cơ thể cô không theo một lộ trình nhất định. Lillian không biết từ lúc nào những lần đụng chạm của anh trở nên khuấy động nhiều hơn vỗ về, nhưng dần dần cô nhận ra từng tầng lớp lớp cảm xúc từ anh. Nhịp tim cô bắt đầu rền vang hồi thúc, và cô khó nhọc nhúc nhích bên dưới anh. Anh tách rời hai chân cô và đẩy đầu gối cô lên cao hơn một chút, và chậm chạp xâm nhập vào trong. Cô do dự cảm giác nhức nhối khi bị chiếm giữ. Anh quá cứng, trên cô, trong cô, và da thịt cô săn lại, nhưng không gì có thể ngăn cú trượt dày nặng nề kia. Anh duy trì những lần thúc dễ chịu và xuyên suốt, thúc khuyến khích tay vào cái ôm ghì mạnh mẽ của cô với sự dịu dàng sâu lắng. Mỗi cử động gần như lấy ra khoái cảm nghẹn ngào từ sâu bên trong cô, và ngay khi cô thả lỏng với cơn đau sắc nhọn thành cảm giác tê buốt dễ nhận biết đơn thuần. Người cô nóng như lửa đốt, choáng váng và tuyệt vọng đón nhận thêm một cao trào. Bất thành linh anh khiến cô ngạc nhiên bằng cách rút ra.

“Marcus” cô nức nở “Ôi Chúa ôi, đừng ngừng lại, làm ơn - ”

Làm cô câm nín bằng miệng mình, anh nâng cô lên và cẩn thận xoay cô nằm sấp. Mê mụ và run rẩy, cô nhận ra anh đã lót một cái gối dưới bụng cô, rồi thêm một cái nữa, cho đến khi người cô đưa lên đủ cao cho anh quỳ gối giữa hai bên đùi. Ngón tay anh gầy nhẹ và mở rộng bộ phận nữ tính của cô, và khi anh đi vào trong cô lần nữa, thì những tiếng nắc của cô không còn trong vòng kiểm soát. Cô yếu ớt gục đầu qua một

bên, má cô ép sát tấm nệm, trong lúc mộng cô bị tay anh cố định. Anh vào sâu hơn lần trước, thăm dò, thúc bách và đem lại cho cô cảm giác sung sướng với nhịp điệu đều đặn...cổ tình buộc cô đến ngưỡng thiên đường. Cô van vãn, thút thít, gằm gừ, thậm chí chửi tục, và cô nghe thấy tiếng cười êm ái của anh khi anh đem lại cho cô sự bùng nổ trong đam mê ngây ngất. Cơ thể cô se sắt vật đàn ông của anh trong rừng mình sự giao thoa, vắt kiệt sức lực của anh cho đến khi anh lều bều khàn khàn từ cổ họng.

Marcus hạ người xuống cùng cô, miệng anh sau gáy cô trong lúc hai cơ thể vẫn không tách rời.

Thụ động nằm ườn bên dưới anh, liếm đôi môi sưng mọng, Lillian rệu rạo nói “VẬY mà anh đã gọi em là kẻ mọi rợ” cô nín thở khi nghe anh tặc lưỡi, lông ngực anh cọ cọ trên lưng cô.

Mặc dù Lillian phải trải qua thời gian mệt mỏi ảm ảm từ việc làm tình giữa họ thì điều cuối cùng cô muốn làm là đi ngủ. Rất nhiều thắc mắc về người đàn ông cô đã từng khinh thường vì tẻ nhạt và chán ngấy, nhưng hóa ra không phải như thế. Cô bắt đầu nhận ra Marcus sở hữu bộ mặt mềm mại hơn mà ít người được biết. Và linh tính mách bảo cho cô biết anh quan tâm cô, dù cô sợ phải chứng kiến điều đó, như những cảm xúc đang được rót dần vào tim cô trở nên sâu nặng khó lường.

Sau khi Marcus lau chùi cơ thể ướt mồ hôi của cô bằng một mảnh vải ẩm mát lạnh, anh choàng qua người cô chiếc áo sơ mi vẫn còn vương mùi cơ thể anh. Anh mang cho cô một đĩa đựng đầy lê giấm, một ly rượu ngọt, và thậm chí còn cho cô dứt anh ăn vài miếng trái cây mềm nhũn. Khi cơn đói lắng dịu, Lillian đặt cái đĩa trống và muống qua một bên rồi quay sang xích lại gần anh. Anh chống khuỷu tay và nhìn cô, ngón tay anh vờn ve trên tóc cô.

“Em có buồn vì anh đã không để St. Vincent có được em?”

Cô cười bối rối “Sao anh lại hỏi điều đó? Chắc chắn không phải vì lương tâm cắn rứt”

Marcus lắc đầu. “Anh chỉ tự hỏi không biết liệu em có nuối tiếc”

Bất ngờ và cảm động vì anh cần được đảm bảo, Lillian xoa xoa những sợi lông đen trên ngực anh. “Không” cô thẳng thắn nói “Anh ta hấp dẫn, và em thích anh ấy...nhưng em không muốn anh ta”

“Tuy nhiên em cân nhắc việc kết hôn với anh ta”

“À” cô thừa nhận “Trong đầu em lóe lên ý nghĩ trở thành nữ công tước – nhưng chỉ để trêu tức anh”

Nụ cười thoáng qua trên mặt anh. Anh trả đũa bằng cách véo tròng phật lên ngực cô làm cho cô la oai oái. “Anh không thể chịu đựng nổi” anh thú thật “nhìn em cười một gã nào đó không phải anh”

“Em không nghĩ Ngài St. Vincent sẽ gặp khó khăn trong việc tìm một nữ thừa kế mới phù hợp nguyện vọng của anh ta”

“Có lẽ thế. Nhưng không có nhiều phụ nữ có gia tài ngang ngửa em...và vẻ đẹp của em nữa”

Cười đáp lại lời khen ngợi, Lillian bò lên nằm trên người anh và quắp một chân ngang qua chân anh “Nói tiếp đi. Em muốn nghe những lời ca ngợi sáo rỗng về nét quyến rũ của em”

Nhấc người lên trong tư thế ngồi, Marcus bế cô lên một cách dễ dàng làm cô thở gấp, và cố định cô cho đến khi cô dang hai chân quanh hông anh. Anh gãi đầu ngón tay dọc làn da trắng nhợt lộ ra qua cổ áo. “Anh không bao giờ ca ngợi sáo rỗng” anh nói “Người nhà Marsden không ưa thơ ca. Tuy nhiên...” Anh ngừng lại chiêm ngưỡng hình ảnh người phụ nữ chân dài đang ngồi cạnh anh trong khi tóc cô rối bù buông xõa ngang thắt lưng “Ít nhất anh có thể nói em trông giống một công chúa ngoại giáo, với mái tóc bù xù và đôi mắt đen rạng ngời”

“Và?” Lillian khuyến khích, vòng tay quanh cổ anh.

Anh đặt tay anh trên thắt lưng mảnh mai của cô và đi xuống phần đùi mạnh mẽ nhưng cũng mềm mại. “Và trong mỗi giấc mơ tội lỗi anh từng có về đôi chân hút hồn của em so sánh với hiện thực”

“Anh mơ về chân em?” Lillian ngoe nguẩy khi lòng bàn tay anh lướt ra sau đùi một cách biếng nhác bồn chồn.

“Ừ” Tay anh biến mất bên dưới áo sơ mi “Vòng quanh anh,” Anh thì thầm, giọng thấp hơn hẳn “Thật chặt khi em cười bên trên anh...”

Lillian trợn mắt khi nhận ra ngón tay anh đang mấp mé bên ngoài bộ phận nữ tính của cô. “Cái gì?” cô đồ ỉn hỏi, và hít một hơi thật sâu khi anh dịu dàng xoa bên trong. Ngón tay anh mưu mẹo, di chuyển đầy nghệ thuật bên dưới áo sơ mi. Cô rùng mình và quan sát gương mặt tập trung của anh khi anh dùng hai tay chơi đùa với cô, một vài ngón tay lấp đầy cô, số khác tán tỉnh tài tình với phần ngọn nhạy cảm gần như bốc cháy mỗi khi anh chạm vào. “Nhưng phụ nữ không...” cô rỏ bởi “Không phải như thế. Ỉt ra...ồ...a...em chưa từng nghe nói...”

“Vài người thôi” anh thủ thỉ, trêu chọc buộc cô rên ỉ “Thiên thần liêu lĩnh của anh...anh sẽ chỉ cho em”

Cô ngây thơ không hiểu cho đến khi anh nâng cô lên lần nữa, và định vị cô, giúp cô chuyển động bên trên chiều dài kích thích cứng ngắc của anh, từ từ để cô hoàn toàn chết đứng bên trên anh. Kinh ngạc không nói thành lời, Lillian dịch chuyển một cách từ tốn, làm theo giọng nói thổ thổ và bàn tay hướng dẫn của anh trên mông cô. “Như vậy đó...” Mồ mẫm dưới áo sơ mi, anh tìm ra điểm nhỏ bé đau nhói bên dưới bộ phận nữ tính của cô. Anh xoay tròn nó bằng ngón cái như cách giúp cô ỉn người xuống, và dây thần kinh cô nhảy nhót nóng bỏng dưới áp lực êm ả kia. Mắt anh không rời cô, thưởng thức hình ảnh sung sướng và nhận thức điều anh đang làm cho cô gây nên khoái cảm, đẩy nghiêng đến khi cô rụng rời trong hơi thổ sâu, nặng nhọc, cơ thể, con tim và tâm trí cô bện chặt vào anh. Ôm eo cô, Marcus giữ cô ngồi thẳng trong khi anh nhòm dậy, để khoái cảm của riêng anh tuôn trào ào ạt qua người cô.

Cảm thấy mụ mị và kiệt quệ, Lillian đổ xấp xuống, đầu cô nghỉ ngơi trên ngực anh. Tim anh đập như sấm cuộn bên dưới tai cô một lúc lâu trước khi quay lại nhịp độ bình thường. “Lạy Chúa” anh thì thầm, choàng tay quanh người cô, rồi buông ra như thể hành động đó đòi hỏi quá nhiều sức lực “Lillian. Lillian”

“Mmm?” cô gà gât chớp mắt, cảm giác buồn ngủ ủa tới đột ngột.

“Anh đã ỉn ý về vấn đề thương lượng. Em có thể có mọi thứ em muốn. Bất kì điều kiện, bất kì cái gì trong khả năng của anh. Chỉ cần làm anh an lòng và nói em sẽ là vợ anh”

Lillian cố gắng ngẩng đầu và nhìn anh dưới hai mắt nặng trĩu “Nếu đây là ví dụ cho tài thương thuyết của anh” cô nói “Thì em khá lo lắng cho những thương vụ hợp tác của anh. Em hy vọng anh không dễ dàng làm theo những yêu cầu của phía đối tác”

“Không đâu. Anh đâu có ngủ với bọn họ”

Cô cười khàn khàn. Nếu Marcus sẵn lòng chung thủy, vậy thì cô sẽ không làm ỉn hơn. “Vậy anh hãy an tâm, Westcliff...vâng, em sẽ là vợ anh. Dù em cảnh báo cho anh biết...có thể anh sẽ hối tiếc vì không thương lượng những điều kiện của em. Có thể em sẽ muốn quản lý công ty xà phòng, hay đại loại thế...”

“Chúa giúp anh” anh thì thầm, và với một tiếng thổ dài khoan khoái, anh chìm vào giấc ngủ.

23. Chương 23

Lillian ở lại trên giường Marcus gần như cả đêm. Cô thức dậy và nhận ra mình đang được anh ủ ỉm cùng khăn trải và chăn len. Marcus có lẽ đã mệt mỏi sau một đêm làm tình, anh không phát ra tiếng động hay thay đổi tư thế. Tuy nhiên, khi mặt trời sắp ló dạng thì anh là người thức giấc trước. Lạc lõng trong giấc ngủ thiu thiu, Lillian phản ỉn khi anh cù lét cô.

“Ngày mới rồi” Marcus thì thầm vào tai cô “Mở mắt ra. Anh phải đưa em về phòng em”

“Không chịu đâu” cô chệnh choạng nói “Lát nữa” cô cố gắng lôi kéo cánh tay anh. Giường còn ỉm, và trời thì lạnh và cô biết sàn nhà sẽ lạnh ngắt như nước đá dưới chân cô.

Marcus hôn trán cô và giúp cô ngồi dậy. “Bây giờ” anh êm ái, xoa xoa lưng cô “Người hầu sẽ thấp lỏ sưởi...và sáng nay có rất nhiều người dậy sớm đi săn đây”

“Một ngày nào đó” Lillian cầu nhàu và cuộn tròn vào khuôn ngực rắn rỏi của anh “Anh sẽ phải giải thích tại sao đàn ông tìm thấy niềm vui xấu xa là ra ngoài trước khi trời sáng, và lang thang giữa những cánh đồng lầy lội để giết những con thú nhỏ”

“Vì chúng tôi thích kiểm chứng sức mạnh khổng chế tự nhiên. Và quan trọng hơn, nó cho chúng tôi lý do uống rượu trước buổi trưa”

Cô cười và rúc mặt vào vai anh, cạ môi vào da đen bóng của anh. “Em lạnh” cô thầm thì “Nằm dưới chăn với em”

Marcus kêu trời trước cảm dỗ cô đưa ra, và ép bản thân rời giường. Lillian ngay lập tức lột thỏm giữa chăn nệm, trùm kín chiếc áo sơ mi của Marcus. Tuy nhiên, anh quay lại ngay, ăn mặc chỉnh tề, và kéo cô ra khỏi giường. “Không than phiền được đâu” anh nói, bao bọc cô bằng một trong số những áo choàng của anh “Em phải quay lại phòng em. Em không thể bị nhìn thấy đang ở cùng anh vào giờ này”

“Anh sợ tai tiếng à?” Lillian hỏi.

“Không. Tuy nhiên, bản năng mách bảo anh phải hành động với sự suy xét khôn ngoan mỗi khi có thể”

“Đúng là quý ông” cô mĩa mai, dang tay ra cho anh cột dây áo. “Anh nên cưới cô gái có cùng sự suy xét khôn ngoan đó”

“Ồ, nhưng họ không thú vị bằng phân nửa những cô quái chiêu”

“Ý anh là sao?” cô hỏi, choàng tay qua vai anh “Em là cô gái quái chiêu đó hả?”

“Ừ đúng thế” Marcus êm ái nói, và phủ miệng cô bằng miệng mình.

Daisy chợt tỉnh bởi một tiếng cào cửa. Cô hé mắt nhìn thấy từ màu trời chứng tỏ giờ này chỉ mới tờ mờ sáng, vậy chị gái cô đã bận rộn trước bàn trang điểm, chải những lọn tóc rối. Ngồi lên và vén tóc khỏi mắt, cô hỏi “Ai vậy nè trời?”

“Để chị” Sẵn sàng trong bộ váy đồ sộ dành cho ban ngày, Lillian đi ra cửa và mở nó ra vài inch. Từ góc nhìn của Daisy, một cô hầu được sai đến đưa tin. Một đoạn đối thoại nhỏ to theo sau, và dù Daisy không nghe rõ từng chữ thì cô cũng nhận ra giọng chị gái thấp thoáng kinh ngạc, rồi liền sau đó là tức tối. “Rất tốt” Lillian quả quyết nói “Nói cho phu nhân biết là tôi sẽ đến. Dù tôi không chắc có cần thiết lên lút như thế này hay không”

Cô hầu biến mất, và Lillian cau có đóng cửa lại.

“Gì vậy?” Daisy hỏi “Cô ta nói gì? Ai cử cô ta đến?”

“Không gì cả” Lillian đáp, và sắt đá bổ sung “Chị không được phép nói”

“Em nghe lỏm được cái gì đó về việc lên lút”

“Ồ, chỉ là một phần công việc rồi rầm chị phải đảm nhiệm. Chiều nay chị sẽ giải thích – không nghi ngờ gì chị sẽ có một câu chuyện thú vị và đầy màu sắc để kể cho em nghe”

“Có liên quan đến Ngài Westcliff không?”

“Gián tiếp” Về khó chịu của Lillian tan biến, và bất chợt cô trông có vẻ hạnh phúc ngời ngời. Có lẽ nhiều hơn những gì Daisy từng thấy ở cô. “Ồ, Daisy, thật đáng phẫn nộ, cái cách chị muốn xu nịnh anh ấy. Chị sợ rằng hôm nay chị sẽ làm một điều gì đó ngu ngốc tệ hại. Hát hò hay những việc tương tự. Vì Chúa, đừng để chị làm nha”

“Được thôi” Daisy hứa, cười đáp trả “Vậy là chị đang yêu?”

“Từ đó không nên được nhắc đến” Lillian nói nhanh “Thậm chí dù chị có – và chị không thừa nhận – chị sẽ không bao giờ là người nói câu đó trước. Vấn đề ở đây là lòng tự trọng. Và rất có thể anh ấy sẽ không đáp lại mà chỉ lịch sự nói ‘cảm ơn em’, và rồi chị sẽ giết anh ấy ngay. Hoặc tự sát”

“Em hy vọng bá tước sẽ không bướng bỉnh như chị” Daisy nhận xét.

“Không đâu” Lillian trấn an em gái “Dù anh ấy nghĩ về mình như thế” Một vài kí ức riêng tư khiến cô cười nắc nẻ, lấy tay bóp trán “Ôi, Daisy,” cô nói với vẻ hân hoan quý quýet “Chị sẽ là một nữ bá tước tệ hại”

“Đừng nói kiểu đó chứ” Daisy đạo mạo nói “Dùng chữ “nữ bá tước độc đáo” nghe hay hơn nè”

“Chị có thể là bất cứ kiểu nữ bá tước nào chị muốn” Lillian nói, nửa vui mừng, nửa thắc mắc “Westcliff đã nói vậy. Và hơn thế nữa...chị thật sự nghĩ anh ấy muốn điều đó”

Sau bữa sáng nhẹ gồm trà và thịt xông khói, Lillian đi ra hàng hiên phía sau trang viên. Chống tay trên ban công, cô nhìn chằm chằm những khu vườn trù phú với những con đường thẳng đều tằm tấp và những hàng rào sum suê hoa hồng đỏ, và những cây thủy tùng cổ xưa được cắt tỉa tỉ mỉ cung cấp rất nhiều địa điểm bí ẩn lý thú cần được khám phá. Nụ cười của cô hơi nhạt đi khi nhớ rằng vào lúc này, nữ bá tước đang đợi cô ở Trại Bướm, sau khi sai một cô hầu tới chuyển lời.

Nữ bá tước muốn nói chuyện riêng với Lillian...và đó không phải một dấu hiệu tốt khi mà bà muốn gặp cô ở một nơi cách xa trang viên như thế. Vì nữ bá tước thường gặp khó khăn trong việc đi lại, không dùng gậy ba-toong hay chọn cách ngồi xe lăn, nên việc đến khu vườn bí ẩn là cố gắng cam go. Sẽ đơn giản và hợp lý hơn nhiều nếu bà muốn gặp mặt ở phòng khách dòng họ Marsden. Nhưng có lẽ những điều nữ bá tước muốn nói quá riêng tư – hoặc quá ồn ào – đến nỗi bà không muốn mạo hiểm với khả năng bị nghe trộm. Lillian biết chính xác tại sao nữ bá tước yêu cầu cô không được kể chuyện này với bất kì ai. Nếu Marcus biết, anh sẽ khăng khăng moi móc toàn bộ vấn đề – điều mà bà không muốn. Bên cạnh đó, Lillian không định núp bóng sau lưng Marcus. Cô có thể tự đối mặt với nữ bá tước.

Cô chờ đợi một tràng đả kích, tất nhiên rồi. Sự quen biết cô có với người đàn bà kia đã dạy cho cô biết rằng nữ bá tước có miệng lưỡi cay độc và không hề ngại ngừng dùng chúng đả thương người khác. Nhưng việc đó không phải vấn đề. Những lời nữ bá tước quăng cho Lillian sẽ giống như mưa rào rơi trên cửa kính, bởi vì cô chắc chắn không gì có thể ngăn cản hôn ước của cô và Marcus. Và nữ bá tước sẽ phải nhận ra mối bận tâm hay ho nhất là mối quan hệ thân ái với con dâu mới. Bằng không họ sẽ làm cuộc đời đối phương khổ sở ngang nhau.

Lillian gượng cười khi đi xuống những bậc thang dẫn ra vườn, và xuyên qua khí trời mát lạnh sáng sớm. “Tôi đến đây, mụ phù thủy già nua” cô lầm bầm “Hãy cho tôi xem điều tệ nhất bà có thể làm đi”

Cánh cửa Trại bướm chỉ khép hờ khi cô chạm vào nó. Vươn vai, Lillian nặn ra nét mặt hờ hững và sải bước vào trong. Nữ bá tước đang ở một mình trong khu vườn bí ẩn, không có người hầu nào bên cạnh bà. Bà ngồi trên băng ghế tròn như thể nó là một ngai vàng, cây gậy nạm kim cương của bà nằm yên gần đó. Đúng như mong đợi, nét mặt bà chai sạn, và trong một khoảng khắc ngắn ngủi Lillian suýt nữa phá ra cười trước hình ảnh người đàn bà tựa như chiến binh tí hon, chỉ chấp nhận thắng lợi mà không cần thi đấu.

“Chào buổi sáng” Lillian nhũn nhặn nói và đến gần bà “Quả là một nơi lý tưởng cho chúng ta trò chuyện, thưa phu nhân. Tôi hy vọng đi ra khỏi nhà không quá mất sức với phu nhân”

“Đó là việc của ta” nữ bá tước đáp “không phải của cô”

Mặc dù trong đôi mắt đen nặng nề của bà không có biểu hiện rõ rệt nào nhưng bất chợt Lillian vẫn cảm nhận được một cơn giá lạnh rùng mình. Không hẳn là sợ, nhưng đó là một linh cảm mà cô chưa từng biết trong những lần gặp gỡ trước. “Tôi chỉ thể hiện sự quan tâm làm phu nhân dễ chịu hơn” Lillian nói, tay đứng đưa tạo thành cử chỉ phòng vệ “Tôi sẽ không kích động phu nhân ngoại trừ những nỗ lực thân thiện. Nói ra ý định của phu nhân đi. Tôi nghe đây”

“Vì lợi ích của cô và của con trai ta, ta hy vọng cô sẽ lắng nghe” Một âm thanh giòn giã lạnh lẽo hằn sâu bên dưới ngôn từ của nữ bá tước, và cùng thời điểm cô cảm thấy rồi bởi, giống như không tin tưởng vào tính thiết yếu của những gì bà nói. Không còn nghi ngờ gì trong tất cả buổi nói chuyện bà từng tham gia trong đời thì lần này là lần bà không bao giờ mong mỏi. “Nếu ta có thể tưởng tượng ra việc một cô gái tầm thường như cô có khả năng thu hút bá tước, thì ta đã ngăn cản sớm hơn. Bá tước không kiểm soát được bản thân hoàn toàn, nếu không ngài ấy sẽ không muốn làm cái việc điên rồ này”

Khi người đàn bà tóc bạc ngừng lại để thở, Lillian lặng lẽ hỏi “Sao phu nhân lại gọi việc này là điên rồ? Một vài tuần trước phu nhân cho phép tôi săn tìm một quý tộc Anh quốc. Tại sao không thể là bá tước? Phu nhân phản đối vì cá nhân không thích hay – ”

“Cô gái ngu ngốc!” nữ bá tước kêu lên “Ta phản đối vì sự thật trong lịch sử 15 đời của dòng họ Marsden thì không người thừa kế nào kết hôn bên ngoài giới quý tộc. Và con trai ta sẽ không phải là bá tước đầu tiên làm việc đó! Cô không hiểu tầm quan trọng của huyết thống – cô, người đến từ một đất nước không có truyền thống, không văn hóa, và không dấu vết của sự cao quý. Nếu bá tước cưới cô, không chỉ là thất bại của nó, mà còn là của ta, và sự sa sút của mọi người liên quan đến khuôn khổ của gia tộc Marsden”

Sự độc đoán trong phát biểu kia gần như kéo theo một tràng cười chế nhạo từ Lillian...ngoại trừ lần đầu tiên trong đời, cô bắt đầu hiểu ra, rằng niềm tin của Phu nhân Westcliff về sự bất khả xâm phạm của dòng dõi danh giá Marsden là một cái gì đó gần giống đức tin. Khi nữ bá tước cố gắng khôi phục vẻ điềm tĩnh đã tả tơi của bà, Lillian tự hỏi, nếu sau hết, bà có thể đưa vấn đề xuống cấp độ cá nhân, và bày tỏ những cảm xúc sâu lắng chôn sâu giành cho con trai bà.

Lillian ít khi bộc lộ cảm xúc chân thực. Cô thích những bình phẩm khôn khéo, hay cay độc, vì dường như nói những lời xuất phát từ con tim đều rất mạo hiểm. Tuy nhiên, việc này quan trọng. Và có lẽ cô nợ một nỗ lực chân thành từ người đàn bà sắp trở thành mẹ chồng cô.

Lillian nói một cách chậm rãi và lúng túng “Thưa phu nhân, tôi biết sâu trong tim bà mong muốn con trai bà hạnh phúc. Tôi ước gì phu nhân có thể hiểu tôi cũng mong muốn điều tương tự cho ngài ấy. Sự thật tôi không cao quý hay thành công theo những cách phu nhân ưa thích...” cô cười tự ti “hay tôi không chắc chắn khuôn khổ là gì. Nhưng tôi nghĩ...tôi nghĩ tôi có thể khiến cho Westcliff hạnh phúc. Ít nhất tôi có thể giúp ngài ấy nhẹ nhàng..và tôi sẽ không khinh suất hoàn toàn, tôi thề đấy. Nếu phu nhân không tin những gì tôi nói, thì xin làm ơn biết cho rằng tôi không bao giờ muốn làm bá tước mất thể diện, hay chống đối phu nhân _”

“Ta sẽ không nghe thêm những câu rác rưởi của cô!” nữ bá tước bùng nổ “Mọi điều về cô đều chống đối ta. Ta không cho cô làm con hầu trong lãnh địa này, chứ đừng nói đến làm nữ chủ nhân của nó! Con trai ta không quan tâm gì đến cô hết. Cô chỉ là một triệu chứng trong quá khứ bất bình chống lại cha nó. Cô là một đứa bất trị, một đòn trả đũa vô dụng chống lại một hồn ma. Và khi sự mới lạ của cô dần thô lỗ tan biến, bá tước sẽ khinh miệt cô như ta thôi. Nhưng tới khi đó thì quá trễ rồi. Dòng họ này có lẽ đã bị hủy hoại”

Lillian vẫn tỏ ra vô cảm, dù mặt cô trắng bệch. Cô nhận ra, không một ai, từng nhìn cô với vẻ căm ghét đến tận tim gan cho đến lúc này. Rõ ràng nữ bá tước ước rằng bệnh tật sẽ giết chết cô – có lẽ thế. Thay vì co rúm, khóc lóc, hay phản đối, Lillian phát động đòn phản công “Có lẽ ngài ấy muốn lấy tôi để trả đũa bà đó, thưa phu nhân. Trong trường hợp đó tôi rất vui lòng được phục vụ theo mọi định nghĩa của sự trả đũa”

Cặp mắt của nữ bá tước lờn ra “Cô dám!” bà khò khè.

Mặc cho Lillian còn muốn nói thêm, cô thoáng sợ rằng sẽ đưa nữ bá tước vào thế tức hộc máu. Và, cô nhớ nhỏ nghĩ, giết mẹ của một người đàn ông không phải là khởi đầu hay ho cho một cuộc hôn nhân. Nén lại những lời xúc xiểm, cô đưa mắt nhìn nữ bá tước “Tôi tin là chúng ta đã nói rõ quan điểm của mỗi người. Dù tôi đã hy vọng vài kết quả khác biệt trong buổi nói chuyện hôm nay, tôi vẫn cho rằng câu chuyện đủ sức gây sốc. Có lẽ đến một thời điểm nào đó chúng ta sẽ hiểu nhau hơn”

“Phải...chúng ta sẽ” Giọng người đàn bà thấp hần, và Lillian phải ngăn bản thân lùi bước trước tia nhìn hiểm ác của bà. Đột ngột cảm xúc rụng rời và nhợt nhạt bởi sự xấu xa trong đoạn đối thoại, Lillian không muốn làm gì khác hơn ngoại trừ bỏ chạy thật xa. Nhưng nữ bá tước không thể làm gì cô được, cô nhắc nhở bản thân, cho đến khi Marcus còn muốn cô.

“Tôi sẽ kết hôn với ngài ấy” cô điềm tĩnh, cảm thấy nên làm rõ vấn đề.

“Không có chuyện đó nếu như ta còn sống” nữ bá tước thì thầm. Nhắc người lên, bà tóm lấy cây gậy và dùng nó để giữ thăng bằng. Bận tâm đến thể chất eo uột của người đàn bà kia, Lillian gần như bước đến giúp đỡ bà ta. Tuy nhiên, bà quăng cho cô một tia nhìn nhấn tâm buộc cô lùi bước, một phần trong Lillian hơi nghi ngờ nữ bá tước sẽ vung gậy.

Ánh nắng ban mai dịu dàng xuyên qua làn sương mỏng manh lớn vồn phía trên vườn bướm, và một vài nàng bướm vỗ cánh trên những búp hoa. Một khu vườn đẹp, tuy nhiên, lại là một sự sắp đặt phi lý cho những lời nói có gai đã được phun ra. Lillian theo sau bước chân tẻ ngắt của bà già rời khỏi Trại Bướm.

“Để tôi mở cửa cho phu nhân” Lillian đề nghị. Nữ bá tước cao sang đứng đợi, rồi bước ngang bậc cửa Trại Bướm. “Lẽ ra chúng ta nên gặp ở một nơi thuận tiện hơn” Lillian buột miệng bình phẩm “Sau tất cả, chúng ta có thể tranh cãi đường hoàng trong trang viên, và phu nhân không phải đi quá xa”

Không thèm nghe cô nói, Phu nhân Westcliff tiếp tục bỏ đi. Và rồi bà nói điều gì đó lạ kì, không liên quan đến nhận xét ở phía sau, mà là bên cạnh, như thể bà đang nói chuyện với một ai khác “Tiến hành đi”

“Thưa phu nhân?” Lillian bối rối hỏi, và theo sau bà rời khỏi khu vườn bí ẩn.

Với sự nhanh nhẹn bạo tàn, cô bị giăng kín trong một chuyển động nhát nhòa, bị tóm chặt từ phía sau. Trước khi cô có thể nói hay cử động thì một cái gì đó đã bịt kín miệng và mũi cô. Mắt cô trợn trừng vì nỗi sợ hoang dại, và cô cố gắng vùng vẫy, hai lá phổi của cô hoạt động cật lực để tìm không khí. Trên mặt cô, một bàn tay lớn che phủ, ướt đầm một thứ chất lỏng ngọt dịu ngất ngây, nó xộc qua cánh mũi, xuống cổ họng, ngực, đi lên đầu...một cơn sóng cuộn cuộn, độc hại làm cô choáng ngất, rập người như một tòa nhà bằng gỗ mun. Mất quyền điều khiển tay chân, cô ngã ngửa vào dáng người không rõ là ai, mắt cô nhắm lại trước bầu trời dần tối đen.

Trở lại sau bữa sáng muộn được tổ chức ở lều vải bên hồ tiếp theo buổi săn bắn, Marcus dừng chân trước bậc cuối cùng của cầu thang lớn ở phía sau trang viên. Một người trong tiệc săn bắn, ông già từng là bạn của gia đình hơn 25 năm qua, tìm sự chú ý của anh, tỏ ý được than phiền về một người khách khác. “Anh ta bắn sai lượt” ông già nóng nảy “Không phải một lần, hay hai lần, mà những ba lần. Và như muốn là vấn đề tệ hơn nữa, anh ta kêu ca rằng đã bắn được một con chim lẻ ra là của tôi. Chưa bao giờ trong cuộc đời săn bắn của tôi ở Stony Cross Park lại gặp phải sự thô lỗ không nói nên lời như thế này – ”

Marcus cắt lời với vẻ lịch sự điềm đạm, hứa rằng không chỉ nói chuyện với vị khách phiền toái mà còn cam đoan sẽ mời ông già tham dự chuyến săn bắn diễn ra vào tuần tới. Tạm nguôi ngoai, ông lão bị sỉ nhục tha cho Marcus với vài tiếng lầm bầm sau cùng về những người khách xấu tính không biết lý lẽ. Cười chua chát, Marcus đi lên bậc thang hàng hiên. Anh nhìn thấy Hunt, người cũng vừa mới quay về, đứng trước mặt anh với vợ. Annabelle trông có vẻ lo lắng rành rành về một điều gì đó, thì thầm với Hunt và những ngón tay cô bầu vào cánh tay áo choàng của chồng.

Khi anh lên đến bậc thang cao nhất, Marcus đến gần Daisy Bowman và Evie Jenner - người mà như thường lệ, cứ thích né tránh tia nhìn của anh. Hơi cúi người, Marcus cười với Daisy, và anh chợt nghĩ mình sẽ làm tốt vai trò anh trai. Dáng người mảnh khảnh và tinh thần hồ hởi dịu dàng của cô làm anh nhớ tới Livia thời thiếu nữ. Tuy nhiên, vào lúc đó, nét mặt rạng rỡ của cô thần thờ, và hai má cô không chút màu sắc.

“Thưa ngài” Daisy thì thầm “Tôi thấy nhẹ lòng vì ngài đã trở về. Có một...một vấn đề riêng tư làm chúng tôi lo lắng...”

“Tôi có thể giúp gì?” Marcus hỏi dồn. Một luồng gió khe khẽ lẩn tẩn xuyên qua tóc khi anh cúi đầu xuống.

Daisy đáp ứng không biết phải giải thích làm sao. “Việc của chị tôi” cô căng thẳng nói “Chị ấy mất tích rồi. Lần cuối tôi gặp chị ấy là cách đây 5 giờ. Chị có việc phải đi và không nói rõ là đi đâu. Khi chị ấy không trở về, tôi tự đi tìm chị ấy. Và những cánh-hoa-cô-đơn khác, Evie và Annabelle – họ cũng đã tìm kiếm. Không thấy bóng dáng Lillian, trong nhà lẫn trong vườn. Thậm chí tôi đã đi đến giếng ước, để xem chị ấy có ở đó nếu lỡ nẩy ra vài ý tưởng. Chị tôi không thường biến mất như thế này. Không có tôi đi cùng. Có lẽ tôi lo lắng hơi sớm, nhưng...” Cô ngập ngừng và cau mày, như thể đang tìm lý do không phải nghi ngại, nhưng không thể “Có chuyện rồi, thưa ngài. Tôi cảm nhận được”

Marcus giữ nét mặt vô cảm, dù bên trong anh đau nhói như bị dao đâm. Tâm trí của anh loay hoay tìm lời giải hợp lý cho sự vắng mặt của cô, từ nhỏ nhất đến to tát, nhưng không có cái nào được việc. Lillian không phải một người ngu ngốc lang thang trong nhà và bị lạc đường, mặc dù cô thích chơi khăm người khác thì cô cũng sẽ không chơi trò này. Cô cũng không đi thăm ai đó, vì không quen ai trong làng, và cô sẽ không rời lãnh địa một mình. Có phải cô bị thương ở đâu đó? Hay là cô bị ốm?

Tim anh vang rền như sấm, nhưng anh vẫn giữ giọng điềm tĩnh khi đưa mắt nhìn từ khuôn mặt nhỏ nhắn của Daisy sang Evie Jenner. “Có thể cô ấy ra chuồng ngựa và – ”

“K-không, thưa ngài” Evie Jenner nói “Tôi đã đi hỏi rồi, và tất cả ngựa đều ở trong chuồng, không một người giữ ngựa nào thấy Lillian cả”

Marcus gạt đầu cụt lủn “Tôi sẽ tổ chức một cuộc truy tìm khắp nhà và đồng cỏ” anh nói “Chúng ta sẽ tìm ra cô ấy trong vòng một giờ”

Tổ vể an lòng bởi thái độ bộc trực của anh, Daisy thở phào rung rung “Tôi có thể làm gì?”

“Nói tôi nghe trước khi cô ấy đi” Marcus nhìn sâu vào đôi mắt to tròn, màu bánh gừng của cô “Cô ấy có nói gì trước khi đi không?”

“Một người hầu đã truyền tin cho chị ấy vào sáng sớm, và – ”

“Lúc nào?” Marcus hần học cắt lời.

“Khoảng 8 giờ”

“Người hầu nào?”

“Tôi không biết, thưa ngài. Tôi không thấy rõ, và cánh cửa chỉ hé mở khi họ nói chuyện. Và người đó đội mũ trùm kín đầu, nên tôi không thể nói cho ngài biết màu tóc của cô ta”

Hunt và Annabelle tham gia vào câu chuyện.

“Tôi sẽ hỏi quản gia và những người hầu” Hunt nói.

“Tốt” Cảm thấy cần phải hành động ngay, Marcus lẩm bẩm “Tôi sẽ bắt đầu tìm kiếm bên ngoài.” Anh sẽ huy động một nhóm người hầu và vài khách nam, bao gồm cha Lillian giúp đỡ. Anh nhanh chóng tính toán thời gian Lillian biến mất, và quãng đường cô có thể đi được qua địa thế tương đối hiểm trở. “Chúng ta sẽ bắt đầu từ những khu vườn và mở rộng ra bán kính mười dặm xung quanh trang viên.” Bất gặp tia nhìn của Hunt, anh giật đầu về phía những cánh cửa, và cả hai người tách ra.

“Thưa ngài” Giọng nói lo âu của Daisy trì hoãn anh trong chốc lát “Ngài sẽ tìm ra chị tôi phải không?”

“Phải” anh nói không chút do dự “Và tôi sẽ bóp cổ cô ấy”

Daisy cười âu lo, và cô nhìn theo bóng anh xa dần.

Tâm trạng của Marcus tiếp tục chuyển từ chiều hướng kiệt quệ sang băn khoăn không chịu nổi trong suốt buổi chiều. Thomas Bowman, kiên trì thuyết phục rằng con gái ông đang hòa theo một vài trò tình nghịch, đã hòa cùng những người cưỡi ngựa tìm kiếm gần khu rừng và cánh đồng xung quanh, trong lúc một nhóm tình nguyện khác đi dọc con sông. Nhà hiệp sĩ, chòi gác, chỗ ở của quản gia, hầm đá, nhà thờ, nhà kính, hầm rượu, chuồng ngựa và sân ngựa đều được điều tra kỹ càng. Đường như mỗi inch ở Stony Cross Park đều được xới tung lên, nhưng không có gì, không gì vượt qua một dấu chân hay chiếc găng bỏ quên, giúp anh biết được chuyện gì đang xảy ra với Lillian.

Trong khi Marcus cưỡi ngựa băng rừng và đồng cỏ thì bên hông con Brutus đã ướt sũng và miệng nó lảm lảm nước bọt, Simon Hunt vẫn ở trong trang viên thẩm tra người hầu. Hunt là người duy nhất Marcus tin tưởng đảm trách công việc với mức độ hiệu quả ngang ngửa anh. Về phần mình, Marcus không muốn nói chuyện từ tốn với bất kỳ ai. Anh muốn tóm đầu tất cả lại với nhau và moi thông tin anh muốn từ cổ họng của một kẻ bắt lực nào đó. Biết rằng Lillian đang ở đâu đó ngoài kia, bơ vơ và có thể bị thương, đem đến cho anh một cảm giác lạ lẫm, nóng như thiêu đốt, lạnh như đá dề...một cảm giác được anh nghiệm ra là sợ hãi. Sự an toàn của Lillian quá quan trọng đối với anh. Anh không thể chịu đựng ý nghĩ cô đang trong một tình huống anh không thể giúp gì được. Thậm chí, không thể tìm ra cô.

“Ngài sẽ nạo vét ao và hồ chứ ạ?” trưởng nhóm người hầu, William, lên tiếng hỏi sau khi đánh giá sơ bộ từ cuộc tìm kiếm. Marcus nhìn ông ta vô hồn, trong lúc một tiếng o o trong tai anh trở nên sắc cạnh hơn, đau buốt hơn, và nhịp tim thùm thụp của anh làm huyết quản của anh đau. “Chưa đâu” anh nói bằng một giọng hòa hoãn đáng ngạc nhiên “Tôi sẽ đến phòng làm việc để hội ý với Ông Hunt. Ông sẽ tìm tôi ở đó nếu có gì xảy ra trong vài phút sắp tới”

“Vâng, thưa ngài”

Lê bước vào phòng làm việc, nơi Hunt tra hỏi người hầu, Marcus đi vào mà không gõ cửa. Anh nhìn thấy Hunt ngồi bên cạnh chiếc bàn gỗ gụ rộng rãi, ghế của anh ta quay góc đối mặt với một cô hầu ngồi trên chiếc ghế còn lại. Cô ta luống cuống đứng lên khi nhìn thấy Marcus, và xoay xổ nhún gối một cách căng

thăng. “Ngồi đi” anh cộc cằn nói, và nếu đó là giọng anh, nét mặt đăm chiêu, hay chỉ là sự hiện diện của anh, thì cô ta đã òa khóc. Tia nhìn báo động của Marcus bắn sang Simon Hunt, người đang điềm nhiên nhìn chăm chú cô hầu với một vẻ bèn bỉ lạnh nhạt cực kì.

“Thưa ngài” Hunt lặng lẽ nói, mắt anh kiên định từ gương mặt đăm lệ của cô hầu khi cô ta lấy tay áo chùi nước mắt, “sau khi tra hỏi cô gái này – Gertie – vài phút trước, hình như cô ta có vài thông tin hữu ích cần chia sẻ liên quan đến việc bỏ đi bí ẩn của cô Bowman vào sáng hôm nay, và sự biến mất kèm theo của cô ấy. Tuy nhiên, tôi tin rằng nỗi sợ bị sa thải có thể xui khiến Gertie giữ im lặng. Nếu ngài, chủ nhân của cô ấy, đưa ra đảm bảo – ”

“Cô sẽ không bị sa thải” Marcus lầm bầm “nếu cô nói cho tôi biết thông tin cô có ngay lập tức. Ngược lại, không chỉ mình cô bị sa thải mà tôi sẽ kết tội cô như một kẻ tòng phạm liên quan đến sự biến mất của cô Bowman”

Gertie nhìn anh trân trối với đôi mắt tròn tròn, những giọt nước mắt của cô ta tuôn rơi lã chã khi trả lời lắp bắp. “T-Thưa ngài...tôi-tôi được cử đến báo tin cho cô Bowman sáng nay, nhưng tôi không được kể cho người khác...cô ấy được hẹn gặp trong bí mật, ở Trại Bướm... và nếu tôi hé răng nói cho người khác thì tôi sẽ bị đuổi – ”

“Ai bảo cô đưa tin?” Marcus vồn vã, máu anh đầy ứ với cơn thịnh nộ “Gặp ai? Nói lên, mẹ kiếp”

“Nữ bá tước sai tôi đưa tin” Gertie thì thầm, thể hiện sự khiếp sợ bởi những gì cô nhìn thấy trên mặt anh “Phu nhân Westcliff, thưa ngài”

Trước khi chữ cuối cùng rời khỏi môi Gertie, Marcus đã đi mất, đắm đầu về hướng cầu thang lớn trong cơn giận chết người.

“Westcliff!” Simon Hunt chạy thục mạng theo sau anh “Westcliff...chết tiệt, đợi đã...”

Marcus lại càng nhanh hơn, nhảy ba bậc cầu thang một lượt. Hơn bất kì ai trên trái đất, anh biết những gì nữ bá tước có thể làm...và linh hồn anh găm rú trong đám mây đen kịt của sự kinh hãi với mô kiến thức đó – cách này hay cách khác – có lẽ anh đã mất Lillian.

24. Chương 24

Nhận thức của Lillian trở lại với sự đưa đẩy cứ lặp lại một cách phiền toái. Cô rề rà thấu hiểu rằng cô đang bị vận chuyển trong một cỗ xe ngựa, nhồi nhún trên đường với tốc độ tên bắn. Một mùi hương kinh dị sục nức khắp nơi...một loại dung môi đậm đặc như nhựa thông. Cửa quay trong bối rối, cô nhận ra tai cô bị ấn mạnh vào một cái gối nhét cứng với một vài vật chất cô đặc kê cao. Cô buồn nôn ghê gớm, như thể vừa bị đầu độc. Với mỗi hơi thở đều làm cổ họng cô bỏng rát. Cơn buồn nôn chộn rộn khắp người cô như những làn sóng dâng trào. Cô rên rỉ kháng cự, trong khi đầu óc đờ đẫn của cô làm việc để giải thoát khỏi những giấc mơ quái dị.

Hé mắt ra, cô nhìn thấy một thứ gì đó ở bên trên...một khuôn mặt có vẻ lao vút như ngọn lao về phía cô và thoáng vụt mất. Cô cố hỏi, cố tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng đầu cô dường như vẫn chưa thống nhất với phần cơ thể còn lại. Và dù cô mơ hồ khả năng nói chuyện, thì những từ phát ra từ miệng cô vẫn lắp bắp.

“Suyt...” Một bàn tay to lớn đặt lên đầu cô, xoa bóp da đầu và thái dương “Nghỉ ngơi đi. Chúng ta sẽ nhanh chóng đến nơi thôi em yêu. Chỉ cần nghỉ ngơi, và thở đều”

Lillian hoang mang nhắm mắt và cố đôn đốc não cô liên hệ với quá trình thường lệ của nó. Một lúc sau, cô kết nối giọng nói với hình ảnh “St. Vincent...” cô lẩm bầm, lưỡi cô không linh hoạt trong miệng.

“Phải, em yêu”

Nhịp tim lắc lư đầu tiên của cô là cảm giác nhẹ nhõm. Một người bạn. Một người sẽ giúp đỡ cô. Nhưng sự nhẹ nhõm chuyển sang trống rỗng khi bản năng của cô gióng lên hồi những hồi chuông cảnh báo liên hoàn, và cô lần đầu trên đùi St. Vincent. Mùi nôn mửa đè nén cô...trong mũi và trên mặt cô, hương trầm xông lên làm cô hai mắt ngửa ngáy, và cô dùng móng tay với nỗ lực sinh tồn để hất nó xuống.

St. Vincent nắm cổ tay cô, thì thầm “Không, không...tôi sẽ giúp em. Đặt tay em xuống đi, em yêu. Ngoan nào. Uống cái này đi. Một ngụm thôi, hoặc là nó sẽ không khỏi” miệng hay vùi của một thứ gì đó – có lẽ một chai rượu bỏ túi bọc da - ấn vào môi cô, và dòng nước mát lạnh dòng, chảy nhỏ giọt rót vào miệng cô. Cô nuốt ừng ực, và nằm im lìm cho một mảnh vải ướt di chuyển trên má, mũi và hàm.

“Tội nghiệp” St. Vincent lẩm bẩm, lau cổ họng, rồi đến trán cô. “Thằng ngu nào đưa em đến cho tôi đã dùng lượng ệte nhiều gấp hai lần bình thường. Lẽ ra em phải tỉnh lại từ lâu rồi”

Ête. Thằng ngu đưa em đến cho tôi...ý niệm mơ hồ đầu tiên nhận biết ập đến trong đầu cô, và Lillian thần thờ nhìn hẩn, chỉ nhận thức được dáng người nghiêng nghiêng từ mặt và màu tóc, vàng sẫm như biểu tượng Slavic mạ vàng cổ xưa “Không thể...” cô thều thào.

“Lát nữa sẽ đỡ hơn”

“Ête...” Lillian bối rối từ đó, nghe rất quen. Cô đã từng nhìn thấy nó trước đây, trong một cửa hiệu bào chế hay một tiệm nào đó. Ête...sunfat ngọt...dùng như chất làm say, và thỉnh thoảng được dùng trong quá trình cấp cứu y khoa. “Tại sao?” cô hỏi, không chắc sự run rẩy không kiểm soát nổi là tác động của thuốc mê hay nhận ra cô đang nằm bất lực trong vòng tay của kẻ thù.

Mặc dù cô vẫn không thể trông thấy nét mặt của St. Vincent thì cô nghe thấy âm điệu hối lỗi trong giọng hẩn “Tôi không có lựa chọn nào khác, em yêu, đáng ra tôi phải đảm bảo em được đối xử tử tế hơn. Những gì tôi được bảo là nếu tôi muốn em, tôi phải đến mang em đi không được chậm trễ, hoặc là em sẽ bị thủ tiêu dưới một hình thức khác. Quen biết nữ bá tước, tôi sẽ không ngạc nhiên nếu bà ấy chọn đìm em chết đuối như một con mèo nằm trong bao tải”

“Nữ bá tước” Lillian mệt mỏi lặp lại, lưỡi cô vẫn nặng nề và sưng tấy. Nước bọt vẫn đổ vào miệng cô, ảnh hưởng sót lại của ệte. “Westcliff...nói anh ấy...” Ôi, cô muốn Marcus biết bao. Cô muốn giọng nói sâu lắng và bàn tay yêu thương của anh, và cơ thể ấm áp của anh ở gần bên cô. Nhưng Marcus không biết cô ở đâu hay chuyện gì đang xảy ra.

“Vận mệnh của em phải thay đổi thôi, bé con” St. Vincent êm ái nói vừa vuốt tóc cô. Hình như hẩn có thể đọc được suy nghĩ của cô. “Không thể trông đợi Westcliff đâu...anh ta không thể tìm ra em đâu”

Lillian loạng choạng và gắng sức ngồi lên, nhưng những gì cô có thể làm là gần như lăn quay trên sàn xe ngựa.

“Thôi nào” St. Vincent thì thầm, nhấn giữ vai cô “Em chưa thể tự ngồi được đâu. Không, chưa được. Em sẽ làm cho bản thân mệt mỏi thêm đấy”

Dù cô khinh miệt bản thân vì việc này, nhưng cô không thể ngăn một tiếng thút thít của tình trạng kiệt quệ khi cô ngã nhào vào hẩn, đầu cô yếu ớt kê lên đùi hẩn. “Ngài đang làm gì vậy?” cô hỏi khó nhọc, hồi hẩn trong từng hơi thở và đấu tranh để không nôn mửa. “Chúng ta đang đi đâu?”

“Tới Gretna Green. Chúng ta sẽ kết hôn, em yêu”

Thật là khó khăn để ta vượt qua cơn buồn nôn và kinh hoàng tức thời. “Tôi sẽ không hợp tác” Lillian thì thầm, nuốt khan rồi lại nuốt khan.

“Tôi e rằng em sẽ phải làm thôi” hẩn điềm nhiên đáp “Tôi biết rất nhiều cách mời chài sự tham gia của em, dù tôi muốn không làm em bị thương. Và sau lễ cưới, một đêm tân hôn đích thực sẽ làm liên kết bền chặt dài lâu”

“Westcliff sẽ không chấp nhận” cô khọt khẹt “Bất kể ngài có làm gì. Anh ấy sẽ...anh ấy sẽ đưa tôi đi”

Giọng St. Vincent vẫn êm dịu “Đến lúc đó anh ta không còn quyền về mặt pháp lý với em nữa đâu. Và tôi biết anh ta lâu hơn em đấy, đó là lý do tại sao tôi biết anh ta sẽ không muốn có em sau khi tôi đã cưới em”

“Nếu đó là cưỡng bức” Lillian uất nghẹn, nao núng khi cô cảm nhận được lòng bàn tay hần trượt nhẹ nhàng trên vai “Anh ấy sẽ không trách tôi”

“Sẽ không phải cưỡng bức” St. Vincent dịu dàng nói “Nếu tôi biết một điều, em yêu, tôi sẽ...à, tôi không khoắc lác đầu. Nhưng khá nguy hiểm trên những thuật ngữ chuyên môn, tôi cam đoan với em rằng mặc dù Westcliff không trách em, thì anh ta sẽ không đánh cược với khả năng vợ mình đang mang trong mình đứa con hoang của người khác. Anh ta cũng không chấp nhận một phụ nữ đã bị ô uế. Anh ta sẽ - với vẻ khiên cưỡng, tất nhiên rồi - sẽ báo cho em biết điều tốt nhất cho mọi người là hãy để sự việc trở về đúng vị trí của nó. Và rồi anh ta sẽ cưới một cô dâu Anh quốc được chọn lựa từ trước. Trong khi em” - ngón tay hần lần theo đường cong trên má cô - “sẽ vui vẻ bên tôi. Tôi dám nói gia đình em sẽ hòa nhập với tôi sớm thôi. Họ là tuýp người thực dụng cơ mà”

Lillian không đồng ý với phân tích của hần, ít nhất là ở phần của Marcus. Cô tin vào sự thủy chung của anh nhiều hơn thế. Tuy nhiên, đó không phải là một giả thuyết cô muốn kiểm chứng - đặc biệt ở đoạn đêm tân hôn cưỡng chế. Cô nằm yên trong chốc lát, nhẹ nhõm vì tầm nhìn dần trở nên rõ ràng, và chứng buồn nôn giảm bớt đi một ít, dù nước bọt đắng nghét vẫn còn nhớp nháp trong miệng cô. Bây giờ sự bối rối lúc đầu của cô và làn sóng kinh hoàng theo sau đã kết thúc, cô có thể vận động trí não tri tri để suy nghĩ một cách hiệu quả. Dù một phần trong cô điên lên vì tức giận thì cô không thể tìm thấy lợi ích nào từ việc đó. Tốt hơn nên khôi phục trí khôn, và cố tìm cách giải quyết hợp lý.

“Tôi muốn ngồi lên” cô nói thẳng thừng.

St. Vincent tỏ vẻ ngưỡng mộ và ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của cô. “Chậm thôi, rồi, và cho phép tôi đỡ em cho đến khi em tự làm được”

Tấm khăn trắng xanh lấp lánh che chắn tầm nhìn của Lillian khi hần khéo léo đỡ cô ra góc xe ngựa. Nhiều nước bọt, một luồng hơi yếu ớt, và rồi cô xoay sở tập trung tư tưởng. Cô nhìn thấy váy cô được cởi ra, với mặt trước được tuột xuống thắt lưng để lộ áo nịt ngực xộc xệch bên trong. Tim cô đập thình thịch đầy lo âu trước phát hiện này, và cô gắng gượng khép hai vạt váy lại. Tia nhìn nhिếc móc của cô quắc cho St. Vincent. Nét mặt hần kín như bưng, nhưng mắt hần sáng bừng và cười cợt “Không đâu, tôi chưa làm gì em hết” hần thì thầm “Chưa thôi. Tôi thích nạn nhân tỉnh táo hơn. Tuy nhiên, hơi thở của em rất yếu, và tôi sợ rằng hỗn hợp ête quá liều và một cái áo nịt ngực chật cứng sẽ kết liễu đời em. Tôi cởi áo nịt ngực, nhưng không hoàn toàn cởi bỏ váy của em”

“Thêm nước” Lillian cau bần, và thận trọng hít một hơi từ cái chai có mùi da thuộc hần trao cho cô. Cô lạnh lẽo nhìn St. Vincent. Tìm kiếm bất kì dấu vết của sự đồng hành quyến rũ cô từng biết ở Stony Cross Park. Tất cả những gì cô thấy là đôi mắt thần nhiên của một gã bất chấp thủ đoạn để đạt được những gì hần muốn. Hần vô đạo đức, không biết liêm sỉ, không có tính người. Cô có thể khóc, gào thét, cầu xin nhưng không gì có thể lay chuyển hần. Hần không từ một việc gì, kể cả cưỡng bức, để đạt mục đích.

“Tại sao lại là tôi?” cô đều đều hỏi “Tại sao không tìm một cô gái sẵn lòng thừa tiền khác hả?”

“Vì em là lựa chọn tiện lợi nhất. Về phương diện tài chính, em là người có nhiều của hồi môn nhất”

“Và ngài muốn tát vào mặt Westcliff” cô nói “Ngài ghen ghét anh ấy”

“Em yêu, không đến mức đó đâu. Tôi không thèm những nghĩa vụ chất đồng như địa ngục của Westcliff với bất kì giá nào. Tôi chỉ muốn cải thiện tình trạng của chính tôi”

“Và ngài sẵn sàng cưới một cô vợ ghét cay ghét đắng ngài sao?” Lillian hỏi, lấy tay dụi mắt, đang trở nên nhạt nhòa và dính sát. “Nếu ngài nghĩ tôi sẽ tha thứ cho ngài thì ngài là một thằng ngu rỗng tuếch, tự cao tự đại. Tôi sẽ làm hết sức để khiến ngài khổ sở. Ngài muốn như thế sao?”

“Vào lúc này, em yêu, những gì tôi muốn chỉ là tiền mà thôi. Sau này chúng ta sẽ tìm ra cách giúp em nhẹ nhàng với tôi hơn. Nếu thất bại, tôi luôn có thể quăng em tới vùng quê xa xôi hẻo lánh với thú vui duy nhất là quan sát cừu bò qua ô cửa sổ”

Đầu Lillian nhúc nhúc như búa bổ. Cô xoa tay lên thái dương và ấn chặt lại để giảm cơn đau. “Đừng khinh thường tôi” cô nói với hai mắt nhắm nghiền, ngực cô như bị một tảng đá chặn lại. “Tôi sẽ biến đời ngài thành địa ngục. Thậm chí tôi sẽ mưu sát ngài”

Nụ cười ngọt ngào, được buồn chào đón câu nói của cô “Không nghi ngờ gì một ngày nào đó sẽ có người làm như em nói. Cũng có thể người đó là vợ tôi”

Lillian chìm vào im lặng, ép hai má hơn nữa trước dòng nước mắt vô dụng chực chờ tuôn trào. Tuy nhiên, cô không muốn khóc. Cô muốn đợi thời cơ...và nếu giết người là việc cần thiết để thoát khỏi đây, thì cô sẽ vui sướng làm ngay.

Trước khi Marcus đến gần dãy phòng riêng của nữ bá tước, với Simon Hunt theo sát gót, thì sự rung chuyển anh tạo ra đã thu hút sự chú ý của một nửa số người trong nhà. Dự định tìm mụ chó cái hiểm độc vốn là mẹ anh, Marcus chỉ mơ hồ nhận biết những gương mặt kinh ngạc của những người hầu anh lướt ngang qua. Anh mặc kệ nỗ lực của Simon Hunt nhằm làm nguôi lạnh tâm trạng của anh, giúp anh không hành động trong lúc nóng giận, và hành xử có lý trí. Chưa bao giờ trong đời mình Marcus lại điềm tĩnh đến vậy.

Đứng trước cửa phòng mẹ anh, Marcus thấy cửa bị khóa. Anh thô lỗ giật mạnh tay nắm “Mở ra” anh rống lên “Mở ra ngay!”

Im lặng, và rồi giọng đáp sợ hãi của cô hầu vang lên gần đó. “Thưa ngài...nữ bá tước sai tôi báo cho ngài biết là bà đang nghỉ ngơi”

“Tôi sẽ cho bà ta an giấc ngàn thu” Marcus thét lên “Nếu cánh cửa này không được mở ngay lập tức”

“Thưa ngài, làm ơn – ”

Anh lùi lại ba bốn bước rồi tông mạnh cánh cửa, nó lắc lư khỏi chốt và một phần tạo ra một tiếng động rạn vỡ. Hai khách nữ chứng kiến cơn giận cuồng loạn của anh phải nấc lên sợ hãi “Lạy Chúa!” một trong số họ ré lên “Ngài ấy điên rồi”

Marcus lùi lại lần nữa và tông cửa, lần này gửi những cái mấu ván cửa văng lên không trung. Simon Hunt tóm anh từ phía sau, và anh xoay lại giằng nắm tay, sẵn sàng tấn công.

“Giê-su” Hunt thì thầm, lui cui đưa tay tự vệ. Mặt anh căng thẳng và mắt anh trợn lên, anh nhìn Marcus như một kẻ lạ mặt. “Westcliff – ”

“Mẹ kiếp, tránh ra!”

“Rất sẵn lòng. Nhưng để tôi nói điều này, nếu vị thế của hai ta đảo ngược thì anh sẽ là người đầu tiên bảo tôi giữ bình tĩnh – ”

Mặc xác bạn, Marcus chéch người về phía cánh cửa và nhắm thẳng ổ khóa đã trật khớp và tung ra một cú đá mạnh mẽ chính xác. Tiếng thét của cô hầu vang khắp hành lang khi cửa chính bị phá hủy mở tung ra. Ủa vào phòng khách, Marcus đâm đầu về phía phòng ngủ, nơi nữ bá tước đang ngồi trên một chiếc ghế cạnh lò sưởi. Ấn mặc chỉnh tề và đeo dây ngọc trai, bà nhìn anh trân trối với thái độ khinh khỉnh buồn cười.

Marcus thở khó nhọc tiến đến với cơn khát máu chạy loạn trong huyết quản. Rõ ràng nữ bá tước không hề hay biết rằng bà đang trong tình trạng nguy hiểm tính mạng, nếu biết bà đã không đón nhận anh với vẻ hững hờ như thế.

“Hôm nay chúng ta hùng hực khí thế quá phải không?” bà hỏi “Sự sa đoạ từ quý ông sang kẻ bạo lực hoang dã đã diễn ra hết sức nhanh chóng. Mẹ phải cảm ơn cô Bowman vì những thành công của cô ấy”

“Mẹ đã làm gì cô ấy?”

“Làm gì cô ấy?” Nét mặt bà sẵn lại với vẻ bối rối giả vờ. “Con có ý gì vậy, Westcliff?”

“Sáng nay mẹ đã gặp cô ấy ở Trại Bướm”

“Mẹ chưa bao giờ đi xa khỏi trang viên” nữ bá tước ngạo nghễ nói “Sao lại có ý tưởng buồn cười – ”

Bà ré lên the thé khi Marcus nhào đến, ngón tay anh quấn quanh chuỗi ngọc trai và siết nó quanh cổ bà.

“Nói cho tôi biết cô ấy ở đâu, hay là tôi sẽ quấn cổ bà giống một khúc xương chữ Y!”

Simon cản anh lại từ phía sau một lần nữa, quyết tâm ngăn cản một vụ thảm sát. “Westcliff!”

Marcus siết tay. Anh nhìn chăm chăm vào mặt mẹ anh, không bỏ sót tia sáng trắng lợi thù hằn lóe lên trong mắt bà. Anh không rời mắt khỏi bà dù nghe giọng Livia.

“Marcus” cô hấp tấp nói. “Marcus, nghe em này! Em sẽ cho anh siết cổ bà ấy sau. Em sẽ giúp một tay. Nhưng ít ra chúng ta phải biết bà ấy đã làm gì”

Marcus thít chặt chuỗi ngọc cho đến khi đôi mắt bà lão tỏ vẻ lờ ra từ hốc mắt khá cạn. “Bà còn giá trị đối với tôi” anh thấp giọng “là nhờ vào thông tin bà có liên quan đến Lillian Bowman. Nếu tôi không có những thông tin đó từ bà, thì tôi sẽ cho bà xuống địa ngục. Nói ngay đi, hoặc là tôi sẽ moi nó ra. Và hãy tin là tôi rất giống cha ở chỗ không cần suy nghĩ lại”

“Ồ, phải, anh rất giống cha anh” nữ bá tước hằn học nói. Và tay anh nói lỏng viên chuỗi ngọc, bà cười thỏa mãn hiềm độc. “Những trò vờ vĩnh tỏ ra đạo mạo hơn, tốt đẹp hơn, thông minh hơn cha anh đã bị lột trần. Con bé Bowman đó đã đầu độc anh mà anh thậm chí - ”

“Nói ngay” Anh gầm lên.

Và lần đầu tiên, bà bắt đầu trông có vẻ không thoải mái, dù không mất âm điệu. “Ta thừa nhận, sáng nay ta đã gặp cô Bowman ở Trại Bướm – và cô ta đã bày tỏ ý định bỏ trốn cùng Ngài St. Vincent. Cô ta quyết định bỏ đi với anh ta”

“Nói dối” Livia nắc lên giận dữ, trong khi những giọng phụ nữ rúng động phát ra từ cửa chính...nhóm cánh-hoa-cô-đơn, họ dường như quyết liệt phản đối phát biểu của nữ bá tước.

Marcus buông bà ra như thể anh vừa bị bỏng. Phản ứng đầu tiên của anh là một phần nhẹ nhõm vì Lillian vẫn còn sống. Tuy nhiên, cảm giác nhẹ nhõm đó ngay lập tức theo sau bởi nhận thức cô còn cách an toàn thật sự một khoảng rất xa. Trước sự thật St. Vincent cần một gia tài, thì kế hoạch tốt nhất của hắn là bắt cóc Lillian. Marcus ngoảnh mặt đi, không bao giờ muốn gặp lại bà, không thể nói chuyện với bà. Tia nhìn của anh khóa chặt Hunt. Và Hunt đã nhanh chóng đưa ra những phép tính “Hắn đưa cô ấy đến Gretna Green” Hunt thì thầm, “Và họ sẽ phải đi về phía Tây theo đường cái đến Hertfordshire. Hắn sẽ không mạo hiểm đi đường tắt và rồi sa lầy trong sương mù, hay hư xe giữa đường đá lổm chổm. Từ Hertfordshire sẽ mất khoảng 45 giờ để đến Scotland...và với vận tốc 10 dặm 1 giờ, thỉnh thoảng dừng lại thay ngựa...”

“Anh sẽ không bao giờ đuổi kịp họ đâu” nữ bá tước gào lên trong tiếng cười khúc khích “Ta đã bảo ta có cách của ta, Westcliff à”

“Câm mồm, mụ phù thủy quỷ quái!” Daisy Bowman nức nở ngay bệ cửa, đôi mắt to kèn nổi rõ trên khuôn mặt tái nhợt “Ngài Westcliff, tôi sẽ chạy đến chuồng ngựa và kêu họ chuẩn bị được không?”

“Hai con” Simon Hunt cứng rắn nói “Tôi sẽ đi với anh”

“Con nào – ”

“Ebony và Yasmin” Marcus đáp. Chúng thuộc giống Ả rập tốt nhất cho những chặng đua đường trường. Chúng không nhanh như tia chớp giống ngựa thuần chủng, nhưng chúng có sức chịu đựng bền bỉ trong nhiều giờ liền, và chạy nhanh ít nhất gấp 3 lần cỗ xe của St. Vincent.

Daisy biến mất trong chớp mắt, và Marcus quay sang em gái. “Đảm bảo nữ bá tước đã rời khỏi đây trước khi anh quay về” anh cộc cằn nói “Thu dọn bất cứ món nào bà ấy cần, và đưa bà ra khỏi lãnh địa”

“Anh muốn em đưa bà đi đâu?” Livia hỏi, nhợt nhạt nhưng điềm tĩnh.

“Anh cóc cần biết, càng xa càng tốt”

Nhận ra bà đang bị trục xuất, mà gần giống như đi đày, nữ bá tước nhắc người khỏi ghế, “Ta sẽ không ra đi như thế này! Ta không đi!”

“Và hãy nói cho nữ bá tước biết” Marcus nói với Livia “Nếu cô Bowman có may mắn bị tổn thương, dù là nhỏ nhất, thì tốt hơn bà ấy nên cầu nguyện để anh đừng tìm được bà ấy”

Marcus cất bước bỏ đi, lách khỏi đám đông xông vào ngay hành lang. Simon Hunt theo sau, chỉ ngừng lại thì thầm gì đó với Annabelle và hôn lên trán cô. Cô cau mày nhìn chồng, cắn môi để không gọi với theo sau anh.

Sau một khoảng lặng thật dài, nữ bá tước lẩm bẩm “Đây không phải là vấn đề của ta. Ta vui lòng vì đã ngăn con ta bôi xấu dòng họ”

Livia quay qua ném cho mẹ cái nhìn nửa cảm thương, nửa khinh thường “Marcus chưa từng gặp thất bại” cô êm ái nói “Trong suốt thuở ấu thơ anh ấy đã học được cách vượt qua những công việc tưởng chừng như không thể. Và giờ cuối cùng Marcus đã tìm được một người xứng đáng cho anh tranh đấu...mẹ có nghĩ anh ấy sẽ để ai đó ngăn cản mình hay không?”

25. Chương 25

Bất chấp sợ hãi và lo lắng, tác động còn sót lại của ête làm cho Lillian ngủ gà gật, đầu cô gục vào vách xe ngựa bọc nhung đen. Cổ xe hãm phanh đột ngột làm cô choàng tỉnh. Lưng cô đau, chân cô tê cứng. Dụi hai mắt cay xè, cô tự hỏi có phải cô đang mơ. Cô ước gì mình được thức giấc trong phòng ngủ nhỏ yên tĩnh ở Stony Cross Park...hoặc hơn thế nữa, trên chiếc giường rộng rãi cô đã chia sẻ với Marcus. Mở mắt, trước mặt cô là bên trong xe ngựa của St. Vincent, và trái tim cô trĩu nặng.

Ngón tay cô run rẩy khi cô lóng ngóng đưa tay nâng màn che. Trời chập choạng tối, mặt trời đang phai dần tia sáng cuối cùng trên cành sồi khảnh khiêu. Cổ xe dừng lại trước một quán trọ với huy hiệu đầu bò treo ngay cửa ra vào. Đó là một quán trọ lớn có sức chứa hàng trăm con ngựa cùng hai khu nhà kết hợp cho những lữ khách đi qua đường cái.

Bên cạnh cô có sự chuyển động, Lillian toan quay lại nhìn, và điếng người nhận ra cả hai cổ tay bị bẻ ngoặt ra phía sau. “Cái gì – ” cô hỏi, cùng lúc đó vòng sắt êm ái kẹp quanh cổ tay cô. Cô giật tay, nhưng chúng nhanh chóng bị giữ chặt. Cô nhận ra mình vừa bị còng. “Khốn nạn” Giọng cô rung lên vì giận “Đồ hèn. Đồ chết dẫm – ” giọng cô nghẹn lại khi một nùi vải và dây quần nhanh chóng được cột quanh miệng.

“Xin lỗi” St. Vincent thì thầm vào tai cô, nghe không chút ăn năn. “Đừng lắc cổ tay, bé con. Em sẽ làm tay mình thâm tím cả đấy” Những ngón tay nồng ấm của hắn đóng lại trên nắm tay giá lạnh của cô. “Cái này, là một món đồ chơi thú vị” Hắn tỉ tê, đầu ngón tay luồn dưới cái còng mà vuốt ve cổ tay cô “Một vài phụ nữ tôi quen biết rất kết chúng” Xoay cơ thể cứng đờ của cô giữa hai cánh tay, hắn mỉm cười trước nét mặt hoang mang sững sờ “Ngây thơ quá chừng...tôi rất thích được hành hạ em”

Dùng lưỡi đẩy mảnh vải bịt miệng, Lillian không thể không suy nghĩ về con người vừa đẹp đẽ vừa man trá đang đứng bên cạnh. Một kẻ ác lẽ ra nên có tóc đen, mặt đầy mụn cóc và bề ngoài gớm ghiếc giống như bên trong mục rữa của hắn. Một con quái vật không linh hồn như St. Vincent lại được phúc đức có diện mạo bảnh bao đến vậy quả thật là vô cùng bất công. “Lát nữa tôi sẽ quay lại” hắn nói “Ồ yên đây – và đừng có gây ra rắc rối”

Tên khốn dân đen, Lillian cay nghiệt nghĩ ngợi, trong lúc áp lực của sự kinh hoàng đang dần bóp nghẹt cổ họng cô. Cô nhìn không chớp mắt trong lúc St. Vincent mở cửa xe ngựa và bước xuống. Cảnh tượng tranh tối tranh sáng bao phủ cô trước khi bóng tối giăng kín. Thúc ép bản thân hít thở đều đặn, Lillian tập trung suy nghĩ cho đỡ sợ. Chắc chắn phải có một thời điểm, một khởi đầu nào đó trao cho cô cơ hội trốn thoát. Tất cả những gì cô có thể làm là chờ đợi.

Sự vắng mặt của cô ở Stony Cross Park lẽ ra phải được chú ý từ lâu. Lẽ ra họ phải truy tìm cô...lãng phí thời gian, lo lắng...trong khi đó, nữ bá tước sẽ chờ đợi trong sự thỏa mãn âm thầm, hài lòng vì biết ít nhất bà đã tổng tiền được một người Mi phiền nhiễu. Vào lúc này Marcus đang nghĩ gì? Anh có đang – không, cô không thể tiếp tục suy nghĩ theo hướng đó, nó làm mất cô cay xè, nhưng cô không cho phép mình khóc. St. Vincent không thể hài lòng với bằng chứng của sự yếu đuối.

Vặn tay trong chiếc còng, Lillian cố tìm hiểu cấu tạo của nó, nhưng ở vị trí hiện tại, việc đó chỉ tổ phí sức. Thả lỏng trên băng ghế, cô nhìn chằm chằm cửa xe cho đến khi nó mở ra lần nữa.

St. Vincent trèo vào trong và ra hiệu cho gã đánh xe. Cổ xe nảy lên lạo xạo khi được kéo ra khoảng đất nằm phía sau quán trọ. “Ngay sau khi tôi đưa em lên căn phòng trên lầu em sẽ có thời gian giải quyết nhu

cầu cá nhân. Tiếc là chúng ta không có thời gian dùng bữa, nhưng tôi cam đoan em sẽ có một bữa sáng thơm mát vào ngày mai”

Khi cỗ xe dừng lại thêm lần nữa, St. Vincent túm lấy cổ tay cô và kéo sát vào người hắn. Cặp mắt xanh của hắn ánh lên vẻ tán thưởng khi nhìn thoáng qua khuôn ngực bên dưới áo nịt với mặt trước váy vẫn còn mở toang. Trùm áo khoác qua đầu cô để che đi còng tay và giẻ bịt miệng, hắn công cô lên. “Đừng nghĩ đến việc vùng vẫy hay đá bừa” Giọng hắn nghèn nghẹn qua lớp vải len dày “Bằng không tôi có thể ra quyết định hoãn chuyến đi của chúng ta để giúp em hiểu rõ chính xác tại sao những cô nhân tình của tôi lại thích cái còng tay đó”

Đứng trước nguy cơ bị xâm phạm, Lillian im lặng để mặc hắn vác cô ra khỏi xe, băng qua khoảng sân quán trọ và đi lên cầu thang ngoài. Ai đó hỏi thăm người phụ nữ nằm nghiêng sau lưng St. Vincent, và hắn nở nụ cười nhản nhở “Người yêu bé nhỏ của tôi dễ say lắm, một ít rượu gin ấy mà. Cô ấy héch mũi với loại brandy ngon lành nước Pháp, và say bí tỉ, cô nhóc xấu tính” Nhận xét của hắn mời gọi những tràng cười hô hố, và Lillian đắm chìm trong cơn thịnh nộ leo thang chóng mặt. Cô đếm số bậc thang St. Vincent đã trèo lên, 28 bậc...giữa chừng có 1 bậc nghỉ. Họ đang lên tầng trên của tòa nhà, qua một cánh cửa mở ra một dãy phòng. Ngột ngạt trong chiếc áo khoác, Lillian cố đoán xem họ đã đi qua bao nhiêu cánh cửa khi St. Vincent băng qua hành lang. Họ vào bên trong một căn phòng, và St. Vincent dùng chân đóng cửa.

Đặt Lillian lên giường, hắn từ tốn mở áo trùm, và vén những lọn tóc đang lòa xòa trước khuôn mặt đỏ bừng của cô.

“Tôi muốn đảm bảo bọn người kia đã buộc ngựa cẩn thận vào hàng rào” St. Vincent thì thầm, mắt hắn sắc cạnh và lạnh băng như những viên đá quý. “Tôi sẽ quay lại ngay”

Lillian tự hỏi liệu hắn đã từng có cảm xúc chân thật đối với một người hay một vật nào đó hay chưa, hay hắn luôn đi qua cuộc đời như một diễn viên trên sân khấu, khoác lên vẻ mặt bất kì chỉ để đạt mục đích của mình. Tia nhìn soi mói của cô bắt giắc làm nụ cười sỗ sàng của hắn nhạt bớt, và hắn ra vẻ dừng dừng khi thọc tay vào túi và lấy ra một món gì đó. Một cái chìa khóa, Lillian mừng rỡ, ngực cô nảy lên phấn khích. Đây cô qua một bên, hắn tháo còng.

Lillian không buộc lòng thở dài nhẹ nhõm khi hai tay được tháo xích. Tuy nhiên, tay cô chỉ được giải phóng trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Nắm chặt cổ tay cô, hắn dễ dàng chiếm quyền kiểm soát cả cánh tay, và đưa chúng lại thanh sắt đầu giường rồi cột lại. Dù Lillian đã cố tình gây trở ngại cho công việc của hắn nhưng cô vẫn chưa khôi phục sức lực.

Nằm dài trên giường trước mặt hắn, hai tay đưa lên đầu, Lillian quạu quọ vừa nhìn hắn vừa vật lộn với miếng giẻ trong miệng. St. Vincent bắn tia nhìn cợt nhả lên cơ thể cứng đờ của cô, tỏ vẻ rõ ràng rằng cô đang trông cậy vào sự nhân từ của hắn. Làm ơn, Chúa ơi, đừng để hắn...Lillian nghĩ ngợi. Cô không thể rời mắt khỏi hắn, cô không thể co rúm, linh cảm được rằng một phần lý do giữ cô an toàn cho đến lúc này chính là nỗi sợ không bị nhìn thấy của cô. Cô nuốt khan khi St. Vincent đưa tay lên phần da trần trên ngực cô, và vuốt ve mép áo nịt ngực. “Lẽ ra chúng ta đã có thời gian chơi đùa” hắn nhẹ nhàng. Quan sát gương mặt cô, hắn lướt ngón tay trên bầu ngực và trêu tức cho đến khi nụ hoa cô sần lại. Xấu hổ và giận run, Lillian thở dốc qua sống mũi.

St. Vincent chậm chạp bỏ tay ra và lùi lại. “Sớm thôi” hắn lẩm bẩm, dù cô không rõ ý của hắn là sớm quay lại sau khi ghé thăm chuồng ngựa hay ý định ngủ với cô.

Lillian nhắm mắt và lắng nghe tiếng bước chân của hắn trên sàn nhà. Cánh cửa mở rồi đóng, theo sau là tiếng tíc của ổ khóa bị vặn từ bên ngoài. Cựa quậy trên nệm, Lillian ngửa cổ để liếc nhìn cái còng đang đóng cô vào giường. Chúng được làm từ thép, nối với nhau bằng một sợi xích, và có khắc dòng chữ Higby-Dumfries #30, Sắt rèn/Xuất xứ Anh. Mỗi còng tay được khóa lại bởi một chốt và khóa riêng, gắn với sợi xích bằng những chuỗi đã được uốn cong xuyên qua ổ khóa cài chốt và nối với phần còn lại của cái còng tay.

Nhích người cao hơn, Lillian xoay xở để chộp lấy một mẫu kẹp vẫn còn bám lại trên mái tóc rối bù của cô và kéo nó ra khỏi tóc. Cô vuốt thẳng mẫu kẹp, giữ nó giữa hai ngón tay và nhét nó vào ổ khóa, mò mẫm cho nó vào những nấc bên trong. Đoạn cuối của cái răng lược vẫn đi sâu vào trong, Lillian xoay nó, kéo thẳng lại, và thử thêm lần nữa, cổ tay cô kiên trì đè lên đường viền bên trong của cái còng. Cô nghe tiếng tíc sắc cạnh một lần nữa, và cái còng bật ra.

Cô vù chạy khỏi giường như thể nó đang cháy, và vồ lấy cánh cửa với cái còng còn lủng lẳng trên cổ tay còn lại. Móc nùi giẻ và mảnh vải ướt sũng ra khỏi miệng, cô ném chúng qua một bên và chạy ra cửa. Với sự giúp đỡ của một mẫu kẹp tóc khác, cô tháo khóa một cách điêu luyện “Cảm ơn Chúa” cô thì thầm khi cánh cửa mở tung. Nghe được giọng nói và âm thanh từ quán rượu bên dưới, cô tính toán cơ hội tìm được sự thương cảm của một người lạ và giúp cô an toàn trong quán trọ, thay vì trong sân ngựa nơi tập nập người hầu và dân đánh xe. Nhìn lướt qua hành lang để bảo đảm không ai đang đến gần, và cô đâm bổ qua cửa chính.

Nhận thức được váy áo đang mở toang, Lillian khép vạt vào lại khi cô hối hả đi xuống cầu thang bên trong quán. Tim cô đập nhức nhối, và đầu cô choáng váng vì tiếng ồn. Cô lặn ngụp trong sự tuyệt vọng điên cuồng khiến cô không cảm nhận được bất kì thứ gì. Dường như cơ thể cô hành động dưới một sức ép vượt ngoài bản năng, chân cô như bay trên những bậc thang với những bước chạy đà liều lĩnh.

Chạy đến cuối đường, Lillian chạy ào vào phòng chính của quán trọ. Mọi người tùm tùm tán chuyện, quay lại nhìn cô với nét mặt kinh ngạc khê khàng. Đảo mắt tìm thấy một chiếc bàn lớn và một số ghế ở trong góc phòng, với bốn hoặc năm quý ông trang phục chỉnh chu đứng thành nửa vòng tròn gần đó, Lillian hấp tấp đến gần họ “Tôi cần nói chuyện với ông chủ quán trọ” cô nói ngay không thèm chào hỏi. “Hay một quản lý nào đó. Ai đó có thể giúp tôi. Tôi cần – ”

Cô ngưng bật khi nghe thấy ai đó gọi tên cô, và liếc ra sau vai, sợ rằng St. Vincent đã khám phá ra việc bỏ trốn. Cơ thể cô cứng lại trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Nhưng không có dấu hiệu nào của St. Vincent, không phải mái tóc vàng hổ phách phản trắc của hắn.

Cô nghe giọng nói đó lần nữa, âm thanh lắng đọng chạm đến sâu thẳm tâm hồn cô “Lillian”

Chân cô bủn rủn khi cô trông thấy dáng người khòm khòm, tóc đen đến từ cửa trước. Không thể nào, cô nghĩ, khó nhọc chớp mắt để nhìn kĩ hơn, để tin chắc đây không phải trò đùa. Cô hơi lúng túng khi quay người đối diện anh “Westcliff” cô thì thầm, và lưỡng lự bước về phía trước.

Cả căn phòng dường như tan biến. Khuôn mặt Marcus tái nhợt bên dưới vẻ rám nắng, và anh đắm đắm nhìn cô, giống như anh đang sợ cô sẽ biến mất. Bước chân của anh nhanh, và anh đến bên cô, bao trùm và ôm cô thật chặt. Anh vòng tay quanh người cô, kéo cô sát lại với anh. “Chúa tôi” anh lẩm bẩm, và vùi mặt vào tóc cô.

“Anh đã đến” Lillian thở dốc, rung rung nói. “Anh đã tìm được em” cô không thể hiểu chuyện này là thế nào. Anh có mùi ngựa và mồ hôi, và quần áo anh ngồn ngộn mùi không khí bên ngoài. Nhận ra cô đang run rẩy, Marcus kéo cô vào bên trong áo khoác của anh, vừa thủ thỉ những lời yêu đương vào tóc cô.

“Marcus” Lillian khàn khàn “Em điên rồi sao? Ôi, hãy là sự thật. Làm ơn đừng bỏ đi – ”

“Anh đây” giọng anh trầm và rung “Anh ở đây, và anh sẽ không đi đâu hết” Anh khẽ lùi lại, và tia nhìn đen sẫm của anh quét cô từ đầu đến chân, tay anh mò mẫm bức bách khắp người cô. “Tình yêu của anh,...em có bị thương không?” Ngón tay anh trượt qua cánh tay cô, và anh nhận ra chúng đã bị xích. Nâng cổ tay cô lên, anh đỡ dẫn nhìn cái còng. Anh hít sâu, cơ thể anh giật giật vì cơn thịnh nộ nguyên thủy. “Mẹ kiếp, anh sẽ cho nó xuống địa ngục – ”

“Em ổn rồi” Lillian nhanh nhẩu nói “Em không bị thương”

Đưa tay cô lên miệng, Marcus hôn mãnh liệt, và giữ ngón tay cô trên má trong lúc hơi thở của anh phà vào cổ tay cô một cách hối hả. “Lillian, hấn có...”

Đọc được câu hỏi trong tia nhìn đau đầu của anh, những từ anh không thể nói ra, Lillian thì thầm ngắt quãng “Không, không có gì xảy ra. Chưa phải lúc”

“Anh vẫn sẽ phải giết hắn” Giọng điệu chết chóc của anh làm cô sồn gai ốc. Nhận ra cô đang hờ hênh trong váy áo, anh lùi lại đủ để cởi áo khoác và choàng nó qua vai cô. Anh đột ngột đứng yên. “Cái mùi này...là gì vậy?”

Nhận ra da và quần áo cô vẫn còn vương mùi hương độc hại, Lillian ngập ngừng trước khi đáp lời “Ête” cuối cùng cô nói, cô nhướn miệng cười trấn an khi mà hai mắt anh chuyển sang đen thẫm. “Không tệ lắm đâu, thật đấy. Em đã ngủ suốt ngày. Tốt hơn cảm giác buồn nôn, em – ”

Anh gầm gừ và kéo cô lại gần. “Anh xin lỗi. Anh xin lỗi, Lillian, tình yêu bé nhỏ của anh...em an toàn rồi. Anh sẽ không bao giờ để em gặp chuyện nữa đâu. Anh thề trên mạng sống của anh. Em an toàn rồi” Tay anh vòng lấy khuôn mặt cô, và miệng anh lướt trên cô trong một cái hôn ngắn, êm ái, và sâu sắc làm cô lắc lư đến chóng mặt. Nhắm mắt lại, cô để mình dựa vào anh, vẫn sợ đây không phải hiện thực, và cô sẽ bị St. Vincent đánh thức lần nữa. Marcus thì thầm những lời ủi an trên đôi môi hé mở và hai má cô, và ôm cô bằng một sức lực tưởng chừng như dịu dàng nhưng muốn gỡ bỏ thì phải cần đến nỗ lực của mười tên đàn ông. Bình yên trong cái ôm ghì của anh, cô nhắc thấy dáng người cao ráo của Simon Hunt.

“Ông Hunt” cô ngạc nhiên trong khi môi Marcus di chuyển đến thái dương cô.

Hunt nhìn cô đầy quan tâm “Cô khỏe chứ, cô Bowman?”

Cô phải nhích người một ít để tránh cái miệng khám phá của Marcus khi cô hỗn hển đáp “Ồ, vâng. Vâng. Như ông thấy đó, tôi không bị sao hết”

“Thật nhẹ nhõm khi được nghe điều đó” Hunt cười đáp trả “Gia đình và bạn bè cô đã phát điên bởi sự vắng mặt của cô”

“Nữ bá tước – ” Lillian bắt đầu, và ngừng lại, tự hỏi làm sao giải thích được ý nghĩa hệ trọng của sự phản bội đối với Marcus. Tuy nhiên, khi cô nhìn vào mắt anh, cô nhìn thấy sự quan tâm vô hạn trong màu đen sâu thẳm, và cô tự hỏi làm sao cô mà cô từng nghĩ anh vô cảm.

“Anh biết chuyện gì đã xảy ra” Marcus êm ái nói, vuốt ve bõm tóc hoang dại của cô “Em sẽ không bao giờ gặp lại bà ấy nữa. Bà sẽ ra đi trước khi chúng ta quay lại Stony Cross Park”

Thậm chí với những câu hỏi và mối lo ủa tới cùng lúc, bất chợt Lillian phải vượt qua cảm giác kiệt quệ. Cơ ác mộng đã đi đến hồi kết, và hình như không còn gì cô có thể làm. Cô ngoan ngoãn chờ đợi, má cô tựa hờ vào vai Marcus, và chỉ nghe loáng thoáng đoạn hội thoại.

“...phải tìm St. Vincent...” Marcus nói.

“Không” Simon Hunt cương quyết “Tôi sẽ tìm St. Vincent. Anh chăm sóc cô Bowman đi”

“Chúng tôi cần ở riêng”

“Tôi tin rằng có một căn phòng nhỏ gần đây – hơn một phòng ngoài, thật ra...” Nhưng giọng Hunt lạc mất, và Lillian cảm nhận được sự căng thẳng mới tinh, hung hãn vừa xuất hiện trên cơ thể Marcus. Cơ bắp anh chuyển động với tốc độ chết người và anh quay đầu về phía cầu thang.

St. Vincent đang đi xuống, bước vào căn phòng vừa thuê được từ bên kia quán trọ và thấy nó trống rỗng. Đứng khựng giữa cầu thang, St. Vincent đón nhận hoạt cảnh náo nhiệt phía trước hần...đám đông bối rối, chủ quán trọ chửi bới...và bá tước Westcliff đang nhìn hần chăm chăm với vẻ khát máu rõ rệt.

Cả quán rượu chìm vào im lặng trong suốt khoảnh khắc ớn lạnh đó, và tiếng quát câm lặng của Westcliff vang lên lạnh lạnh. “Vì Chúa, tao phải băm mày ra”

Lillian kinh ngạc lảo lảo “Marcus, đợi đã – ”

Cô bị đẩy không thương tiếc về phía Simon Hunt, và anh đón lấy cô một cách uyển chuyển khi Marcus đâm bổ về cầu thang. Thay vì vòng qua thành cầu thang, Marcus nhảy qua tay vịn và đặt chân lên bậc thang tựa như một chú mèo. Một bước chuyển thần tốc khi mà St. Vincent đã cố gắng quay đầu bỏ chạy, nhưng Marcus nhảy vồ tới, túm chân hần và kéo xuống. Họ vật lộn, chửi tục, và đâm nhau túi bụi, cho đến khi St. Vincent nhắm một cú đá vào đầu Marcus. Lăn tròn tránh gót giày nặng trĩu của hần, Marcus buộc lòng phải thả hần ra trong tích tắc. Từ tước nhào nhào chạy lên từng bậc thang, và Marcus nhảy phốc theo sau hần. Hai người họ nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn. Đám đông đàn ông cuồng nhiệt hò reo, cổ vũ, đánh cuộc, và kêu lên phấn khích trước cảnh tượng hai quý ông đánh nhau như hai con gà chọi.

Lillian trắng bệch đưa mắt nhìn Simon Hunt, người đang nhếch mép cười khinh khỉnh. “Ông có định giúp Westcliff không?” cô hỏi.

“Ồ, không đâu. Westcliff sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nếu xen vào lúc này. Đây là trận ẩu đả trong quán rượu đầu tiên của anh ta mà” Tia nhìn của Hunt nhắc bóng Lillian cùng vẻ ước lượng thân thiện. Cô

lảo đảo một chút, và anh đặt bàn tay to bè ra sau lưng cô và dẫn cô đến một cái ghế gần đó. Tiếng ồn chói tai truyền xuống từ trên lầu. Có những âm thanh ngã ục ịch búa tạ làm cả tòa nhà rung chuyển, theo sau là tiếng đồ gỗ gãy vụn và tiếng cửa kính vỡ rầm rắc.

“Bây giờ” Hunt nói, phớt lờ vụ om sòm kia “nếu tôi được phép nhìn qua phần còn lại của cái còng, không biết chừng tôi có thể giúp được”

“Ông không thể” Lillian nhăn nhó cam đoan “Chìa khóa nằm trong túi áo của St. Vincent, và tôi đã hết kẹp tóc”

Ngồi cạnh cô, Hunt nâng cô tay bị xích của cô lên, cẩn trọng nghiên cứu, và nói với vẻ hài lòng đầy tự mãn “May thay. Còng tay Higby-Dumfries số 30”

Lillian ném cho anh cái liếc mắt giễu cợt “Tôi không biết ông là một chuyên gia còng tay cơ đấy”

Môi anh co giật. “Không, nhưng tôi có một hoặc hai người bạn làm nghề thực thi pháp luật. Và một lần họ đã đưa mẫu chuẩn cho Sở cảnh sát, và một sai phạm của mẫu thiết kế đã bị phát hiện. Và giờ ai đó có thể tìm ra hàng chục cái còng hiệu Higby-Dumfries trong bất kì hiệu cầm đồ bất kì ở Luân Đôn”

“Mẫu thiết kế có sai sót gì?”

Thay cho câu trả lời, Hunt điều chỉnh khóa còng trên tay cô, với một khớp nối và ổ khóa hướng xuống. Anh ngừng lại khi nghe thêm tiếng gãy của đồ nội thất trên lầu, và cười toe toét trước cái quắc mắt tập trung của Lillian “Tôi sẽ đi” anh nhẹ nhàng “Nhưng trước tiên...” Anh rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay và nhét nó giữa cổ tay cô và chiếc còng như một miếng lót miếng đệm bên trong. “Đó. Cái này có thể giúp làm giảm bớt lực này”

“Này? Cái gì này?”

“Để yên”

Lillian lo lắng rít lên khi anh nâng cổ tay bị xích cao hơn và vòng nó xuống cuối khớp nối. Đánh mạnh tạo âm thanh chấn động cơ cấu bên trong khóa, và cái còng bật mở như thể có ma thuật. Lillian cười ngơ ngác trong lúc chà cổ tay “Cảm ơn ông. Tôi – ”

Lại thêm một tiếng động chất chúa, lần này đến trực tiếp ngay bên trên đầu họ, và dàn loa phóng thanh cổ vũ gào rú từ đám khán giả làm những bức tường rung chuyển. Trên hết, chủ quán trọ buông lời cảm râm rằng quán của ông ta sẽ bị biến thành những que diêm.

“Ông Hunt” Lillian kêu lên “Tôi ước gì ông có thể trợ giúp cho Ngài Westcliff!”

Chân mày Hunt nhướng lên mĩa mai “Cô không thật sự lo sợ St. Vincent thắng Westcliff đấy chứ?”

“Câu hỏi không liên quan đến việc tôi có tin tưởng vào năng lực đánh nhau của Ngài Westcliff hay không” Lillian nôn nóng đáp “Sự thật là tôi rất tự tin vào năng lực đó. Và tôi chỉ không chịu nổi phải chứng kiến một vụ giết người mà thôi”

“Cô nói đúng” Hunt đứng lên gấp lại khăn tay và cho nó vào túi áo. Anh thở dài cụt lủn và hướng về cầu thang, miệng anh làu bàu “Hôm nay tôi đã dùng cả ngày để ngăn anh ta giết người”

Lillian không bao giờ còn nhớ trọn vẹn buổi tối hôm ấy, chỉ nửa tỉnh nửa mê khi cô đứng dựa vào Marcus. Anh đặt cánh tay rắn rỏi ra sau lưng cô để giúp cô không lảo đảo.

Mặc dù Marcus nhàu nát và có vài vết bầm nhưng anh tỏa ra năng lượng căn bản của một người đàn ông khỏe mạnh đã thắng một trận đánh. Cô kết luận rằng anh đang đưa ra nhiều mệnh lệnh, và mọi người đều tỏ vẻ muốn làm hài lòng anh. Họ đồng ý cho thuê trọn gói quán Con Bò và Cái miệng trong tối nay, cùng lúc đó Hunt sẽ trở về Stony Cross Park ngay lập tức. Hunt cũng sẽ vác theo St. Vincent, hay những gì còn lại của hắn, trong xe ngựa và gửi trả hắn về ngôi nhà của tử tước ở Luân Đôn. Đường như St. Vincent sẽ không bị tố cáo, vì nó chỉ có tác dụng thổi phồng trò hề này thành một vụ tai tiếng cỡ lớn.

Với toàn bộ sắp xếp đã thực hiện, Marcus đưa Lillian đến phòng nghỉ lớn nhất trong quán với chậu tắm và thức ăn đã được chuẩn bị một cách chóng vánh. Đồ nội thất sơ sài nhưng rất sạch, với một chiếc giường rộng rãi được phủ vải lanh và đắp chăn mềm bạc màu. Một chậu rửa có đường nét chạm khắc cũ kĩ được

đặt trước lò sưởi và được hai cô hầu phòng đổ đầy nước bốc hơi từ ấm đun. Khi Lillian đợi nước tắm nguội bớt, Marcus bắt ép cô ăn một tô súp, dù mùi vị tạm được nhưng thành phần của nó thì không thể nhận biết. “Mấy khoan màu nâu này là gì vậy?” Lillian nghi ngại hỏi, miễn cưỡng mở miệng khi anh dứt thêm muỗng nữa.

“Không thành vấn đề. Nuốt đi”

“Phải thật cừ không? Hay bò? có sừng không? Chướng bụng? Lông? Vây? Em không thích ăn những món em không biết có cái gì – ”

“Thêm đi” anh nói dứt khoát, đẩy chiếc muỗng vào miệng cô lần nữa.

“Anh đúng là kẻ bạo ngược”

“Anh biết. Uống nước đi”

Chịu thua thói gia trưởng của anh – chỉ trong tối nay thôi – Lillian kết thúc bữa ăn nhẹ. Thức ăn đem lại cho cô sức sống mới, và cô cảm thấy như được tiếp thêm sinh lực khi Marcus kéo cô ngồi lên đùi anh. “Bây giờ” anh nói, ôm ấp cô trên ngực anh “Kể cho anh nghe toàn bộ sự việc, từ lúc bắt đầu”

Trước khi Lillian nói năng linh hoạt gần như liên thoảng khi cô tường thuật buổi gặp gỡ với Phu nhân Westcliff ở Trại Bướm, và những sự kiện xảy ra sau đó. Nhất định giọng cô nghe có vẻ rã rời, vì Marcus thỉnh thoảng ngắt những câu lú lú nhú nhú bằng lời thăm thì vỗ về, tâm trạng hồ hởi và sự dịu dàng vô hạn. Miệng anh vui chơi trên tóc cô, hơi thở của anh ấm áp. Cô dần dần thư giãn, tay chân trở nên nặng nề và buông thõng.

“Làm thế nào anh thuyết phục nữ bá tước tiết lộ nhanh đến thế?” cô hỏi “Em đã nghĩ bà ấy sẽ giấu kín nhiều ngày. Em đã nghĩ bà ấy thà chết chứ không chịu thừa nhận – ”

“Anh e rằng chính sự lựa chọn anh đưa cho bà ấy đã phát huy tác dụng”

Mắt cô mở to “Ôi” cô thì thầm “Em xin lỗi, Marcus. Dù gì thì bà ấy cũng là mẹ anh – ”

“Chỉ là một danh xưng thôi mà” anh khô khan nói. “Anh không cảm thấy bồn phẫn con cái đối với bà ấy từ trước đến giờ, nhưng nếu anh có, thì nó ắt hẳn phải biến mất sau hôm nay. Bà ta đã gây đủ họa cho cả một đời rồi. Từ giờ chúng ta sẽ đưa bà đến Scotland, hay một nước nào khác”

“Nữ bá tước có kể anh nghe những gì em và bà đã nói với nhau không?” Lillian dò hỏi.

Marcus lắc đầu, miệng anh cong lên “Bà ta bảo em đã quyết định bỏ trốn với St. Vincent”

“Bỏ trốn?” Lillian kinh ngạc lặp lại “Như thể em cố tình...như thể em đã chọn hẳn ta – ” cô lặng im, kinh hoàng, khi cô mừng tượng cảm giác của anh. Mặc dù cô chưa từng nhỏ một giọt nước mắt, nhưng ý nghĩ trong một giây ngắn ngủi Marcus đã tự hỏi liệu có phải lại có thêm một phụ nữ nữa bỏ anh vì St. Vincent...thật quá sức chịu đựng. Cô khóc nức lên, làm cô lẫn Marcus ngạc nhiên. “Anh không tin việc đó, phải không anh? Lạy Chúa, làm ơn hãy nói anh không tin!”

“Tất nhiên là anh không tin” anh ngơ ngác nhìn cô, và hấp tấp lấy khăn bàn chùi hai hàng nước mắt lăn dài trên mặt cô. “Không, không, đừng khóc – ”

“Em yêu anh, Marcus.” Nhận khăn từ anh, Lillian hỉ mũi ồn ào và tiếp tục lau mặt khi cô nói. “Em yêu anh. Em không cần biết ai nói câu đó trước, hay em là người duy nhất nói ra câu đó. Em chỉ muốn anh biết em yêu anh nhiều như thế nào – ”

“Anh cũng yêu em” anh vội vã nói “Anh cũng yêu em. Lillian...Xin em đừng khóc. Nhìn em khóc sẽ giết anh mất. Đừng khóc”

Cô gạt đầu và lau mặt lần nữa, nước da của cô chuyển sang lúm đóm, mắt cô sưng vù, mũi cô chảy nước liên tục. Tuy nhiên, có gì đó sai lệch trong cái nhìn của Marcus. Nâng đầu cô giữa hai bàn tay, anh hôn môi cô thật sâu và khàn khàn nói “Em thật đẹp”

Phát biểu đó, rõ ràng là chân thật, làm cô khúc khích cười qua những tiếng nấc cục. Tay anh vòng qua ôm cô mãnh liệt, Marcus nghen ngào hỏi “Tình yêu của anh, chưa có ai nói cho em biết cười nhạo một người đàn ông đang tỏ tình là không tốt hay sao?”

Cô khịt mũi. “Em là trường hợp hết thuốc chữa mà. Anh vẫn muốn cưới em chứ?”

“Có chứ, bây giờ”

Cô điếng người qua làn nước mắt “Cái gì?”

“Anh không muốn trở lại Hampshire với em. Anh muốn đưa em đến Gretna Green. Quán trọ này có dịch vụ cho thuê xe ngựa – sáng mai anh sẽ thuê một chiếc, và chúng ta sẽ đến Scotland vào ngày kia”

“Nhưng...nhưng mọi người sẽ mong đợi một đám cưới đáng kính ở nhà thờ...”

“Anh không đợi được. Anh chẳng quan tâm đến lễ nghi nữa”

Lillian cười khùng khục trong lúc nghĩ đến những người sẽ thất kinh hồn vía khi nghe được câu này từ anh. “Anh biết đó, chuyện này sẽ gây tai tiếng. Bá tước Westcliff bỏ chạy cho một lễ cưới gấp rút ở Gretna Green...”

“Vậy thì hãy bắt đầu với một vụ tai tiếng” Anh hôn cô, và cô đáp trả bằng một tiếng rên, bấu víu và oằn người dựa sát anh, cho đến khi anh đẩy lưỡi vào sâu hơn, đóng khuôn môi anh trên môi cô, say mê cái miệng ẩm, mềm mại của cô. Anh thở nặng nhọc và kéo môi xuống phần cổ rung rung “Nói ‘vâng, Marcus’ đi” Anh nhắc nhở.

“Vâng, Marcus”

Mắt anh đen và sáng rực khi anh nhìn cô đắm đắm, và cô linh cảm được có rất nhiều chuyện anh muốn nói với cô. Tuy nhiên, anh chỉ nhũn nhặn nói “Tới giờ tắm rồi”

Cô có thể tự làm, nhưng Marcus khẳng khái giúp cô cởi y phục và tắm cho cô như một đứa trẻ. Thư giãn để cho anh chăm sóc, cô quan sát khuôn mặt ngăm đen của anh qua hơi nước bốc lên từ chậu tắm. Anh cố tình cử động chậm rãi khi anh xoa xà phòng và cọ rửa thân thể cô đến khi cô ửng hồng và sáng lấp lánh. Bế cô khỏi chậu tắm trong nhà, anh dùng khăn tắm dài lau khô cho cô. “Đưa tay lên” anh thì thầm

Cô đưa mắt ngờ vực khi nhìn thấy bộ quần áo nhàu nhĩ trong tay anh. “Gì thế này?”

“Áo ngủ của vợ chủ quán trọ” anh đáp, tròng nó qua đầu cô. Lillian xỏ tay qua ống tay áo và thở hắt ra trước mùi hương fla-nen sạch quanh người cô. Áo ngủ có màu không thể phán đoán được, và nó rộng thùng thình, nhưng cô cảm thấy dễ chịu bởi những gấp nếp sờn rách, mềm mại của nó.

Lăn tròn trên giường, Lillian nằm yên nhìn Marcus tắm và lau khô, những cơ bắp ở lưng anh cuộn cuộn, cơ thể cân đối hoàn mỹ của anh tạo cho người ta cảm giác khoan khoái khi được ngắm nhìn. Một nụ cười hấp dẫn cong trên môi cô với nhận thức rằng người đàn ông đặc biệt kia thuộc về cô...và cô không bao giờ có thể chắc chắn tại sao cô đã giành được trái tim luôn bị phong kín của anh. Marcus tắt đèn và bước đến gần giường, Lillian hăm hở quấn lấy anh ngay khi anh chui vào chăn. Mùi cơ thể anh bao trùm lấy cô, tươi mới, thi thoảng mùi hương mát mẻ của xà phòng và nắng hòa trộn muối mặn. Cô muốn chìm đắm trong hương thơm tuyệt diệu của anh, cô muốn hôn và chạm từng inch trên cơ thể anh. “Làm tình với em đi, Marcus” cô thì thầm.

Dáng người mờ ảo của anh lơ mơ bên cạnh cô còn tay anh thì chơi đùa mái tóc cô. “Tình yêu của anh” anh nói, giọng thấp thoáng thích thú “Từ sáng nay em đã bị đe dọa, chuốc thuốc mê, bắt cóc, còng tay, và đi xe ngựa qua nửa chiều dài nước Anh. Em thấy chưa đủ cho một ngày sao?”

Cô lắc đầu. “Hồi nãy em có hơi mệt, nhưng giờ em khỏe lại rồi. Em còn không ngủ được ấy chứ”

Không hiểu sao anh lại bật cười.

Anh nhắc người lên. Lúc đầu cô nghĩ anh định sẽ chuyển qua phía bên kia giường, nhưng rồi cô nhận ra mép váy của cô bị vén lên. Hai chân cô ngứa ngáy khi không khí mát lạnh lướt qua da cô. Cô thở nhanh hơn. Lốp vải dày bị kéo cao hơn, cao hơn, cho đến lúc ngực cô lộ ra, và hai núm hoa cứng hẳn. Miệng anh mềm và nóng lúc nó từ từ đi xuống, tìm kiếm và hít hà, khám phá những nơi khơi gợi cảm xúc, điểm dễ

nhột bên hông cô, đường vòng mềm như nhung của ngực cô, đường viền thon gọn của rốn cô. Khi Lillian cố vuốt ve anh, tay cô bị đẩy ra hai bên, cho đến khi cô hiểu được là anh muốn cô nằm yên. Hơi thở của cô trở nên đều và sâu, cơ bụng và chân cô co quắp khoái cảm rượt đuổi như giọt thủy ngân trên cơ thể.

Marcus mút và hôn suốt đoạn đường đến bộ phận ẩm ướt bí ẩn giữa hai đùi cô, và chân cô trải ra bên dưới cái chạm của anh. Cô chào mời và lóng ngóng khứng khiếp, mỗi dây thần kinh xì xèo với phần kích thích nhức nhối. Cô rên rỉ khi anh liếm vùng tam giác đen, cảm giác thích thú chạy khắp người cô với từng lần thúc lưỡi của anh trên làn da nẩy nở và nhẹ hẫng. Lưỡi anh nhảy múa, đòi hỏi và mở cô ra, rồi anh tập trung từng phút một cho việc chọc khuấy ngọt ngào đều đặn, đến một lúc khoái cảm nặng trĩu trên tay chân cô và cô nấc lên trong từng nhịp thở. Cuối cùng anh trượt một ngón tay vào bên trong cô, và cô rên rỉ, vật vã, sung sướng, rùng mình như thể cô bị cảm xúc dâng trào chia cắt.

Cô điệp người khi anh kéo váy ngủ của cô xuống. “Đến lượt anh” cô lầm bầm, đầu cô tựa hờ trên vai anh. “Anh chưa...”

“Ngủ đi” anh thì thầm. “Ngày mai sẽ đến lượt anh”

“Em chưa mệt mà” cô cố chấp.

“Nhắm mắt lại” Marcus nói, tay anh ôm hông cô. Anh chà miệng trên trán cô và mi mắt mỏng manh. “Nghỉ ngơi đi em. Em sẽ cần hồi phục sức lực của em...bởi vì một khi chúng ta cưới nhau, anh sẽ không thể để em một mình. Anh sẽ muốn yêu em mỗi giờ, mỗi phút trong ngày” Anh e ấp cô gần hơn nữa “Không gì trên thế giới này đẹp hơn nụ cười của em...không âm thanh nào thánh thót hơn tiếng cười của em...không niềm vui nào sánh bằng được ôm em trong tay anh. Hôm nay anh nhận ra anh không thể sống thiếu em, cô bé tình nghịch bướng bỉnh. Trong kiếp này và kiếp sau nữa, em là hy vọng hạnh phúc duy nhất của anh. Nói anh nghe đi, Lillian, tình yêu sâu đậm nhất của anh...làm thế nào em lại có thể đi sâu vào trong tim anh đến thế?” Anh ngừng lại hôn lên làn da ẩm ướt của cô...và cười khi tiếng ngáy điệu dàng phá vỡ sự yên lặng thanh bình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-ky-dieu-cua-mua-thu-it-happened-one-autumn>